עין משפט גר מצוה

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

לקדשים ששחטן אבדרום מועלין בהן (4) שחטן שחטן וּ

בדרום וקיבל דמן בצפון בצפון וקיבל דמן

בדרום שחם ביום וזרק בלילה בלילה וזרק ביום או ששחםן חוץ לזמנו 6 וחוץ למקומו מועלין בהן °כלל א"ר יהושע כל שהיה לה שעת היתר

לכהנים אין מועלין בה וכל שלא היה לה שעת

היתר לכהנים מועלין בה יאיזו היא שהיה לה

שעת היתר לכהנים שלנה ושנממאה ושיצאה

יואיזו היא שלא היה לה שעת היתר לכהנים

שנשחמה חוץ לזמנה חוץ למקומה ושקיבלו

פסולין וזרקו את דמה: גמ' קתני קדשי קדשים

ששחמן בדרום מועלין בהן פשימא משום

ם דשחימתן בדרום אפיקינון מידי מעילה

איצטריך סד"א הואיל יואמר עולא א"ר יוחנן

יקדשים שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה

ה"נ יו קרשי קרשים לגבי דרום כמה החנקינון

דמי קמ"ל זו קרשים שמתו לא חזו כלל אבל דרום נהי דאינו ראוי לקדשי קדשים זו אבל ראוי הוא לקדשים קלים ל"ל למיתני כל הני צריכי הוא לקדשים קלים ל"ל למיתני כל הני צריכי

אי תנא שחטן בדרום וקיבל דמן בצפון הכא יו

דאית בהו מעילה משום דקבלה בצפון הוא

אבל שחמן בצפון וקיבל דמן בדרום ז הואיל

וקיבל ₪ בדרום הוא נפיק מידי מעילה דואי תנא

האִי ה"א יממא זמן הקרבה הוא אבל יו שחמה

בלילה וזרק ביום לילה לאו זמן הקרבה והאי

דשחם בלילה מ[אימא] דנפיק מידי מעילה ואי תנא שחטה בלילה ה"א הואיל וקבל דמה בִּיוָם

אית בה מעילה אבל שחשן ביום וזרק דמן בלילה

יהואיל ייי ולאו זמן הקרבה הוא כמאן דחנקינון דמי ולא אית בהו מעילה קמשמע לן חוץ לומנו

וחוץ למקומו למאי חזו ההואיל ומרצין לפיגולין

מעילה הלכה א: :[מיי׳ שס] ב ה מיי׳ פי״ח מהלכות

פסוה"מ הלכה טו:

לישחט בלפון כדחי׳ בפ׳ חיזהו מקומן שימה מקובצת ול לזמנו או חוץ אות ו׳ נמחק: כן משום דשחטינן בדרום אות ת' נמחק: גן קדשי קדשים לגבי דרום כמאן דחנקינן דמי וסד"א דלית (להו) [בהו] מעילה המ"ל דמועליז בהז וכ"ת מאי שנא מקדשים לא דמי דקדשים שמתו אינו י ראוי כלל אבל שחטן בדרום נהי דאינו ראוי , קדשים לקדשים קלי׳ מיהא ראוי. וא"ת מ"מ בקדשי יאוי. זא זנ מינו בקושי קדשים מיהא איירינן ולא שייך בהם דרום כלל וכי . רשביל שהוא ראוי לקדשים קלים יהיו מועלין מן התורה יאומר מהר"פ דאה"נ דכיון . לקדשים קלים א״כ יש לנו הכשר ומקרי פסולו בקדש כדמשמע בזבחים פרק חטאת העוף דכל שפסולו בקודש אם עלה לא ירד וכיון דאשכחנא דאף בקדשי קדשים אם עלה לא ירד א״כ קדשי ה׳ תוס׳ רבינו פרץ: דן קדשים . דקדשים: ראוי לקדשים קלים. תימה וכי משום כך יהיו מועלין בהז מז התורה מ"מ דרום אינו ראוי (לקדשים) [לקדשי קדשים) ואמר מורי הר"פ , דכיון דראוי לקדשים קלים א״כ יש לו הכשר במקום כדמשמע בפרק חטאת העוף י. דכל שפסולו בקודש אם עלה לא ירד וכיוז דאשכחז 'א ירד א"כ קדשי ה" קרינא ביה (ואין) [ואית] בהו מעילה. תוס׳: ו] הכא הוא דאית בהו מעילה משום דקבלה בצפון הואי אבל: זן הואיל וקבל דמן בדרום אימא דנפיק מידי מעילה דקבלה מקרי טפי עבודה תוס׳ משחיטה. מהר"פ בגליון: קן וקבלה בדרום הוה נפיק מידי ואי חוא הוי הוה אמיוא: טן שחטה בלילה וזרק ביום ליה למיתני אותו שהוא חידוש יותר בסיפא . דלילה לאו זמן הקרבה הוא אימא לית בהוז מעילה ואי תנא שחט בלילה וזרק . ביום הו״א משום דזריקה ריות הואי ארל שחט ריות בלילה הואי כמאן דחנקינון דמי. גירסת ס"י וכך גריס רש"י: יו עי׳ בהשמטות תוס' מנחות (דף עט ע"ל): יכן עבודה בצפון דמקבלה: יגן אע"ג דמקבלה ואילך וא"צ לומר זו: עוז דהיינו מי פיגול: מון כלל. גליון בדף ד' ע"ב רש"י מפרש משנה זו בגוונא אחרת.

(אא״ה כוונתו על ד״ה

מומיז עכ"ה): יוז לכהנים

יה] מהם אין רשאין לאוכלן

שפרי שפי׳

קרשים. כגון חטאת ואשם ושלמי לבור שיש בהן מעילה עד שיהא בהן שעת היתר לכהנים דהיינו לאחר זריקה דעד שעת זריקה מיקרו קדשי ה' יגו ובאימורים אף לאחר זריקה אבל בקדשים קלים אין בהן מעילה עד לאחר זריקה שאו הוברר חלק גבוה ואו יש מעילה

(ובחים דף מו.) מועלין בהן בגמרא מפרש מאי כדו רבותא וא"ת האי ששחטן בדרום היכי דמי אי דקבל בלפון הא למה לי תנינא בסמוך בסיפא ואי דקבל בדרום אם כן ברישא הוי ליה למיתני ששחטו בדרום וקבל בלפון יהו וכן שחטו בלפון וקבל בדרום דלא הוי רבותא כל כך כמו ששחטו בדרום וקבל בדרום דסדר משנתינו כך הוא ששונה אותו שיש בו חידוש יותר בסיפא כדעביד בגמ׳ לריכותא ולפי זה ששונה חידוש זה ברישה ה"כ תני זו וחין לריך לומר זו והדר תני לא זו אף זו ואין זו שיטת תנאים יו דכולל ברישא שינוי מקום דדרום והדר מפרש כילד התני כלומר כינד הוי שינוי מקום דדרום שאמרו כגון ששחטן בדרום וקבל כוז בלפון כו׳ אבל שחטן בדרום וקבל בדרום בהא לא מיירי מתני׳ ונראה לפום ריהטא דבכי ה"ג לית בהו מעילה יח מדלא מפרש להו במתניתין ויש טעם בדבר משום דשינה בהו כ"כ ישו מיהו נראה למהר"ר פרן שי׳ דאין זו סברא דהא בגמ׳ מפרש טעמא דמתניתין דמועלין בהן אע"ג דשינה ועשה בפסול משום ט דהוא ראוי להדשים קלים וא"כ מה לי חד פסול מה לי תרי פסולי לכן נ"ל דהוא הדין בשחט וקבל בדרום דמועלין והא דלא תני במתניתין אע"ג לאו דהוא רבותא טפי כך דרך משנה ולפי ששונה כל אחד בפני עלמו לא חש לשנותם ביחד כדאשכחן בפ' הבא על יבמתו (יבמות דף נג:) דקתני הבא על יבמתו בין בשוגג בין במזיד כו׳ ובגמרא תני אפילו שניהם לפו ובמשנה שייריה אע"ג דהוי רבותה טפי משום דמסתמה כיון לגז דשמעת חדה לריעותה ה״ה נתרתי: שחמן בדרום וקבל דמן בצפון שחמן בצפון וקבל דמן בדרום. בגמ׳ מפרש ם [הא] דתנן קבל בדרום לרבותא דאע"ג דשינה בקבלה דעיקר עבודה היא מ"מ מועלין ששחט ביום וזרק בלילה שחט בלילה וזרק ביום כך הגירסא ברוב הספרים ונראה לר"י שהוא שיבוש ליו דאית

באימוריהן: ששחשן בדרום. ודינן

איבעיא כמו גבי דרום אלא גרסינן איפכא שחט בלילה וזרק ביום שחט ביום וזרק בלילה דוריקה עיקר עבודה והויא חידוש יותר כששינה בזריקה דאיכא מעילה לפן ולהכי שביק קבלה גבי לילה ונקט זריקה משום דאי אפשר ללמלם לח שתהא שחיטה ממש בסוף הלילה והקבלה מיד ביום דקבלה ושחיטה תכופות זו לזו: מו בל שהיה לה שעת היתר לבהנים. פי שנעשית בוריקה אין מועלין דלא קרינא בהו קדשי ה': פשימא משום דשחמן בדרום אפקינון מידי מעילה. וא"ת לישני דהא קמ"ל דוריקה לא מהניא בהו לאפוקי מידי מעילה י"ל דהא פשיטא הוא כיון שהזריקה בפסול דלא מהניא ולא מידי לתו ועוד י"ל דלפי מה שפירש מורי ניחא שפיר ולקמיה אפרש בעזרת השם: קדשים שמתו יצאו מידי מעילה כו'. דכיון שהולכין לחיבוד לא איקרו קדשי ה': חוץ דומנו וחוץ דמקומו דמאי חזו. כלומר הוה ליה למימר דהוי כמאן דמנקינהו דלא חזו למידי וקשה דמאי פריך 3 השתא לעו [כל הני דתני במתניתין] כיון דאיכא מ"ד אם עלו לא ירדו לא אמרינן כמאן דחנקינון כל שכן מו דניחא טפי

חוץ דתני במתניתין בדין הוא דמועלין בהן דהאי דשחטן בדרום ראוי לקדשים קלים כדאמרינן לעיל ושחט בלילה (0 נמי או זרק בלילה דין הוא דמועלין בהן דלילה לאו מחוסר זמן הוא אלא שחט על מנח להקטיר חון

היה כו' ואיזו הוא מי שהיה לה שעת היתר שלנה: יען הכושר קודם שלנה הס"ר: כן נמי דהוה מצי למתני ברישא תיבת דתני נמחק: לם, גמי משום דשחטן בדרום אפקינון מידי מעילה בתמיה שהרי במקום קדוש שחיט לה לענין קדשים קלים הס"ד ומה"ד ס"ד: ככן בדרום הויא דהיא עיקר עבודה: מה"ד ה"ג משום כו' הוא אבל שחט בלילה וורק ביום דלילה לאו: ככן ה' ובאימוריהן אף: לדן מאי קמ"ל וא"ת: לכן בצפון ואח"כ שחטן בדרום וקבל דמן בדרום דהוי ליה לא זו אף זו דסדר המשנה כך הוא אבל השתא ששונה וקבל דמן בדרום והדר וקבל בצפון א"כ הוי זו ואין צ"ל זו ולא הוי שיטת המשנה. תוס׳ מהר"פ: לון תנאים וי"ל דכולל: לו) וקבל דמן בצפון בצפון וקבל דמן בדרום אבל תיבת כו׳ נמחק: להן מעילה והוי כמו דחנקינהו מדלא: לטן כל כך שחטה וקבלה מיהו נראה: () משום דהוי ראוי: (1) אע"ג דהוי רבותא טפי כך דרך המשנה: (כן שניהם שוגגין ובמשנה שייריה גליון כתוב בגליון הרא"ש הוא. כתב הר"פ הטעם שלא הביא במתניתון שתם בדרום וקבל דמן בדרום ואמר תירוץ קושית התוסי מהא דלא תני ואין צריך לומר דהא דלא תני דרך המשנה בכך דלק"מ נראה דלפי זה הכלל דקאמר ר" יהושע במתניתין דכל שיש לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בו וכל שאין לו היתר מועלין בו לפי זה ניתא הכל וה"ק לא וו ששחט בדרום וקבל דמן בדרום דפשיטא דמועלין בו דש בהן פסול גדול ואין בהן שעת היתר לכהנים אלא אפילו קבל בצפון דיש בהן קצת היתר יותר אפ"ה לא נפקי מגו מעילה ולא זו שחטן בדרום דלית בהו היתר לכהנים אלא אפילו שחט בצפון וקבל דמן בדרום דעיקר פסול צפון גבי שחיטה כתיב כדכתיב ושחט פסול דבעיא ירך המזבח צפונה וליכא אבל תלה וקבל כשרה וסד"א דהוי שעת היתר ונפקי מידי מעילה להכי תני מועלין בה. בגליון מתוס' מהר"פ: 10 כיון דשמעינן בחדא: 15 שיבוש דהא אית ליה. גליון ולפי מה שפי' אין צריך להגיה ופי' המתניתין כמו שפי לא זו זרק בלילה פשיטא דמועלין דהא אין בה שעת היתר לכהנים הואיל והזריקה היתה בלילה אלא אפילו זרק ביום סד"א דהוי שפיר שעת היתר ונפיק מידי מעילה לכך קמ"ל דמועלין. ע"כ מצאתי בגליון מתוס' מהר"פ: נסן מעילה ויש ליישב גירסא ראשונה ור"ל כך לא מבעיא זרק בלילה דליכא פסול כי אם בזריקה פשיטא דמועלין אלא אפילו שחט בלילה (וזרק ביום) נמי דאיכא פסול בשחיטה בלילה ופסול ההלנה דדם אפ"ה מועלין ולהכי שבק קבלה כר. חסר בתוס׳: לו) לצמצם דוריקה היא ע"ג קרנות מזבח ועד דוריה שייר גבי האי חילוה (אבל) ממש סמיד לשחיטה הבלת הדם לזריהה: נוז לזו. גליוז וברישא גבי פסול דרום נקט שחיטה והבלה דהיינו

קדשי קדשים ששחטן בדרום. אע"ג דדינן לישחט בלפון לא ילאו מקדושתן לגבי מעילה יי שהנהנה מהן שוה פרוטה מעל. כילד שחטן וכו׳ דלא חימא שחטן בדרום וקיבל דמן בלפון דהא הוי עיקר עבודה ים דמקבלה ואילך מצוח כהונה ומקבלה ואילך הוי בלפון אלא אפילו שחטן

בלפון וקיבל דמן בדרום אף על גב (כ) יגו דקבלה דהיינו עיקר עבודה היא עולה. לקמן בפרק ולד חטחת (דף יב.)

קדשים שמתו ילאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן אית בהו מעילה כדאיתא לקמן [שם]: כמאן דחנקינון דמו. וליהוו כקדשים שמתו דילאו מידי מעילה דלא חזו לא לגבוה ולא להדיוט דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים ל קמ"ל דלא: קדשים שמתו וכו' אבל ראוי הוא לקדשים קלים. כדתנן באיזהו מקומן (זבחים דף נה.) קדשים קלים שחיטתן בכ"מ בעזרה: למה לי למיסני כל הני. דתני במתניתין דמועלין בהן ליתני חדא מינייהו ואע"ג דלא נעשית כמלותו מועלין בו וממילא ידענא דה"ה לכל הני: דקבלה בדרום כם היא. דהיא עיקר עבודה: משום דיממא ומן הקרבה הוא: ה"ג אבל שחע בלילה וזרק ביום (ד) ובלילה לאו זמן הקרבה הוא והאי דשחע בלילה אימא וכו': ואי סנא שחטה בלילה וכו' אבל שחט ביום וזרק בלילה. וה"ה אם שחט בלילה וזרק בלילה ^{מו} דזריקה דעיקר עבודה היא הויא בלילה: אימא כמאן דחנקינון דמי קא משמע לן. דמועלין דלילה לאו מחוסר זמן הוא. והאי בעל הש"ס דייק ממחניחין ולא ס"ל דזו ואל"ל זו קתני (ה): חוץ לומנו וחוץ למקומו למאי חזו. כלומר כל הני

בדרום שלא כדינן אפילו הכי מועלין בהן: וכן אם שחט ביום וורק דמן בלילה. אע"ג דלילה לאו זמן הקרבה היא מועלין בהן: וכן אם שחע בלילה וזרק ביום. והאי כל דכן הוא דמועלין בהן דהא זריקה דהיא עיקר עבודה הוות ביום ידו וזו ואין לריך לומר זו קתני: או ששחטן. בלפון ביום וחישב עליהן לאוכלן חוץ לזמנן להיינו שון פיגול ויש בו כרת: או חוץ למקומן. דהיינו פיגול ואין בו כרת אפ"ה מועלין בהן. ותרוייהו פיגול דחוץ לזמנו ופיגול דחוץ למקומו מחד קרא נפקי (זבחים דף כח.) מואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו וגוש דאיתקש חוץ למקומו לחוץ לזמנו וקרי ליה פיגול אבל לא הוי פיגול גמור דליחייב עליה כרת: כלל עון אמר רבי יהושע כל שהיתה לה שעת היתר לכהנים. יו חי ושוב נפסלה מהם יח: ש שננה. הבשר לחחר זריקה או שנטמחת או שינאת חוץ לקלעים לאחר זריקה דאף על גב דהשתא אינה ראויה לכהנים הואיל והיתה לה שעת הכושר קודם יש שנפסלה: אין מועלין בה. דלא קרינא בה מקדשי ה' (ויקרא ה) הואיל וכבר היתה ראויה לכהנים: ושקבלו פסולין וזרקו אם דמה. י) בטמאין מיירי ובקרבנות יחיד דלא הותרה בהן טומחה: וחיוו היא שהיתה לה שעת היתר לכהנים שלנה ושנטמחת. דהואיל ושחיטה וזריקה הוו כראוי דהיתה ראויה לכהנים אע"ג דשוב נפסלה בלינה או ביולא דהשתא לית בה היתר לכהנים אין מועלין בה: ואי זו היא שלא היתה לה כו' שנשחעה חוך לומנה וכו'. וה"ה לכל הני דתנא ברישא שחטה בדרום או בלילה שלא היה להן שעת היתר לכהנים. והיינו טעמא דנקיט הני תרין דחוץ לזמנו וחוץ למקומו טפי מכל הני דתנה ברישה דמועלין בהן דהני תרי איתקוש אהדדי ומחד קרא נפקי במס' זבחים (דף כת.) מואם האכל יאכל וגו': ושקבלו פסולין י. בעלי מומין וה״ה נמי (ג) כן דתני ברישא להח: גבו' כחן ס"ד המינה הוחיל וחמר

זבחים קכ. [לקמן טו.], ב) [מנחות קב.], ג) [לקתן יב. טו.], ד) ואי תנא הני ל"ק, כ"ק, ו) ומי שנהנה כו'. [ויקרא ז], ח) ושוב נפסלה מהם דאע"ג דהשתא אינה ראויה לכהנים כו' הואיל וכבר היתה ראויה לכהנים שהיתה לה שעת היתר לכהנים שלנה הבשר לאחר זריקה או שנטמאת או שילאת חוץ לקלעים לאחר זריקה דהואיל ושחיטה וזריקה הוו כראוי והיתה כו'. נ"ק, ט) נעד סוף המשנה כל הד"ה אינם לפי סדר], י) עי רש״ק, ל) וורקו את דמה בעלי מומין וה״ה נמי טמאין ומיירי בקרבנות יחיד דלא הותרה בהן טומאה הס"ד. ל"ק, ל) [תמורה ל:], מ) נ"ח כיון דתני וריקה בלילה לו ל מילון למי היקם פנים דוריקה מועלין וכוי. ל"ק, נ) וי"ל דכולל רש"ק. ל"ק, ס) ל"ק, ע) זו תחילת דבור המתחיל הוא. נ״ק, כ) שנעשית הזריקה בהכשר אין כו'. צ"ק, אוריקה בהכשר אין כו'. צ"ק, ל) השתא דרום ולילה כיון כו'. ל"ק,

>>⊕+< הגהות הב"ח

(א) במשנה מועלין נהן כיצד שחטו: (3) רש"י ד"ה קדשי וכו' אע"ג דמקבלה ואילד היינו עיהר עבודה בדרום שלא: (ג) ד"ה ושהבלו וכו' וה"ה נמי הגד ברישה הס"ד ותיבת להא נמחה: (ד) ד"ה משום וכו׳ דבלילה לאו זמן הקרצה היא והאי שחט: (ה) ד"ה אימא וכו' ואצ"ל זו התני. נ"ב לכד היה גורם מתניתין רק בכא א' שחט ביום וזרק בלילה וק"ל: (ו) ד"ה חוץ וכו' ושחט בלילה או זרק בלילה גמי דין הוא:

מוסף רש"י

ששחטן בדרום מועלין בהן. ולא אמרינן כמאן דחנקינון דמי והוי להו כקדשים שמתו דינאו מידי מעילה (זבחים קכ.). אין מועלין בה. דלא קדשי ה׳ הם ואע״ג דהשתא אין לה שמת היתר וחוחות קר). קדשים שמתו יצאו מידי . מעילה. משום דכתיב קדשי ה' וכיון דמתו לא חזו לקדשי ה' (לקמן מו.) דלא קדשי ה' נינהו דלא חזו לגבוה, וקדושת דמים נמי לית בהו, דאין פודין את הקדשים להאכילם לכלבים (לקמו יב.).

→ רבינו גרשום

קדשים ששחטן בדרום. אע"ג שדינן לישחט בצפון לא יצאו מקדושתז ומועליז בהז ולא תימא כי שחטן בדרום . וקבל דמו בצפון דהא עיקר עבודה בצפוז הוי דמקבלה ואילך מצות כהונה ומקבלה ואילד הוה צפוז אלא אפילו שחטן בצפון וקיבל דמן בדרום אע"ג דעיקר עבודה

אפילו הכי מועלין בהן: (ובין) ווכן) אם שחטן ביום בצפון וורק דמן בלילה. אף על גב דלילה לאו זמן הקרבה מועלין בהן: יית יותר במדיר | בתוך עוב | עוב היים להיים בין בין בין אין בין בין איים ליים בין בייתר הייתר הייתר בייתר בייתר וכן שחטן בלילה וחק בייתר. והא יכל דכן הוא רמועלין דהא זרק ביום דהיינו עיקר עבודה. אלא זו ואין צ"ל זו וקוני: או ששחטן בצפון וחישב עליהן לאוכלן חוץ לזמנן. דהיינו פיגול דיש בו כרת: או חוץ למקומן. דהיינו נמי פיגול אלא פסול הוא וא'ן בו כרת אפילו הכ' מועלין בהו 'ותרוייהו פיגול דחוץ לומנו ופיגול דחוץ למקומו מחד קרא נפקי מואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה וגר': כלל אמר ר' יהושע כל שהיה לו שעת היתר לכהנים. אע"פ דשוב נפסלה שאין . רשאין לאוכלו אין מועלין בו: וכל שלא היה כר: ואיזו היא שהיה לה שעת היתר שלנה. לאחר זריקה או שנטמאת או שיצאת חוץ לעזרה לאחר זריקה אע"ג דאינה ראויה לכהנים כיון דהוה ליה שעה אחת היתר קודם שלנה אין מועלין בה דלאו קדשי יין יבור בהו דהא איחוו לכהנים: ואיזו היא שלא היה שעת היתר. שכשחט כר ושקבלו פסולין וווקן את דמן בטמאין מיירי הי קרינע בהו דהא איחוו להונים: ואיזו היא שלא היה שעת היתר. שנשחט כר ושקבלו פסולין וווקן את דמן בטמאין מיירי ובקרבנות יחיד דלא הותר בו טומאה: סד"א הואיל ואמר עולא אמר רי יוחנן קדשים שמתו יצאו מידי מעילה. לקמן בפרק ולד חטאת: כמאן דתנקינון דמי וליהוי כקרשים שמתו שיצאו מידי מעילה דלא חזו לא לגבוה ולא להדיוט דאין פודין קרשים לכלבים קמ״ל דלא: קדשים שמתו כר אבל ראוי הוא לקדשים קלים. כדתנן באיזהו מקומן קדשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה: אבל שחטן ביום וורק בלילה וה״ה שחט בלילה וורק ביום. דמקצת עבודה בליליא אימא כמאן דתנקינון דמי קמ״ל דמועלין דלילה לאו מחוסר זמן הוא ובדין הוא דלא איצטריך למיתנא אלא שחט ביום וזרק בלילה ולא איצטריך למיתני הא דורק ביום דהוא פשיטא דעיקר עבודה עביד ביום אלא זו ואין צ"ל זו קתני: ואיכא דמטפי האי ואי תנא שחט בלילה וזרק ביום כר'. משום דדיקי מתני': שחטו חוץ לזמנן וחוץ למקומן. למאי חזו האמר הוי פיגול ולא חזי לא אמורין לגבוה ולא בשר לכהנים ואמאי מועלין בה: הואיל ומרצין לפיגול כלומר כיון דהא שחיטה פיגול חשיבה כל כך שצריכה מרצין דלעולם לא נקבע פיגול לחייבו כרת עד שיקרבו כל מתירין היינו מרצין כדאמרינן במסכת זבחים ואם האכל יאכל מבשר וגו' לא ירצה כהרצאת כשר דכתיב ונרצה לו לכפר כך הרצאת פיגול מה הרצאת כשר לא הורצה עד שיקרבו כל מתירין לשמו כך הרצאת פיגול לא נחשב פיגול לענין כרת עד שיקרבו כל מתירין לשום מחשבת פיגול. הילכך כיון דהא שחיטה צריכה מרצין אכתי לא יצאה

סדר העבודה וזהו יכול להיות לשחוט בדרום ולקבל בצפון או להפך. תוס׳ הרא״ש וכן בתוס׳: לת מידי. גליון ול״נ דהא אינו פשוט כל כך דהא איכא דפליגי לקמן עליה דרב גידל וסברי דוריקת פיגול (לא) מפקא מידי מעילה אלא י״ל דבודאי בהכי מיירי מתניתין דורק הדם אפ״ה מועלין דאל״כ למה לי שינה בלא שינה נמי איכא מעילה קודם זריקה: (ען השתא בדרום דאיכא כל הני: מן תיבות דניחא טפי נמחק:

ל א מיי׳ פ"ג מהלכות פסה"מ הלי

ד ב מיי׳ פ״א מהלכות

מעילה הלכה ג:

ה ג מיי׳ שם הלכה ו:

: בכ״מ

ועיין במנחות דף נב. בתום׳

סוף ל"ה גזרו ועי' בבה"ז.

לע"חן, ה) נ"ח לח חשיבח,

ו) [ויקרא יט], ו) שמרלה

מ) [נדצ"ל שחיטה רש"ש], ט) [ויקרא ו], י) הרי אלו ג'

מעוטים פרט לשנשחטה בלילה

ושנשפך דמה ושילא דמה חון

לקלעים שאם עלו כו'. נ"ק,

אינטריך למיתנא, מ) שנהנה ממנו כל שהוא אע״פ כו׳. צ״ק,

נ) [חמורה ל:], כ) חוץ לזמנו

חוץ למקומו. נ״ק, ע) חו״נ. חון ננוקוננו. ליק. ב' ל"ק, פ' שבא לאשמועינן דורותה נ"ה. \$) ל"ל

כדפירשתי לעיל וע"כ הא מוכח

ממילחיה כו'. ל"ק, ק) ל"ל היתר. ל"ק, ר) ל"ק מ"ז,

ש) שבק נשחטה בלילה. נ״ק, ב) נ״ל בעולת העוף שדינה

למעלה ועשאה כו'. נ"ק,

ל) ל"ק מקיים גירסת ב' תיבות אלו. ל"ק, ב) ל"ל דעוף לגבי

מזבח לשינוי דבהמה מלפון

כו'. נ"ק, ג') נ"ק, ד') [וע"ע תוס' תמורה לב: ד"ה ואי

ותום׳ מנחות נב. ד"ה גזרון,

הגהות הב"ח

'ל) רש"י ד"ה ומשני וכו׳

שיקרנו כל מתיריו כמצותו

שיזרק הדם כמצותו כדאמרינן וכו' כך הרלאמ פסול דפיגול לא נקבע:

מוסף רש"י

הנהנה מן החטאת

בשהיא חיה לא מעל עד

שיפגום. כגון שרכנ עליה

יהכחישה. כדמפרש בפרחיו

דלקמן (יט.) דבחטאת בעלת

מום מיירי דקיימא לדמי, לפיכך מעל שהפסיד להקדש

שפחת מדמיה, וכשהיא

מתה כיון דנהנה כל שהוא. אע"פ שלא פגס,

מעל. דלאו לדמי קיימא, שאין

פודיו את החדשים להאכילו

לכלבים (לקמן מו.).

>>⊛(**~**

רבינו גרשום

ל"ק, ל

[שם], ל) בס"ח נוסף:

זריקה.

לקמן יח. טו., ד) [שייך

לא ירדו כדפרישית לחמן לכן נ"ל יוז דגרסינן יו חוץ למקומו למה לי כלומר פשיטא דלא הוי כמאן דחנקינהו מטעמא דעלו לא ירדו כדפרישית דעדיף מכולהו ומשני הואיל ומרלה לפיגולו כלומר הא קמ"ל דוריקה לא

> מ"מ מרלה לקבוע יתו פיגול ולחייב כרת בדרום דשינה מקומו כיו דירדו כי פליגי אליבא דר"ש דאמר גבי נשחט בלילה לא תרד רב יוסף כר"ש לוזר) (דאסר) דמדמה שינוי מקום לשינוי זמנו: ורבה אמר

לך עד כאן לא קאמר ר"ש אלא בניתנין יסן למעלה שנתנן לממה כו'. חימה אמאי ש שבק כעו בלילה ונשפך דמה וינאה דמה דפליגי בהו רבי יהודה ור"ש ונקט ניתנין למעלה שנתנן למטה דאף רבי יהודה מודה דלא ירדו ופירש הר"י דמיירי הכא ס בעוף שעולתו למעלה ועשאה למטה ע והכא לא מודה רבי יהודה משום דהוי כפסול לאו הילכך ירדו דלא דמי ניתנין למעלה שנתנן למטה דקאמר בזבחים (דף פד.) דלא פליג רבי יהודה דהתם מיירי בבהמה שהיתה לה לש הכשר בשחיטה ובקבלה אבל בעולת העוף שמלקה למטה דלא היה לם שום הכשר פליג ר' יהודה כמו בנשחט בלילה ונשפך דמה ועל זה מחלק רבה דע"כ לא קאמר ר"ש לא ירדו להא) (גבי זבחים) אלא משום דלא שינה בהן אלא במובח עלמו ולעולם זביחתן וקבלתן בלפון כלומר כל מלוחה וכל ענייניה אבל בשחט בדרום מודה ר"ש דכמאן דחנקיה דמי והוי כמו שחוטי חוץ כיון שמשנה מקום שחיטה ובשוחט חוץ לכ"ע אם עלו ירדו מיהו השה למורי רבינו ה"ר פרץ מהא דמוחיב רב יוסף לקמן לרבה חדא מגו חדא כו' פי' להן דחזינן גבי מליקה דכששינה בה אם עלה לא ירד וה"ה גבי שינוי לו בבהמה ואיתותב רבה ולפירוש ר"י אמאי אימותב משינוי מקום דמליקה והא איהו מחלק הכא שפיר בין שינוי בידעוף לו לגוף המובח דבהמה מלפון לדרום לכן נ"ל כדמשמע בפשוט דמיירי בבהמה ואע"ג דמודה ביה ר' יהודה מכל מקום מייתי לה לדומיא ליו לשינוי מקום דהוי כי שינוי דדרום ולסימנא בעלמא נקט וכל זה דוחק לכן נראה למורי רבינו ה"ר פרץ דהולרך רבה להביא הא מילתא דניתנין למעלה שנתנן למטה דאי לא אייתי אלא נשחטה בלילה בהא ודאי איכא לפלוגי שפיר דהתם שינוי זמן והכא שינוי מקום ולא דמו כלל אהדדי ועדיין היה קשה לו לרצה מניתנין למעלה שנתנן למטה ליש וכ״ת מה ענין שינוי זריקה לשינוי שחיטה דגבי דרום דהא בהא דניתנין למעלה שנתנן למטה אף ר"יי מודה משום מו דהוי פסול בזריקה אבל הכא גבי דרום הוי פסול בשחיטה הא לאו מילתא דלר"ש מהני פסול בשחיטה כמו בזריקה לר' יהודה דהא בנשחט בלילה דא"ר יהודה ירדו קאמר ר"ש לא ירדו ואי"כ מהשתא יש לנו לדמות שחט בדרום לר"ש לניתנין למעלה שנתנן למטה וא"כ מאן תיקשי לרבה לכך הולרך לחלק בין ניתנין למעלה מכן לניתנין למטה בין שחט בדרום אבל בין נשחט בלילה לשחט בדרום לא הונרך לחלק דאותו חילוק פשוט הוא וידוע לכל דהתם שינוי זמן והכא שינוי מקום: אלא דרבה קשיא. דאמר כמאן דחנקיה דמי וא"כ הוה ליה כי קדשים שמתו: ומאי איבא ביז דאורייתא לדרבגן. הוה מני למימר דמדרבנן לא מייתי אשם מעילה מגו ועדיפא מיניה קא משני דאפילו חומש ליכא וכ"ש ש נדלא מייתין אשם דהוה

> ירצה דמשמע דבעינז ריצוי עבודות וחוץ למקומו הואיל ואיתקיש לחוץ לזמנו כדאיתא בפ׳ המזבח מקדש ובפ״ק דזבחים אמר הואיל ומרצה לפיגולין ולהכי: כנן קאי אשחטן בדרום כר: כדן אלילה ס"א ואקבלת דמן בדרום דפלוגתא: כדן דא שינה מקומו קאמר: כדן מקומו קאמר: כדן מקר דמדמה תיבת דאמר נמחק: כדן בניתנין למטה או הניתנין למעלה: כדן שבק נשחטה בלילה: כן למטה ובהא לא תיבת הכא נמחק: (h) כפסול דרום הילכך: (כ) לה שעת הכושר בשחיטה: (ג) היה לה שום: (ה) ירדו גבי מליקה אלא: (כ) פירוש דחזינא גבי: (ו) שינוי דרום בבהמה: לון דעוף בגוף המזבח לשינוי דבהמה: להן לדומיא נ״א לדמיון דשינוי מקום: לטן למטה דהוי שינוי מקום כמו דרום ומש״ה נקט ליה דהוי חידוש לפלוגי זה לזה וכי תימא: מן משום. גליון לשון מהר״פ משום דלא הוי פסול כי אם בזריקה אבל הכא גבי דרום הוי הפסול אפילו בשחיטה וא״כ מאי מדמה זה לוה לר״ש וי״ל טעם זה דקאמר לפלוגי בין היכא שעבד כבר עבודה בכשרות ללא עבד לא מהני לר״ש שהרי בנשחטה בלילה שלא עבד שום עבודה בכשרות אמר ר״ש דאם עלו לא ירדו וא״כ מדמה שפיר מניתניז . כו׳ לפסול שחיטה ע״כ: מאן כן הדרה קושיא לדוכתיה תיקשי: מבן למעלה שנתנן למטה ובין שחטן: מבן מעילה אלא עדיפא מיניה אות ו׳ נמחק: מדן מדר מדרבנן דמדאורייתא אין לך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו וכן: מהן מתמה ומי איכא מעילה כו׳ עולא דאף בקדשים שמתו דבדילי מינייהו יש מעילה:

חוץ לומנו או חוץ למקומו למאי חזיא הא שחיטה דמועלין בה הא פגול הוי ולא חזו לא אימורין יאן [לגבוה] ולא בשר לכהנים ולא הוו הדשים ראוייו כלל ואמאי מועלין בהן: ד) ומשני הואיל ומרלין לפיגולן. כלומר הואיל והאי שחיטת פיגול חשיבאה כולי האי דלעולם לא מיקבע בפיגול לחייבו כרת עד

שיקרבו כל (ה) יכו מתירין שיורק הדם כדאמרינן במס' זבחים (דף כח:) פגול הוא לא ירלהי ואמרינן כהרלאת כשר דכתיב ביה ירצה לכפר כך הרצאת פסול דפיגול מה הרנאת כשר לא הורנה עד שיחרבו כל מתיריו לשמו כך הרצאת פסול לא נהבע יגו פסול פיגול לחייבו כרת עד שיקרבו כל מתיריו לשם פיגול והיינו מרלין שמרלה יח (לצורך) הזריקה למקבעיה בפיגול וכיון דהא זריקהם חשובה כל כך דלריכה מרליו לפיגול אכתי לא יצאת מקדושתה ומועלין בה: חיבעיה להו. הני דתני במתני׳ דשינה בהן כגון ששחט בדרום או שקבל דמן בדרום כו׳: אם עלו למובח מהו שירדו. לריך להורידן או לא: אליבא דר׳ יהודה. דאמר התם בפרק המובח מקדש (ובחים פד.) ואת היא העולהט הרי אלו י) מיעוטים פרט לשנשפך דמה ושלנה ושיצאה (וניתנין למעלה שנתנן למטה או הניתנין למטה שנתנן למעלה) שאם עלו ירדו כולי עלמא לא פליגי דהני נמי אם עלו ירדו: כי פליגי אליבא דר"ש. דפליג עליה דרבי יהודה ואמר זאת תורת העולהי ריבה תורה אחת לכל העולים שאם עלו לא ירדו: רב יוסף כר"ש. דכי היכי דאמר ר"ש הניתניו למטה שנתנן למעלה וכו׳ דהיינו שינוי מקום מתן דמים שאם עלו לא ירדו ה"ה

לך עד כאן לא האמר ר"ש. התם אם עלו לא ירדו: אלא בניסנין למעה וכו'. כלומר דלא אמר דלא ירדו אלא באותו שינוי מקום דמתן דמים הואיל ושחיטה וקבלה הוי בלפון: אבל הכא וכו'. ואם עלו ירדו: בשלמא לרב יוסף. דאמר אם עלו לא ירדו הואיל ולא ירדו מקדושתן מש"ה מועלין בהן: אלא לרבה. דאמר דאם עלו ירדו דילאו מקדושתן קשיא דאמאי מועלין בהן: מאי מועלין מדרבנן. אבל מדאורייתא לית בהו קדושה ואם עלו ירדו: מעילה דרבנן משלם קרן ולא חומש משום דחומש שון מפני איל אשם מייתי ליה ובדרבנן ליכא קרבן דהוי כמביא חולין לעזרה הילכך לא מייתי נמי חומש אבל במעילה דאורייתא מייתי קרן וחומש ואשם מעילה: דבר חורה. מדקאמר דבר תורה אלמא מדאורייתא לית בהו מעילה אלא מדרבנן ה"ג לרבה מאי מועלין מדרבנן: לימה לרבה סנינה להה דעולה ה"ר יוחנו. דממתניתין נמי שמעינן לה מי לא אמרינן דקדשי קדשים ששחטן בדרום כמאן דחנקינון דמו והוו כקדשים שמתו וקתני מועלין בהן ואמרינן מאי מועלין מדרבנן דמדאורייתא לית בהו מעילה דקאמרינן אם עלו ירדו דכקדשים שמתו דמו אם כן היינו דעולא ומאי קמ"ל הא דעולא: ומשני אע"ג דמנינן. ליה במתניתין: אלטריך הא דעולא דסד"א הכא. במתניתין דקדשי קדשים ששחטן בדרום לא בדילי אינשי מינייהו משום דאע"ג ששינה בהן מ"מ בכשרות נשחטו ולא בדילי מינייהו אינשי להכיט מועלין בהן אי לרב יוסף מדאורייתא אי לרבה מדרבנן: אבל הדשים שמסו. דנבלות נינהו ומאיסי ובדילי מינייהו אינשי אימא אפילו מדרבנן לית בהו מעילה דהא בדילי מינייהו: קמ"ל. ילאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן אית בהו מעילה בקדשים שמתו: ואכתי מאי קמ"ל דעולא אי משום דמתו שו נמי תנינא. דאין מועלין בהן דתנן לקמן בפ׳ הנהנה ש"פ מן ההקדש (דף ית.): הנהנה מן החטחת. בעלת מום: כשהיח חיה לח מעל עד שיפגום. עד שיחסר ממנו דכיון דקדושת דמים היא לא מעל עד שיחסר מדמיה כגון שתלש מו הלמר או שחרש בה והכחישה דכיון דבעלת מום היא קיימא לדמיה וקי"ל כל העומד לדמים אין מועלין בו עד שיחסר מדמיו אבל כל

שאינו עומד לדמים כגון כום של זהב של הקדש כיון מי(שנהנה ממנו) שנהנה

בו אע"פ שלא חיסרו מעל וכשהיא מתה דלאו לדמי קיימא דאין פודין את

הקדשים להאכילן לכלבים? כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל אף על פי שלא

חיסרו והאי מעל מדרבנן הוא דלאחר שמתה ד"ה אין בה מעילה

נמי היכא דשני במקום שחיטה ששחטן בדרום שאם עלו לא ירדו: רבה אמר

מקדושתה ומועלין עלו למזבח כל

דמתניתין דשינה ששחטו בצפוו או קבל דמו . להורידן אי לא: אליבא דרבי יהודה. דאמר במס׳ ובחים בפ' המזבח מקדש זאת היא העולה הרי אלו מעוטיז פרט כו׳. דאפילו בשינוי מתנות אם עלתה תרד: דכ"ע לא פליגי דאם עלו ירדו: כי פליגי אליבא דרבי שמעון. דאמר אם יילו לא ירדו: רב יוסף כר׳ שמעוז ורבה אמר לר. ר' שמעון נמי הכא סבירא ליה כוותי דע"כ לא קאמר ר' שמעוז אם עלו לא ירדו אלא לרב יוסף. דאמר אם עלו לא ירדו משום הכי מועליז אלא לרבה. דאמר אם עלו ירדו קשיא אמאי מועליז מעילה דרבנן: משלם קרן ולא חומש. דהא חומש

קדשים ששחטן בדרום בדילי מינייהו ועל זה מחמה מש איכא מעילה בכה"ג ומשני אין כדאמר עולא ואף בקדשים שמחו לבדילי יש מעילה מדרבנוף: מדאורייתא לית בהון אלא מדרבנן הכא נמי לרבה מדרבנן מועלין: לימא תנינא דהא דעולא אמר רבי יוחנן. דממתניתין . שמעינן לה מי לא אמרינן קרשי קרשים ששחטן בדרום כמאן דחנקינן דמו וקתני מועלין בהן ודדייקינן לרבה מאי מועלין . מדרבנן א״כ היינו דעולא ואמאי איצטריך לעולא: אע״ג דתנינן לה במתניתין איצטריך. דעולא סד״א הכא במתניתין בקדשים ששחטן בדרום לא בדילי אינשי מינייהו משום דאע״ג דשינה בהן מ״מ שחוטין נינהו ולא בדילי מינייהו להכי איצטריך למיתנא מועלין בהן לרבה מדרבנן. אבל קדשים שמתו דנבילות נינהו ומאיסין ובדילין מינייהו אימא אפילו מעילה מדרבנן ליכא למגזר בהא בהא בדילין מינייהו: קמ״ל. דעולא יצאו מידי מעילה דבר תורה. הא מעילה מדרבנן אית בהו בקדשים שמתו: למ״ה ואכתי אמאי איצטריך דעולא אם משום מתו מתו נמי תנינא דמועלין בהן. דתנן לקמן בפרק הנהנה שוה פרוטה מן ההקדש: הנהנה מן החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. ואוקימנא התם בבעלת מום עסקינן דקדושת דמים הוא משום הכי לא מעל . עד שיפגום עד שהפחיתה מדמיה כגון תלש מצימרה: וכשהיא מתה. דלאו לפדייה עומדת כגון שנהנה בשוה פרוטה מעל. ומאי

שיבעיא להו אי עלו מהו שירדו רבה אמר אם ф עלו אירדו רב יוםף אמר אם עלו לא ירדו אליבא דר' יהודה מ לא תיבעי לך דכ"ע ל"פ דאם עלו ירדו כי פליגי אליבא דר"ש רב יוֹסף כר"ש רבה אָמר לך עד כאן לא קאמר ר"ש אלא יו בניתנין לממה שנתגן למעלה או גו בניתנין למעלה שנתגן לממה ולעולם דשחמן וקבל דמן בצפון אבל הכא כיון דשחטן בדרום ח כמאן דחנקינון דמי תנן קדשי קדשים ששחמן בדרום מועליו בהן בשלמא לרב יוסף ניחא אלא לרבה קשיא מאי פו מועלין בהן מדרבנן פו מאי איכא בין דאורייתא לרבנו דאורייתא במשלמיו חומש יו ידרבנן לא ומי איכא מעילה מדרבנן אין דאמר עולא א"ר יוחנן קדשים שמתו ייצאו מידי מעילה דבר תורה אלמא מדאורייתא לא אית 🖪 להון בדרבנן אית בהון ה"נ מדרבנן יו לימא תנינא להא דעולא אמָר רבי יוחנן אף על גב דתנינא

איצמריך דעולא סלקא דעתך אמינא הכא לא בִדילין מנהון אבל קדשים שמתו הואיל ובדילין מנהון אימא אפילו מעילה מדרבנן לא קמ"ל יו מתו נמי תנינאי יו הנהנה מן החמאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום וכשהיא מתה כיון דנהנה כל שהוא מעל סלקא דעתך

לומר מדרבנן מה וכן גבי אפר חטאת (בריש) [בסוף] התכלת (מנחות רף נב.) וי"ל דשאני התם דלא בדילי מינייהו הילכך יש להן לתקן מעילה אבל הכא גבי

חוץ לזמנו וחוץ למקומו דלא נימא כמאן דחנקינהו דהא לכולי עלמא אם עלו מפקע מידי מעילה דסד"א דאע"ג דפסולה

> ש (ואע"ג) דבעינן בפיגול כהרלאת כשר וא"כ תועיל נמי להוליאה מידי מעילה המ"ל ונראה דוחה לפרש שלא היה יודע המקשה האמת לשבא לומר דוריקה לא מפחע מידי מעילה 3 והא פיי לעיל דעל ישו כרחיה הוא ממילתיה דר׳ יהושע לכן נראה למורי הכי דגרם שפיר למאי חזו כלומר ודאי ידענא דרבותא כן משום זריהה ע"כ כדפרישית מיהו מה חידוש יש כיון שחין שום יחו קי ראויות בזריקה מהיכי תיתי דמפקע מידי מעילה ומשני הואיל ומרצה לפיגולו כש ולהכי סלקא דעתך דוריקה מפקע מידי מעילה קמ"ל דלא: עלו מהו שירדו. ע"כ קאי כגו אדרום דאחוך לומנו וחוד למקומו לא קאי דהא משמע פרק המובח מקדש (זבחים דף פד.) דלכ"ע לא ירדו וגם לא קאי אלילה ידו דפלוגתא היא בהדיא בין רבי יהודה ור׳ שמעון: אליבא דר׳ יהודה כולי עלמא לא פליגי דאם עלו ירדו. דהשתא גבי נשחט בלילה דלא יהו שחט בדרום קאמר ירדו כל שכן היכא דשחט

ו ד מיי׳ שם פ״ג הל׳ א: שימה מקובצת

תיבות לא תיבעי לך

. נמחק: כן בניתנין עי' תו'

ובחים (לף פל ע"ב): ג] (או

בניתנין למעלה): דן בדרום

אפילו ר"ש מודה כמאז:

ומתניתין לצדדין קתני דאחוץ לזמנו וחוץ למקומו מועלין מן התורה דעלה האמר ר' יהושע כלליה. מהר"פ: ח מאי נ"א מי א כאו ט ...ב לא משלם ומי איכא כו׳ אין . לאו מי אמר עולא אר״י: ת אית בהון מדרבנן אית בהון: ט] ה"נ מדרבנן וא"ת ודילמא קמ"ל דאין מועלין . בהן מן התורה וי״ל דא״כ יצאו מידי מעילה מבעי ליה דבר תורה למה לי ש״מ מועליז בהן ועלה קא פריך מתו נמי תנינא מועלין זצ"ל גליון לימא תנינא להא דאמר עולא כו׳ פי׳ ומאי קמ"ל וא"ת ודילמא קמ"ל י דאין מועלין מן התורה וי״ל א״כ לימא יצאו מידי מעילה דבר תורה למה לי אלא ש״מ דבעי למימר דמדרבנן אית בהו ולכך פריך תנינא ועי״ל י. דאל״כ הוי ליה למימר לר׳ יוחנז על המשנה דיצאו מידי . מעילה וכ״ש קדשים שמתו שאין בהן מעילה מן התורה אלא ודאי ש"מ שהחידוש הוא לומר שיש בהן מדרבנן . ולכך תני גבי קדשים שמתו דיש בהז מעילה מדרבנז וכ״ש כששחטן בדרום אבל אי הוי תני גבי שחטן בדרום דיש בהז מעילה לא הוי שמעינן בקדשים שמתו. תוס׳: ין מתו נמי תנינא דמועלין מדרבנן כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. ואע"ג דאמרינן לקמן גבי כוס של זהב כיון דנהנה כל שהוא מעל שאני הכא דמיירי בבהמת בעלת מום דהוי דבר שיש בו פגם עד שיפגום וכן מוקי לקמן בפרק הנהנה: יאו אימוריו . לגבוה ולא: יכן כל מתיריו שיזרוק הדם: יגן נקבע בפיגול לחייבו: ידן שמרצה האי שחיטת פיגול לצורר וריקה למיקבעיה כו' דהא שחיטה חשובה כל כד יי דצריכה שמרצה לצורך פיגול אכתי: טון דחומש בהדי איל תיבת מפני נמחק: טון דמתו מתו נמי: יון נ"ל דה"ג חוץ לזמנו וחוץ למקומו: יתן לקבוע בפיגול ולחייב: יען כרחך כך הוא: ק דרבותא דחוץ לזמנו וחוץ למקומו לומר שהזריקה לא כדפרישית: **כח** שום ראיות בזריקה: ככן לפיגולו ואחוץ חולין בעזרה: ובי איבא מעילה מדרבגן. חימה מאי קא מחמה אין איכא טובא כגון גבי דם דחנן לקמן (דף יא.) יצא לנחל קדרון מועלין בו כו' ורוצה בפיגול ליענש כרת עד

שיקרבו מתיריו שהם ד'

הולכה זריקה דכתיב ביה לא

:קמ"ל עולא

מטילה הלכה ד: ה ב מיי׳ שם פ״ד הלכה ג: ב ב מיי׳ פ״ו מהלכות פסוה"מ הלכה ט: ד ה מיי' פ"ג מהלכות

מעילה הלכה ז: א ב מיני מיין מהלכום פסה"מ הלכה ט: יב ז מיי׳ פ״ג שם הלכה ח: יג ח מיי׳ פי״ד מהלכות מעה"ק הלכה ז:

מוסף רש"י

ומעות ההולכות המלח. דהוו כמטאת שמתו (בש"מ: שנתכפרו) בעליה יאולא למימה ואם נהנה אדם מהם אינו חייב הרבו דלא תינא ביה מקדשי ה' הואיל ולאיבוד אזלי (ערכין ה:). ולא מועלין. אין מועלין בהן, דלאיבוד קיימי ולאו קדשי גבוה נינהו (מנחות ד:). וכולן. אע"פ שנפסלו, מליהתו מטהרתן מידי נכלה, אין מטמאים בגדים אבית אבליעה. כדין נכלת עוף טהור. ומועליז בהז. וחף בחטאת הואיל ונפסלו ואין בהן שעת היתר לכהנים לא יצאו מידי מעילה שנהן, חוץ מחטאת העוף כו' לשם חטאת. דכשירה היא ויש לה שעת היתר לכהנים ושוב אין בה מעילה אפילו לזר (זבחים סו:). כל שהיה פסולו בקדש. בהכשרה ונפסלה (שם סח: וכעי"ז פד.). שהכניסה לפנים. לחתר ששחטה נחון

שימה מקובצת

מום חטאת נ"א בעלת מום . הואיל ולא חזיא לכפרה לא בדילין מינה אבל קדשים תמימים הואיל וחזיין , לכפרה ובדילין מינהון אימא לא קמ״ל (תיבת לא נמחק) חטאת הואיל ולכפרה אתיא לגזור כה מעילה אכל שאר קדשים לא צריך לגזור הואיל וכדילי מיניה וקשה . ברוב ספרים הגירסא חטאת הואיל ולכפרה אתיא בדילי מינה לכך נראה להר"מ מתו תנינא פי׳ דלא בעולא דנקט חטאת משמע . דוקא חטאת אבל שאר קדשים לא ומשני סד"א . חטאת הואיל ולכפרה אתיא בדילין מינה כלומר ה״ה בשאר קדשים וחטאת איצטריכא ליה דמהו דתימא כיון שבא לכפרה מבדיל בדילי מינה עד בפרתה ולא צריכי לתקן בהו יי מעילה קמ"ל דאף בחטאת נזרו. תוס׳ חסר בדפוס: מתיבת אבל עד תיבת קמ״ל נמחק: גו וחטאת שמתה מי אית בה מעילה. אפילו מדרבנן והא תנן חטאות המתות סימן ותמנע ולד חטאת תמורת חטאת מתו בעליה נתכפרו בעליהז באחר עברה שנתה: ומעות ההולכות לים המלח. פי׳ כגון שהפריש מעות לחטאתו ומת: דן לא נהנין ולא מועלין ומדרבנן קאמר דאי מדאוריית׳ ליתני מועלין

חדא מגו חדא וחדא מגו חדא יו כו'. שלשה צבות הביא כדמפרש ואזיל וכולן אין מטמאין בגדים כו' משנה היא בזבחים פ' חטאת העוף (דף סו:) וקאי אבבא דלעיל מינה ששונה כל פסולי מליקה והשתא קאמר אע"ג דנעשית מליקתן בפסול מ"מ מהניא מליקה לאפוקינהו מידי טומאת

נבלת העוף טהור ומועלין בהן חוץ מחטאת כו' האי חוץ מחטאת לא קאי אמינא חמאת זו הואיל ולכפרה קא אתיא (b) לא בדילין מינה פ אבל קדשים הואיל ולאו לכפרה קאתי בדילי מנהון ולית בהו מעילה קמ"ל אלא אמועלין בהן משום דבעולה שו מועל בה אף כי נעשית כדינה קאמר חוץ מחטאת שעשאה למטה כמעשה חטאת מוחמאת שמתה מי אית בה מעילה יוהתנן לשם חטאת דהרי היא נעשית כדינה מאחמאות המתות יומעות ההולכות לים המלח הילכך אין מועלין בה שהרי יש בה שעת חלא נהנין ולא מועלין אמרי חמאות המתות היתר לכהנים וקאמר עלה יו כל שפסולו סבחייהן בדילין מנהון לאפוקי היכא דמחיים דלא בדילין מיניה איתיביה רב יוִסף לרבה חדא בקדש חינו מטמח כו׳ פירוש כל יחן שיש לו הכשר במקום אחר כגון יכו כל שינוי מגו חדא וחדא מגן חדא יוכולן יאין מטמאים מליקה דקאמר ברישא אלמא קרי פסולו בגדים אבית הבליעה יומועלין בהן יחוץ בקדש לכל יגו דאין מטמא בגדים אבית מחטאת העוף שעשה למטה כמעשה חטאת הבליעה והתם קתני עולת העוף שעשחה למטה פסולה ואין מטמא בגדים אבית העוף לשם חמאת וקתני עילויה סיכל שהיה הבליעה ובפרק המובח מקדש (זכחים דף פסולו בקדש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה פד.) תנן במילתיה דר׳ שמעון כל שפסולו וכל שלא היה פסולו בקדש מטמא בגדים אבית בקדש הקדש מקבל ואם עלו לא ירדו הבליעה וקתני יוכל שהיה פסולו בקדש אם עלו מ) אלמא דשנוי עולת העוף שעשאה למטה לא ירדו תיובתא דרבה תיובתא והא דפליגי כלומר שמלקה למטה סקאמר ר׳ שמעון בה רבה ורב יוסף פשיטא ליה לר' אלעזר דאמר אם עלו לא ירדו והיינו כמו ידו דשינוי רבי אלעזר חיעולת במת יחיד שהכניסה לפנים דדרום בבהמה דמליקת עוף כשחיטה בבהמה אבל מחטאת שעשאה למעלה לא

מייתי דהא אמר בחטאת מלקה בכ"מ במזבח כשרה והא דתניא פר' חטאת העוף (שם דף סו.) חטאת שח שעשאה למעלה פסולה ר"ל דשני בהואה שח ומשינוי דנתינת דם ⁰מלי למיפרך דהא לא דמי כלל לשינוי דרום דשחיטה אבל פריך שפיר מעולה שעשאה למטה דאמר מה הקטרה בראשו של מובח אף מליקה בראשו של מובח הילכך יוז מלקה למטה פסולה והאי שינוי דמליקה הוי כמו שינוי יתו דשחיטה ש'וח"ש דקרי חדא מגו חדא הא דאם עלו לא ירדו שלא היה יכול להוכיח פירוש דפסולו בקדש אלא מכח דכל שפסולו בקדש דפרק חטאת העוף (שם דף פח:) הרי לך מגו חדא וגם מההיא דכל שפסולו בקדש דפ׳ חטאת העוף אינו יכול להוכיח אלא מההיא דלעיל בסמוך דעולת העוף שעשאה למטה והרי לך מגו חדא אחריתי ויש ספרים גורסים חדא מגו חדא וחדא מגו תרתי וקרי חדא מגו חדא ההיא דכל שפסולו בקדש דפרק חטאת העוף לפי שלריכה לבבא דלעיל מינה וההיא דמובח מקדש קרי חדא מגו תרתי לפי שלריכה לההיא דפרק חטאת העוף (שם דף סו:) דאיכא תרתי בבי כל שפסולו בקדש ורישא עולת העוף שעשאה למטה כמו שפירשנו לעיל יעז:

והא דפליני רבה ורב יוסף פשימא ליה לר"א. כלומר מתוך לברי ר"ל ניכר שפשוט לו אי כרבה אי כרב יוסף דאמר ר"א עולת במת יחיד כו׳ כלומר עולה שהוקדשה ליקרב בבמת יחיד כגון לאחר שבאו לנוב ולגבעון וגלגל שהותרו הבמות והרולה לעשות במה בראש גגו עושה: שהכניםה לפנים.ס פירש"י בפרק בתרא דובחים (דף קיט:) כגון לאחר שחיטה © וקשה דר"א היכי קאמר מחיצה לכל דבר

הא לא שייך בה לפון כיון דנשחטה אלא נראה לפרש שהכניסה כאו חיה לפנים אחר שהוקדשה ליקרב בבמת יחיד כיו שהכניסה לבמת לבור קלטה מחיצה לכל דבר לענין כל הדברים האמורים בפ' פרת חטאת (זבחים דף קיב:) דתנן התם מה בין במת יחיד לבמת לבור כיהון וכלי שרת ושחיטת לפון כו׳ ובעי ר"ח עלו מהו שירדו כו' החי עולת במת יחיד דחמר שדינה לשחוט בלפון לפי שהכניסה לפנים אם שחטו בדרום ועלו מהו שירדו והשתא דייק מינה הש"ס מדקא מיבעיא ליה האי כלומר דגו שמן הדין לא היה מקומן בלפון שהיא במת יחיד הא אידך פשיטא ליה כלומר אבל עולת במת זבור דאפליגו ביה רבה ורב יוסף פשיטא ליה דאי ס"ד דמספקא ליה כח איבעי ליה הא ברישא אלא שמע מינה דפשיט ליה ומפרש הש"ס יהו הכי אמיא הבעיא בין לרבה בין לרב יוסף חדא מגו חדא קא מבעיא ליה כלומר קבעי בעולת במת יחיד שהוא מסופק מגו עולת במת לבור שהוא פשוט לך יח עד כאן לא קאמר רבה התם אם עלו ירדו אלא משום דמחילה כתיקנה פסלה כלומר שנדר המולה

ריח ניחוח ואינו נפסל ביולא כו׳. אם הקדיש בהמה להקריבה עולה בבמח יחיד בשעת היתר הבמוח ונמלך והכניסה לפנים לעורה להקריבה במובח: קלטוה

להשמיענו [דמרבנן] יש מעילה כמו דתנן יצא לנחל קדרון כו' ואע"ג דגבי תורין שלא הגיע זמנן תניא לקמן לא נהנין ולא מועלין ובגמרא מפרש דלא מועלין מן התורה אבל מדרבנן מועלין וי"ל דהתם דקאמר ת"ק מועלין מן התורה קאמר ר"ש אין מועלין אבל

הכא דלא קאי אשום תנא לא. תוס׳ אמרו בני הישיבה. פ״ה תירצו דלא דמי דחטאות המתות מחיים בדילי מינייהו כלומר איסור שלהן נגמר מחיים קודם שימותו אבל קדשים שמתו דמחיים לא בדילי מינייהו לכן צריכין לתקן בהו מעילה מדרבנן. תוס׳ כל זה חסר בדפוס:

פן המתות מחייהן בדילין מנהון לאפוקי הכא דמחיים לא בדילין: זן אתו דאית בהו: זן בה רבה תיבת עלה נמחק: סן חדא כלומר מכח שלשה בבות אתיא האי סברא כדמפרש: ען דבעולה מועלין בה: זן עלה בבבא אחרת כל: אן כל שפסולו בעורה וקשה דבפ׳ הכל

שוחטין (דף כ ע"צ) קאמר מלק בסכין (אין) מטמא בגדים אבית הבליעה ולשם קרי ליה אין פטולו בקודש אע"ג דפסולו בעודה לכן נראה לי פי׳ פטולו בקודש כלומר שפסולו כשר בקודש שיש: יסן תיבת כל נמחק: יסן לכל הני דאין: יזן כמו שינוי דדרום בבהמה

ינה הו לי פי מירו בקרום בינום. שבטרו כים רבקרום סיפרו או הבנו כל ניתוקי או כרו הייקיית בינו היינית היינית בבותח דמליקה בעוף כשחיטה בהמה אבל מתמא העוף שעשאה: עון חטאה העוף שעשאה: עון מהוא הכדמוקי לה התם ומשיעור דומנית דם לא מצי: יון הילכך כי מלקה: יון שינוי דשחיטת דרום והשתא קרי חדא מגו חדא הך דאם: יען לעיל והשתא פי׳ דמייתי מעולה

ומשינוי דמליקה וקשה דבובחים פ׳ חטאת העוף משמע שינוי דעולת העוף ר״ל ממיצוי וה״נ פי׳ לעיל דמשינוי נחינת דם לא מצי

למיפרך משום דלא דמי לשינוי דדרום משום דבשינוי נתינת דם כבר עשה השחיטה בהכשר והכי איתא התם גבי מתניתין דעולת העוף שעשה למטה כמעשה חטאת כו׳ וקאמר דשני במאי אילימא דשני במליקה וכו׳ נימא דלא כרבי יהושע דאי כר״י האמר דשני בהם ומשני אלא במיצוי אלמא משמע דשינוי דעולת העוף ר״ל ממיצוי וא״כ קשה כדפרישית ותירצו בתוס׳ דאה״נ דהשינוי בעולת

העוף ר"ל ממיצוי וכ"ת א"כ אינו דומה לשינוי דרום דשחיטה כדפי׳ י"ל דמיצוי דם דומה קצת לשחיטה כיון דצריך לאחוז הצואר

בחוזק כדי להוציא הדם ודוחק הוא לכן נראה למהר״פ דהא דקאמר הכא דשני במיצוי דעולת העוף היינו דוקא לגבי הא (קאמר)

[דקאמר] בסיפא מועלין בהם כדקאמר ההם תלמודא דאי במליקה כו' אם כן מתניתין דלא כר"י דקאמר אין מועלין ולכך צריך לאוקמי במיצוי אבל לגבי דאין מטמאין בגדים אבית הבליעה הוי מצי למימר דשני במליקה ואין להקשות דלגבי דאון מטמאין בגדים אבית

הבליעה נמי [נימא] דלא כר״י דבהא לא פליג ר״י וכן מוכח במשנה דהתם דקאמר גבי עולת העוף שעשאה למטה כמעשה חטאת

מדאורייתא אלא מאי מעל אי מדרבנן והכא הוא בחטאת מתה דמעל דחמורה קדושתה דלכפרה אתיא אבל בשאר קדשים כגון עולה ואשם ושלמי לבור משום דלאו לכפרה אתו כיון שמתו לית בהו מעילה אפילו מדרבנן וקשה לעולא. אמר לך עולא ה״ה דבכל קדשי קדשים ס״ל לחנא נמי דמעל

ומ"ש דנקט בחטאת טפי משאר קדשי קדשים דסד"ח הוחיל ולכפרה חתיח דכשהיא חיה קיימא לחטאת: ובדילין מינה. והשתא נמי כשהיא מתה בדילי מינה ולא אלטריך למגזר בה מעילה: קמ"ל. תנא דמעל וכ"ש בהנך דלאו לכפרה אתו וז ואית בהו מעילה הואיל ומחיים לא בדילי מינייהו אינשי כולי האי: הטאום המסום. כגון חמשה חטאות המתות: ומעום ההולכום לים המלח. הנך שנמלאו לאחר כפרה: לא נהנין מהן. מדרבנן דאיסורא איכא: "ולא מועליו. ש אפילו מדרבנן דהא ליכא למימר לא מועלין מדאורייתא אבל מועלין מדרבנן דלא (ב) מיתריץ למימר הכי דכיון דתנא ליה ברישא לא נהנין מדרבנן דליכא אלא איסורא בעלמא היכי מיתריץ למימר אבל מועלין אלא הכי מיתריץ למימר לא נהנין מדרבנן ולא מועלין נמי מדרבנן דאיסורא בעלמא איכא ולא מעילה וקשה לעולה: אמרי הטאום המסום. כיון דלה היימי להקרבה אלא למיתה בדילי מינייהו

אינשי אפילו מחיים וכ"ש לאחר מיתה דמאיסי ולא אתי לאיתהנויי מינייהו הילכך לא איצטריך למיגזר בהו מעילה לאפוקי שאר י חטאות דלהקרבה קיימי דלא בדילי מינייהו מחיים איצטריך למגזר בהו מעילה לאחר מיתה: איסיביה רב יוסף לרבה חדא מגו חדא וחדא מגו חדא. כלומר שלא מלא לו קושיא ממשנה אחת עד שדקדק ג' משניות זו מזו וזו מזו והעמיד השלישית בשנוי מקום שחיטה? וקתני בה אם עלו לא ירדו. ואלו המשניות במסכת זבחים תרי מינייהו הוו בפ' חטאת העוף (דף סו: ודף סח:) והשלישית בפרק הסמוך לו (ג) ל. והכי קתני התם חטאת העוף שעשאה כמעשה עולת העוף ועולת העוף שעשאה כמעשה חטאת העוף וכו' ואוקמינן התם בגמ' דכל הני דתני התם היינו ששינה במקום מליקה ושינוי הואה וקתני התם וכולן אע"ג ששינה בהן לא חשיבי כנבלה אלא דינן כמליקה ואינן מטמאין בגדים אבית הבליעה ומועלין בהן דלא ילאו מקדושתן חוץ מחטאת העוף שעשאה למטה מחוט הסיקרא כמעשה חטאת העוף לשם חטאת דהיינו כמלוותה דמלוותה הוי למטה מחוט הסיקרא דאין מועלין בה שהרי יש לה עכשיו שעת היתר לכהנים ואע"ג דתנא בההיא משנה עלמה עולת העוף שעשאה למעלה דהיינו כמלוותה לא תני דאין מועלין בה משום דעולה כליל ואע"פ שנעשית כמלוותה אין בה היתר לכהנים הילכך מועלין בה: וקסני. בההיא (ד) משנה עלמה כל שהיה פסולו בקדש כגון הני דשינה במליקה והואה אינו מטמא בגדים אבית הבליעה. והיינו חדא מגו חדא כלומר דהכי דייקינן דכי היכי דההיא דקתני וכולן אינן מטמאין בגדים מיירי בשינוי מקום מליקה כדמוקמינן התם אף הא נמי דתני כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא בגדים מיירי בשינוי מקום מליקה: וכל שלא היה פסולו בקדש. כגון שעבר זמנו או שיבש גפה או נקטעה רגלה דהיינו פסול דשלא בקדש אלא שאירע לה קודם שהוקדשה ונמלקה מטמא בגדים אבית הבליעה: וקסני. בפרק הסמוך לו כל שהיה פסולו בקדש אם עלו לא ירדו. והיינו אידך וחדא מגו חדא דכי היכי דהאי כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה מיירי בשינוי מקום מליקה דהיינו תחילת עבודה אף האי דקתני נמי כל שהיה פסולו בקדש אם עלו לא ירדו בשנוי מקום מליקה מיירי וקתני אם עלו לא ירדו וכי היכי דבשנוי מקום מליקה לחוד דהיא התחלת עבודה קתני אם עלו לא ירדו הוא הדין במתניתין בשנוי מקום שחיטה לחוד דהיינו התחלת עבודה אם עלו לא ירדו. והיינו תיובתא דרבה תיובתא: והא דפליגי זו (עלה) רבה ורב יוסף. בשנוי מקום שחיטה לית ליה לרבי אלעזר דאמר רבי אלעזר עולת במת יחיד שהכניסה לפנים דהכי תנינן תמן במס' זבחים בפ' בתרא (דף קיב:) מה בין במת יחיד לבמת לבור דהיינו מזבח במת יחיד אינה טעונה לפון ולא תנופה ולא הגשה ולא

א) [גי' רש"י אינה כגי' שלפנינו ועי' מנחות נב. חוס' סוד"ה גזרו ועי' בבה"ז], והמניחו 3//51 (ג ערכין ה"ג ערכין ה:] (לקמן יא תמורה כא), ד) ובחים סו:, ה) ובחים סח:, ו) ובחים פד., ו) שם קיט:, ה) מדרבנן כו' ל"ח בחטחת מתה הוא דמעל כו' נ"ק, ש) ע' בבה"ו שהניח רש"י בל"ע שמוכח מכמה מקומות דלא מועליו היינו מדאורייתא ועי׳ נ״ק, י) נ״ל קדשים. ועי׳ נ״ק, י) נ״ל קדשים. נ״ק, כ) [מליקה רש״ש], ל) [זבחים פד.], מ) והאי דשינוי. ל"ק, נ) וקאמר ר"ש דאם כו'. נ"ק, מ) נ"ל לא מצי. נ"ק, ע) ותני דאם עלו לא ירדו וא"ש דקרי חדא מגו נח ירדו וטייש זקרי מזט משו חדא שלא היה יכול כו'. צ"ק, ב) וקשה דא"כ היכי קאמר דקלטוה מחיצות כו'. צ"ק, >>⊕<

הגהות הב"ח

(א) גב' ק"ד אמינא חטאת הואיל ולכפרה הא אתיא בדילי מנהון ולית בהו מעילה המ"ל כל"ל ותיבות לא בדיליו מינה אבל קדשים הואיל ולאו לכפרה קאמי נמחק: (ב) רש"י ד"ה ולא מועלין וכו׳ מדרבגן דלא מצית למימר וכו׳ אלא איסורא בעלמא היכי מצית למימר אבל מועלין אלא הכי מצית למימר: (ג) ד"ה אימיביה וכו' בפ' הסמוך לו בפ"ט והכי קתני: (ד) ד"ה וקתני נההיא פירקא במשנה כל שפסולו:

→@(< גליון הש"ם

רש"ר ד"ה ולא מועלין אפילו מדרבנן. עי׳ לקמן יב ע"ב תוס' ד"ה ודמיו:

רבינו גרשום

איצטריד סד"א. התם בחטאת בעלת מום שמתה כיוז דמחיים לא חזיא להכי איצטריך למיתנא וכשהיא מתה כיון שנהנה ממנה כל שהוא מעל אבל בקדשים תמימים שמתו . הואיל וחזיא לכפרה ובדילי בדילי נמי ולא איצטריך למיגזר בהו מעילה: קמ״ל. עולא דמדרבנן אית בהו תנינא דלא. דאין מועלין בהן וקשיא לעולא: הנהנה מן החטאת. בעלת מום כשהיא חיה כו' וכשהיא מתה. כיון שנהנה כל שהוא . בחטאת תמימה מיירי הא סיפא וקתני מעל מדרבנן ומאי דקאמר מעל הני מילי בחטאת דלכפרה אתיא אכל בשאר קדשי קדשים אכל בשאר קדשי קדשים כגון עולה ואשם (אפילו) [כיון] דלאו לכפרה אתו כיון שמתו הנהנה לא מעל . מדרבנן וקשיא לעולא: אמר לך עולא הוא הדין דבכל

. קרשי קדשים שמתו סבירא ליה לתנא נמי דמעל. ואמאי קתני ומאי שנא דנקט בחטאת שמתה טפי משאר קדשי קדשים דסד״א ה. הואיל ולכפרה אתיא דכשהיא חיה קיימא לחטאת ובדילי מינה והשתא נמי כשמתה בדילי מינה ולא איצטריך בהא דמועלין בה: קמ"ל. תנא דמעל וכ"ש בהנך דלא לכפרה אתיין דמעל כדאמינא: חטאות המתות. הנך חמש דמתות: ומעות ההולכות לים המלח. הנך שנמצאו לאחר כפרה לא נהנין מדרבנן ולא מועלין אפילו מדרבנן: אמרין חטאת המתות. כיון דלאו להקרבה קיימי אלא למיתה בדילי מינייהו אפילו מחיים וכ״ש לאחר מיתה דמאיסי ולא אתי לאיתהנויי בהו הילכך קתני לא מועלין: . לאפוקי. הכא בשאר חטאות דלהקרבה קיימי דמחיים לא בדילי מינהון דאיצטריך למיגזר בהו מעילה לאחר מיתה: איתיביה. רב יוסף לרבה חדא מגו חדא וחדא מגו חדא. כלומר שלא מצא לו קשיא בפירוש אלא דקדק ג' משניות זו מזו וזו מזו עד שהעמיד השלישית בשינוי מקום שחיטה וקתני בה אם עלו לא ירדו היינו קושיא דרבה יואלו הן המשניות במסכת זבחים שתים בפרק חטאת העוף: וכולן. הני דתנן לעיל שינוי מקום מליקה ושינוי הואה לא חשיב כנבילה אע"ג הואיל ושינה אלא תורכ ב-פון לחומה הדמוך. הכון, הי הדמן לכך של הקום של היק הדש ביו הזמה וא חום ל בבל היום גי הוואר דש היום החוק דינה כמליקה: האין מטמא בגדים אבית הבליעה ומועלין בה. דלא יצאת מקרושתה: חוץ מחטאת העוף שעשה למטה כדין מעשה חטאת לשם חטאת. דנעשית כמצותה ואין מועלין בה שהרי יש לה עכשיו שעת היתר לכהנים וקתני עליה בההוא מתניתין: כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא [בגדים] אבית הבליעה והיינו חדא מגו חדא דההיא דקתני וכולן אין מטמא בגדים אבית הבליעה בשינוי מקום מליקה מיירי כדאוקמינן התם אף הכא נמי כל שהיה פסולו בקודש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה בשינוי מקום מליקה וכל שלא היה פסולו בקדשים מטמא בגדים כגון שעיבר זמנו או שיבש גפה או שניסמה עינה ושנקטעה רגלה דהיינו פסול שלא היה לו בקודש אלא שאירע לה קודם שהוקדשה מטמא בגדים אבית הבליעה וקתני באידך פירקא כל שהיה פסולו בקודש אם עלו לא ירדו והיינו אידך חרא מגו חדא דמה האי וכל שהיה פסולו בקדשים אינו . מטמא בגדים מיירי בשינוי מליקה דהיינו אתחלתא דעבודה אף האי וכל שהיה פסולו בקדשים דקתני אם עלו לא ירדו בשנוי מקום שחיטה מיירי דהיינו אתחלתא דעבודה קא מיירי וקתני אם עלו לא ירדו: והיינו תיובתא דרבת תיובתא: והאי דפליגי בה רבה ורב יוסף בשינוי מקום שחיטה פשיטא ליה לר׳ אלעור. דסבירא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: מגלן דאמר ר׳ אלעור עולת במת יחיד. שהקדישה להקריבה בבמת יחיד בשעת היתר הבמות דלית ביה איסור יוצא בבמת יחיד. והכניסה לפנים

בשה היא היא של היא היא בשה היא בשנה היא בשנה היא בשנה היא בשנה של היא היא בשנה של היא היא מועלין בו מיירי אך בית או המאור הוא לא מועלין בו מיירי אך מועלין בו מיירי או מורה לגבי מעילה אבל הוא מורה לגבי (ר"אן שינור דמליקה ומיד אנו מומא בגדים אבית הבליעה דלהכי אוניא המליקה ומידא טפי דהיינו עבודה קמייתא דשחיטה כך נראה למהר"פ ז"ל כך מצאתי: סן לפנים מן הקלעים במה גדולה קמית מחיצה ממחילה לבמה גדולה ובמה גדולה חלוקה מוחילה לבמה בדולה הלוקה מחיצה המשכן וחשבינן כאילו קריבה מתחילה לבמה גדולה ובמה גדולה חלוקה הייתי עבודה מתחילה לבמה גדולה ובמה גדולה מוחילה של הייתי עבודה מתחילה לבמה גדולה ובמה גדולה ומידי אריקה מחיצה המשכן וחשבינן כאילו קריבה מתחילה לבמה גדולה ובמה גדולה הלוקה הייתי עבודה מתחילה לבמה גדולה הלוקה מחיצה המשכן וחשבינן כאילו קריבה מתחילה לבמה גדולה הלומה מחיצה המשכן המשכח הייתי מתחילה לבמה בדולה הלומה מתחילה לבמה מתחילה מתחילה מתחילה מתחילה לבמה מתחילה מתחילה לבמה מתחילה מתחילה לבמה מתחילה לבמה מתחילה לבמה מתחילה מתחיל מבמת יחיד מכהונה ומצפון ומכלי שרת ומיוצא פי רש"י בפ' בתרא דובחים שהכניסה לפנים ר"ל לאחר שחיטה וקשה דא"כ היכי קאמר קלטה מחיצה: לאן שהכניסה היא תיבת חיה ל"ש: כס הכניסה בכמת צבור אות ש' ל' נמחק: כס כלומר אותה שמן הרין לא היה מקומה בצפוז כי אם בבמת יחיד אלא מחמת קליטה: לדן ליה. א"כ הוי ליה למבעי מינה ברישא: להן הש"ס ואזיל היכי אתיא: לוו לד ור"ל כמו את"ל קאמר עד:

פ"ק, ב) מנחות מו: [לקמן

ס:ו. ג) מנחות עח: ופסחים

סג:], ד) [זכחים מג. כריתות

יד.], ה) בקדשי מזבח שנפסלה בהן ומבעי ר' זירא עלו מהו

שירדו כגון ששחטה לההיא כו׳

ל"ק, ו) אי כרב יוסף ומשני לא לעולם כו' והד"א, ז) ל"ל

בפנים ל"ק, ח) בשחיטה ל"ק, ש) [לקמן 1:], י) חוץ למקומה

אע"פ שורק בשתיקה קדש הלחם. ז"ק, כ) ז"ל דכי היכי, ל) או להביא ולמהוי כאילו קבע

חלק גבוה כו' ל"ק, מ) נ"ח

הוברר, () מידי מעילה או להביא הס"ד ל"ק, ס) לכך

לפסול ולא להביא לידי מעילה

לפסול ולה ניהבים כידי מעיכה וה"ק כיון דקדש הלחם ה"ל נימא גבי זריקה כו'. ל"ק,

ע) דכשנשחט. ל"ק, פ) לידי

פיגולדאו נקבע כו'. ל"ק, \$) ד' עבודות כו'. ל"ק, ק) והיכי

ס"ד. ל"ק,

הגהות הב"ח

(ה) גמ' צעי ר' אלעזר עולה

זה שנפסלה ועלו מהו שירדו: (3) רש"י ד"ה אמר

חינול שחטה לפגל הזבח

בזריקה ופגל נמי:

בראה הא דקאמר

א מיי׳ פ"ג מהלכות מעילה הלכה ג: מו ב מיי פי"ב מהלכות

פסה"מ הלכה טו: מו ג מיי׳ שם הלכה יו: יו ד מיי׳ שם הלכה יח:

>1@1< מוסף רש"י

יריקת פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים. דממון גנוה הס מחיים ויש בהן מעילה קודם זריקת דם וזריקת דם הוליאה זריקת זט וותיקט זה בבור הבשר מידי מעילה שהרי מתירתו לכהנים, ואמר לכהנים, במסכת מעילה (ב:) כלל אמר ר׳ יהושע כל שיש לו שעת לידי מעילה בקדשים דהוברר בשר להדיוט וחלב לא מקבע בקדושה למעול בהן, לפנים. בעזרה ופחחים חג: לחמי תודה משהוהדשו בפה הדשו הדושת

היתר לכהנים אין מועלין בהן וכל שאיו לו שעת היתר לכהנים מועלין בהן, הך זריקת פיגול לא מפקע להו מידי מעילה (מנחות מז:). ואינו מביא קלים. באימורי קדשים קלים, דממון בעלים הוא דלית בהו מעילה, דלא קרינא ביה מקדשי ה' עד לאחר זריקה, לגבוה, דקרינא ביה בחלב מהדשי ה׳, שם זריהת פיגול דלא זריקה כשרה היא (שם). השוחט את התודה מנחות עח:). ולחמה חוץ דמים ליאסר באכילה ובהנאה, אבל לא מדשו מדושת הגוף. לחוליו ושחינות הזבת מהדשתו ובמנט מחוחר כחורים ובלינה. ואם נטמאו ישרפו, כדכתיב על זבח התודה חלות. ואמר מר במנחות הרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קרוי קרבן אלא בזביחה (פסחים שם). לא קדש את הלחם. קדושת כנות mm.

שימה מקובצת

אן קלטתה מחיצתה לכל אות ר' נמחק: כן עלתה מהו שתרד לאו: גן ירדו אלא דמחיצה כתיקנה: דן זריקת פיגול דאם חשב בשחיטה מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים כלומר לית ליה כח . ולא חשיבא כל כך זריקה דלאחר פיגול להוציא הבשר מידי מעילה כזריקת כשר ולא אמרינן מאחר שזרק . הדם יש היתר לכהנים ואין מועלין בבשר אלא כיון בההיא זריקה לא יצא הבשר מידי מעילה דהא לא חזי לכהנים: ואינו מביא זריקה דלאחר פיגול לידי מעילה האימורין בקדשי קלים כזריקת כשרה כדתנן בסיפא דמתניתין בקדשים קלים זריקה מועליז באימורין ואין מועלין בבשו כו׳ לשון הראב״ק ז״ל: ק לזמנה או חוץ למקומה אות ו' נמחק: ח פיגול ת מזכח בעי ר' אלעזר עלתה

העולה להקריב בבמת לבור דהשתא הוי מחילה של במת לבור כתיקנה וכששינה המקום לשחוט בדרום פסלה אבל שלא כתיקנה כלומר כגון עולת במת יחיד שנשחטה בבמת לבור בדרום דהוו להו מחילה שלא כתיקנה כלומר שלא נדר להקריב בבמת לבור ואפילו לרב יוסף דאמר אם עלו לא ירדו

איכא למיבעי הכא שיש לחלק דהתם מחיצה כתיקנה קלטה מח שהקדישה כל כך שקלטה שאם עלתה לא תרד אבל מחיצה שלא כתיקנה כי הכא בעולת במת יחיד לא קלטה וכו': אכור רב גידל אמר רב זריקת פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים. פירוש אם שחט בפיגול ואחר כך זרק סתם אין הזריקה מוליחתו מידי מעילה עוז דניקרי ביה היתר לכהנים אע"ג דמהניא זריקה לאקבועי בפיגול דדרשינן (זכחים דף כח:) כהרנחת כשר כך הרנחת פסול חלמח בעינא בפיגול קריבת מתירין בהכשר יו סלקא דעתך אמינא דכמו כן חשבה רחמנא זריקה להוליא מידי מעילה יתו ט ולהביאו למהוי כאילו מי תובע חלק גבוה קמ"ל רב גידל דתרתי לא ישו עבדי לאקבועי בפיגול ולהוליא י מידי מעילה: ולחמה חוץ לחומה לא קדש הלחם. דאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הובח והואיל ובשעת שחיטת הובח לא היה כז תוך לחומה לא קדש הלחם ואפילו קרמו פניה חוץ מאחת מהן לא קדש הלחם דאין שחיטת תודה מקדשת לחמה עד שיקרמו פניה לאו משום דלחם כתיב (ויקרא ז) דמשמע קרימת פנים קדש הלחם: אלבוא פיגול מביא דידי מעידה. לכאורה משמע דהא דקאמר חוץ לומנה

וחוץ למקומה קדש הלחם רולה לומר להביא לחם לידי מעילה וחשיא דודאי אין מעילה בלחם דלא מיקרי קדשי ה' דאף בתודה כש אין מעילה אלא באימורין ופירש [רבינו] האי דמיירי בארבעה לחמי חודה הניתנין לכהן כגו וגם זה אינו נראה דלא משתמיט תנא בשום מקום שיש בהן מעילה ועוד לה בחזה ושוק הניתנין לכהנים אין בהן מעילה ש לכך נראה דמדמי הא דקאמר קדש הלחם ר"ל ליפסל להביאם לידי מעילה וה"ק אלמא כיון דקדש הלחם הכי נמי גבי זריקה שמביאה לידי מעילה: א"ל בזריקה. כלומר אין הפיגול נקבע עד שעת זריקה כדאמר (זכחים דף כח:) כהרלאת כשר כך הרצאת הפסול דבעי קרבו יה מתירים הילכך גבי לחם ש דכשנקרם הוי קדוש אמרינן קידש הלחם יוז אבל גבי מעילה דבשעת שחיטה עדיין לא נקבע [פיגול] דוריקה מייתי © לידי מעילה ואז נקבע הפיגול שחשב בשעת שחיטה אינו מביא לידי מעילה:

קומץ פיגול. מו שפיגל בשעת קמילה והעלהו פקע פיגול ממנו כדמפרש טעמא בסמוך וקמילה היינו שחיטה כדחשיב במנחות (דף יג:) גבי לחום עבודות שבמנחה כנגד ד' עבודות שבובח ותני קומן פיגול אלמא הוי פיגול נקבע קודם העלאה וקשה דהרבה משניות היה יכול להביא לש ממנחות שקורין להמילה ולשחיטה פיגול לו לכ"נ דפריך מדקאמר פקע

לאו פיגול משמע שהוקבע פיגול משעת קמילה מדנקט פקע וא״ת לסקי ואי ס"ד לומר שנקבע פיגול משעת קמילה והא בעינן הרלאת כשר (זכחים כח:) וי"ל דוקא לחייבו כרת אינו נקבע עד לאחר זריקה אבל שם פיגול חל משעת שחיטה כמו לענין להביא לידי מעילה ואם כן החשה שפיר ומשני דמייתי לידי פיגול כלומר לעולם אין הפיגול עד שעת זריקה לענין להביא לידי מעילה והא לגז דקפקע פיגול רוצה לומר איסור המביאו לידי פיגול בשעת הקטרה והא לדו קתני עלה אם אחרים מביאין לידי פיגול הוא

עלמו

ממנו שאם פקע מיד וירד מעל גבי המובח יעלה והוא הדין נמי לאיברי פיגול שהעלן לגבי המובח כיון שמשלה בהן האור פקע פיגולן מהן. והאי דנקט קומץ פיגול משום דאי מנא באיברי פיגול לחוד לא הוה אסי קומץ מיניה דס"ד אמינא ה"מ אבר דמיחבר להכי כיון שמשלה בו האור במקצמו הוי כמו שמשלה בכולו ופקע פיגולו ממנו אבל קומץ דמיפרת אימא לא קמ"ל ולהכי נקט קומץ דאע"ג דמיפרת פקע פיגולו ממנו וכל שכן גבי אבר פיגול דכיון דמיחבר כי משלה האור במקצמו הוי כנשרף כולו ופקע פיגולו. מכל מקום קחני קומץ פיגול דפגל בקמיצה ופיגול דקמיצה הוי כמו פיגול דשחיטה 🔾 דהיכי דקבע פיגול בקמיצה לחודה הכי נמי מיקבע פיגול בשחיטה לחודה אלמא דבשחיטה לחודה הוי פיגול גמור וקחני קדש הלחם שמביאו לידי מעילה אלמא

מקלמוה מחיצות לכל דבר מבעי ר"א (מ) [עולת במת יחיד שהכניסה שנפסלה] ס עלו מהו שירדו מדקמיבעיא ליה לחדא מכלל דאידך

פשיטא ליה אי כרבה אי כדרב יוסף חדא מגו חדא קמיבעיא ליה עד כאן לא קאמר רבה התם אם עלו ירדו גו מחיצה כתיקנה פסלה שלא כתיקנה לא פסלה או דילמא אפילו לרב יוסף דאמר אם עלתה לא תרד מחיצה כתיהנה קלמה שלא כתיקנה לא קלמה תיקו יאמר רב גידל אמר, רב יו זריקת פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים ואינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים יתיב אביי וקאמר לה להא שמעתא איתיביה רב פפא לאביי ם את התודה לפנים ולחמה חוץ לחומה לא קדש את הלחם ישחמה עד שלא קרמו פניה בתנור ואפילו קרמו כולן חוץ מאחת מהן לא קדש הלחם ישחמה חוץ לזמנה 🔊 וחוץ למקומה קדש הלחם אלמא פיגול מייתי לה לידי מעילה, אישתיק כי אתא לקמיה דרבי אבא אמר ליה בזריקה אמר ליה רב אשי לרבא והא אמר עולא יהומץ פיגול יו שהעלו לגבי מזבח פקע פיגולו ממנו וקמיצה היינו שחיםה אמר ליה איסורא דמייתי לידי פיגול והא

דנפסלת בדרום או ביולא היינו כשנכנסה מחילה למחילת עזרה דהיינו כחיקנה: או דילמא אפילו לרב יוסף דאמר. בעולת פנים אי שינה בה אם עלתה לא תרד היינו טעמא חז דכיון שהקדישה להקריבה במחילת העזרה דהיינו כתיקונה קלט לה מובח דאם עלתה לא תרד: אבל עולת במת יחיד שהוקדשה תחלה שלא כתיקנה ואח"כ הכניסה בפנים דהיינו מחילה שלא

כתיקנה וילאת או נשחטה בדרום אם

עלתה תרד דלא קלט מובח יו ולא אתאי תחילה למחילת עורה כתיקנה:

סיקו. ומדהמבעיא ליה אליבא דתרוייהו ש"מ דבשינוי מהום שחיטה דעולת

פנים נמי לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: א"ר גידל אמר רב

זריקת פיגול. (כ) שחישב ין בזריקה חי לפגל הזבח ופגל נמי בזריקה והשתח

הוקבעה לפיגול שיש בו כרת אינו מוליא מידי מעילה בקדשי קדשים כלומר

דזריקת פיגול אינה חשובה כל כך שתוליא בשר קדשי קדשים מידי מעילה

כזריקה כשרה דקיימא לן דמאחר שנזרק הדם כראוי יש צבשר היתר לכהנים

ואין מועלין בו אבל הכא כיון דפיגל בזריקה לא ילא הבשר מידי מעילה

דהא לא חזי לכהנים: ואוסה זריקה אינה מביאה לידי מעילה. האימורין

של קדשים קלים כזריקה כשרה כדתנן בסיפא דמתניתין ש בקדשים קלים

לאחר זריקת דמן מועלין באימורין ואין מועלין בבשר דלא חשיבא זריקה

כלל לענין מעילה: וקאמר להא שמעסא. דרב גידל: ולחמה חוך לחומה

לא קדש הלחם. דכתיב על זבח התודה חלות (ויקרא ז) ובעינן על בסמוך:

ואפילו קרמו כולן חוץ מאחם מהן לא קדש הלחם. דבעינן בשעת זביחה

שיהא כל הלחם ראוי: שחטה חון לומנה. דחישב עליה בשעת שחיטה

לאוכלה חוץ לומנה או י'חוץ למקומה [וקס"ד] אע"פ שורק [במחשבת

פיגול] קדש הלחם להכי דמועלין בו. אלמא דפיגול מייתי לידי מעילה בקדשים

קלים וקשיא לרב גידל דאמר אינה מביאה לידי מעילה בקדשים קלים:

כי אסא. אביי לקמיה דר' אבא אמר ליה הא דרב פפא לא קשיא לרב גידל:

א"ל בוריקה. טעמא דקדש הלחם כשפגל בשחיטה משום דשתק בזריקה דלא

פגל בזריקה הילכך לא הוי פיגול גמור בשחיטה לחודה להכי קדש הלחם

ומועלין בו אבל הא דאמר רב גידל דאינו מביא לידי מעילה היינו דפיגל

בזריקה יאן ממש דהוי פיגול גמור: אמר ליה רב אשי לרבא והא אמר

עולא. במס' זבחים בפרק בית שמאי (דף מג.) קומן פיגול שחישב עליו

לפגל בשעת קמינה והעלהו לגבי המזבח כיון שמשלה בו האור פקע פגולו

לגבי המובח בשוגג או במזיד מהו שתרד

מאי לאו מדקמיבעיא ליה בהא דתחלתה

לאו למובח מכלל דאידך בעולת פנים

סבירא ליה אי כרבה ויאי כרב יוסף:

לא לעולם לא פשיטא ליה אי כרבה אי

כרב יוסף אלא חדא מגו חדא עולת במת

יחיד מגו עולת פנים מבעיא ליה והכי

קמיבעיא ליה עד כאן לא קאמר רבה

בעולת פנים ששינה בשחיטתה או שינאתה

אם עלתה תרד אלא משום דמחיצה כתקונה

פסלה כלומר היכא דמעיקרא כי אקדשה

לשם קדושת פנים אקדשה להקריבה

בעלמה ל דהיינו מחילה כתיקנה התם

כי שינה בה משום הכי פסלה אבל עולת

במת יחיד הואיל והוקדשה תחילה שלא

כתיקנה להקריבה בחוץ כי הכניסה לאחר

מכן בפנים ושחטה בדרום או יצאת לא

פסלה ואם עלתה לא תרד דהא דאמרינן

קלטוה מחיצות. של עזרה לכל דבר דהוי כמי שהוקדשה מתחלה להקריבה

למזבח דטעונה לפון וכל דברים הטעונים בקדשי מזבח ונפסלת ביולא

ובדרום ובשאר פסולין הנהוגין הי בקדשי מזבח זו: שנפסלה. ששחטה

לההיא עולת במת יחיד לאחר שהכניסה לעזרה בדרום והעלה אותה הכהן

רבינו גרשום

בעזרה קלטה מחיצתה. דעזרה: לכל דבר שיש לה יצאח חוץ לעזרה ופחלה או . אם שינה מקום שחיטתה: רטי ררי אלטזר. את יצאת חוץ מחומת עזרה: ועלו. . העלה אותה להקטרה: מהו שתרד, ומדקא מיבעיא ליה . חדא בעולת חוץ דבמת יחיד מכלל דאידר בעולת פנים: פשיטא ליה. דסבירא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: לא פשיטא ליה אי . כרבה אי כרב יוסף אלא חדא מגו חדא עולת חוץ דרמח יחיד מגו דטולח פנים קא מיבעיא ליה והכי . קא מיבעיא ליה: עד כאן א אמר רבה התם. בעולת פנים ששינה בשחיטתה או שיצאתה דאם עלו ירדו דמחיצה כתיקנה פסלה. כלומר כיוז דמעיקרא כי אקדשה לקדושת פנים אקדשה להקריבה בפנים . דהיינו בעזרה ב...ב.. כתיקנה משום הכי כי שינה בה פסלה אבל עולת במת יחיד שהוקדשה תחילה שלא כתיקנה שלא . להקריבה בפנים כי הכניסה לאחר מיכז לפנים ויצאת תרד: או דילמא אפילו לרב יוסף דאמר בעולת פנים ששינה בה אם עלתה לא תרד. היינו טעמא משום דכיון שהוקדשה תחילה במחיצה כתיקנה קלטה לה מזבח דאם עלתה לא תרד אבל עולת חוץ דבמת במחיצה שלא כתיהנה הכניסה ואח״כ ויצאת ועלתה תרד דלא

לשחיטה הייא תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור שלא פגל אלא בשחיטה לחודה והאי דא״ר גידל אינו מביא לידי מעילה היינו למי שפיגל יה בזריקה קאמר: קלטה לה מזבח הואיל ומעיקרא הוקדשה במחיצה שלא כתיקנה תיקו: ומדקא בעי לה אליבא דתרוייהו. עד כאן לא קאמר רבה או דילמא אפילו . לרב יוסף ש"מ דבשינוי מקום שחיטה דעולת פנים לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: זריקת פיגול. שאם חישב בשחיטה ובזריקה עשה סתם: אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים. כלומר לית לה כח ולא חשיבא כל כך זריקה דלאחר פיגול להוציא הבשר מידי מעילה כזריקה כשרה דמאחר שנורק הדם יש היתר לכהנים ואין מועלין בכשר אלא כיון דפיגל קודם בשחיטה בההיא זריקה לא יצא הבשר מידי מעילה דהא לא חזי לכהנים ואינו מביא זריקה דלאחר פיגול לידי מעילה האימורין בקדשים קלים כוריקה כשרה כדתנן בסיפא דמתניתין בקדשים קלים לאחר זריקת דמים מועלין באימורין ואין מועלין בכשר: וקאמר לה להא שמעתא. דרב גידל: ולחמה חוץ לחומה לא קדש הלחם. כדכתיב על זבח תודה חלות ובעינן על בסמוך: ואפילו קרמו כולן חוץ מאחת לא קדש הלחם. דבעינן דבשעת זביחה יהא לחם שיהא לו קרום: שחטה חוץ לומנה. דחישב עליה בשעת שחיטה לאוכלה חוץ לזמנה וחוץ למקומה קדש הלחם ויש בו מעילה אלמא פיגול מייתי לידי מעילה בקדשים קלים וקשיא לסיפא דרב גידל: כי אתא אביי לקמיה דר' אבא. א"ל לא קשיא לרב גידל הא דרב פפא: א"ל בזריקה. כלומר היינו טעמא דקדש הלחם בשפיגל בשחיטה משום דשתק בזריקה דבוריקה לא חישב הילכך לא הוי פיגול גמור בשחיטה לחוד ומשום הכי קדש הלחם ומועלין בו אבל ההיא דרב גידל דאמר ואינו מביא לידי מעילה יווי כינול במיל במור בטור טור למטום הכיקוס היווים המוכנין בי אבל ההאחר בינול האכו האכו בביא לי טוב היי דפיגל בזריקה ובכולהו עבודות דהוה פיגול גמור: א"ל רב אשי לרבא והאמר עולא. במס' זבחים בפרק בית שמאי קומץ פיגול שחישב עליו בשעת קמיצה והעלהו לגבי מזבח כיון שמשלה בו האור פקע פיגולו ממנו שאם פקע מעל המובח יירד יעלה והוא הדין לאיברי פיגול ונותר וטמא שהעלן לגבי מזבח כיון שמשלה בהן האור פקע איסורן מהן והאי דנקט קומץ . פיגול משום דסד״א הני מילי אבר דמיחבר אבל קומץ דמיפרת לא קמ״ל ולהכי נקט קומץ מ״מ קתני קומץ פיגוי בקמיצה ופיגול דקמיצה היינו כמו פיגול דשחיטה אלמא דבשחיטה לחודה הוי פיגול גמור וקתני קדש הלחם דמביאו לידי מעילה וקשיא לרב גידל: א״ל לא. מהכא לא תיקשי ליה דמאי קומץ פיגול דקתני לא אמר דבקמיצה לחודה הוי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא דמייתי לה לידי פיגול שהתחיל לפגל בקמיצה דהיינו התחלת איסור פיגול ולעולם לא הזה פיגול

משום רכיון: ען מזבח הואיל ולא: ין בזריקה ס"א בשחיטה: יהן בזריקה בכולהו העבודות לשון הר"א: יכן איסורא דמייתי לידי: ים בהקטרה בכל העבודות הר"א ז"ל: יון שפיגל נמי בזריקה: עון קלטה המזבח קדושה כל: עון דניקרי ס"א ולא נקרי ביה היתר. תוס" כת"י: יון בהכשר ואמרינן דוריקת פיגול קובעת פיגול אלמא דעברינן הזריקה כמו 'שנעשית בהכשר: יוון מעילה ולהביא מעילה בקדשים קלים ונעשית כמו שנעשית בהכשר שאז הוברר נ"א להביא מעילה לקרשים קלים כאילו הוברר חלק גבוה: ען לא עבדא אות "י נמחק: ס היה הלחם תוך לחומה כר׳ קרמו פני כולן חוץ: מאן פניה בתנור משום דכתיב על חלת לחם חמץ יקריב קרבנו וגו' וכיון דלחם כתיב א"כ משמע דבעיא קרימת פנים הלחם לענין דקדיש קרושת הגוף ואין יוצא בפדיון: 20 בתודה דה"נו קדשים קלים אין מעילה אלא באימורין ולאחר זריקה ופירש רבינו מאיר האי: 23 לכהן דכתיב והקריב ממנו אחת מכל קרבן תרומה לה' וטעמא מאי דבקדשים קלים לית בהו מעילה משום דבעלים אכלי להו והני ד' לחמי תודה הואיל וכהני אכלי להו אית בהו מעילה: 15 עוד דחזה ושוק . הניתנין כו׳ לכך נראה למורי דמדמי הא כו׳ הלחם דר״ל ליפסל להבאת כו׳ גבי זריקה נימא שמביאה: **כה** קרבו. מתיריו הילכך גבי לחם רבשחיטה הוי: מו הלחם רבשעת שחיטה עדיין לא נקבע פיגול אבל גבי מעילה 'דוריקה מייתי לידי כו' בשעת שחיטה ולכך' אמר דאינו מביא: מו פיגול ושפיגל בשעת קמיצה והעלהו פקע פיגולו ממנו וכגון דכבר משלה בו האור ונפקא מקצתו מע"ג המזבח שרי להחזירו דאמרינן דפקע ממנו פיגול וקלטתו מזבח: לא) גבי ד' עבודות שבמנחה כנגד ד' עבודות שבזבח והא דקתני ליה קומץ וקרי . ליה פיגול לאו משום דהאוכלו חייב משום פיגול דהא אמר התם אלו דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול הקומץ כו׳ אלא להכי קרי ליה פיגול דמפגל עצמו מלהקריבו וקאמר: מען להביא שקורין תיבת ממנחות נמחק: 0 פיגול כמו השוחט חוץ לומנו פיגול כרי אלא ודאי אינה ראיה מהתם דיכילנא לומר דר"ל הפיגול שיהיה לבסוף לאחר זריקה כמו כן נאמר הכא ומאי מייתי: (6) פקע פיגולו ממנו משמע פיגולו שהיה כבר כלומר שכבר נקבע פיגול: **נכ**ן וא״ת והיכי ס״ד לומר שנקבע כו׳ והא בעינן בכל מקום הרצאת כשר וי"ל כו' אינו נפגל עד לאחר וויקה אבל שם פיגול חל עליה משעת שחיטה כו' וא"כ הק"ל ומשני איסורא דמייתי לידי פיגול כו' הפיגול נגמר עד שעת: 40 והא דקאמר פקע פיגולו רוצה לומר: 15 והא דקתני עליו:

גמור עד שפיגל בכולהו עבודות והוא הדין לשחיטה דשחיטה הויא תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור עד דפיגל נמי בוריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לידי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוי פיגול גמור עד דפיגל נמי בוריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לידי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוי פיגול גמור עד דפיגל

דפיגול מייחי קדשים לידי מעילה וקשיא לרב גידל: א"ל מהכא לא חיקשי ליה דמאי דקאמר קומץ פיגול לא אמר דבקמיצה לחודה הוי פיגול אלא

מאי קומץ פיגול איסורא יש דממייא לידי פיגול שהחחיל לפגל בקמילה דהיינו חחילת פיגול אבל לא הוי פיגול גמור עד דפגל נמי בהקטרה יש וה״ה

והא קתני א אם אחרים מביא לידי פיגול הוא

עצמו לא כ"ש הא גמי איסורא דמייתי לידי

פיגול אמר ליה רבינא לרב אשי והאמר אילפא

מחלוקת בשתי עבודות כגון דאמר הריני

שוחם סימן ראשון חוץ לזמנו וסימן שני חוץ

למקומו אבל בעבודה אחת דכולי עלמא

שעירובי מחשבות הואי ה"ג לכי זריה תיגלי

מילתא מ אי בעבודה אחת אי בשתי עבודות

יזאי הכי גבי תודה יונמי עד יו דוריק יו מאי קדש

ליפסל דבעי שריפה לימא מסייע ליה הפיגול

לעולם מועלין בו לאו אע"ג דאיזריק דם ומסייע

ליה לא דלא זרק הדם אי דלא זרק הדם מאי

למימרא אלא לעולם דזריק וכי תניא ההיא

בטולה אי בטולה פשימא דגבוה היא כולה

מו קתני עלה אם. גליוז אע״ג דהוי מדררי אמוראי האמר

הכי ואיז זה סוגית התלמוד

. אלא לפי שלומד הדין כדרך

התנאים מקו"ח גרסינו והא

קתני. כד מצאתי בגליוז ספר

ישז נושז וכקצת ספרים

מדויהים גרחי והא עלה

קאמר: גו עירוב מחשבות אות י' נמחק: גן מילתא

למפרע אי: דן אי הכי גבי

תודה נמי עד דוריק. גליוו

. פי׳ כיוז שהטעם הוי משום

דאיגלאי מילתא גבי תודה

נמי נימא דלא קדש הלחם

דלבסוף כי איקבע הפיגול

בזריקה איגלאי מילתא

שהוקבע הפיגול משעת

שחיטה: פו דוריק. ס"א אלא

מאי קדש הלחם לאו

לחיוביה במעילה אלא

ליפסול: ח אלא מאי קדש

הלחם. גליון כלומר מאי

קדש הלחם דקאמר לאו

למימרא דקדיש משעת

שחיטה ומועליז בו ואמאי

כיון דלבסוף נקבע הפיגול

בזריקה איגלאי מילתא

שהוקבע הפיגול משעת

שחיטה ואלא מאי קדש

הלחם סיומא דקושיא היא

. ומשני מאי קדש הלחם

לעניז שריפה ולא לקבוע

לידי מעילה. ע"כ בגליוז . ספר ישו נושו. גליוו אחר אי

הכי גבי תודה נמי לכי זריק.

פי׳ דקס״ד דהא דאמר קדש

הלחם היינו לענין לאחיוביה

מעילה והכי פריך נהי נמי דעיקר פיגול לא מקבע אלא

בזריקה מיהו מ"מ נימא

דלכי זריק איגלאי מילתא

למפרע שחל הפיגול למפרע

משעת שחיטה כדאמרינז

גבי סימן ראשון וסימן שני

הלחם על הלחם (ל

מעילה וא״כ קשיא לרב

גידל דאמר איז זריקת פיגול

. מביא לידי מעילה בקדשים

. קלים ומשני ודאי הא דקתני

. מדש הלחם לאו לאחיורי

במעילה קאמר אלא דוקא

דלא הוי כחוליז ובעי שריפה

ע״כ מצאתי בגליוז: זו חשוב

מתקבל כלומר אם אינו

חשוב בהאי: זו גמור לומר

דכיוז: עז אמר לד רב:

ין אלא. גליון אלא הא נמי

פיגול דקמיצה הוי התחלת

פיגול אבל לא הוי פיגול

[אלא עד דעביד] בכולהו

. העבודות. לשון הר״א:

יאו תיבת וכו' נמחק:

יכו מחלומת בשתי עבודות

:דר"י תיבת וכו' נמחק:

יגו בו. גליוו דמתני' היא

קדשי קדשים קודם זריקה

מועלין בהם. הרא״ש ז״ל:

ידו ואשם אי בעולה פשיטא

לעולם והד"א: מוז למימרא

דמתניתיז היא דככל העולה

מועלין בין לפני זריקה בין

לאחר זריקה: טון סיומא

מתקבל בפנים: יהו ע"כ פקע

פיגול: יעז הוי והרי לא קרבו

מתיריו וא"כ: כן ואם

מחשבת המקום קדמה

למחשבת הזמן פסול תיבת

לאו נמחק: לאו ורבנן

ג) אם אתה חושב צ"ה. ד) ולא אמרינו דכיוו כו׳ צ״ה. ה) נ״א דלא מפקא, ו) ופינול רש"שו ו) ופיגול רש"שו, ק) וג: ד"ה א"לו, ט) ל"ק, י) ולעיל ג:ן, כ) א"ה דלטעמיה דהאמר דעד דוריה לא הוי פיגול תיהשי ליה גבי תודה נמי כו' ל"ק, ל) נ"א נימא דעד, מ) דמאי קדש הלחם דקאמר מאי לאו כו׳. צ״ה. כ) צ״ל ואשם ופריד דע"כ בחטאת ואשם מיירי כו' יהד"ח. ל"ה. ם) ע"כ פהע פיגול נ"ק, ע) ולא קרבו מתיריו וא"כ נ"ק, כ) נ"ל שחל ל"ק, ל) כך היה הגי׳ לפני תום׳ ל"ק, ק) הל"ק מקיים הגי׳ ושכנ"ל, ר) אע"ג דאיורק דם כלומר כו׳ נ״ק, ש) גי׳ נ״ק כדאמר לקמן הס"ד אח"כ ד"ה ועוד חנים כו'. ם) והשחם הוי סייעתא מ"מ להדי׳ דרישא דהיינו זריקת פיגול ופריך סיפא ודאי כו'. ל"ק, ל) דלעולם במטאת ואירוה

> וקמ"ל כו". ל"ק, הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה והא עלה וכו׳ אינו חשוב האי פיגול וכו׳ כשאר פיגולים אינו מביא וכו׳ והשיא לרב גידל ומשני אמר לך רב גידל כל"ל והד"ל: (ב) ד"ה דברי הכל וכו׳ וקתני לעיל קדש בלחח:

→®(**~** רבינו גרשום

נמי בזריקה הילכך קדש הלחת ומריאו לידי מטילה דלא חיול אלא רשחייוה לחודה דלא הוה פיגול גמור והא דאמר רב גידל דאינו מביא לידי מעילה דפיגל נמי בזריקה: והא. קתני עלה דההיא דקומץ פיגול אם אחרים מביא לידי פיגול השירים במחשבה דקמיצה . התם בזבחים מאי קאמר הכי האמר אם אינו מתקבל כלומר אם אינו חשוב האי פיגול דקומץ לחוד כפיגול גמור דכיון שהעלו למזבח פקע פיגולו היאך מביא אחרים לידי מעילה השירים. אלמא דבמחשבה דקומץ לחוד הוי חיוול ומור וה"ה רמחשרה דשחימה לחודה וקתני קדש הלחם דמביאו . לידי מעילה וקשיא לרב . גידל: אמר לך רב גידל. הא נמי אם אחרים מביא לידי פיגול. לא אמר דבקמיצה לחודה אלא הא נמי פיגול דקמיצה הוי התחלת פיגול . אבל לא הוי פיגול עד דפגיל בכולהו עבודות: והאמר אילפא. בפרק כל דרבי יהודה וחכמים בשתי עבודות. ואוקמינן התם כגון שאמר הריני שוחט סימן . ראשוז לאוכלו חוץ לזמנו

א) זבחים בעני, כ) כ"א נימא, והא. עלה דההיא דקומן פיגול קתני אם אחרים מביא לידי פיגול כלומר השיריים במחשבה דקמילה לחודה הוא עלמו הקומן לא כ"ש ואמרינן התם במסכת זבחים [מג.] מאי קאמר ה"ק ג'אם (א) (אינו) חשוב יו בהאי פגול דפגל בקומן לחוד כפגול גמור יו דכיון דהעלהו למזבח דפקעה פגולו ממנו

> כשאר פיגולים היאך מביא אחרים השיריים לידי מעילה וו אלא ודאי פהע פגולו ממנו ומביא השיריים לידי מעילהי). אלמא דמחשבה דקומן לחוד הוי פיגול גמור וה"ה במחשבה דשחיטה לחודה וקתני דקדש הלחם דמביא לידי מעילה וקשיא לרב גידל: אמר עו רב גידל הא נמי דהתני אם אחרים מביא לידי פיגול ה"ק חיסורה דמייתה כו'. דלח אמר דבהמילה לחוד הוי פגול אלא יז ה"נ דפגל בהמילה ופגל נמי בההטרה כדאמרינן לעילה): האמר אילפא. בפרק כל הזבחים (זבחים כט:): מחלוקם יאן וכו'. דקאמר רבי יהודה במתני' אם מחשבת הומו הדמה למחשבת המחום פיגול וחייביו עליו כרת ואם מחשבת המהום הדמה למחשבת הזמן (פיגול) ש ופסולן ואין חייבין עליו כרת דעיקר פיגול

דחייבין עליו כרת הוי במחשבת אכילה חוץ לומנו וחכ"א זה וזה ^{טו}[פסול] ואין חייבין עליו כרת ואמר אילפא מחלוקת יבו וכו' דר' יהודה סבר אם מחשבת הזמן וכו' ורבנן סברי להכי אין בו כרת דעירוב מחשבות הוי חוץ לומנו וחוץ למקומו בובח אחד ולהכי אפילו בשתי עבודות פסול ואיו בו כרת הואיל ולא הויא כולה במחשבת חוד לזמנו. ולהכי הרי לשני סימניו ב' עבודות משום דקסבר ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף וכי שחט סימן אחד עבד פלגא דשחיטה: אבל בעבודה אחת. כגון בסימן אחד שחישב בחליו חוץ לזמנו וחליו חוץ למקומו: דברי הכל עירוב מחשבום הוי. וחין בו כרת אבל פסול הוי. ומ"מ אשכחן לר' יהודה דאם מחשבת הזמן קדמה בשחיטה לחודה הוי פיגול וא"כ לרבנן אם לא חישב בה אלא חוץ לומנו לחודה בשחיטה הוי פיגול וחייביו עליו כרת אלמא דבמחשבת שחיטה לחודה פיגול הוי וקתני (כ) י) קדש הלחם דפיגול מייתי קדשים קלים לידי מעילה וקשיא לרב גידל: אמר לך רב גידל ה"ג לא אמר דבמחשבת שחיטה לחודה פיגול אלא לכי זריק חיגלי מילתא אי בעבודה אחת עירב המחשבות אי בשתי עבודות דאי חשיב בשתי עבודות לכי זרק הדם במחשבת פיגול הוי פיגול לרבי יהודה כדאית ליה ולרבנן כדאית להו ואי בעבודה אחת דברי הכל לא הוי פיגול אבל מ"מ לעולם לא מיקבע בפיגול עד דוריק והתם ה"ט דקדש הלחם דשתק בוריקה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה אבל אם פיגל בוריקה נמי לא מייתי קדשים קלים לידי מעילה כדרב גידל: ס אי הכי. תיקשי ליה ל נמי דקאמר דעד דוריק לא הוי פיגול דלטעמיה גבי חודה נמי לא הוי פיגול עד דוריק אם כן קשיא ליה הא ש מאי קדש הלחם דקאמר לאו לחיוביה במעילה אע"ג דהשתא הוי פיגול גמור דפגל בזריקה אלמא זריקת פיגול מביאה לידי מעילה בקדשים הלים: לא מאי קדש הנחם ניפסל. קדש דבעי שריפה דלא הוו כחולין אבל לא למעילה וכדרב גידל: לימא מסייעא ליה. לרב גידל: הפיגול לעולם מועלין בו לאו אע"ג דאיזריק דם. לשם פיגול והיינו כרב גידל דאמר אינו מוליא מידי מעילה בקדשי קדשים: לא. כי קתני לעולם מועלין בו דלא זריק קא מיירי ולא מסייע ליה: אי דלא זרק. לשם פיגול פשיטא דמועלין בו יגו: אלא לעולם בדורק קא מיירי. ואפילו הכי לא מסייע ליה דכי תניא דלעולם מועלין בו אפילו לאחר זריקה בעולה הואיל ולגבוה היא דאין בה היתר לכהנים ולא מיירי בחטאת יו ואשם יהו: לעולם בחטאת ואשם מיירי דאי בעולה פשיטא מאי למימרא שח:

וסימו שני חוץ למקומו דר׳ יהודה סבר אם מחשבת הזמז קדמה למחשבת המקום פיגול וחייביו עליו כרת. וחכ"א זה

וזה פסול ואין בו כרת קסברי רבנן דעירוב מחשבת חוץ לזמן וחוץ למקום בזבח אחד אפילו בכ׳ עבודות פסול ואין

בו כרת: אבל בעבודה אחת. שחציה חישב בה חוץ לומנה וחציה חוץ למקומה: דברי הכל עירוב מחשבות. הוי ופסול ולטעמא דאילפא דקרי לשני סימנין ב׳ עבודות משום דקסבר ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף כי שחט סימן אחד עבד

פלגי שחיטה מ"מ מיהא לטעמא דרבי יהודה אם מחשבת הזמן קדמה בשחיטה הוי פיגול. אלמא דבמחשבת שחיטה לחודה

עלמו לא כ"ש סיומא שו מילתא דלעיל הוא ליתן טעם למה פקעה פיגול ובפ' ב"ש בובחים (דף מג.) הוא ופריך התם מאי האמר ומשני הכי האמר אם אינו יוו מקבל בפנים היאך יביא אחרים לידי פיגול כלומר בי ע"כ יין קבע פיגול דאם הוא פיגול כשמעלהו ע"ג המזבח אם כן עפרא בעלמא

הוי יעוש ולא קרבן וא"כ היאך מביא השיריים לידי פיגול הא בעינן כהרצאת כשר אלמא משמע שחל הפיגול משעת קמילה והוא הדין בזבח שחל משעת שחיטה דאי ס"ד דאינו חל עד שעת זריקה וכן במנחות עד שעת החטרה אם כן היכי מוכיח עולא דעפרא בעלמא הוא אם לא פקע הפיגול דילמא לעולם לא פהע ומ"מ לא הוי עפרא בעלמא שהרי אין הפיגול חל עד שעת זריקה וכן במנחה בשעת הקטרת קומן שחז הוא מתיר השיריים והשתא חלו תרוייהו אהדדי היתר שיריים ופיגול ומשני הא נמי איסורא דמייתי לידי פיגול כלומר לעולם איו הפיגול חל עד שעת זריהה ומכל מהום מוכיח עולא שפיר שפהע פיגולו דכיון דאיסורא דמייתי לידי פיגול מתחילה משעת קמילה שהיא כנגד

שחיטה אי לאו דפקע פיגול הוה לן לאחשוביה עפרא והוי לא קרבו מתיריו: והא אמר אילפא מחלוקת בשתי עבורות כו'. נסוף פ"ב דונחים (דף נט:)

היא גבי הא דתנן א"ר יהודה אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת ס ואם לאו פסול וחכ"א אחד זה ואחד זה פסול ואמר אילפא מחלוחת בשתי עבודות כגוו דאמר סימו ראשוו חוד לזמנו וסימן שני חוץ למקומו ופליגי ר' יהודה ורבנן יאו במפגל בחלי מחיר דרבי יהודה אית ליה מפגלא ורבנן לית להו מפגלא אבל בעבודה אחת ד"ה עירוב מחשבות הוי ואין כאן פיגול אלמא יכום שעת הפיגול משעת שחיטה דאי ס"ד דאינו חל עד זריקה אם כן בשתי עבודות נמי ליהוי עירוב מחשבות שהרי אין הפיגול בסימן ראשון עד שעת זריקה והרי לך מחשבת המקום קדמה ומשני לכי זריק איגלאי מילתא כו' כלומר יגו אמרינן בשעת זריהה איגלאי מילתא למפרע שחל הפיגול משעת סימן ראשון הלכך מחשבת הזמן קדמה אי בעבודה אחת אי בשתי עבודות כלומר בכל ענין דמיירי משנתינו אי כדמפרש לה ר' יוחנן בעבודה אחת אי בשתי עבודות כדמפרש לה אילפא: אי הבי גבי תודה גמי. כלומר נימא נמי דלכי זריק איגלאי מילתא למפרע שהפיגול חל משעת שחיטה וא"כ כה אמאי אין זריקת פיגול מביאה לידי מעילה כי היכי דאמרינן דקדש הלחם:

טאלא מאי קדש הלחם לאו לחיוביה במעילה. אינו ר״ל לענין מעילה דלחם דהא פירשתי לעיל דלא שייך ביה מעילה אלא ה״ק לא

חימא כדשנינן לעיל בזריקה אלא דקדש הלחם ליפסל בטבול יום ומחוסר כפורים ובלינה בשחיטת פיגול מכל מקום לא מהניא זריקת ש (פיגול) לאיחיוביה במעילה בקדשים קלים: לימא מבייע דיה הפיגוד לעודם מועדין בו דאו י אע"ג דוריק. כלומר אלמא כיון דפיגל אין הזריקה מוליאתו מידי מעילה ומיירי בקדשי קדשים והוי סיוע לרב גידל: אי דא זריק מאי למימרא פשימא דמועלין. וא"ת דילמא הא קמ"ל דלא אמרינן כמאן דחנקינהו דמי ולא קרינן בהו קדשי ה' י"ל דהכי קאמר מאי למימרא ואמאי קתני לעולם ליתני הפיגול מועלין בו ותו לא יהן: אי בעודה מאי דמימרא פשימא. דמועלין דאפילו לא היתה נפגלת מועלין בו עד שתלא לבית הדשן ש כדאמר לקמן (דף ט.) ועוד תניא כו' אלא אי אמרת בעולה לריכא למימר כלומר פשיטא דלא מהניא זריקה [להוליא] מידי מעילה אפילו לא לן דמה אלא ודאי מיירי בחטאת דאף על גב דכי לא לן דמה זריקה מוליאתה מידי מעילה מ"מ כי לן דמה דאו נעשית הזריקה בפסול לא מהניא הזריקה לאפוקי מידי מעילה וסלקא יח דעתך השתא דהוא הדין לזריקת פיגול

סיפא ודאי מסייע ליה דודאי בחטאת מיירי ואפילו הכי קאמר דלא תהניא זריקה הנעשית בפסול להוליא מידי מעילה רישא מאי כלומר נימא הואיל וסיפא בחטאת רישא נמני בחטאת 🕫 והשתא הוי סייעתא 🕫 להדי׳ דרישא היינו זריחת פיגול סיפא ודאי מסייע ליה כלומר וכי ודאי פס הוא סיפא מסייע ליה דילמא שאני זריקה דלאחר לינה מזריקה דלאחר פיגול וקאמר מאי שנא ומשני הלנה דעביד בידים כו' לאו דוקא יש מני ביה בידים אלא שע"י חסרון מעשה הוא לא מהניא זריקה לאפוקי מידי מעילה כו׳ ואם תאמר מה בכך אי לא מסייע סיפא מ"מ רישא מסייע ליה דהא על כרחך מיירי במטאת ולאחר זריקה דאי בעולה מאי למימרא ואומר הרב רבינו פרץ דרישא ודאי יש לדחות דלא מסייע ליה שאי דלעיל מיירי בחטחת

במפגליו בחצי: כדו אלמא שחל הפיגול: כגו כלומר מ"מ בשעת זריקה איגלאי: כדו וא"כ הכא הדק"ל אמאי: כדו לא א"ג כדפרישית לעיל בשמעתא קמייתא דפשיטא הוא דגבי פיגול כיון דאם עלו לא ירדו דלא הוי כמאן דחנקינהו: מן וסלקא דעתין אות ך' נמחק: כוז סייעתא ממש להדיא: כחז ודאי דסיפא הוא מסייע: כטז לאו דוקא עביד בידים אלא: גו ליה דלעולם אימא לד דמיירי:

א) נראה דנ"ל ואעפ"כ חייב על הלחם משום מעילה והשיא וכו".

הוי פיגול. וקשיא לרב גידל אמאי קדש לחם: אמר רב גידל. הכא נמי לא אמר דבמחשבת שחיטה לחודה פיגל אלא בכולהו ולכי וריק תיגלי מילתא למפרע אי בעבודה אחת עירב המחשבות או בב׳ עבודות אבל לעולם לא הוה פיגול גמור עד דוריק כדרב גידל: אי הכי. תקשי ליה נמי הא דאמרת עד דוריק לא הוי פיגול דלטעמיה נמי גבי תודה לא הוי פיגול עד דוריק אלא נמי קשא ליה הא דמאי קדש הלחם דקאמר לאו לחיובי במעילה אע"ג דהשתא הוי פיגול גמור אלמא פיגול מביא לידי מעילה: לא מאי קדש הלחם ליפטל. קדש דבעי שרפה אבל לא למעילה וכדרב גידל: לימא מסייע ליה. לרב גידל הפיגול לעולם מועלין בו לאו אף על גב דאיזדריק דם לשם פיגול והיינו כרב גידל דקאמר פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים: לא. כי קתני לעולם מועלין בו דלא זרק הדם מיירי ולא מסייע ליה: אי הכי. מאי למימרא פשיטא דכי לא זרק מועלין בו: אלא לעולם בדורק מיירי. ואפילו הכי לא מסייע ליה דכי תניא הדא דלעולם מועלין בו ואפילו לאחר זריקה בעולה מיירי דלגבוה היא כולה דאין בה היתר לכהנים ולא בחטאת ואשם: לעולם בחטאת ליה רישא לא וסיפא מי פשיטא

דמסייע ליה ומ"ש כו' ל"ה

בשם ס"י. ב) רש"ה מ"ו.

ג) נ״א רישא נמי לא, ד) מנחות

קב., ה) ול"ל פדא וכ"כ תוס׳

ממורה י. ד"ה איתמרו.

ו) בפיגול ל"ק, ז) הד"א ל"ק,

ה) נ"א דלא כר"ג וכן גי"

הל"ק, ט) בו באימורים ל"ק,

י) ומסייע לרב ל"ק, כ) מרישא

ל"ה. ל) כאו הוא סה"ד ואח"כ

מה"ד אמאי קתני סיפא כו'

ל"ק, מ) אלא ודאי ל"ק,

() דבהא אפילו ר"ג מודה וגם

כו׳ נ״ה, ס) דלא הוי לאחר

זריקה כו' ל"ק, ע) ואפ"ה

חשבה כו' נ"ק,

הגהות הב"ח

(מ) גבו' חימה ודהי מחיינו

ליה רישא לא מ"ש. נ"ב

בתמיה והרי סיפא נמי לא

יח א מיי׳ פ״ג מהל׳ מעילה

הלכה א: ים ב מיי׳ שם הלכה ג: ג ומיי שם הלי אן:

→®(← מוסף רש"י

כל שהיתה לה שעת היתר לכהנים אין מועלין בה. דלאו הדשי ה׳ הס. ואע"ג דהשתח חיו לה שעת היתר (מנחות קב.). שנשחטה חוץ לזמנה כר׳. על מנת לאוכלה חוץ לומנה או חוץ למקומה ·(DD)

→)@(**~** רבינו גרשום

קאמר. דאי בעולה פשיטא מאי למימרא: ועוד. סיפא נמי דייקא דבחטאת מיירי דקתני לן דמה וה״ה לפיגול דאע"פ שחזר וזרקו מועליז בו: אי אמרת בשלמא בחטאת. מיירי סיפא שפיר אלא אי אמרת בעולה כו': סיפא ודאי. לן דמה כו׳ מסייע לרב גידל דמיירי לאחר זריקה בהדיא: רישא מאי. לימא נמי הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה רישא: ומיפא ודאי מי מסייע ליה. לעולם אימא דלא מסייע ליה דלא דמי לן דמה למחשבת פיגול. אמאי קדשים ודחי קדשים קלים פסיקא ליה לא דמי: ומאי שנא. ביה כו׳ כלומר לעולם מיירי רישה בלה זרה מאי שינוי יש ביז פיסול לז וביז פיסול פיגול: ודאי לא דוקא והא דלא מפליג בין זרק ללא זרק דמו. דאימא לך הלנה דקא בקדשי קדשים עלמן משום דיש קדשי עביד איסורא בידים שהיה קדשים דלא פסיקא ליה למיתני דלאחר לו לזורקו והלינו היינו דעביד בפיסול בידים הלכד זריקה אין מועלין כגון בעולה יחט הא קנסינן ליה דלא מהני ליה . זריקה לאפוקי מידי מעילה אלא מועלין בו נמי לאחר זריקה: אבל מחשבת פיגול דלא עביד מעשה בידים. אלא באיסור מחשבה אימא דלא קנסינן ליה ומהני ליה זריקה לאפוקי מידי מעילה ודלא כרב גידל: אמאי קתני סיפא. דההיא הפיגול בקדשים קלים איז מועליז בו באימורין אפילו לאחר זריקה דלאו קדשי ה' הוא: לפלוג ברישא ולתני לפני זריקה מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו אלא מדלא פליג הכי בהדיא ברישא אלא בסיפא נימא בדאע"ג דזרק מיירי רישא דמועלין בו ומסייע לרב גידל: ההיא ודאי. סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו ודאי מסייע ליה לרב גידל דאיהו נמי הכי קאמר י ואינו מביא לידי מעילה האימורים בקדשים קלים לימא הואיל ומסייע ליה סיפא ודאי כדאמרז דמסייע ליה נמי רישא: ודאי לא

יו פיגול אפילו לא פיגול נמי וי"ל דדוקא פיגול אבל לא פיגול אין מועלין כיון דאיכא היתר זריקה או היתר שחיטה יתו ולא בעינא היתר אכילה להוליאו מידי מעילה 0 הא קתני סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו יש והא סייעתא לרב גידל מהא דקאמר דוריקת פיגול אינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים דהא ודאי מיירי בורק דאי בלא זרק מאי איריא ס פיגול אפילו לא פיגול נמי ועוד מדלא מפליג בין זרק ללא זרק ולפלוג ברישא וליתני לפני זריקה מועלין בו ם כלומר ודאי דרישא מיירי בזרק והוא סייעתא לרב גידל מהולאת מעילה בהדשי הדשים דאי בלא זרה דוהא מאי איריא דמפליג כאו לקדשי קדשים לקדשים קלים ליפלוג בקדשי קדשים עלמן וקאמר ההוא ודאי מסייע ליה פי׳ סיפא ודאי היא סיוע לדרב גידל דוריקת פיגול אינו מביא לידי מעילה בהדשים הלים דעל כרחך מיירי יבו בסיפא בזרק לימא הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה נמי רישא דאינו מוליא מידי מעילה יגז בהדשי

לא דלא זרק. וא"ת אם כן מאי איריא

אפילו ליתא לדרב גידל וגם מילתא פסיקא קתני טפי דבקדשים קלים אין מועלין בין לאחר זריקה בין קודם זריקה אבל הא דלא פסיק ליה ס דלא הוי אלא לאחר זריקה הא דאין מועלין אלמא משמע במסקנא דאיכא סיוע לרב גידל מהא דקאמר דוריקת פיגול אין מביאה לידי מעילה בקדשים קלים אבל מהא דאין מוליא מידי מעילה בקדשי קדשים ליכא סיוע וקשה מאי שנא והא חד טעמא הוא משום דהוי זריקה לענין פיגול ואומר מורי ה"ר פרץ שי" דשנא ושנא דלגבי הולאת מעילה בקדשי קדשים בעינן ראוי לאכילת אדם הילכך מדאקבעה רחמנא בפיגול אע"ג דבעיא כהרלאת כשר כך הרלאת פסול כלומר שיהא מרוצה לאכול בהיתר ממנו להוע דחשבה רחמנא זריקת פיגול להיות בכלל הרלאת אכילה וא"כ דין הוא נמי גבי קדשי קדשים שתוליא מידי מעילה אבל כון בקדשים קלים שתהא חשובה הזריקה להיות חלק גבוה מבורר לא מלינו שתהא חשובה לענין זה: בן אחותי ראה מה אתה שואדני למחר בו'. כלומר למחר שנינו נהיה עסוקים בהלכה תשאילני כדי לברר

הדבר וראה לדקדק בדבר כדי שנשא ונתן בה למחר: היתר שחימה שנינו. שמיד שנעשית השחיטה בהכשר אין מועלין או

היתר זריקה דבעינן שיהא ראוי לזריקה קודם שילא מידי מעילה

כגון שנתקבל הדם בהכשר ואם חאמר בשלמא אי אמרת היחר אכילה שנינו היינו דקרי ליה היחר לכהנים דהיינו לאחר זריקה שאז מוחר באכילה אלא אי אמרת היתר זריקה מאי היתר לכהנים איכא ויש לומר דקודם זריקה נמי קרי ליה היתר לכהנים משום דכיון דעומד ליזרק כזרוק דמי ואם תאמר אם כן ליבעי אי הלכה כרבי שמעון אי כרבנן דפליגי בהא (מנחות דף פג:) דר"ש אית ליה כזרוק דמי ורבנן לית להו כזרוק דמי וכי תימא אין הכי נמי מיבעי ליה שו כו׳ זה אינו דאם כן מאי מיתי מהני דלקמן דהיתר זריקה שנינו לימא ר״ש היא ועוד דמייתי נמי לקמן מרבי שמעון

בחטאת יה והויא זריקה וקמ"ל דאע"ג דנעשית השחיטה בהכשר ולא פיגל עד שעת קבלה מ"מ מועלין שח לאפוקי ממאן דאמר לקמן (דף ה.) היתר שחיטה שנינו: הפיגול בקדשי קדשים מועדין בו שו כו'. לאו דוריק ומסייע ליה דוריקת פיגול אינו מוליא מידי מעילה בקדשי קדשים:

ועוד דקתני סיפא "לן דמה אע"פ שחזר וזרקו מועלין בו אי אמרת בשלמא בחמאת שפיר אלא אי אמרת בעולה צריכא למימר סיפא ודאי מסייע ליה רישא מאי הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה גמי רישא או אסיפא א י (לאו) וראי מסייע ליה י'מ"ש הלנה דקעביד בידים לא מהני זריקה לאפוקי מידי מעילה מחשבה יו לא קא עביד בידים מהני ליה זריקה לאפוקי מידי מעילה לימא הא מסייע ליה הפיגול בקדשי קדשים מועלין בו לאו אף על גב דורק ומסייע ליה לא דלא זרק אבל זרק מאי הכי נמי דאין מועלין בו אמאי קתני סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו ליפלוג ברישא וליתני לפני זריקה מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו ההוא ודאי מסייע ליה לימא הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה גמי רישא יקדשים קלים פסיקא ליה הכא לא פסיקא ליה: סכלל אמר רבי יהושע יכל שהיתה לה שעת היתר לכהנים אין מועלין בה וכל שלא היתה לה שעת היתר לכהנים מועלין בה איזוהי שהיתה לה שעת היתר לכהנים שלנה ושנטמאת ושיצאת ואיזוהי שלא היתה לה שעת היתר לכהנים שנשחמה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ושקבלו פסולין וזרקו את דמה: אמר ליה בר קפרא מלבר הפרת בן אחותי ראה מה אתה שואלני

למחר בבית המדרש היתר שחימה שנינו

לאחר זריקה דלאו קדשי ה' נינהו: ליפלוג ברישת בדידיה וליתני לפני זריהה מועלין בו לחחר זריקה חין מועלין בו. אלא מדלא פליג הכי ברישא אלא בסיפא לימא עו בדאע"ג דוריק מיירי רישא דמועלין בו יי וסיפא מסייעא לרב גידל: ההוא ודאי. סיפא דקתני בקדשים קלים אין מועלין: יו מסייעא. לרב גידל דאיהו נמי הכי קאמר ואינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים: לימה הוחיל ומסייעה ליה סיפה. כדחמרן דודחי מסייעה ליה (ה) יהן נימה נמי רישא דבאע"ג דורק מיירי: א"ל רישא ודאי לא ססייע ליה. דרישא מיירי בדלא זרק כדאמרן והא דדייקת אבל זרק מאי ה"ג דאין מועלין אמאי קתני סיפא כו' ליפלוג ברישא אין ה"נ דמני לפלוגי ברישא אלא משום הכי תנא סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו הואיל ופסיקא ליה למלתא דבין לפני זריקה ובין לאחר זריקה אין מועלין בו באימורין הואיל וזריקת פיגול היא מש"ה חביבה ליה טפי מההיא הפלגה דרישא דלא פסיקא ליה מילתא הואיל דלפני זריקה מועלין בו ולאחר זריקה אין מועלין בו כדדייק י ברישא הילכד לא תני לה ולעולם לא מסייע ליה לרב גידל: ראה מה אתה שואלני. ים שאל לו הא דחתני במתני׳ שעת היתר יגו שחיטה שנינו דכיון שנשחטה כתהנה בלא פסול היינו שעת היתר ואע"ג דשוב נפסלה יצאת מידי מעילה:

ועוד. מסיפא נמי דיקא דו דקתני לן דמה והוא הדין לפיגול אע"פ שחזר

חרקו מועלין בו דאין מוליא מידי מעילה: אי אמרם בשלמא בחטאס.

(כ) הן להכי דייקינן דה"ה לפיגול שאם פיגל בו אע"פ שחזר וזרקו מועלין

בו: אנא אי אמרם בעולה לריכא למימר. דמועלין בה הא כולה לגבוה

היא אלא ש"מ בחטאת מיירי וה"ה

לרישה: סיפה ודהי מסייע ליה. לן דמה

כו׳ דמיירי לאחר זריקה בהדיא ודייקינן

ה״ה דפיגולי) דוריקה אינו מוליא מידי

מעילה (ג): נימא הואיל ומסייע ליה

סיפה מסייע ליה רישה. דנימה נמי

בחטאת מיירי והאמר לעולם מועלין בו

דמשמע אע"ג דורק: וקא פריך ומסיפא

נמי מי פשיטא וז ליה דמסייע ליה

דילמא לעולם אימא לך דלא מסייע ליה

דאמרינן דלא דמי לן דמה למחשבת

פיגול: יומהדר ליה אמאי לא דמי ומאי

שנא כלומר מה הפרש יש בין פסול לן

לפסול פיגול: וא"ל ודאי לא דמו דאימא

לד הלנה דקעביד איסורא בידים. שהיה

לו לזורחו והלינו דהיינו דהעביד ליה

פסול בידים דלגבי מחשבה דפיגול חשיב

ללינה מעשה בידים הילכך קנסינן ליה

דלא תיהני ליה זריקה לאפוקיה מידי

מעילה אלא מועלין נמי לאחר זריקה:

אכל מחשכת פיגול לא עביד מעשה

בידים. אלא פסול מחשבה אימא לך

דלא קנסינן ליה ומהני ליה זריקה לאפוקיה

מידי מעילה ודלא כרב גידל ורישא

בעולה קמיירי כדאוקימנא ברישא: ה"נ

דאין מועלין בו. דוריהת פיגול (ד) (אינה)

מוליאה מידי מעילה והיינו זו הי כרב גידל:

אמאי קתני סיפא. דההיא הפיגול בקדשים

קלים אין מועלין בוש ח כלומר אפילו

ודאי מסייע ליה כמו שפרש"י ע"ש: (3) רש"י ד"ה אי אחרת בשלחה בחנואת מיידי צריכא למימר להכי: (ג) ד"ה סיפא וכו' מעילה הק"ד ואח"כ מ"ה רישא במי נימא הואיל: (ד) ד"ה ה"ג וכו' פיגול מוליאה מידי מעילה והיינו דלא כר׳ נידל: (כ) ד"ה לימל וכו׳ מסייע ליה מסייע נמי וכו׳ מיירי הס"ד ואח"כ מ"ה

שימה מקובצת רישא וסיפא ודאי מסייע [6

רישא ותיבת א"ל נמחק:

ליה א"ל ומ"ש א"ל הלנה. על תיבות רישא לא נרשם עליהם קו למעלה להורות :כי לפ״ד ראוי למחקו מ מחשבה דלא קא: גז לבר פדא. עי׳ תוס׳ תמורה (לף י׳ ע"ל): דן דיקא דבחטאת איירי דקתני: כן בחטאת צריכא למימר להכי: ון תיבת ליה נמחק: זן והיינו דלא כרב: ת בו באימוריז אפילו תיבת כלומר ל"ש: טו לימא דאע"ג דוריק מיירי כר׳ בו מסייע ליה לרב גידל תיבת וסיפא נמחק: ין מועלין ודאי מסייעא: יאן ליה מסייע ליה נמי: יכן שואלני כלומר שים דעתד שתשאלני בהא ושאל לו: יגו היתר להיתר שחיטה: ידו בחטאת וקודם זריקה תיבת והויא נמחק: מועליז בה לאפוקי: טוז בו לאו אע"ג דזרק . ומסייע תיבת כו' ואות י' נמחק: יון איריא פיגל אפילו לא פיגל נמי וי"ל דדוקא נקט פיגל אבל לא פיגל אין: יתן שחיטה דלא בעינן . מעילה. גליון הך שינויי לא

שחיטה והיתר זריקה למאן דאית ליה כמו זריקה למאן דאית ליה היתר אכילה שנינו דאי אמרת דוקא פיגל מועלין בה אבל לא פיגל אין מועלין בה כיון דאיכא היתר זריקה או היתר שחיטה א"כ היינו כרב גידל דאית ליה זריקת פיגול אינה מוציאה מידי (פיגול) [מעילה] בקרשי קדשים וה״ה היתר זריקה או היתר שחיטה שהיא כזריקה למאן דאית ליה היתר שחיטה שנינו או היתר זריקה שנינו ואנו באין לדחות דבריו ונ״ל כי יש לתרץ כי (מפי׳ דבעי) [אמאי דדחי] לעיל בסמוך דלעולם איירי בלא זריקה וקמ״ל אע״ג שנעשית השחיטה בהכשר ולא פיגל עד שעת קבלה מועלין בו לאפוקי ממ״ד לקמן היתר שחיטה שנינו: יען בו והוי סייעתא: כן איריא פיגל אפילו לא פיגל: ל6) בין קדשי אות ל' נמחק: לכן מיירי סיפא בזרק אות ב' נמחק: לגן מעילה דרישא נמי איירי בזרק דאי בלא זרק לפלוג ולתני ברישא כדפ״ה: כדן בעולה אפילו תיבת הא נמחק: כסן ממנו אלמא דחשבה: כון אבל לענין להביא לידי מעילה בקדשים: כון ליה כן זה תיבת כר׳ נמחק:

קא מיירי כדאמרן וההיא דדייקת אבל זרק מאי הכי נמי דאין מועלין אי הכי אמאי קתני סיפא דההיא בקדשים קלים כו׳ לפלוג ברישא אין הכי נמי דמצי לפלוג ברישא אלא משום הכי תנא סיפא בקדשים קלים אין מועלין . האיל ומילת׳ פסיקא היא דבין לפני זריקה ובין לאחר זריקה אין מועלין באימורין הואיל ווריקת פיגול היא משום הכי חביבא ליה טפי מהאי הפלגה דרישא דלאו מילתא פסיקא היא הואיל ולפני זריקה מועלין בו ולאחר זריקה אין מועלין בו כדדייק ברישא. ורישא קשיא לרב גידל והיינו דקאמר במס׳ מנחות (דף מז.] הא איתותב רב גידל: כלל אמר ר׳ יהושע כל שהיה שעת היתר לכהנים. וקא בעי בגמ׳ מאי שעת היתר דקתני היתר שחיטה שנינו דכיון דנשחטה כתיקנה בלא פיסול היינו שעת היתר אע"ג דשוב נפסלה יצאת מידי מעילה או היתר זריקה שנינו דבעינן דקבלה נמי תיהוי בלא פיסול וכיון דקיבל כראוי היינו היתר זריקה אע"ג דעדיין לא נזרק משום דכל העומד ליזרק כזרוק דמי: או היתר אכילה שנינו. דבעינן דיהא נזרק הדם כראוי ושוב יש היתר אכילה בבשר וכיון דהיה בו שעת היתר אין מועלין בו. ואיזו היא שלא היה לה שעת היתר (שנשחה) [שנשחטה] חוץ לזמנה וחוץ למקומה ומאי שנא דנקט הני תרין מכל הני דרישא והלא בכולהו דתנא מועלין בהן לא הוה בהו שעת היתר לכהנים היינו טעמא משום דהני או היתר זריקה שנינו או היתר אכילה שנינו

חזקיה אמר היתר שחימה שנינו ר' יוחנו אמר

"היתר א אכילה שנינו א"ר זירא לא דייהא מתני

פדלא כחזקיה ודלא כרבי יוחנן תנן שלנה

ושנטמאת ושיצאת ע לאו דלן דם וקתני אין

מועלין בו וש"מ היתר זריקה שנינו ח'לא דלן

בשר 🍳 אבל דם איזדריק מש"ה קתני אין מועלין

בו תנו ואיזו היא שלא היתה לה שעת יו הכושר

לכהנים שנשחמה חוץ לזמנה וחוץ למקומה

ושקבלו פסולין וזרקו את דמה ה"ד ז אילימא

דורקוהו פסולין וקבלוהו פסולין ל"ל עד דאיכא

תרתי אלא לאו דקבלוהו פסולין וזרקוהו כשרים

יוקתני מועלין בו ש"מ היתר זריקה שנינו

מתקיף לה רב' יוסף ואי ס"ד איכא לפלוגי

הכי הא דתנן התם יו חמאת פסולה יאין דמה

מעון כיבום בין שהיתה לה שעת הכושר

וגפֿסלה ובין שלא היתה לה שעת הכושר

ונפסלה יו אי זו היא שהיתה לה שעת הכושר

ונפסלה שלנה ושנטמאת או שיצאה איזוהי

שלא היתה לה שעת הכושר שנשחמה חוץ

ילמקומה חוץ לזמנה ושקבלו פסולין וזרקו את

דמה היכי דמי אילימא דקבלוהו פסולין וזרקו

פסולין ים הוא דאין דמה מעון כיבום הא קבלוהו ים

(6) וזרקו כשרים דמה מעון כיבום קרי כאן

יאשר יזה מדמה ייולא שכבר הוזה אלא לאו דוקא

ב א מיי׳ פ״ג מהלכות מעילה הלכה א: בא ב מיי׳ פ״ח מהל׳ מעה"ק הלכה ג: ג ומיי שם הלכה זו:

→)@(<

שימה מקובצת

או היתר. עי׳ תוס׳ מנחות

(דף קב ע"ל): כן לא כחזקיה

ולא כר׳ אות ד׳ ד׳ נמחק:

מ ושיצאת מאי לאו דלז

. הדם וקתני: דן לא דלן בשר

גליון ואי קשיא הא תני לעיל

. לז דמה אף על פי שחזר

וזרקו מועלין וי״ל דאיכא

לאוקמי כגון דשחט סמוך

. לשקיעת החמה דלא הוי

שהות ליזרק דאפילו למ״ד

היתר זריקה שנינו בעינז

שיהא שהות ביום לזרוק . כדמוכח לקמן: דּן בשר.

עי׳ תוס׳ מנחות (לף קנ

ע"ל): ון שעת היתר תיבת

הכושר נמחק: זן ה״ד אי

דקיבלוהו פסולין וזרקוהו

פסוליז ל"ל: מו כשרים. ס"י

וטעמא דקיבלוהו פסולים

וזרקוהו כשרים הא קבלוהו

כשרים וזרקוהו פסולים איז

מועלין ש"מ כו": ען ונפסלה

ואי זו: ין חוץ לזמנו וחוץ

למקומו ושקבלו: י**ה**] פסולין

קיבלוהו פסוליז וזרקוהו

פסוליז הוא: יבו קיבלוהו

כשרים וזרקו כשרים ס״א

פסולים דמה: יגן שזרק הדם אות נ' נמחק: ידן אח"כ אין

מועלין כצ"ל במקום תיבות

אפילו הכי: טון לר״ש לכך

נ"ל דבין תיבת וי"ל ל"ש

ותיבות לכולי עלמא נמחק: טוז קדשי ה' עד לאחר זריקה

דאז נאכלת הבשר לבעלים

או: יוז יאכל עד לאחר

:תיבת אלא ל״ש ונמחק

ית] פקעי מיניה קדשי ה׳ . דכזרוק דמי וא״ת למ״ד

היתר שחיטה א"כ אמאי

קרי ליה היתר לכהנים וי"ל

. דר"ל היתר לעבודת הכהנים

דהיינו קבלה דמקבלה ואילך

כי: יטן לומר היתר קבלה

כי: כן בהיתר שאז נראה לקבלה וי"ל והשאר נמחק:

כלו שהיא היתר לעבודת

בהנים כדפרישית וא"ת:

לכו בהכשר וא"ת. תיבת וא"כ נמחק: כגן הויא

השחיטה תיבת היתה נמחק:

לד] שנינו. גליון בתוס׳

וכר׳ ועיין תוספות לקמן

:מר: בשר מ"כ) ד"ה בשר

כלומר לר׳ יוחנן קשיא

לאו דלן כו׳ וש״מ דהיתר

זריקה: לו] בבשר נמי עד:

כמו בפסול דאע"ג אות ו'

נמחק: לטו הקפיד להאריד עליו אלא כו׳ לר״י דעדיף

מינה שקיל וטרי הס״ד

ותיבת דפריך נמחק: 🕽 בשר ומשום הכי אין: (1) כך

היתה סברת המקשה ומ״מ

משני לא דלן בשר כך

נראה: לכן תיבות עד דאיכא

נמחק: לגז תיבת דוקא

נמחק: לדו דסוגיא אם תמצא לומר דהיתר אכילה שנינו

והפי׳ כך הוא או דקבלו

פסולין או זרקו פסולים או

כת"י כתוב ור"ל

היתר זריקה ורבי

אמר

שמעון גופיה אלמא מיבעיא ליה אפילו לר"ש שוו וי"ל לכולי עלמא דבין לר"ש ובין לרבנן קבעי דלא פליגי אלא לענין טומאת אוכלין אבל לענין אכילה לא ואיכא למיבעי אליבא דתרוייהו דעד כאן לא קאמר ר"ש כזרוק דמי אלא לענין טומאת אוכלין אבל לא פחעי ז' קדשי מיז קדשים עד לאחר

זריקה או לאידר גיסא דע"כ לא האמרי רבנן לאו כזרוק דמי אלא לענין טומאת אוכלין משום דלא קרינן בה אשר יאכל (ויקרא יא) יון אלא לאחר זריקה אבל הכא כיון דעומד ליזרק מיד פקעי יח קדשי ה' דכזרות דמי וא"ת כי היכי דהאמר היתר זריקה [שנינו] כי נעשית הקבלה בהכשר כמו כן היה לו לומר ישו כי נעשית השחיטה ח)בהיתר כז היתר הבלה [שנינו] כלומר שבא לידי [היתר] קבלה וי"ל דלא דמי דגבי זריקה שייך שפיר לשון היתר זריקה לפי שכשנתקבל בהכשר או מותר לזרוק ואם נתקבל בפסול אסור לזרוק אבל כי נמי נשחט בפסול אין אסור לקבל הלכך לא שייך לומר היתר קבלה אלא היתר שחיטה כלומר שנעשה השחיטה בהיתר וקרי ליה היתר לכהנים לפי שהוא היתר לעבודת כהנים יאז וא"ת למ"ד היתר שחיטה שנינו שחט בלפון וקבל בדרום אמאי מועלין כיון שנעשית השחיטה בהיתר י"ל דמיירי כגון שקיבל קודם גמר שחיטה דהשתא לא נגמרה השחיטה בהכשר לפשי וא"כ כששחט ביום חרה בלילה מאי איכא למימר י"ל התם נמי מיירי כששחט כל כך סמוך לשחיעת החמה עד שהולרך לזרוק בלילה ואם כן לא כגו היתה שחיטתו היתר לעבודת כהנים: חזקיה אמר היתר שחימה שנינו לדן רבי יוחנן אמר היתר אכילה שנינו לא דייקא מתני' לא כחזקיה ולא

ברבי יוחגן. כלומר יסי כרבי יוחנן דקשיא ממתני׳ וכחזקיה לא דייקא: לחלאו דלן דם וקתני אין מועלין וש"מ היתר זריקה שנינו. לאי היתר אכילה היה לו למעול אפילו בבשר כיז עד לאחר זריקה שאו ראוי

לאכילה וקשיא לר' יוחנן כחזקיה לא דייקא מדנקט לן דמה ולא נקט רבותא טפי כגון קיבל בפסול יח ואע"ג דליכא אלא שחיטה בהכשר מ"מ אין מועלין דהיתר שחיטה שנינו ודיוק זה אינו חשוב בעיני הש"ם ולא הקפיד מש עליו אלא על קושיא דקשיא לרבי יוחנן דפריך מינה: לא דדן בשר. טס ומ״מ אין מועלין דאיכא היתר אכילה וא״ת ומאי ס״ד דמקשה והא פשיטא הוא דמני לתרך כן י"ל דסברא הוא דמיירי בלן דם דומיא דסיפא דלא היתה לו שעת היתר לכהנים דחשיב קיבלו פסולים וזרקו דמן אלמא מיירי בפָסול דם ורישא דומיא דסיפא כך לאז נראה למורי ה"ר פרץ שי": שקיבלו פסולין וזרקו את דמה. יס"ג כן ה"ד אי דקבלו פסולין או זרקו פסולין ל"ל לכו עד דאיכא תרתי אלא לאו דקבלו פסולין

לגז דוקא וש"מ היתר זריקה שנינו וה"פ דסוגיא לדו אתיא לומר דהיתר זריקה שנינו והפי" כך הוא אי [דקבלו] פסולין 0 [או זרקו פסולין] ר"ל או דקבלו כשרים וזרקו פסולין דמועלין משום דליכא היתר אכילה ל"ל ליש עד דאיכא תרתי כלומר אמאי תני כלל נוש [קבלה] בפסולין ליתני זריקה בפסולין לחוד דהוי משמע דאפילו נעשית הקבלה בהכשר מועלין משום דהיתר אכילה שנינו ולא ניחא למימר דלא זו אף זו קמני בכה"ג דקבלו עו בפסולין וזרקו בפסולין חד מילחא היא אלא לאו קבלוהו פסולין דוקא הא קבלוהו כשרים דאיכא היתר זריקה אין מועלין וש״מ היתר זריקה שנינו וא״מ ה״כ ל״ל למיתני וזרקו פסולין כלל כיון דקבלוהו פסולין דוקא י״ל דתנא וזרקו פסולין לאשמועינן דקבלוהו דוקא וה"ק אע"ג דורקוהו פסולין אי קבלוהו פסולין נמי הוא דמועלין דלא הוה ליה היתר זריקה הא קבלוהו כשרים אע"ג דורקוהו פסולין אין מועלין אט"ג דאין לו היתר אכילה כיון דאיכא היתר זריקה מ"מ קשה דאי נמי תנא קבלוהו ליסי(לפסול) [פסולין] לחוד שפיר ידע דהיתר זריקה שנינו דמשמע הא קיבלוהו 🗣 כשרין לעו מיד אין מועלין כי היכי דהוה פריך ל"ל למיחני קבלוהו פסולין 🗷 כי אמרינן דהיתר אכילה שנינו ואומר מורי ה״ר פרץ שי׳ דאינטריך שפיר למיתני מאז זרקו פסולין דאי לא תנא אלא קבלוהו פסולין ס״ד אמינא דה״ה כי נמי קבלוהו כשרין וזרקו פסולין דאי לא משום דהיתר אכילה שנינו והא דנקט קבלוהו פסולין ולא נקט זרקו פסולין מש עבודה קמייתא נקט דמקבלה ואילך מצות כהונה קמ״ל הא דתני זרקוהו פסולין דע״כ היחר זריקה שנינו דאי היחר אכילה שנינו ל״ל למיתני קבלוהו פסולין אלא ודאי היחר זריקה שנינו וחנא זרקוהו לוחר 🕰 כי נמי זרקוהו פסולין דוקא קבלוהו פסולין הוא דמועלין הא אם קבלוהו כשרים אין מועלין מהו לאפוקי ממ"ד היתר אכילה שנינו וגם דלא כמ"ד היתר שחיטה שנינו דהא כי נמי קבלו פסולין איכא היתר שאיטה ואפ״ה מועלין: בתקיף דה רב יוסף אי ס״ד איבא דפדוגי הבי. כלומר שמחלקין כך לומר דקבלוהו מה דוקה מכח קושים דלמה לי למיחני חרתי: חבאת פסודה אין דמה כו'. דכתיב וכל חטתה חשר יזה מדמה על הבגד תכבס ודרשינן ברחוי להזות לאפוקי חטאת ש פסולה מח קבלו פסולין וזרקו פסולין הוא דאין דמה טעון כיבוס הא קבלו כשרים וזרקו כשרים דמה טעון כיבוס מו דלגבי מעילה יש לדקדק כך © דבקבלו כשרים חרקו פסולין אין מועלין וכיון שבאת טלומר תרוייהו דוקא כמו כן יש לדקדק כאן ואמאי קרי כאן אשר יזה מדמה ולא שכבר הוזה אלא לאו דוקא כלומר אלא ש"מ דאין לדקדק על זה דהא דקתני זרקו פסולין לאו דיקא מש ואגב קבלוהו נקט ליה ה"י 🗣 גבי

מעילה תרוייהו לאו דוקא ולעולם היתר אכילה שנינו והא דנקט קבלוהו מיו אגב זרקוהו נקט ליה:

דקבלו כשרים: (ה) תיבות עד דאיכא נמחק: (ז) כלל קבלו פסולין ליתני זרקו פסולין לחוד דהוי: (ז) דקבלו פסולין וזרקו פסולין חד מלתא היא דחד טעמא הוא משום היתר אכילה אלא לאו קבלוהו פסולין כלומר דוקא קבלוהו פסולין מועלין אבל הא קבלוהו כשרים דאיכא השתא היתר זריקה: (מן קבלוהו פסולים אות ל' נמחק: (ען תיבת מיד נמחק: מן פסולין אי אמרינן תיבת כי נמחק: מה) שפיר למיתני דזרקו פסולין: מכן פסולין משום עבודה: מגן לומר דכי נמי: מדן מועלין ואפילו זרקו פסולין לאפוקי: מהן דקבלוהו פסולין דוקא א״כ קשיא למה לי: מון פסולה הס״ד ומה״ד קבלו: מון כיבוס ולגבי מעילה יש לדקדק כך דכי קבלו כשרים: מהן דוקא אלא אגב וקבלוהו נקט זרקו וקבלוהו דדוקא קבלוהו פסולין אבל קבלוהו כשרים ועדיין לא נזרק טעון כיבוס ה"נ: מטו קיבלוהו פסולים אגב:

או היסר זריקה שנינו. דאע"פ ששחט כראוי בעינן דתהוי קבלה נמי בלא פסול וכיון דקיבל כראוי הותר לזריקה דאע"ג דעדיין לא נזרק דמו הוי כאילו נזרק בהיתר דכל העומד ליזרק כזרוק דמים דכיון דנתקבל בכום כראוי ונראה לזריקה שוב אין בו מעילה: או היסר ארילה שנינו. דאע"ג

דנשחט ונתהבל כראוי לעולם לא יצא מידי מעילה עד יגו שמרק הדם דיש בו שעת היתר אכילה לכהנים ואם אירע (ב) בו שום פסול ידו די אפילו הכי אין מועליו. והשיבו בר קפרא דחזקיה ורבי יוחנן פליגי בהא מילתא: מאי לאו דלן הדם. שנתקבל בכוס כראוי ואח"כ לן קודם זריקה וקתני אין מועלין בהן משום דכל העומד ליזרה כזרוה דמי וש"מ היתר זריקה שנינו: לא דלן בשר. חוץ לזמנו: אבל דם איודריק. ולהכי אין מועלין בו דיש בה היתר אכילה לכהנים כר' יוחנן: ל"ל עד דחיכה תרתי. בפסולין קבלה וזריקה בקבלו פסולין לחוד סגי דהא נפסל בו: אלא לאו דקבלוהו פסולין ואף על גב דורקוהו כשרים מועלין בו. הואיל ונתקבל בפסול דלא היה בו היתר זריקה דלא הויא קבלתו כראוי וטעמא דקבלוהו פסולין וזרקוהו כשרים אבל קבלוהו כשרים 'אע"ג' דורקוהו פסולין אין מועלין בו דמשעה שקבלוהו כשרים הותר לזריקה ומש"ה אין מועלין בו וש"מ היתר זריקה שנינו: מתקיף לה רב יוסף. לעולם אימא לך דאפילו קיבלוהו כשרים וזרקוהו פסולין נמי מועלין בו דהיתר אכילה שנינו דאי ס"ד דאיכא לפלוגי הכי כדאמר דקבלוהו פסולין וזרקוהו כשרים אבל קבלוהו כשרים אף על גב דורקוהו פסולין אין מועלין בו דדוקא קתני אלא הא דתנן בזבחים חטאת

פסולה שניתו דמהה על הבגד אינו טעון כיבוס כדכתיב בחטאת כשרה ואשר יזה מדמה על הבגד תכבס וגו' (ויקרא ו) י שלן. הדם או הבשר דה"ל שעת הכושר אי למר כדאית ליה היתר שחיטה אי למר כדאית ליה היתר אכילה: קבלו פסולין וזרקו פסולין הוא דאין דמה טעון כיבוס הא קבלוהו כשרים וזרקו פסולים. או איפכא דמה טעון כיבוס והא דתני קבלו פסולין דוקה קתני פסולין ולה כשרים: קרי כהן השר יוה מדמה ולה שכבר הוזה. כלומר אשר יזה מדם העומד להזות דעדייו לא נעשית מלותו ההוא הוא כשניתו ממנו על הבגד קודם זריקה או בשעת זריקה טעון כיבום ולא שכבר הוזה דלאחר הזאה אין המותר טעון כיבום דמאחר שמרק בין זרקו כשר בין זרקו פסול אינו טעון כיבוס אלא ודאי הא דקתני בחטאת שקבלו פסולין וחרקו פסולין לאו דוקא דאפילו קבלו כשרין וחרקו כשרין אין דמה טעון כיבום אחר זריקה אע"ג דהויא חטאת כשרה הואיל וכבר הוזה אבל קודם

זריקה טעון כיבוס כדין חטאת כשרה דטעון כיבוס (אפילו) בין קבלה וזריקה:

ל) זבחים לב.. ב) וזבחים לח: לג.], ג) [מנחות קב:], ד) נ"ח אח"כ אין מועלין, ה) מדמה ל"ק, ו) בראוי להואה הכתוב מדבר והס"ד ל"ק, ו) קדשי ה׳ עד כו׳ ל״ה. ק) בהכשר ול״כ הל"ל היתר קבלה שנינו כלומר כו׳ צ״ק, ע) וְצ״לוא״תן, י) לר׳ יוחנן קשיא ממתני' נ"ק, כ) ומ״ה אין כו׳ נ״ק, ל) [או דקבלו כשרים וזרקו כו' ל"קן, מ) צ"ק, נ) צ"ק, ס) כשרין אין מועלין דאל"כ הוי פריך ל"ל למיתני קבלוהו פסולין כו׳ ל"ק, ע) פסולה הס"ד ואח"כ ד"ה קבלו פסולין כו' כמו דלגבי מעילה כו׳. נ״ק, פ) דבקבלוהו. ל"ק, ל) לומר דוקא כמו כן. נ״ק, ק) גבי מעילה לאו דוקא כו'. נ"ק,

תורה אור השלם

ו. כּל אֲשֶׁר יְגַע בְּבְשַׂרָה יִקְרָשׁ וַאֲשֶׁר יוֶה מִדְמָה עַל הַבֶּגֶד אֲשֶׁר יִזֶּה עָלֶיהָ תְּכַבֵּס בְּמָקוֹם קָד'ש:

הגהות הב״ח

(א) גם' הא קבלוהו או זרקו כשרים: (ב) רש"י ד"ה או היתר אכילה וכו' ואם אירע אח"ב בו שום פסול אפ"ה

מוסף רש"י

חטאת פסולה אין דמה טעוז כיבוס. דכתיב אשר יזה. בראוי להואה הכתוב מלכל (זבחים צב.). שעת הכושר. לוריקה (שם). שלנה. דמה (שם). ושקבלו פסולין וזרקו את דמה. ושקבלו פסולין את דמה גרסינן ולא גרסינן וזרקו, דהא אפילו כשרה שניתו מדמה לאחר זריקה על הבגד אין טעון כיבוס, כדאמרינן אשר יוה פרט לוה שכבר הווה (שם).

רבינו גרשום

איתקוש אהדדי ומחד קרא . במסכת זבחים: ראה מה אתה שואלני. כלומר שים דעתך שתשאלני כהוגז. ושאלו שעת היתר לכהנים דתנן היתר שחיטה שנינו או שנינו זריקה כדפרשינן לעיל והשיבו חזקיה ורבי יוחנן פליגי בהא מילתא: היתר אכילה. נמי פרשינז לעיל. לאו דלז דם. בכוס וקתני אין מועלין משום דכל העומד ליזרק כזרוק דמי ש"מ היתר זריקה . שנינו: אבל דם איזדריק. יוחנן: למה ליה עד דאיכא תרתי: קבלו פסולין וזרקו פסולין. בקיבלו פסולין . טמאין או בעלי מומין . לחודיה סגיא דנפסל אלא לאו דקבלו פסוליז. ואע"ג דזרקוהו כשרים מועלין בו הואיל וקבלו פסולין ולא היה לו היתר זריקה וטעמא דקיבלו פסולין הא קיבלו

כשרים אע"ג דזרקו פסוליז איז מועליז בו דמשעה שקיבלוהו כשריז הוה ראוי לזריקה מעליא אלמא היתר זריקה שנינו: אי ס"ד דאיכא לפלוגי הכי. כדקאמרת דבקיבלוהו פסולין לחוד סגיא ולמידק מינה כדקא דייקת: אלא הא דתנן. בזבחים (דף צב ע"א) חטאת פסולה אין דמה טעון כיבוס כשניתו מדמה על הבגד כדכתיב בחטאת כשירה ואשר יזה מדמה על הבגד אשר יזה עליה תכבס במקום קדש: שעת הכושר ונפסלה. שלנה או דמה או בשרה אי למר כדאמר היתר שחיטה ואי כדמר דהיתר זריקה: קרי כאן אשר יזה מדמה ולא שכבר הוזה. כלומר אשר יזה כלומר אותו דם העומד ליזרק דעדיין לא נעשת מצותו ההוא כשניתז ממנו על הבגד או קודם זריקה או בשעת זריקה טעון כיבוס ולא שכבר הוזה הזאה דהיינו זריקה אין טעון כיבוס אלא מאחר דזרקוהו בין כשרין בין פסולין אין טעון כיבוס אלא שקבלו פסולין וזרקו פסולין דהכא לאו דוקא. ומ״ט תנייה אגב דתנן פסול דנשחטה מוציא מידי מעילה ואינו מביא לידי מעילה

[מנחות מו:], ג) תני נ"ק,

ד) דבעינן זריקה בהכשר וליכא

כו׳ נ״ק, ה) והני פסולים דתני

גבי חטאת לאו דוקא כו' ל"ק,

ו) דתני גבי חטאת ל"ק, ו) גי׳

ל"ק דכשר עושה שיריים ופריך

והיכי כו', ה) לומר דחין

להקפיד כששני מקומות כו׳ צ"ק, ע) צ"ק, י) צ"ק,

גר מצוה

כב א ב מיי פ״ח מהלי אמר רב אםי למה לי למיתני תרתי. כלומר בשני מקומות הכא במעילה פסוה"מ הלכה כח ומ"ג מהל' מטילה הל' ב: ג ומיי׳ פ"ג מהל׳ מעילה סלכה ג]:

→@(**~** רבינו גרשום

חוץ לזמנו וחוץ למקומו תנא נמי ושקיבלו וזרקו פסוליז ולעולם לאו דוקא: והכא נמי לאו דוקא. וליכא למידק מינייהו מידי: א״כ. כדקאמרת דלאו דוקא למה לי למיתנא בתריז דוכתי מילתא דלאו דוקא: אלא אימא לך לעולם דמעילה דוקא. ולאו לההיא דוקיא להיתר זריקה אלא לאשמועינן דפסול עושה שירים ליפסל ואע״ג דהיבלו הדם בב׳ כוסות וקבל פסול וזרק תחילה והדר קבל כשר וזרק ההוא קבלה וזריקה :דכשר לאו כלום היא מ"ט דהאי קבלה דכשר פסול הוי ופסולה והא תנז במסכת זבחים וכולז שקבלו את דמן חוץ לזמנו וחוץ למקומו אם יש דם הנפש יחזור הכשר ויקבל ההוא דחישבו פסול בקבלה חוץ לזמנו או חוץ למקומו דמחשבת פיגול דפסול אין . עושה שירים ליפסל. אבל כשחישב כשר בקבלה חוץ לזמנו וחוץ למקומו אע"פ שיש עוד בצואר דם הנפש לא יחזור הכשר ויקבל דמחשבה דכשר פוסלת שירים. והיכי אמרת דקמ״ל דפסול עושה שירים והא בעא מיניה בזבחים בפרק כל הפסוליז ואמר ליה אין לך דבר שעושה שירים ליפסל אלא כשר שחישב בקבלה חוץ לזמנה וחוץ למקומו אע"ג דקיבל אחר שוב שלא במחשבה וזרק ולא כלום היא אלא עושה שירים ליפסל: ומ"ש דחוץ לזמנה וחוץ למקומה עושה שירים ליפסל. הואיל ומרצין לפיגולין דצריכי עדיין זריקה לאקבועינהו בחיוב פיגול עושה שירים כמותז: מאי לאו הני עושיז שירים. לאפוקי פסול שהיבל שלא במחשבה דאיז עושה שירים: לא אפילו פסול. הא אין לך דבר קתני דמשמע הני בלבד לא הכי קאמר אין לך דבר שאין מרצה בצבור כגון פיגול ונותר ויוצא ועושה שירים ליפסל כמותן אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו הואיל ומרצין לפיגולין: אבל טמא דהיינו נמי פסול דאיתיה לצבור דטומאה מרצה היא רצרור משוי שירים פסוליו. שאר פסולין כגון בעלי מומין: הפיגול. כשחישב בשחיטה לעולם מועליז בו לאו דלא זרק מיירי משום . הכי מועלין בו אע"ג דכבר קבל דמו בכוס [לא] אמרינן כל העומד ליזרק כזרוק דמי משום דקבלה דפיגול לא חשיבה כזריקה לאפוקי ממעילה הא

מתני' בדקבלוהו וזרקוהו פסולין וכי הִ"ג לאו דוקא אמר רב אםי אם כן למה לי תימא ל"ל שוז עד דאיכא תרתי למה למיתני תרתי אלא לעולם דמעילה דוקא לריך שיזרקו פסולין הא קמ"ל דפסיל והא (6) קמ"ל דפסול עושה שיריים (1 אע"ג עושה שיריים כלומר דוקא משום דקיבלו דקיבל פסול וזרק וקיבל כשר וזרק לאו כלום פסולין וזרקו פסולין שוו דמשמע ליכא לא היתר אכילה ולא היתר זריקה דכי היא מאי מעמא דשיריים נינהו ל והא בעא נמי יחזור הכשר יו מדם שבלואר ויקבל מיניה ר"ל מר' יוחנן 6פסול מהו שיעשה שיריים ויזרות לאו כלום הוא כיון שזרה פסול וא"ל "אין לך דבר שיעשה שיריים אלא חוץ אבל אי לאו דורקו פסולין אלא נשפך לומנו וחוץ למקומו הואיל ומרצין לפיגולן מאי הדם יתו האמרת בובחים (דף לב.) אם לאו בר מפסול לא אפילו פסול והא אין לך יש דם הנפש יחזור הכשר ויקבל וההיא קתני ה"ק אין לך דבר שאינו מרצה בציבור דדם חטאת נקט תרוייהו קבלו וזרקו ועושה שיריים אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו אגב ההיא דהכא דכיון דליכא תרתי אבל יממא דאיתיה בציבור משוי שיריים שאר משניות שיש בהן ישו כפולות בחנם אין להחפיד א"נ מצי למימר התם כי הכא פסולין דלא איתנון בציבור לא משוין שיריים דקת"ל דפסול עושה שיריים ואף על גב ת"ש הפיגול לעולם מועלין בו לאו דלא זרק דמהכא שמעינן מכל מקום אין להקפיד ושמע מינה היתר זריקה שנינו לא יו זרקה במשנה אחרת אם שונה בה דבר שאינו ומאי לעולם הא קא משמע לן כדרב גידל לריך אבל מעיקרא הוה קשה כן ליה ידאמר רב גידל אמר רב זריקת פיגול יאינו משום דהוה כשתי משניות כפולות בחנם

והתם בפרק דם חטאת יגן (זבחים דף זב.) דלא ניחא ליה ח'לומר דבשני

מקומות יהיה שונה יו כפולות אלא לעולם דמעילה דוקא ומכל מקום לא

תפשוט דהיתר זריקה שנינו דדילמא לעולם אימא לך דהיתר אכילה ועיקר

מידי מז הבעיא ולהכי מייתי ת"ש מכל הני דבסמוך: פסול מהו שיעשה שיריים. פירוש יאו שזרק מהו שיעשה כל מה שנשאר בנואר שיריים: ה"ג מאי לאו אפילו פסול. פירוש אפילו פסול בכלל אין לך דבר שעושה שיריים ומשני לא לבר מפסול חוץ מאותו פסול יכן דהי"ל ביה דהיינו טמא כמו שמפרש בסמוך יגו ויס"ג איפכא לאו בר מפסול והיא היא ובר האי אחוד לזמנו וחוד למקומו ומשני לא ידוש ואפילון פסול (כו') [כלומר] פסול הוא כמו חוץ לומנו וחוץ למקומו והא אין לך התני כלומר דמשמע בהדיא דשום פסול אינו עושה שיריים אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו דוקא ה"ק אין לך יכו שאינו יו [מרלה] בלבור ועושה שיריים כו' כלומר כל פסול שאינו מרלה בלבור אינו עושה שיריים אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו האי טמא דאיתיה בלבור משוי שיריים שהרי זריקה חשובה קלת אחרי שיש לו היתר בליבור שאר פסולין דליתנהו בלבור לא משוו שיריים לפי שאין זריקה חשובה והרי היא כאילו לא זרקו כלל הילכך פסול דאמר עושה שיריים מיירי בטמא: תא שמע הפיגול לעולם מועלין בו לאו דלא זרק. ולעולם דקתני ר"ל בין פיגל בשחיטה בין פיגל בקבלה ואפילו פיגל בקבלה דה"ל היתר שחיטה קתני דמועלין וטעמא דפיגל הא לא פיגל אף על גב דלא זרק אין מועלין וש"מ היחר זריקה שנינו לא דורק ולהכי נקט פיגל דאי לאו דפיגל אין מועלין דהיתר אכילה כון שנינו: וכואי לעולם הא המ"ל כדרב גידל. תימה מאי פריך מאי לעולם אדרבה

והשתא ניחא דבמסקנא לא איפשיט לן

דניחא טפי כיון דמיירי בזרק ואדרבה למאי דסלקא דעתך דמיירי בלא זרה הוה חשה טפי מאי לעולם כיון דליתא לדרב גידל דהא לעיל מייתי סייעתא לרב גידל מדנקט לעולם דמיירי ע"כ בזרק דאי בלא זרק מאי למימרא ומפרש השר מקולי לון דאמר הכי כי ס"ד נמי דהיתר זריקה שנינו יחו איתא לדרב גידל והכי פירושו מאי לאו דלא זרק יש מדנקט לעולם משמע דמיירי בין קודם זריקה בין לאחר זריקה ואשמעינן תרתי דכי זרה לו מועליו אלמא ש"מ כדרב גידל דלא אחיא לאו זריהה ומפהע מידי מעילה וכי לא זרק אשמעינן דהיתר זריקה שנינו דמשמע דוקא פיגל מועלין בו הא לא פיגל אין מועלין בו לא דוריק ומאי לעולם דהא כיון דמיירי בזריקה א"כ ליכא רבותא בדיוקא דהא פשיטא דהיתר אכילה לש מפקע מידי מעילה ומשני הא קמשמע לן כדרב גידל כלומר לגז דלא אתיא זריקת פיגול ומפקע מידי מעילה:

עד דסיים למילחיה והדר בעי מיניה: ומשני לא אתא לאשמועינן אלא דהלכתא כרב גידל דאמר זריקה דפיגול אינה מוציאה מידי מעילה:

קבלת דם דלאו דפיגול מוציאה ממעילה דאמרינן כזרוק דמי וש"מ היתר זריקה שנינו: לא בדזרק מיירי. וטעמא דפיגול הוא

רדיקה דידיה לא חשיבה לאפוקי ממעילה הא זריקה כשרה מפקא מידי מעילה אלמא דהיתר אכילה שנינו ודייקא מתניתין כר׳

יוחנן והואיל ומוקמת לה בדורק ולא בדלא זרק: מאי לעולם. דקאמר לא אתא לאשמועינן אלא כהלכה כדרב דאמר

א) זבחים לד:, ב) לעיל ג: ה"ג. לגבי מעילה הא דקתני שקבלו פסולין לאו דוקא הכים דנימא הא קבלו כשרים וזרקו פסולין אין מועלין בה דאפילו קיבלו כשרים וזרקו פסולין מועלין דהיתר אכילה שנינו די דבעינן דו גבי זריקה וליכא. ואי קשיא לך מאחר דלאו דוקא אמאי תני לה תריך אגב דתני פסולי דנשחט חוך לזמנו

וחוץ למקומו תנא נמי שקבלו פסולין וזרחו ולעולם לאו דוקא הז וליכא למידק מינה כדדייקת ברישא הא קבלוהו כשרין אע"ג דורקוהו פסולין אין מועלין בו: אמר רב אסי אם כן. דקאמר דלאו דוקא ל"ל למיתנא בתרי דוכתי מתני" דלאו דוקא: אלא לעולם דמעילה דוקא. ודייקינן מינה דהיתר זריקה שנינו כדאמרן ה הכא פסולים דתני גבי חטאת פסולה לאו דוקא אלא כדאמרן דהוא הדין נמי כי קבלו וזרקו כשרים אלא להכי קתני שקבלו פסולין וזרקו פסולין דהא קמ"ל דפסול עושה שיריים שאם נתקבל הדם בשני כוסות אע"ג דקבל פסול בתחלה וזרק וחזר וקבל כשר וזרק עושה הפסול לכל הדם שנשתייר אחר זריקתו שיריים דהא דקבל כשר וזרק לאו כלום הוא אלא דינו כשירי הדם שאם הווה מדמה על הבגד בין זריקה דכשר לזריקה דפסול אינו טעון כיבוס א"נ שאותו הדם דינו לישפך לאמה כדין שיריים דאי אמרינן אינו עושה שיריים טעונין יסוד: ה"ג

(כ) הא קמ"ל. כלומר ח הא בחטאתי פסולה הא קמ"ל וכו'. והא דתנן במסכת זבחים (דף לב.) וכולן שקבלו את יו דמו חוץ לומנו או חוץ למקומו אם יש עדיין דם הנפש בלואר יחזור הכשר ויקבל דמשמע אינו עושה שיריים היינו כשחישב פסול בקבלה חוץ לזמנו או חוץ למקומו דמחשבת ח פסול אינו עושה שיריים לפסול אבל אם חישב כשר בהבלה חוץ לזמנו אט"פ שיש עוד בנואר דם הנפש לא יחזור הכשר ויהבל דמחשבה יו דכשר עז פוסלת שיריים (ג): והיכי אמרת דהא המ"ל דפסול עושה שיריים והא בעא ר"ל מרבי יוחנן בפרק כל הפסולין (זכחים דף לד:) פסול כו' וא"ל אין לך כו׳ אלא חוץ לומנו וחוץ למקומו שאם זרק מקלת הדם ע"מ לאכול חוץ לזמנו וחוץ למקומו והשאר זרק שלא במחשבת פיגול לאו כלום הוא אלא כל הדם שנשתייר נעשה שיריים ופסול: ומאי שנא חוץ לומנו וחוץ למקומו דעושה שיריים ליפסל הוחיל ומרלה לפיגולן. הוחיל וזריחת הדם חשובה היא כל כך דמרנה בפיגול דקובעת בפיגול דלעולם לא הוקבע פיגול בכרת עד שעת זריקה: מחי לחו. הני הוח דעושה שיריים לחפוקי פסול שקיבל ולא חישב לפגל דאינו עושה שיריים: לא אפילו פסול והא אין לך קתני. דמשמע הני בלבד ולא פסול: ה"ק אין לך (ד) יו שאינו מרלה בלבור. כגון פיגול ונותר ויולא שעושה שיריים לפסול אלא חוץ לזמנו או חוץ למקומו דאע"ג דחוץ למקומו אינו מרלה בלבור עושה שיריים הואיל ומרלה לפיגולו: אבל טמא. דהיינו פסול דמרלה נמי בלבור דטומאה דחויה היא בלבור משוי השיריים יאז: פסולין. שאר פסולין כגון בעלי מומים לא משוו שיריים והא דאמר הא קמ"ל דפסול עושה שיריים היינו טמא והאי דדייקינן לאפוקי פסול דלא משוי שיריים היינו שאר פסולין: הפיגול. שחישב בשחיטה לעולם מועלין בו ובחדשי חדשים מיירי ומש"ה מועלין דאף על גב דנתקבל הדם כראוי לא אמרינן כל העומד ליזרק כזרוק דמי (מנחות דף קב:) משום דקבלה דפיגול לא חשיבא קבלה ולא הויא כזריהה לאפוקי מידי מעילה וטעמא דהוי קבלת דם יש פסול דפיגול להכי לא מפקע ממעילה הא קבלת דם דכשר דלאו דפיגול מוליאה ממעילה דאמר כזרוק דמי וש"מ היתר זריקה שנינו: לא בורק. מיירי וטעמא דפיגול הוא דוריקה דידיה לא הויא כלום לאפוקי ממעילה הא זריקה כשירה מפחא מידי

מעילה אלמא היתר אכילה שנינו כרבי יוחנן: ומאי לעולם. בניחותא קא

בעי לה. וה"ג מצי למיבעי נמי כי מוקים לה בדלא זרק אלא דנטר ליה

הגהות הב"ח

(מ) גמ' והל הא קמ"ל דפסול: (ב) רש"י ד״ה ה״ג והא הא קמ"ל וכו' היינו כשחישב נ"ב אבל כאו איירי שהיבל הפסול סתם בשתיהה וה"ל: (ג) בא"ד שיריים ופריך והיכי אמרת כל"ל והד"ל: (ד) ד"ה ה"ק אין לך דבר שאינו:

מוסף רש"י

פסול. מי שהוא פסול לענודה, מהו שיעשה שיריים. אם קבל חרק מהו שיחזור הכשר ויקבל ויזרוק ויכשר הקרבן, מי אמרינן כיון דורק פסול שוייה לדם שבלואר שיריים ותו לא מיחזי לזריהה. או דלמא לא אלימא זריקת פסול לשוייה לדם שבלוחר בהמה שיריים ויחזור הכשר ויקנל (זבחים לד:). אין לך דבר שיעשה שיריים אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו. אין לך זריקה פסולה שעושה את השאר שיריים. אלא זריהה במחשבת חוך לזמנו וחוך למקומו, הואיל ומרצין לפיגולן. הואיל והויא זריקה מן התורה למיקבעיה בפיגול ופסול (שם). זריקת פיגול. ראה רש"י ומוסף רש"י לעיל ٦,

→((שימה מקובצת :שיריים דאע"ג דקיבל

פו נינהו עי׳ תוס׳ זבחים (לף לד ע"ב): גן לא דורק ומאי אות ה' נמחק: דן דבעינן זריקה וליכא תיבת גבי ל"ש: כן דוקא. ס"א ולא תידוק מינה לא היתר זריקה ולא היתר אכילה וקבלה וזריקה תרוייהו בפסולין: וו כלומר בחטאת תיבת הא נמחק: ז] את הדם חוץ: ק דמחשבת פיגול דפסול אינו: מו עושה שיריים תיבת פוסלת נמחק: ין לך דבר שאינו: יאן משוי השיריים :פסוליז הס"ד ומה"ד שאר ימו דפסול דפיגל: ינו חטאת ואי אמרת כשלמא כחד דוקא ואידר לאו דוקא מצי למימר איידי דנקט חד דוקא קתני אידך דלאו דוקא אלא אי אמרת תרוייהו לאו דוקא למה לי למתני תרתי דלא: ידן שונה לשוז בחנם אלא.

תיבת כפולות נמחק: עון ל"ל כלומר עד: עון פסולין דהשתא ליכא. תיבת דמשמע נמחק: עון הכשר ויקבל מדם ויזרוק. תיבות שבצואר ויקבל נמחק: יהן הדם לאחר קבלת פסולים אמרינן בזבחים: יען בהן כפילות לשון בחום: יכן קשה נ"א לן משום דבשתי מקומות נהיה שונה בהם דבר שאינו צריך: להן פי׳ פסול שזרק מהו שיעשה כל הדם שנשאר: לכן פסול דאיירי ביה. תיבת דקי״ל נמחק: לגן בסמוך שאותו ודאי עושה שיריים ויס"ג איפכא מאי לאו: כדן לא אפילו פסול כלומר אפילו תיבת כו' נמחק: כסן לך דבר שאינו מרצה בצבור: לון אכילה איכא והיתר אכילה שנינו: לון מקוצי דהכא כי תיבות דאמר הכי נמחק: לחן שנינו מ"מ איתא: לען זרק נמי מדנקט: לן זרק

אשמועינו דמועליו כדרב גידל תיבות אלמא ש"מ נמחק: לאו זריקת פיגול ומפקא: למ אכילה מפקא מידי. אות ע' נמחק: למ כלומר כולה רבותא לכדרב גידל לומר דלא אתיא זריקת פיגול ומפקא: למ אכילה מפקא מידי. אות ע' נמחק: למ כלומר כולה רבותא לכדרב גידל לומר דלא אתיא זריקת פיגול ומפקא מידי אות ע' נמחק:

תא שמע רבי שמעון אומר מאיש נותר שמועלין

בו ויש נותר שאין מועלין בו כיצד לן לפני

זריקה מועלין יו לאחר זריקה אין מועלין קתני

מיהת מועלין בו לאו דהוה שהות למיזרקיה

דאי בעי זריק ושמע מינה היתר אכילה שנינו

לא דקבליה ממוך לשקיעת החמה דלא היה שהות למורק אבל היה שהות מאי הכי נמי

דאין מועלין מאי איריא דתני לפני זריקה ליתני

קודם פ שליעה ולאחר שקיעה הכי גמי קתני

קודם שיראה לזריקה ולאחר שיראה לזריקה

תֹא שמע ר"ש אומר יש פיגול שמועלין בו

ויש פיגול שאין מועלין בו כיצד לפני זריקה

מְועלין לאחר זריקה אין מועלין קתני מיהת

לפני זריקה מועלין בו לאו דהוה שהות

למיזרקיה דאי בעי זריק וקתני מועלין בו וש"מ

היתר אכילה שנינו לא דלא הוה שהות למיזרקיה

אבל הוה שהות למיזרקיה [מאי] ה"ג דנפק

מידי מעילה מאי איריא דתני לאחר זריקה

ליתני גו קודם שקיעה ולאחר שקיעת החמה

ה"נ קאמר קודם שיראה לזריקה לאחר שיראה

לזריקה ת"ש הפיגול בקדשי קדשים מועלין מאי

לאו דורק ושמע מינה היתר אכילה שנינו לא

דלא זרק אבל זרק מאי הכי נמי דאין מועלין בו

מאי איריא דתני בקדשים קלים אין מועלין בו

ליתני כָאן לפני זריַקה כאן לאחר זריַקה הא

אתיא לאשמועיגן כל לאיתויי לידי מעילה זריהה

כתיקנה מייתי לידי מעילה כל לאפוקי מידי מעילה

אפילו שלא כתיקנה נמי מפקע מידי מעילה:

[תוספתא רפ״א],

בג א מיי׳ פ"ג מהלכות מעילה הלכה א:

שימה מקובצת מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו קתני: מ קודם שקיעת החמה ולאחר. (ס"א סמוך) שקיעת החמה הכי אות ה' ה' נמחק: גז ליתני לפני שקיעת החמה ולאחר תיבת קודם ל"ש: דו דהוה ליה שהות. תיבת ביה נמחק: כן זריק וה"ה לפני אות א' נמחה: ח דלא הוית שהות אות א׳ ותיבת ליה נמחק: ז] תיבת פירוש נמחק: קן קודם זריקה לאחר: מז כו' כולה סוגיא. תיבת כלומר נמחק: ין למיזרקיה א״כ אימת פיגל מיכות אבל אימא נמחק: יתן דהא מוקמינן לה בנעשית הקבלה בהכשר וגם בהולכה לא מצית: יכו לי דאיירי כגון שפיגל בסוף הקבלה דהואי: יגו בתחילת הקבלה הס"ד ומה"ד וקתני מועלין וש"מ: ידן דאין מועלין מיירי: טון קשה משמע דאי הויא. תיבות דא"כ אי נמחק: שוז אינו דהא למ"ד היתר אכילה כו׳ ליישב מתניתין אם: יון שנינו אלא ודאי מיירי לאחר זריקה ומכל מקום כי פיגל כו׳ לא מפקא מידי: יתן שנינו ודרב . גידל תנאי היא ובמתניתין: יט] ולרבי שמעון: כן פיגול ומפקא (אות ע' נמחק) מידי מעילה. סי"ג כדפי' מברייתא כדמסיק לפני זריקה היינו קודם שיראה לזריקה. ס"א . מדוייקים ומתניתין אתיא כדפי׳ וברייתא נמי לא קשיא ליה דמיירי קודם שיראה לזריקה ולאחר שיראה כדמסיק ובלא זרק דמשמע ליה דהיתר זריקה שנינו ותנאי היא מהיתר זריקה ומהיתר אכילה. ת"ש כו": לאן ור"ש דברייתא תיבת דמתניתא ל"ש: ככן שנינו. גליון קשה לי לפי פי׳ זה דהיכא מתוקמא מילתיה דרב גידל למ״ד היתר זריקה מתרצינן ברייתא לאחר שיראה לזריקה אין מועלין בו והלא כך לי היתר זריקה למאן דאית ליה היתר זריקה שנינו כמו (זריקה) [אכילה] למאן דאית ליה היתר אכילה שנינו ונ"ל דרב גידל יפרש הברייתא כמ״ד היתר אכילה ולא נפרש דלפני זריקה ולאחר זריקה אמועלין בו קאי ור״ל פיגל פי׳ באחת מן העבודות לפני זריקה מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו לא נפרש כד אלא נפרש דאפיגל קאי שאם פיגל לאחר זריקה :פיגול אלא בארבע עבודות כר מועלין בו. תיבת כר׳ נמחק: כדו מועליז בו. אבל לא תיבת דבלא ל"ש: ו' נמחק: כח למידק הא לא :ורק אע"ג דלא פיגל אין למיזרק קודם פיגול אבל אבל מ"מ לא זרק עדיין ומ"מ מועלין ש"מ דהיתר. תיבות ומש"ה נמחק: לח מכיוז

לפני זריקה מועלין בו לאו דהוה ז ביה שהות למיזרק דאי בעי זריק. סוס והא לפני זריקה ממש שלא זרק מועלין בו ואע"ג דאיכא היתר זריקה מכל מקום מועלין בו משום דהיתר אכילה שנינו לא דלא ח הואי

ליה שהות דקבליה סמוך לשקיעת החמה דלא נעשית הקבלה ו) בהכשר: מאי איריא דתני לפני זריקה. זו פירוש כלומר אמאי מפליג בין קודם יו לאחר זריקה ליפלוג בקודם זריקה גופיה בין קודם ראויות זריקה בין לאחר ראויות זריקה וליתני הכי קודם שקיעת החמה אין מועלין בו דאיכא ראויות זריקה לאחר שקיעת החמה מועלין בו דליכא ראויות זריקה ומשני ה"נ קתני קודם שיראה לזריקה כו' כלומר לפני זריקה לאו דוקא

אלא ר"ל קודם שיראה לזריקה: תא שמע רבי שמעון אומר יש פיגול בו'. עו כלומר סוגית פיגול הוי כמו גבי נותר אמנם קשה היכי קאמר דמיירי דהויא שהות למיזרקיה יו אבל י) אימא פיגול דבקבלה לא מנית אמרת דהא יאז מוקמת לה בנעשה קבלה בהכשר וגם בהילוך לא מצית אמרת דהא רבי שמעון הוא דמכשיר בהילוך בפרק קמא דובחים (דף יג.) משום דהויא לה עבודה שאפשר לבטלה כגון שוחט בלד המובח חורק לכן נראה לי יבו כגון שפיגל בסוף ים קבלה דהויא שהות למורק בתחלת ס קבלה וקתני מועיל וש"מ היתר אכילה שנינו משמע אבל סיפא דאין ידוש מועיל מיירי לחחר זריקה ממש ותימה א"כ תיקשי לרב גידל דאמר דוריקת פיגול לא מפקע מידי מעילה וי"ל דרב גידל משני לה כדמסיק דהכא לפני זריקה היינו קודם שיראה לוריקה ולאחר זריקה לאחר שיראה לזריהה ולעולם קודם זריקה משום דהיתר זריקה

שנינו ומ"מ השה עם דא"כ אי הויא סייעתא למ"ד היתר אכילה שנינו ליתא לדרב גידל וזה אינו שוז דלמ"ד היתר אכילה שנינו לא מצי ליישב מתניתא אם לא כדרב גידל דהא לעיל גבי מתני׳ דקתני שנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו י) מיירי על כרחך בזרק כבר מדקאמר מועלין דאי בלא זרק מאי איריא משום דפיגל אפילו לא פיגל נמי כיון דהיתר אכילה שנינו יז מ״מ כי פיגל אע"ג דורק לא מפקע מידי מעילה אלמא כי אמרינן נמי היתר אכילה שנינו איתא לדרב גידל והכא משמע דליתא לדרב גידל אלא א"כ אמרינן דהיתר זריקה שנינו ואומר השר מקולי דהא לא קשיא כלל למ"ד היתר אכילה שנינו אמר לך דכולי עלמא אית להו כוותי דהיתר אכילה שנינו יח ובמתני׳ אית ליה לר׳ יהושע לדרב גידל כדפירשנו דעל כרחך מיירי בורק ישו לר"ש דברייתא לית ליה לדרב גידל ורב גידל אמר לך דכולי עלמא אית להו כוותי דלא אתיא זריקת פיגול ש ומפקע מידי מעילה ובהא פליגי דר׳ יהושע אית ליה היתר אכילה שנינו ומיירי בזרק כדפירשנו לעיל ור"ש כאן דמתניתא מיירי בלא זריקה ואית ליה היתר זריקה שנינו: כש תא שמע הפיגוד בקדשי קדשים מועדין יגו בו'. לאו דורק וש"מ היתר אכילה שנינו דמשמע דווקא פיגול מועלין ידוס דבלא פיגול אין מועלין בו ודווקא משום דזרק לפן ואיכא היתר אכילה הא לא זרק אע"ג דלא פיגל מועלין כיון דליכא

מתני׳ היתר אכילה וא"ת מנליה הא דדוותא בורק מיירי למידק יח דבלא פיגל אין מועלין דילמא ה"ה בלא זרק י"ל דהכי פירושו לאו דורק דהוה שהות למחרק דו אבל לא זרק ומשום הכי מועלין דהיתר אכילה שנינו דאי היתר זריקה שנינו מכיון יש⁰ שניתקנה בהכשר מיד נפק מידי מעילה והא דקאמר הפיגול מיירי כשפיגל בסוף קבלה כמו שפירשנו למעלה ומשני לא דלא זרק כלומר דלא נראה לזריקה דליכא השתא היתר לזריקה וזה הפירוש דחוק הוא מאד כים דהא דורק משמע דורק ממש ופירש רילב"א דה"ק מאי לאו דורק כו' דאימ ליה ש'מסתמא ש אחא לאשמועינן כדרב גידל דוריקת פיגול לא מפקא מידי מעילה ועל כרחך מיירי בזרק ודוקא פיגל הוא דלא לאז מפקע מידי מעילה הא לא פיגל אין מועלין וש״מ דהיתר אכילה שמינו דאי היתר זריקה שנינו א״כ הוה ליה למיתני לעולם כדלעיל לש לאשמועינן דמיירי לאחר זריקה וכדרב גידל אלא ודאי היתר אכילה שנינו וא״כ על כרחיך מיירי בורק דאי בלא זרק מאי איריא פיגל אפילו לא פיגל נמי דהא בעינן היתר אכילה אלא ודאי מיירי בורק והוי סייעתא לדרב גידל לגו דודאי מיירי בזרק משום דהיתר אכילה שנינו לא דלא זרק כלומר אדרבה ליתא לדרב גידל דבזרק לא מיירי דאם כן הות מפקא מידי מעילה אלא מיירי בלא זרק ומשום דהיתר זריקה שנינו: כל דאיתויי בו'. שלא כחיקנה לא מייתא והיינו כרב גידל כל לאפוקי מידי מעילה שלא כחיקנה נמי מפקע מידי מעילה ולעיל בשמעתיה דרב גידל פירשתי טעם נכון:

כיצד לן. הדם כגון שנתקבל היום ולא נזרק עד למחר אם אכל הבשר לפני ביצד דן דפני זריקה מועדין בו דאחר זריקה אין מועדין בו קתני מיהא זריקה מועלין בו אכלו לאחר זריקה אין מועלין בו דסבירא ליה לר' שמעון זריקת לן מוליאה מידי מעילה כזריקת כשר. קתני מיהת לפני זריקה מועלין בו מאי לאו דהוה שהות ביום למיזרקיה דאי בעי זריק ואף על גב

> דנתקבל בכוס לא נפיק מידי מעילה עד לאחר זריקה ולהכי לפני זריקה מועלין בו הואיל ועדיין לא מרק הדם לא היה בו שעת היתר ושמע מינה היתר אכילה שנינו: לא דקבליה סמוך לשקיעת החמה. ומשום הכי לן דלא הוה שהות למיזרקיה והוא אכל הבשר בלילה לפני זריקה להכי מועלין שהרי הדם עדיין לא היה ראוי ליזרק ולא מצינן למימר כל העומד ליזרק כזרוק דמים: אבל אי הוה שהות. דנראה לזריקה אמרינן כזרוק דמי ואין בו מעילה דהיתר זריקה שנינו: אי הכי. אדתני לן לפני זריקה ליתני הכי שקבלו קודם שקיעת החמה דהוה שהות למזרקיה ולן אין מועלין בו דהואיל והיה עומד ליזרק כזרוק דמי דהיתר זריקה שנינו קבלו לאחר שקיעת החמה דנשחט בלילה ולן ואכל הבשר מועלין בו דהא אינו ראוי ליזרק זריקה כשרה ולאו כזרוק דמי הילכך מועלין בו: הכי נמי קתני קודם שיראה לוריקה. דהא דתני לפני זריקה היינו קודם שנראה לזריקה שקיבל אחר שקיעת החמה שעדיין לא נראה לזריקה אם אכל הבשר מועלין בו אבל אחר זריקה אחר שנראה לזריקה שקיבלו קודם שקיעת החמה דהוה שהות ביום למיזרקיה אין מועלין בו הואיל והיה עומד ליזרק כזרוק דמי ולעולם היתר זריקה שנינו: מ"ש רבי שמעון חומר כו'. וכולה מיתרלא כסוגיא דלעיל דיש נותר: לחחר זריקה חין מועלין בו. דסבירא ליה דוריקת פיגול

מוליאה מידי מעילה בקדשי קדשים כזריקת כשר ופליגא אדרב גידל. והכא ליכא למידה לטעמיה דר"ש כדדייה לעילי בהפיגול לעולם מועלין בו טעמא דפיגול הא לא הוי פיגול אין מועלין בו דהא סבירא ליה לר"ש דזריקת פיגול מוליאה מידי מעילה כזריקת כשר: מאי לאו דורק. וטעמא משום הכי הוא דפיגול אינו מוליא מידי מעילה אף על פי שזרק הא בכשר כיון שזרק אין מועלין בו ש"מ היתר אכילה שנינו דבעינן שורק: לא דלא ורק. אלא שנתקבל בכלי ובפיגול הוא דלא אמרינן כזרוק דמי הא בכשר אמרינן כזרוק דמי דהיתר זריקה שנינו: אבל זרק מאי ה"נ. דבעיא למימר דאין מועלין בפיגול מאי איריא דתני סיפא בקדשים קלים ליתני בקדשי קדשים כאן לפני זריקה מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין (א): ודאי הכי נמי. מלי תני ולא אילטריך סיפא: אנא הא קמ"ל דכל לאימויי לידי מעילה. כגון אימורי קדשים קלים זריקה כתיקנה שאין בה פיגול אתיאה לידי מעילה האימורין ולא זריקת פיגול: כל לחפוקי מידי מעילה. כגון בשר קדשי קדשים (כ) שלח כתיקנה כגון זריקת פיגול מפקה מידי מעילה ודלא כרב גידל והיינו דאמרינן במסכת מנחות [m:] הא איתותב רב גידל דהא סתמא ורבי שמעון תרוייהו סבירא להו דזריקת פיגול מוליאה מידי מעילה בקדשי קדשים:

ב) [מנחות קב:], ג) [דף ה:], ד) [נדנ"ל מתיא], ה) והאי לפני כו' ל"ק, ו) בהכשר הס"ד ואח"כ ד"ה מאי איריא כו' בין קודם זריקה לאחר כו' נ"ק, ז) ל"ל אימת פיגל, ה) קבלה הס"ד ואח"כ ד"ה וחתני מועלין, ט) וַל״ל מועליןן, י) ע"כ מיירי בורק אח"כ מדקאמר כו׳ שנינו ומ״מ כי פיגל נ״ק, כ) הא לא פיגל אין כו׳ נ״ק, ל) שנתקבלה בהכשר נ"ה. מ) דמסתמא נ"ה.

→ הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה אבל זרה וכו׳ אין מועלין בר רמשני ודאי כל"ל והד"ח: (ב) ד"ה כל וכו' קדשי קדשים אפילו שלא כתיהנה:

→®(**←** רבינו גרשום דפיגול אינו מוציא מידי

מעילה ולהכי אמר לעולם (איז) מועלין בו: לן לפני זריקה הבשר. כגון ששחט היום וקיבל הדם בכוס ולא זרקו עד למחר ואכלו הבשר: מועלין בו. אכלו לאחר זריקה אין מועלין בו אלמא סבירא ליה לרבי שמעון (דסבירא) דזריקת לן מפקא ממעילה. ובל״א אמרי לה לן לפני זריקה וזרק הדם ואכלו מועלין בו לן לאחר זריקה אין מועלין בו מאי לאו דהוי שהות ביום למיזרקיה דאיבעי זריק ליה אע"ג דנתקבל בכוס לא נפיק ממעילה עד לאחר זריקה וש"מ היתר אכילה שנינו: ליתני לן קודם שקיעת החמה אין מועלין בו. היינו דאיבעי זרקיה ולן לאחר שקיעת החמה דשחטיה לאחר שקיעת החמה: הכי נמי קתני לן לפני זריקה היינו קודם שיראה לזריקה קודם שקיעת החמה: ת"ש ר׳ שמעון אמר יש פיגול כו׳. כולה סוגיא דיש פיגול כסוגיא דלעיל דיש נותר. והא דר׳ שמעון דאמר זריקת פיגול מפקא מידי מעילה. פליגא אדרב גידל. והכא לטעמא דרבי שמעון ליכא למידק כי היכי דדייקינן לעיל בהפיגול לעול׳ מועלין בו טעם דפיגל הא לא פיגל אין מועלין בו דהא ר׳ שמעון נמי בזריקת פיגול נמי סבר דאין בו מעילה: מאי לאו דזרק. טעמא דפיגול משום הכי אינו יוצא מידי מעילה אע"ג דזרק הא לאו פיגול אין מועליז בו בתר דזרק וש״מ היתר אכילה שנינו דבעינן דזרק ודאי: לא דלא זרק. אלא נתקבל בכוס ובפיגול לא אמרינן כזרוק דמי הא דמי דהיתר זריקה היא: אבל זרק מאי הכי נמי. דבעית למימר איז מועליז סיפא בקדשים קלים כו': ודאי הכי נמי. ולא איצטריך סיפא: אלא הא קמ״ל. סיפא

אימורין דקדשים קלים: אי הויא זריקה. כתיקנה בלא פיגול מתיא האימורין לידי מעילה ולא זריקת פיגול: כל לאפוקי לידי מעילה. כגון בשר קדשי קדשים אפילו שלא כתיקנה זריקת פיגול מפקא לידי מעילה ודלא מתני' בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת

דמים ר' אליעזר אומר אמועלין בו יואין חייבין

עליו משום פיגול ונותר וממא ר"ע אומר איז

מועלין בו וחייבין עליו משום פיגול ונותר

וטמא אמר ר"ע והרי 6ג המפריש חטאתו ואבדה

והפריש אחרת תחתיה ואחר כך נמצאת

הראשונה והרי שתיהן עומדות לא כשם שדמה

פומר את בשרה כך הוא פומר את בשר

חברתה אם פטר דמה את בשר חברתה מו

המעילה דין הוא שיפטר את בשר עצמה

יאימורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת דמים

רבי אליעזר אומר יאין מועלין בהן ואין חייבין

עליהן משום פיגול נותר וממא רבי עקיבא

אומר מועלין בהן הוחייבין עליהן משום פיגול

נותר וממא: גמ' והני תרתי למה לי צריכי

דאי איתמר בקדשי קדשים הוה אמינא בהא

קא אמר ר' אליעזר מועלין בו משום דוריקה כתיקנה מפקא מידי מעילה שלא כתיקנה לא

מפקא מידי מעילה אבל לאיתויי לידי מעילה

פט: מנחות מו:, ג) בק"ח:

למאי, ד) ע' בבה"ו מ"ש על

רש"י זו, ה) לכולו ל"ק, ו) ניחא

ולמ"ד ל"ק, ז) מעילה הס"ד

ואח"כ ד"ה ואין חייבין כו',

ח) ניתר ל"ק, ט) נ"ח ניתר,

י) כך פוטר בשר חבירתה

ממעילה ואע"פ כו' ל"ק,

כ) גי׳ ל״ק לידי מעילה,

ואמר רחמנא האוכל פיגול

חייב כו' ל"ק, מ) גי' ל"ק כיון

דיליף ליה ממפריש דהיינו וכו׳,

מוסף רש"י

אימורי קדשים קלים.

קדשים קלים ממון בעלים הן

ואיו בהן מעילה לפני זריקה

ואכתי לא הוקדשו, אבל לאחר

זריהה דהובררו אימורים לחלק

נבוה יש מטילה באימורים.

כדאמרינן בפרק כל הבשר

בסופו (חוליו קיז.) כל חלב לה׳

לרבות אימורי קדשים קלים

למעילה (מנחות מז:). אין

מועלין בהן. אפילו לאחר

זריהה. דלא מהניא בהו זריהה

להכי למיקבעינהו במעילה

מבחים פתיי דלה מהניה בהו

הך זריקה לברר אותם לחלה

גבוה, דאין זריקה מועלת

ליולה (מנחות שם). ואין

חייבין עליהן משום

פיגול. ופיגול נמי לית כהו

דהא פסולין הן כבר (שם) דלא

קבע להו הך זריקה בפיגול

דהוו להו כמי שלא נזרק עליהן

הדם ולא קרבו כל מתיריהן

(זבחים צ.). נותר. ומשום

נותר. דאיו נותר אלא בבשר

הראוי לאכילה בתוך זמנו

כלכתיב (ויקרא יו) ביום זבחכם

יאכל וממקרת וגו' (זבחים צ.).

וטמא. ומשום טומאת הגוף,

כדאמרינן במנחות (בה:)

הניתר לטהורין חייבין עליו

משום טומאה, שאין ניתר

לטהורין אין חייבין עליו משום

טומאה, ואימורין דאיתרבו

לטומאה מאשר לה׳, דומיא

דבשר איתרבו, דלאחר זריקה

הוא דמחייב עלייהו ולא לפני

זריקה, והני לא אהניא להו

וליקה (זבחים צ.).

רבינו גרשום

כרב גידל והיינו דקאמר

במסכת מנחות הא איתותב

רב גידל: בשר קדשי

קדשים שיצא לפני זריקת

דמים. ואח"כ נכנס ואח"כ

זרק את הדם: ר' אליעזר

אומר מועלין. דלא כרב

גידל והיינו דקאמר במסכת

מנחות [הא איתותב רב

גידל] ואע״פ שזרק את הדם

דסבירא ליה לר' אליעזר

דאיז זריקה מהניא ליוצא

לאפוקיה ממעילה: ואין

חייבין עליו משום פיגול

דזריקה כשרה קבעה לפיגול

ולא פסולה: ר' עקיבא אומר

אין מועלין בו. דקסבר

דזריקה מהניא ליוצא אבל

בותבי" בשר קדשי קדשים שילא לפני זריקת דמים. ואח"כ נכנס ושוב מרה הדם: ר' אליעור אומר. אע"פ שמרה הדם מועלין בו דם"ל לר"א דוריקה אינה מועלת ליוצא להוציאה מידי מעילה: ואין חייבין עליו משום פיגול ונוסר וטמא. הואיל דילא אינה הובעת בפיגול ונותר וטמא אלא זריקה כשירה: ר"ע אומר. אפילו לא

חזר והכניסן כיון שזרק אין מועלין בו דוריקה מועלת ליוצא: וחייבין עליו כו'. דהא זריקה דיולא קובעת בפיגול ונותר כזריקה כשרה. ויש ספרים שכתוב בהן אבל חייבין והאי אבל הוא כמו באמת אמרו כמו אבל אשמים אנחנו (בראשית מב): אמר ר"ע. דבעי לאיתויי ראיה למאן גי דאמר זריקה מועלת ליוצא: והרי שתיהן עומדות. ושחט את שתיהן וזרק של אחת מהן והויא לה אידך חברתה מותר חטאת משעה שמרק דמה של אחת: לה כשם שדמה פוערת. כלומר אי אתה מודה שכשם שאותה שטרה דמה פוטרת בשרה מן המעילה כך פוטרת חברתה זו שלא נזרק דמה מן המעילה דכזבח אחד הן שהרי יכול לזרוק דמה של איזו מהן שירנה: אם פער את בשר חברתה מן המעילה. אע"ג דפסולה היא דהא הויא מותר חטאת דין הוא שיפטור זריקת דמה בשר של עלמה מן המעילה אע"פ שיש בהן פסול דיולא הואיל ואשכחן דפוטר את בשר חברתה אע"פ שיש בה פסול מותר: חימורי קדשים קלים שילחו. ד) וחזרו וזרק דמן: ר"ה הומר הין מועלין בהן. דהוו כמו לפני זריקה דוריקת יליאה אינה מביאה אימורי קדשים קלים לידי מעילה כמו זריקה כשרה: ר"ע אומר מועלין בה. דוריקת יליאה מביאה אימורי קדשים קלים לידי מעילה: גבז' הני פרחי. פלוגתא דפליגי רבי אליעזר ור"ע בבשר הדשי הדשים ובאימורי

קדשים קלים: למה לי. כיון דתנא חדא מילתא שמעינן אידך דכיון דאית ליה לרבי אליעזר דזריקה אינה מועלת ליולא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה אינה מועלת נמי להביא קדשים קלים שינאו לידי מעילה וכי היכי דאית ליה לר"ע דוריקה מועלת ליוצא להוציא בשר קדשי קדשים מן המעילה ה"נ מועלת להביא אימורי קדשים קלים לידי מעילה ולמה לי דפליגי בתרתי: בו וזריקה כסיקנה. בלא פסול מפקא ממעילה: שלא כסיקנה. כגון ליוצא: אבל לאיסויי אימורי קדשים קלים למעילה. דהיינו לחומרא אימא מודה ליה לר"ע קמ"ל דבהא נמי פליגי: איסמר א"ר יוחנן כי אמר ר"ע זריקה מועלם ליולא. היינו שילא מקלת הבשר ולא ילא כולו דמגו דמהניא זריקה למקלת שבפנים מהניא נמי לההוא מקלת שילא: אבל יצא כולו לא אמר רבי עקיבא. דמהניא וכו׳ה דכמו דליתיה לבשר דמי:

חייב כרת ואם כן לענין מעילה יז קרינא בהו ראוי לאכילת אדם ופקע להו קדשי ה' כי זה טעם וזה חילוק פירש מורי למעלה גבי ההיא דרב גידל אבל הכא מיירי שהזריקה נעשים בהכשר אלא טורק על דבר שאינו ראוי שינא הבשר הילכך לענין להוציא מידי מעילה לא מהניא הזריקה דאכתי לא אישתרי יש באכילה דלא אשכחן דחשביה רחמנא זריקה בכי האי גוונא שהזריקה בהכשר על דבר שאין ראוי אבל להביא לידי מעילה אימא מודה ליה לר"ע דמועלין דהא נעשים הזריקה עלמה בהכשרה אלא שהיא נעשים על דבר שאין ראוי ואם כן קרינן בהו קדשי ה' לענין מעילה יש דהא קאמר עלה לא ירד: בי אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא שיצא מקצתה. דמגו דמהני זריקה להאי דגואי אהני נמי להאי דבראי מואף על גב דיליף ליה ממפרים היינו ס מהלמו ילא דדמי ליה: א"ל רב אםי דרבי יוחנן כבר דימדוני חברי מחשבין עד האבוד ועד השרוף. יאו אם אבדה חלי הזכח או נשרפה והוא זורק את הדם ע"מ לאכול כזית מאותו חלק שאבד או נשרף כש [חוץ לומנו] מחשבתו מועלת לקבוע פיגול בשאר הבשר כש (שהרי) שהיא בעיו והא דיו אבד ושרף דליתנהו סיומא דהושיא היא דהא יהו שאינו כלל בעולם האמר דמחשבחו מחשבה לפגל וא"כ הכי נמי גבי יצא כולו אמאי לא מהניא זריקה אלא ודאי דר"ע מיירי אף כשינא כולו ומי אמר רב אסי הכי קושיא דמקשי הש"ס מרב אסי ארב אסי כדמסקינן וקשיא מה היא התשובה שהשיב רב אסי על דברי רבי יוחנן לוו דמדמה שאר פסולין ליוצא דהא פירשתי במתניתין שאין לדמות לו לכן נראה לי כגירסת הספרים שגורסים א״ר אסי כבר למדוני חבירי כו' ומילחיה באפי נפשיה יש ולא להשיב על דברי רבי יוחנן והא דקאמר והא אבוד ושרוף דלימא בהו בעולם תחילת דברי המקשן הוא שבא להקשות ומי אמר רב אסי כו' כלומר דאף על גב דליתנהו בעולם אפילו הכי מחשבין:

(בדם) באמת [אבל אשמים]: והני תרתי פלוגתא דרבי אליעזר ורבי עקיבא בכשר קדשי קדשים ובאימורי קדשים קלים למה לי. כיון דתנא חדא ממילא שמעינן אידך דכיון דאית ליה לר׳ אליעזר דאין זריקה מועלת ליוצא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה אין מועלת נמי ליוצא להביא אימורי קדשים קלים לידי מעילה וכי היכי דאית ליה לר׳ עקיבא דוריקה מועלת ליוצא לאפוקי בשר קרשי קדשים מידי מעילה מועלת נמי ליוצא להביא אימורי קדשים קלים לידי מעילה למיפלג בתרתי למה לי: בזריקה כתיקנה בלא פיסול מפקא אבל לאייתוי גבי אימורי קדשים קלים אימא מודי לר׳ עקיבא קמ״ל דפליג נמי. ואי איתמר כו׳: אמר רבי יוחנן כי אמר ר׳ עקיבא זריקה מועלת ליוצא שיצא מקצתו ולא כולו. דמיגו דמהניא לההוא מקצת שבפנים מהניא נמי לההוא מקצת שיצא חוץ:

בשר קרשי קרשים שיצא לפני וריקת דם רבי אליעור אומר מועלין. למאן דאמר היתר אכילה שנינו בוי ולמ"ד היתר זריקה לריך לפרש דמיירי קודם שנראה לזריקה ולמ"ד היתר שחיטה דמיירי קודם שנראה להבל דם ולכך מועלין משום דאית ליה לרבי אליעזר דאין זריהה מועלת

> ליולא לאפוקי מידי י מעילה ואין חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא זו דבעינן ח) יותר לטהורים והכא כיון דיצא לא ט נותר לטהורים הוא וגבי נותר ילפינן חילול מטומאה כדאמרינן פרק בית שמאי (זבחים דף מד.) וגבי פיגול נמי אמרינן בובחים (דף כח:) כהרלאת כשר כך הרלאת פסול דבעינן שיקרבו כל מתיריו וכיון דינא תו לא מיקרי כל מתיריו ר' עקיבא אומר מועלין דקסבר זריקה מועלת ליולא א"ר עקיבא פן המפריש חטאתו וכו׳ והרי שתיהן עומדות כלומר ששחט את שתיהן בבת אחת כדאמר בגמ' דרלה מזה זורק רלה מזה זורק וז לא כשם שדמה פוטר את בשרה ממעילה כו' כלומר אי אתה מודה שכשם שדמה פוטר בשרה ממעילה שי כך לא ימעלו בבשר חבירתה ואע"פ שהיא פסולה ואם כן שכך הוא אף יו לדבר זה דין הוא שיפטר את של עצמה פירוש כל שכן שיפטר את של עלמה אע"פ שילא ודוהא פסול יולא אתה למד דמהניא ליה זריקה כדפירשנו אבל שאר פסולים עו דחמירי מודה ר"ע שיצאו לפני זריקת דמים רבי אליעזר

דהסבר זריהה מועלת ליולא: והגי תרתי ד"ד. יאז לאשמועינן פלוגתא דר"ע ור"ח בקדשי קדשים ואימורי קדשים קלים: שלא בתיקונה לא מפקא מידי מעילה אבל לאיתויי לידי מעילה. כגון נאימורי קדשים קלים אימא מודה ליה לר"ע דמועלין כו' תימה דהכא משמע שיש לו ים להביא יותר ס מידי מעילה ולעיל משמע איפכא דקאמר דוריקה שלא כתקונה לא מייתי לידי מעילה ומ"מ מפקע מידי מעילה ואמר מורי רבינו ה"ר פרץ שי׳ דלעיל איכא טעמא והכא איכא טעמא דלעיל ים כשנעשית הזריקה עלמה בפסול שפיגל בשחיטה או בקבלה הילכך אינה מביאה לידי מעילה בקדשים קלים ידו דלא קרינא ביה קדשי ה' אבל מוליאה מידי מעילה בקדשי קדשים דאשכחן דאחשביה רחמנא זריקה לענין לאיחיובי כרת באכילה שח דבעיא הרצאה בפיגול 10 ואפ״ה אמר רחמנא שח דהאי כל פיגול

בד א מיי׳ פ"ג מהלכות מעילה הלכה א: בה ב מיי פי״ח מהלי פסה"מ הלכה טו: בו ג מיי׳ פ"ג מהלכות מעילה הלכה ו: בז ד מיי׳ פ״ב מהלכות מעילה הלכה א:

בח ה מיי׳ פ״א מהל׳

פסה"מ הלכה לג וע׳

:בתוי"ט

→)@(<

(אות ו' נמחק), עי' תוס׳ מנחות (לף יב ע"ל) ד"ה ה"מ: מ מה"ד דוריקה אות ר׳ נמחק: גן שנינו ניחא ולמ"ד היתר זריקה צריד לומר דמיירי קודם כו' דם שהבהמה היתה קרובה כל כך לחוץ שאף מתחלה היה סוף הבהמה לצאת חוץ ע"י פירכוס ולכד: דו וטמא גבי פיגול אמרינן בזבחים כהרצאת כשר כד הרצאת פסול דבעינז קרבו כל מתיריו וכיון דיצא תו לא מיקרב כל מתיריו וגבי נותר ילפינן חילול מטומאה כדאמרינן בפ׳ ב"ש וגבי טמא דבעי דבר ההותר לטהורים כדאיתא בפ׳ הקומץ רבה (לף כה ע"ב) והכא כיון דיצא לא ניתר לטהורים הוא ר"ע אומר: :שיבא והרי המפריש ון זורק ומ"מ אמת הוא שמיד שיזרק הדם מאחד מהן יפסל השניה משום נתכפרו בעלים באחרת לא: וז ממעילה שלא ימעלו באותה שנזרק דמה כך: אף לדבריך דין הוא שיפטור על עצמה תיבת זה ל"ש ותיבות את של נמחק: טו מתיכת דחמירי עד תיכת יש בזבחים נמחק: יו ליה למילף הס"ד ותיבת דמועיל נמחק: יהן ל"ל כלומר למה לי לאשמועינן: יכן לו יותר להביא לידי מעילה מלאפקא מידי: יגו דלעיל איירי כשנעשית: ידן קלים. גליון וכתוב בגליון וז"ל לעיל איירי שהזריקה עצמה נעשית בפסול הילכך אינה מביאה לידי מעילה בקדשים קלים דלא הוברר חלק . גבוה ולא חלק הדיוט וכיון שלא הוברר ראיות א״כ לא קרינא ביה קדשי ה׳ אבל הכא מיירי שהזריקה נעשית בהכשר אלא שזרקה י על דבר שאינו ראוי הילכך לעניז להוציא מידי מעילה לא מהניא הזריקה דאכתי לא אישתרי הבשר באכילה וכיון שהזריקה נעשית כהוגן ואפ״ה לא מהניא לבשר להתירה באכילה משום דהכשרות עצמה יצאה א״כ לא תועיל לה נמי להוציאה מידי מעילה דלגבי זה נעשה כמו שלא זרק דכיוז דלא אחשבה רחמנא להאי זריקה כלל א"כ לא תועיל לחצאין מעילה לאימורי קדשים קלים (אי) [ודאי] מהניא נהי דהבשר אינה מותרת לאכילה מ״מ הזריקה נעשית בכשרות ובקדשים קלים מיד

שימה מקובצת מקצתו. אבל יצא כולה

מודי לר"ע דאפילו שלא כתיהנה מייתא לידי מעילה ואי איתמר גבי קדשים קלים הוה אמינא שאין דומים כמפריש שהרי כמה פסולין גבי קדשים קלים הוא דאמר ר"ע מועלין בהן יש בזבחים דמודה בהן ר"ע דלא מהניא בהו זריקה אלא פסול יוצא דוקא מסתברא דאפילו זריקה שלא כתיקנה מייתא לידי מעילה ליה יו דמועיל: אימורי קדשים קלים אבל קדשי קדשים דלאפוקי הוא שלא כתיקנה לא מפקא מידי מעילה קמ"ל אתמר אמר ר' אומר אין מועדין. לפי שעדיין לא יוחנן כי אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא שיצא הוברר חלק גבוה מאחר שנפסל ביולא מקצתו אבל יוצא כולו לא אמר ר"ע א"ל רב דאין זריקה מועלת ליוצא ואין חייבין אסי לרבי יוחנן כבר לימדוני חבירי שבגולה עליו משום פיגול ונותר כדפי׳ לעיל טעמא בכולהו ר"ע אומר מועלין בהם

שהזריקה נעשית בהכשר אז הוברר חלק גבוה ומשום הכי תועיל מעילה באימוריז דהא בחלק הדיוט הוה הבשר ולא הוה לגבה

שום פסול ולא יצא ממחיצתו רק האימורין. בתוס׳ כת"י: טון דבעינן כהרצאת כשר בפיגול: טון רחמנא דהאוכל פיגול: יון מעילה

נמי קרינא: יחז אישתרי הבשר באכילה: יעז מעילה דהכי נמי קאמר אם עלה: כז היינו יצא מקצתו דהוי טעם מיגו כדפירשתי דדמי

ליה: לם) השרוף פי׳ אם: כם נשרף למחר מחשבתו: כם תיבת שהרי נמחק: כדו והא אבוד ושרוף דליתנהו: כסן דהא הני שאינו כלל

בעולם קאמר דמהניא מחשבתו לפגל: מן יוחנן אליבא דר"ע ורוצה להדמות שאר. תיבת דמדמה נמחק: מן לדמות דיוצא אינו חמור ואינו

מחשבין "על האבוד ועל השרוף והא אבוד ים

ושרוף לא איתינון בעולם ואפ"ה קתני מחשבין

ומי אמר רב אסי הכי הא בעא מיניה רב אסי

מר' יוחגן חישב לנשפכין למחר מהו א"ל רבי

זירא כבר 6שנית לנו יאלל אלמא האי אלל

כיון דלית ביה מששא לא יו קיבל מומאה הני

נשפכין נמי כיון דלאיבוד אזלי (מ) גו בהו מחשבה

לא מהניא אלא דקתני על האבוד ועל השרוף

קשיא אמר רבא אימא על העומד לאיבוד ועל

העומד לישרף אמר רב פפא לא א"ר עקיבא

זריקה מועלת ליוצא אלא שיצא בשר אבל (כי

דם יאין זריקה מועלת ליוצא תניא נמי הכי שחם

בשתיקה ויצא דם אע"פ שחזר וזרקו לא עשה

ולא כלום בקדשי קדשים מועלין בו בקדשים

קלים אין מועלין בו: א"ר עקיבא ח הא זה למה

דומה (ג' אמר ר' אלעזר כי א"ר עקיבא בבת

אחת פ אבל בזה אחר זה לא אמר רבי עקיבא

תניא יו יאמר רבי שמעון כשהלכתי לכפר פאני

מצאני זקן אחד ואמר לי אומר היה ר' עקיבא

יזריקה מועלת ליוצא אמרתי לו הן זו וכשבאתי

והרציתי ח דברים לפני חבירי שבגליל אמרו לי

הלא פסול הוא היאך מרצה על הפסול

שוכשיצאתי והרציתי דברים לפני ר״ע אמר לי

בני אי אתה אומר כן והרי המפריש חמאתו

ואבדה והפריש אחרת תחתיה ואח"כ נמצאת

הראשונה ז והרי שתיהן עומדות מועלין בשתיהן

ייזשחמן והרי דמן מונח בכוסות מועלין בשתיהן

א) חולין קיז: קכא., ב) [תוספתא פ״א ה״ב ע״שן, ג) מנחות יב.. ד) בח"ח: סיינו שירי. ל) עי' בבה"ו שהנית דברי רש"י בל"ט שהוא נוד ש"ס דפ"ק דובחים וע׳ בתוספת, ו) וחולין קיו:ן, ו) שהבשר ל"ק, ח) מועלין בו הק"ד ואח"כ ד"ה דין הוא שיפטור את בשרה ואע"פ שיש פסול יוצא דהא מרק דמה של אחד מהו נפסלה השניה כו׳ ושייך לע"ב. נ"ק, ט) נ"ל הולכה צ"ק, י) [צ"ל על הרלפהן, ל) ווע"ע תום׳ ובחים יג: ד"ה על מנתו. ל) חוץ לזמנו כו׳ ל״ק, מ) ועי׳ בפ׳ העור והרוטב שם דחו פי׳ זה [ועי׳ ל״ק], נ) ל״ק, ם) מהני דטומאה נ״ק, ע) נ״ק, פ) נ״ק, ל) בב״ה חין ר"ל בסכין ארוכה במשמע אלא אפילו בוא"ו כו' נ"ק, ק) שייך לע"ב, ר) בב"ח דוקח דפסל כו׳. נ״ה. ש) מה לי בבת אחת מה ליבוח"ז כו'. ל"ק, ס) ואתה

הגהות הב"ח

אומר כו בתמיה. נ"ק,

(א) גם' כיון דלאיבוד אולי לא מהניא בהו מחשבה אלא דקתני: (ב) שם אבל יצא דם חיו: (ג) שם כח זה למה דומה לזה דומה אמר אלעור לא אמר כ׳ נקיבה אלא בכת החת: (ד) רש"י ד"ה אמר רבא :אימא מחשבין על

שימה מקובצת

מחשבין על האבוד ועל השרוף. שאם נאבדו אימורין וחשב בזריקה על מנת להקטירן בחוץ הוי פיגול א"נ נאבד הבשר וחשב בזריקה לאכול ממנו חוץ לזמנו הוי פיגול והא אבוד ושרוף דלא איתנא בעולם וקא קבעא זריקה בפיגול ה"נ אע"ג דיצא כולו תהני ליה זריקה לאפוקי מידי מעילה וי"מ דרב אסי לא קאי אר׳ יוחנז והא דמסיק והא אכוד ושרוף ליתנהו בעולם משום דבעי לאקשויי מנשפכין לאבוד : ושרוף עכ״ל הרא״ש ז״ל: ם לא מקבל טומאה אות י׳ נמחק: גו אולי מחשבה לא מהניא כהו אלא הא דקתני מחשביז על: דו עקיבא והרי המפריש כו' תי' הא זה למה דומה נמחק: כן אחת דרצה מזה זורק ורצה מזה זבחים (לף ק' (ל) וין כ' ע"ל): זן הן ס"א אמר לי והלא כו': זו והרצתי את דבריו לפני: מו וכשבאתי והרצתי את הדברים לפני . מחק: נמחק: את שתיהן בכת אחת אי אתה מודה שכשם שדמה פוטר את בשרה מז המעילה כד יפטור כו׳: יאו ושחט שתיהז והרי אות ז' נמחק: יכן השרוף בתמיה כלומר: ידן מעכבין את הכפרה וגם: נון לא מארבע עבודות: טוז מז הכלי על הרצפה:

מחשבין על החבוד ועל השרוף. שחם נשרפו החימורים וחישב בזריקה ע"מ להקטירן חוץ לזמנן הוי פגול שהאוכל מן הבשר או שאם נמלאו האוכלן חייב כרת: והא אבוד ושרוף דלא איתנהו בעולם ואפילו הכי התני מחשבין. דמהניא בהו מחשבה בזריקה לשוייה הבשר פגול הכא נמי אע"ג

> דילא כולו דכמאן דליתיה דמי תיהני ליה זריקה לאפוקיה מידי מעילה: ומי אמר רב אסי הכי. דכי יצא כולו מהניא ליה זריקה: והא בעא מיניה רב אסי מר' יוחנן חישב לנשפרין למחר מהו. נשפכין שיריד) הדם שהיה שופר ליסוד המובח ה) והא מיבעיא ליה חישב בשעת שפיכת השיריים ע"מ לאכול כזית חוץ לומנו דהיינו למחר מהו מי חשיבא הא מחשבה דנשפכין לפגל כמו מחשבה דוריקה עלמה או לא. ע"א אמר המורה חישב לנשפכין למחר שבשעת זריקה חישב לשפוך השיריים למחר ליסוד חשיבה הא מחשבה דנשפכין כאילו חישב בזריקה עלמה שחישב לזרוק מקלתו למחר חוץ לומנו דמפגל ליה או לא: ואמר ליה ר' זירא כבר שנים לנו אלל. דתנן בהעור והרוטביי הקיפה והאלל מנטרפין לטומאת אוכלין אבל לא לטומאת נבלות דכיון דלית ביה מששה לה מטמה טומחת נבלות: הני נשפרין נמי דלחיבוד חולי. ליסוד ולא ע"ג המובח לא מהניא בהו מחשבה לפגולי. הא נמי שילא כולו לאיבוד האי לשרפה וכמאז דליתיה כלל דמי ובדיו הוא דלא מהניא ליה זריקה לאפוקי ממעילה: אלא הא דקחני מחשבין על האבוד ועל השרוף. יכו כלומר והא משמע מהא ברייתא דמהניא מחשבה דוריקה לאבוד ושרוף לפגולי אף על גב דליתנהו בעולם ה"נ דין הוא דתהני זריקה לשינא כולו אע"ג דדמי כמאן דליתיה בעולם: אמר רבא אימא

(ד) מחשבה על העומד ליחבד ועל העומד לישרף. דכיון דבשעת זריחה כשחישב אכתי הוו קמן אע"ג דשוב נאבדו או נשרפו מהניא בהו מחשבה אבל הכא ים הבשר" יצא כולו לפני זריקה כמאן דליתא דמי בשעת זריקה אין זריקה מועלת לבשר להוניאו מידי מעילה והא דקאמר עומד ליאבד ולישרף לא אמר שדינן הוא ליאבד ולישרף אלא שנאבדו השתא או נשרפו אע"ג דהוו קמן בשעת זריקה הוכיח סופן על תחלתן שהיו עומדין ליאבד ולישרף: אבל יצא דם. אע"פ שחזר והכניסו וזרקו אין זריקה מועלת ליוצא אין זריקה של אותו דם שינא מועלת להוליא הבשר מידי מעילה: שחט בשחיקה. בכשרות שלא חישב בה שום פסול ושוב יצא הדם חוץ לעורה אע"פ שחור וכו׳ מועלין בו דהאי זריקה אינה מתרת הבשר לכהנים ואם הן קדשים קלין אין מועלין באימורין משום זריקה זו דהאי זריקה לאו כלום היא: א"ר אנעור לא אמר ר"ע. כשם שדמה פוטר את בשרה כך פוטר את בשר חברתה: אלא ששחע שניהן כבם אחם. כגון ששחעום שני כהנים כאחת דכחד גופא דמי דלא קדמה שחיטה של אחת לשל חברתה: אבל בוה אחר וה לא אמר ר"ע. משום דבשעה ששחט הראשונה מיד נעשית השניה מותר חטאת והתם אין זריקת דם של אחת פוטרת בשר של חברתה: א"ל. בלשון שחלה: חומר היה ר"ע וכו'. דהכי משמע במתני': והלח פסול הוא. שינא: אי אתה אומר כן. שתהא זריקה מועלת ליולא אף על פי שהוא פסול: והרי המפריש וכו' והרי דמן מונה בכוסות. כל זמן שלא נזרק מועלין בשתיהן דבשר קדשי קדשים לפני זריקה ח מועלין בו:

לכן ארוכה כמשמעה דהא אמרינן בפ״ב דחולין תזבחוהו שלא ישחט שני זבחים כאחד כו' אלא קרי לה אות ב' ו' נמחק ותיבות או

אפילו בזה אחר זה ל"ש: לגן אחת כשראויים ליזרק תיבת דכשר נמחק: לדן ה"ג דאין הדם מן הנזרק פוטר בשר: לסן ליוצא כיון

דאירע פיסול דיוצא בדם דבפסול דדם ליכא שום הרצאה כי אם לגבי פיגול דעבדינן ליה כהרצאת כשר בזריקת פיגול: מו הוא פי׳ שהשיב

תיבת או נמחק: נון אחד וכגוף אחד וכיון: נתן לי בבת אחת מה לי בזה: נען דכחד גופא לא חשיב להו אע"ג דהפריש השתים לאחריות

: ס״ר: בהעלה בלאו זריקת דמו והא דנקט שאם עלו ירדו שאם עלו לאו דוקא הירי בהעלה כבר ואי ס״ר:

קדשים קלים לרבותה נקט וכ"ש קדשי קדשים דקדשי טפי וקליט להו מזבח וכן לעיל דנקט אשמות כ"ש חטאות:

חישב לנשפכין למחר מהו. אין לפרש שחישג גשעה ששופך שיריים ליסוד ע"מ לאכול מן הזבח למחר דהא פשיטא דלא פיגל כדתניא פ"ק דובחים (דף יג.) דקתני ילאו שפיכת שיריים והקטרת אימורים שאין מעכביו יה וגם לא הבעי במחשב בזריקה ע"מ לשפור שיריים למחר דהא

נמי פשיטא ליה דפיגל כדהאמר נמי התם וטעמם משום דבעינן שיחשב בארבע עבודות בדבר שהוא אכילת אדם או אכילת מזבח ושפיכת שיריים אכילת מזבח היא אך לא שח ד' עבודות היא אלא נראה לר"י דהבעי במחשב בשעת ש זריקה על מנת לורוק הדם שנשפך מן הכלי למחר דתנן זבחים (דף כה. ודף לב.) נשפך י) (מן) שון הרלפה ואספו פסול מן הכלי ואספו כשר מי אמרינן הא חזי דאם ירנה יאספנו ויזרקנו או דלמא הואיל ואין מצוה לאוספו הוה ליה הולך לאיבודי: אבור ליה רבי זירא לרב אםי רבי כבר שנית לנו אלל. כזכחים פרק כל הפסולין (דף לה.) השוחט את הזבח ע"מ לאכול מן האלל 0 אין חייבין עליו משום פגול שואלל הוא גיד הלואר כדמפרש בהעור והרוטב (חולין דף קכא.) אלמא האי אלל כיון דלית ביה מששא לא מהני ביה מחשבה פירוש שחינו חשוב ים ודבר ההולך לאיבוד הוא לא מיפגל ואע"ג דאם רצה לאוכלו יש אוכלו (הנד) טןהני נשפכיןן נמי וכו׳ וברוב ספרים גרסינן האי אלל כיון דלית ביה מששא לא מקבל טומאה ואם כן ישו מייתי מההיא דהעור והרוטב ושיבוש דטפי אית ליה לאיתויי מההיא דפיגול גופיה כן מלאיתויי ם מפני הטומחה: אלא דקתני על האבוד ועל השרוף קשיא. פי׳ ול״כ קשיא מרב אסי לרב אסי דלעיל קאמר כחו מחשבין והכח פשיטח דחין מחשבין בנשפכים דכאבוד דמי אמר רבא אימא

על העומד לאיבוד כו' כלומר הא דקאמר מחשבין על האיבוד לאו באבוד כבר האמר אלא בעומד לאיבוד כגון שמחשב בשעת קבלה על דבר העומד לישרף וליאבד קודם זריקה ובשעת מחשבה עדיין לא אבד כגון שזרק ש [חתיכת בשר וחתיכת אימורים] בפי כלב ובפי כבשן ועדיין לא הגיע פו בפי כלב או בפי כבשן] בשעת מחשבה ומכל מקום מדמי ליה לעיל ליצא כולו לגירסא דגרסי אמר ליה רב אסי לר"י כיון דאבד ונשרף קודם זריקה: לא אמר ר"ע אלא ששחם בו'. כלומר לא אמר ר' עקיבא בההיא חטאת

נזרק

שאבד כו' דוריקה של אחת מהן פוטרת בשר חברתה מן המעילה אלא ששחט שתיהן ליבבת אחת יש להסתפה אי ר"ל בסכין ארוכה יכו במשמע או אפילו בזה אחר זה וקרי לה בבת אחת מו דכשר ליזרק בבת אחת כגון שחט זה אחר זה וקיבל זה אחר זה קודם שיזרוק כלל דרצה מזה זורק רצה מזה זורק אבל בזה אחר זה כגון שקבל דמה של זו וזרקו עד שלא קיבל את האחרת לא אמר ר"ע ומודה בכי ה"ג ידו דאינו פוטר הדם המרק בשר האחרת מן המעילה: אבל דם. פירוש שילא דם וזרק אותו דם עלמו שילא מודה ר"ע דאין זריקה מועלת ליולא יהו:

לבפר פאני. שם מקום ואמר לי אומר היה ר"ע זריקה מועלת ליולא תמיה היה הזקן על דברי ר"ע אמר לו הן וכשבאתי והרליתי

דברים כלומר שהגדתי לו תמיהת הזקן אמר לי ואתה אי אתה אומר כן בתמיה כלומר כשאתה מרצה לפני דברי הזקן כמדומה שאתה מגמגם על דברי ויש ספרים גורסים אחר שאמר לו הן אמר לו והלא פסול הוא כיו או שהשיב לו כך הזקן והיינו הא דקאמר דכשהרניתי דברים לפני ר"ע שהקשה לו

הוקן כך א"ל ר"ע ואתה אי אתה אותר כן כלותר מדוע שתקתה לו וכי אינך אותר כמותי: P תישובה גנובה. פי' עלותה ומכוסה כי יש להשיב עליה ולא בא לסתור המשובה שהשיב ר"ע לר"ש דודאי יפה השיבו אלא הלשון אינו מיושב יפה דנקט י? בבת אחת דכיון דפסל הוא השני ואפילו הכי קאמר ר״ע דוריקת הכשר פוטרתו מידי מעילה א״כ סבירא ליה לר״ע דחשבינן ליה כובח אחד מו וכיון דחשבינן כובח אחד ש מה לי כיש בוה אחר זה אתר ליה ר' יוחנן לריש לקיש שואתה אי אתה אותר כן בתמיה כלומר והא ודאי דבבת אחת בעינן דכחד כינו לא חשיב להו דהא אילו הפריש שני אשמות לאחריות ושחט שתיהן וקדם והעלה אימורים של אחד מהם קודם זריקה אי אחה מודה שירדו הכי גרסינן ה״פ קדם והעלה אימורים של אחד מהם קודם זריקת חבירו ואחר כך זרק חבירו שלא העלה אימורים אי אתה מודה שירדו האימורים של אותו שהעלה ב בלא זריקת דמו ואי ק״ד חד גופא הוא אם כן הוה לאחשובי הני אימורין כאילו היו מאותן שזרק דמן ולא הוה ליה למימר ירדו דהאמר עולא אימורי קדשים קלים כו' והא דנקע

אמר ר׳ עסיבא. מייתי ראייה למאי דסאמר דוריקה מועלת ליוצא: והרי שתיהן עומדות. שחוטין ונתקבל דמן בב׳ כוסות ית חשוב לאכול ודבר ההולד לאיבוד הוא ולא מיפגל: ית לאוכלו כבשר אוכלו הגך נשפכין נמי: יען כן צריך לומר דמייתי מההיא דהעור והרוטב ושיבוש הוא דטפי: כן מלאתויי מההוא דטומאה תיבת מפני נמחק: כלון קאמר דמחשבין והכא פשיט אות א' נמחק:

וורק דמה של אחת מהן לא כשם שדמה של אותה שורק פוטר את בשרה ממעילה כך הוא פוטר את בשר חברתה שלא נזרק דמה מן המעילה הואיל והוה יכול לזרוק דמה של איזו שירצה ואם פטר דמה את בשר חברתה מן המעילה אע"ג דפסולה היא דמותר חטאת היא. אינו דין שיפטור את בשרה של עצמה אע"פ שנפסל ביוצא: לא אמר ר' עקיבא. כשם שדמה פוטר את בשרה כך פוטר את של חברתה אלא ששחט שניהם בבת אחת דכחד גופא דמו אמר לי כך שאלני אומר היה רבי עקיבא זריקה מועלת ליוצא דהכי משמע במתניתין: (אמרתי) [אמרו] לי (הן). והלא פסול [היה] שיצא: אמר לי בני ואי אתה אומר כן. שיהא זריקה מועלת ליוצא ואף על פי שהוא פסול והרי המפריש חטאתו כו':

בם א מיי׳ פי״ד מהל׳ פסה"מ הלכה ח: ל ב מיי׳ שם הלכה ז ופ״ח מהלי שאר אבות הטומאה הלכה ח:

עין משפט

נר מצוה

לא ג מיי פי"ג מהלי פסה"מ הלכה ז: לב ד מיי׳ פ״ג מהל׳ מעילה הלכה א ע"ש בכ"מ 11"5331

מוסף רש"י

וריקה מועלת ליוצא. חון לקלעים למיהוי כדבר שיש לו היתר לכהנים ולמיפק מידי אשם מעילות, דר"ע אומר אין מועליו בו דוריהתו הוליחתו מידי מעילה אע"פ שאינה מתירתו באכילה אעפ"כ מועלם לו להוציאו מידי מעילה (חוחוח יר.) לפסול מחמת לבר אחר הוא (שם מד.).

רבינו גרשום מחשבין על האבוד ועל השרוף. שאם נאבדו

אימוריז וחישב בזריקה על מנת להקטירו חוץ לזמנו הוי פיגול: והא אבוד ושרוף דלא איתנין בעולם. וקא קבעא זריקה פיגול לבשר הכא נמי אע"פ דיצא כולו תיהני ליה זריקה לאפוקי מידי מעילה. ומי אמר רב אסי הכי דכי יצא כולו מהניא ליה זריקה והא בעא חישב לנשפכין למחר: נשפכין שירי הדם היה שופך על יסוד. וקמבעיא ליה חישב בשעת שפיכת השירים על מנת לאכול ממנו כזית חוץ לזמנו מהו מי חשיבא מחשבה דשפיכה לפגולי כמו מחשבה דוריקה: וא"ל ר׳ זירא כבר שנית לנו אלל. כדתגן העור והרוטב והקיפא והאלל מצטרף לטומאת אוכלים אבל לא לטומאת נבילות דכיוז . דלית ליה מששא לא מקבל טומאה: נשפכיז נמי כיוז דלאיבוד אזלי. ליסוד לאמה ולא על גופו של מזכח לא מהניא כהו מחשבה לפגולי האי נמי כשיצא כולו לאיבוד קאי לשרפה בדין הוא דלא תיהני ליה זריקה לאפוקי ממעילה: אלא. בתמיהא: דקתני מחשביז על האבוד ועל השרוף. מיהת קשיא דמשמע דמהניא מחשבה בזריקה לפגולי אע"ג דלא איתנין בעולם: אמר רבה אימא מחשבה על עומד ליאבד ועל עומד לישרף. דבשעת זריקה כשחישב אכתי הוו בעולם אע"ג דשוב נאבדו ונשרפו מהניא מחשבה: אבל. האי שיצא כולו לפני זריקה לא מהניא ליה זריקה לאפוקיה ממעילה: שחט בשתיקה בכשרות ויצא הדם חוץ. אע"ג שחזר וזרקו לא עשה כלום בבשר קדשי קדשים מועליז בו דהא זריקה אינה הן קדשים קלים משום הא

זריקה אין מועלין באימורין

דהא זריקה ולא כלום הויא:

לג א מיי׳ פ״ג מהלכות פסה"מ הלכה יג:

[מיי׳ שם הלכה יב]:

לד ג מיי׳ פ״ב מהל׳ מעילה

הלכה ב: לה ד מיי פי״ח מהל׳

פסה"מ הלכה ז:

מעילה הלכה א:

פסה"מ הלכה ו:

לח ז מיי׳ פ״א מהלכות

→®(<

רבינו גרשום

. דין שיפטור את בשרה

ואע"פ שהוא פסול משום

יוצא: תשובה גנובה השיבו.

כלומר דלאו תשובה מעליא

הוא דתריץ ליה נשחט

שחיהו רכח אחת דמשמע

. דבבת אחת אין דדמה פוטר

. כשר חברתה אע"ג דפסול

הא שחטן בזה אחר זה לא

כיוז דפסול דמותר חטאת

. הוי: מה לי דמה פוטר בשר

חברתה בבת אחת מה לי

בזה אחר זה. הואיל וסבירא

ליה לר׳ עקיבא דדמה

פוטר בשר חברתה אף על

גב דפסול אלמא תשובה

גנובה השיבו דלא שנא

וקשיא לרבי אלעזר דאמר

לא אמר ר' עקיבא אלא

ששחט שויהם ככם אחם:

א"ל ר' יוחנן לריש לקיש

אתה אומר כז. דחשבת להו

כחד גופא אפילו כי שחטן

. בזה אחר זה דדמה פוטר

בשר חברתה: אילו הפריש

ב׳ אשמות לאחריות. שאם

תאבד אחת מהן שיתכפר

באחרת והאי דנקט אשמות

ה״ה לחטאות דאמרינן

כל שבחטאת מתה באשם

רועה: ושחט את שתיהן

. וקדם והעלה אימורין של

אחת מהן קודם זריקה. דם

דאידך דדם של עצמו עדיין

לא נזרק: אי אתה מודה

שאם עלו אותן אימורין

שירדו. דאע"ג דהדר זרק

. דם דאידך לא מהניא ההיא

זריקה לאימוריז דלאו דידיה

משום דמגופא אחרינא

. כדקאמרת דלעולם חד גופא

הוא אפילו כזה אחר זה

אמאי אם עלו ירדו האמר

עולא אמורי קדשים קלים

שהעלן לפני זריקת דמים לא

ירדו נעשו לחמו של מזבח

דקבעו מזכח דכיון דחד

. גופא הוא כי הדר זריק מדמו

בתר העלאת אימורין הויא

זריקה חשובה ולא ירדו:

ואימורין דקדשים קלים

ואימורים דקדשי קדשים

חדא קדושה אית להו

ו מיי מיים מהלי

פסה"מ הלכה לב וע'

:בכ"מ ורש"ק

ד"ה חשובהן. ב) ואחה אומר

בן כו׳ נ״ק, ג) זבחים פג: פה.,

ד) ובמשנה שבמשניות ליתא],

ק) ולהמו ח:ו. ו) נ"א כדאמר

רבי. ז) דחשבת להו כו' ל"ה.

מ) נ״ה בששחטן בכת החת

בשחטו כו׳, ט) ואתה אומר כו

דחשבת כו' ל"ק, י) אשמות

לרבותה נהט ל"ה. כ) דר"ל

וקרי ינוקא כו׳. נ״ק, ל) ממנו

ואומביה ולא ידע כו' דדייה

הכא כו' גבי ב' חטאות דשחט

בבת אחת כו'. נ"ה. מ) ברישא

דסיפא. כ) ב"ל ולא לאלמר.

מ) ועל האימורים הס"ד

ואח"כ ד"ה נמלא כו' ל"ה,

ע) דאגב דתני מועלין כו׳ נ״ק,

הגהות הב"ח

רש"י ל"ה לין הוא (ה)

שיציל את בשרה: (ב) ד"ה

אמר רבי יוחנן וכו' דדייק

. דקלי הכא והכי הוה

להלכה על בוריה ואי

קשיא לך:

מוסף רש"י

תשובה גנובה. כלומר דמהו

נקש (ע"ז מד: עי"ש). אימורי . קרשים קלים שהעלן

לפני זריקת דם. לא הוכררו

למובח, שוריקת דמן שלהן קובעתן לחלק גבוה לענין

מעילה, מה שאין כן בקדשי

קדשים שהן מתחילתן לגבוה

ואימוריהן עומדין למזבח, אבל

הדשים הלים איו בהו מעילה

אפילו באימוריהן, כדתניא

בתו"כ קדשי ה' המיוחדים

לשם, יצאו קדשים קלים, אבל

לאחר זריקת דמים יש מעילה

באימוריהו. דנפהא לו מדכתיב

כל חלב לה׳ לרבות אימורי

קדשים קלים לאחר זריקת

למים למעילה חבחים פג:).

הדרן עלך קדשי קדשים

והוה מדייקי

דמהני טעמא דבבת אחת לענין לפטור הבשר מן המעילה למה לא יועיל באימורין לעשותן לחמו של מזבח כמו דמדמה להו בטעמא דחד גופא הוא י"ל דלא דמי לגז דאמרינן דטעמא גבי לפטור בשר מן המעילה משום בת אחת ניחא דודאי כיון דרלה מזה זורק רלה מזה זורק דין הוא שיפטור מן המעילה אף בשר חברתה שלא נזרק דמה אבל ליעשות לחמו של מזבח ולומר דלא ירדו לא חשיבה כל כך האי טעמה אלה אי המרת דטעמא משום חד גופא א״כ הוי טעם

ועל זה וזה חייבין עליו משום פיגול נותר וממא. פירוש על זה ועל זה על הבשר יועל האימורים ובקדשי קדשים] נמנא מעשה דמים נלהקל ולהחמירן לדו פירוש להקל שע"י זריקת הדמים אין מועלין דלא מיקרו תו קדשי ה' ולהחמיר לחייב עליו משום פיגול נותר וטמא: הא איםורא איכא. שאסור לאכול והא ממונא דכהן הוא קושיא היא דבהדיא כתיב בקרא (ויקרא ז) דכהנים אכלי להו: הא ממונא דבעלים הוא.

ולא משני כדלעיל עי דאגב מועלין באימורים יהו קתני אין מועלין בבשר דודאי לעיל משני שפיר דאיידי דתנא רישא מועלין באימורים ובבשר גבי לפני זריקת דמים תנא נמי גבי אחר זריקה ואין מועלין בבשר אע"ג דאיסורא נמי ליכא אלא הכא גבי קדשים קלים דלא שייכא שום מעילה בבשר אף קודם זריקה לית ליה למיתני אין מועלין בבשר אגב מועלין באימורים ונראה דלא פריך אלא למ"ד היתר אכילה שנינו דאי למ"ד כתו שיולא עד כאן לא קאמר ר"ע דוריקה מועלת ליוצא אלא לענין לאקבועי בפיגול ונותר וטמא ולריך עיבור לורה ישו לשרפן

כולהו להחמיר כיצד יקדשי קדשים לפני זריקת

דמים מועלין באימוריהן ובבשר יו לאחר זריקת

דמים מועלין באימוריהן ואין מועלין בבשר

רועל זה ועל זה חייב משום פיגול נותר וממא

נמצא מעשה דמים בקדשי קדשים להקל

ולהחמיר ובקדשים קלים כולן להחמיר כיצד

הקדשים קלים לפני זריקת דמים אין מועלין לא

באימורין ולא בבשר ש לאחר זריקת דמים

מועלין באימורין ואין מועלין בבשר על זה ועל

זה יחייבין עליו משום פיגול נותר ופמא נמצא

מעשה דמים בקדשים קלים יו כולן להחמיר:

גם' קתני אין מועלין בבשר מעילה הוא דליכא

הא איסורא איכא ואמאי הא ממונא דכהן הוא

לא קשיא משום דנסיב רישא מועלין נסיב סיפא

אין מועלין אימא סיפא בקדשים קלים כולהו

להחמיר כיצד בשר קדשים קלים לפני זריקת

דמים אין מועלין בהן ובאימוריהן ואין חייבין

עליהן משום פיגול נותר וממא לאחר זריקת

דמים מועלין באימוריהן ואין מועלין בבשר

מעילה הוא דליכא הא איסורא איכא ואמאי הא

ממונא דבעלים הוא יאמר ר' חנינא ליוצאין ור"ע

היא יו כי אמר ר"ע זריקה ימועלת ליוצא לשריפה

את חבירתה מן המעילה אבל לרלות האימורין במובח ודאי לא מרלה אלא זריקת דם שלו בעינן אע"ג דשחט שחיהן בבת אחת: **בותבי' מעשה דמים.**

בשרה. ואע"פ שיש פסול יולא: סשובה גנובה השיבו. כלומר לא היחה מעלייתא הא דהשיבו ושחט את שתיהן דמשמע דבבת אחת אז דמה פוטר בשר חבירתה אע"ג דפסול הוא דהכי משמע וי דכי היכי יש דמפרש רבי אלעזר לעיל [ע"א] דלא אמר רבי עקיבא אלא

ששחט שתיהן בבת אחת האי דאמר רבי עקיבא נמי הכא ושחט את שתיהן היינו בבת אחת הא שחטן בזה אחר זה לא והיינו תשובה גנובה כיון דפסול הוא דמשעה שורק דמה של אחת מהן נפסל השניה במותר חטחת: מה לי בכם חחם מה לי בוה אחר זה. הואיל וסבירא ליה לר' עקיבא דדמה פוטר בשר חבירתה אע"ג דפסול משום מותר חטאת ז) כי היכי דחשבת להו כגוף אחד יגו בשחטוף נמי בזה אחר זה תהא דמה פוטר את של חבירתה אלא ודאי תשובה גנובה היא דלא שנא: א"ל ר' יוחנן לר"ל שואתה אי אתה אומר כן. דחשבת להו כגוף אחד אף כי שחטן בזה אחר זה דדמה פוטר בשר חבירתה: חילו הפריש שני חשמות לחחריות. שאם יאבד אחד מהן שיתכפר באחר. והאי דנקיט שני אשמותי יה וכל שכן שתי חטאות דחטאת חמירא הדושתיה מחשם: ושחט חם שניהם וקדם והעלה אימורין של אחד מהן קודם זריקה. ואח"כ זרק הדם שו מאשם שלא הרבו אימוריו: אי אתה מודה שאם עלו. אותן אימורין שירדו דזריקת דם דאידך לא מהניא להני אימורין דלאו דידיה משום דמגופא אחרינא נינהו: ואי ס"ד. כדקאמרת בזה אחר זה נמי פוטר בשר חבירתה משום טעמא דאמרת דכחד גופא הוא הכא אם עלו אמאי ירדו: האמר עולא. גבי גוף אחד אימורי קדשים קלים שהעלן לפני וריחת דמים לא ירדו שנעשו לחמו של מזכח דקלטן מזבח דכיון דחד גופא הוא כי הדר וזריק הדם לאחר העלאת אימורין הויא זריקה ולא ירדו ואם כדבריך דטעמיה דר"ע הוי משום דכחד גופא למו כי קדם והעלה אימורין ושוב מרק הדם דאידך דלא העלו אימורין ליהני ליה דאם עלו לא ירדו אלא מדאמרינן דירדו שמע מינה דלאו משום דחד גופא הוא אלא היינו טעמיה דר"ע דכי שחט שתיהן בבת אחת דמה פוטר בשר חבירתה דרנה מזה זורק

ורצה מזה זורק ולא אוקמינן טעמא

משום דחד גופא הוא ולא תשובה גנובה

השיבו: אישתיק. ר"ל: אמר רבי יוחנן

קללסינון לרגליה דינוקא. ס'ר"ל קרי ינוקא לפי שהיה בחור ס'ממנו דאותביה

הכי ולא ידע להשיבו. עוז לישנא אחרינא דדייקא דדייק דקאי (כ) הכי. ואי

קשיא לך מ"ש גבי חטאות בבת אחת דכי זרק דמה של אחת מהן דפוטר את

→((שימה מקובצת

או נזרק דמה של אחת מהן: כן המעילה כך יפטור תיבת אף נמחק: גן אם פטר בשר תיבת הציל נמחק: דן הוא שיפטור את תיבת שיציל נמחק: דו הפריש שני אשמות אות ת' נמחק: ון וקדם והעלה אימורין . כו' הקשה הר"ר שמואל מוורדין אמאי לא קאמר שהעלה האימורין לאחר ס"ד חד גופא הוא הותרו בזריקה וי"ל דכי נמי הוי חד גופא היינו למילי דקודם זריקה כמו לצאת (לידי) [מידי] מעילה אבל למילי דבתר זריקה לא הוי כחד גופא ולכך אמר וקדם והעלה לפני זריקה. תוס׳: זן על תיבת יש רשום קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: זן ובבשר ס״א ואין חייבין עליהם משום פיגול נותר וטמא לאחר: טו בבשר ואיז חייביו עליהו משום פיגול נותר וטמא לאחר: ין כולו להחמיר אות ז' נמחק: ילו היא וכי אמר: ם היכי דאמר ר' תיבת

בפסחים (דף פב.) ישרף מיד דזריקה מהניא ליה ומשוי ליה כאילו לא יצא והויא ליה פסולו מחמת דבר אחר דאמרינן בפסחים (שם) שלריך עיבור לורה

336 בשר חבירתה והכא לא מרצה זריקה דחד יו האימורין דאידך דאמרינן אם עלו ירדו הא לא קשיא דודאי גבי מעילה אמרינן דדמה של אחת מהן פוטרת

היינו זריקה: ואחר זריקם דמים אין מועלין בכשר. דכבר יש בו שעת היתר לכהנים והיינו להקל דשוב אין בו מעילה: על זה יח זוה. על האימורין דגבוה נינהו: ואי ס״ד דחד גופא נינהו כי קדם והעלה ועל הבשר לאחר זריקה יש חייב משום פיגול ונותר וטמא ש והיינו להחמיר דקודם זריקה אין חייבין בכל יאז [הני אבל] לאחר זריקה נקבעו בכל הני: לאחר אימורי' דחד וכתר הכי זריקת דמים מועלין באימורין. והיינו להחמיר דקודם זריקה לא הוה בהו מעילה כלל והשתא איתא מעילה באימורין: ועל זה ועל זה וכו'. והיינו נמי זרק דם דאידך ליהני ליה להחמיר כדפרישית לעיל: נמצא מעשה דמים וכו': גבו' קסני. רישא בשר קדשי הדשים לאחר זריקה אין מועלין בבשר: מעילה הוא דליכא. משמע הא מדירדו ש"מ דלא הוי חד איסורא איכא לכהן האוכלן ואמאי הא ממונא דכהן הוא: נסיב בסיפא. והאי דקחני אין מועלין לאו דוקא דמשמע מעילה הוא וכו׳ אלא משום דחנא רישא גופא דשני בין בבת אחת קודם זריקה מועלין בבשר דהא מועלין דוקא הוא דאכתי אין בו היתר לכהנים תנא סיפא נות אין מועלין: אימא סיפא כו' מעילה הוא דליכא. בבשר [הא לזה אחר זה ולאו תשובה איסורא איכאן לישראל האוכלו: והא ממונא [דבעלים] הוא וכו'. והכא ליכא למימר משום דנסיב רישא מועלין חגא סיפא נמי אין מועלין דבתרוייהו גנובה הוא ואישתיק ריש מי [בסיפא] דרישא [ובסיפא] דסיפא אין מועלין קחני וכי היכי דדייקינן הכא היסורא איכא ה"ג דייקינן בסיפא [דרישא] ואמאי אים ביה איסור לקיש: קצצתינוז לרגלוהי דינוקא. להכי קרי ליה לריש אכילה: א"ר הנינא ליוצא. כגון שיצא הבשר חוץ למחיצתו ושוב נזרק הדם ור"ע היא דאמר זריקה מועלת ליוצא . כגון שיצא הבשר חוץ למחיצתו ושוב נזרק הדם ור"ע היא דאמר זריקה מועלת ליוצא לקיש ינוקא שהיה בחור להוליאו ממעילה ולהביאו לשריפה כם 🔾 ולאלמר כמו שאר קדשים פסולין ולהכי מהניא ליה זריקה שאינו נשרף לאלחר אלא עד שמעובר לורחו: ממנו ואותביה דלא אשכח תשובה. ל"א דינקא כלומר

אחת בשחטן: ידן אשמות כל אות ו׳ נמחק: עון הדם דאשם שלא. אות מ׳ נמחק: עון ל״א דֵינְקַא דדין דקאי תיבות דדיקא דדייק נמחק: יון דחד לאימורין דאידך אות ה' נמחק: יון זה ועל זה אות ו' נמחק: יען זריקה חייבין משום: כן וטמא אם פיגל בחד משתי עבודות דזריקה קובעת בפיגול דכבר קרבו מתיריו ובתר הכי חייביו נמי על נותר וטמא והיינו: לאו בכל הני ואחר זריקה אות ל׳ נמחק: ככן לשריפה ולא לאלתר: כגן דמי דאי אמרת בשלמא גבי: כדן להקל ולהחמיר בקדשי קדשים פי׳: ככן באימורין נקט ואין תיבת קתני ל"ש: כון לאחר שנראה לזריקה תיבת שניתר ל"ש: כון הוא הא ודאי דאיסורא איכא כיון: כון בכשר שיצא אות ו" נמחק: כען צורה :לשרפו שאין אות ן׳ נמחק

דאין מועלין בו ועל זה ועל זה בין על האימורין ובין הבשר לאחר זריקה חייבין משום פיגול אם פיגל בחד מד' עבודות דוריקה קובעת בפיגול דכבר קרבו מתיריז ובתר הכי חייביז נמי על נותר וטמא. והיינו מחמיר דקא קבעא להו בפיגול נותר וטמא: ובקדשים קלים לאחר וריקה כולו להחמיר. דמועלין באימורין דכבר חזו לגבוה וקדשי ה' נינהו ולא ממון בעלים ומועלין בהן: ועל זה ועל זה. בין על האימורין ובין על הבשר לאחר זריקה חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא: היינו כולו להחמיר. דמועלין בהם וחייבין משום פיגול נותר וטמא: ואמאי. אית ביה איסורא: משום דנסיב רישא מועלין לפני זריקת דמים: נסיב סיפא. לאחר זריקת דמים אין מועלין ולעולם לית ביה איסורא. אימא סיפא כוי: ואין מועלין. בבשר

אמר רבי יוחגן קצצתינון רגלוהי דינוקא. כלומר סתרתי דברי ר"ל מרק דמה וכו". נפסלה השניה במותר חטאת: דין (6) שיפטור אם דודאי לאו טעמא דר"ע משום דחד גופא הוא דא"כ גבי מפריש שני אשמות וכו׳ שהבאתי למעלה הוה לן למימר לא ירדו כדפרישית דנעשו לחמו של מזבח אלא ודאי טעמיה דר"ע משום בת אחת וא"ת מ"מ כיוו

> נזרק יו דם של אחד מהם אי אתה מודה שכשם שדמה פומר את בשרה מז המעילה מ אף יפמור בשר חבירתה מן המעילה אם יו הציל בשר חבירתה מן המעילה אף על פי שהוא פסול דין הוא ח שיציל את בשרה אמר ריש לקיש משום רב אושעיא לתשובה גנובה השיבו רבי עקיבא לאותו תלמיד בבת אחת אין בזה אחר זה לא דכיוו דפסול הוא מה לי בבת אחת מה לי בזה אחר זה א"ל רבי יוחנן לריש לקיש יואתה אי אתה אומר כן אילו הפריש יו שתי אשמות לאחריות ושחם את שניהן יו וקדם והעלה חשוב אף לענין שלא ירדו: אימורין של אחד מהן קודם זריקה אי אתה מודה אשאם עלו ירדו ואי ס"ד חד גופא הוא אמאי אם עלו ירדו יהאמר עולא יאימורי קדשים קלים שהעלן לפני זריקת דם לא ירדו נעשה לחמו של מזבח אישתיק אמר ר' יוחנן קצצתינון לרגלוהי דינוקא: מתני' ז ס (יש) מעשה דמים בקרשי קרשים להקל ולהחמיר ובקדשים קלים

היתר זריקה אם כן לאחר זריקה ר"ל לאחר כון שניתר לזריקה ואף על פי שלא מרק ואם כן מאי פריך הכא ממונא דבעלים הוא כיו ודאי דאיסורא כיון שלא מרק הדם: כי אמר רבי עקיבא מועלת ליוצא לשרפה. פירוש אין הכי נמי דאיסורא איכא דמיירי בבשר

שאין זה קרוי פסולו בגופו דאמר

. דקאי הכא: מעשה דמים. זו זריקה: לאחר זריקת דמים אין מועלין. בבשר דכבר יש בו שעת היתר לכהנים והיינו להקל

מעילה הוא דליכא הא איסורא איכא והכא ליכא למימר משום דנסיב רישא דסיפא מועלין דתרוייהו ברישא דסיפא אין מועלין קתני וכי היכי דהכא דייקינן הא איסורא איכא והכא ליכא למימר משום דנסיב רישא דסיפא מועלין דתרוייהו ברישא דסיפא אין מועלין קתני וכי היכי דהכא דייקינן הא איסורא איכא הכי נמי דייקינן בסיפא דרישא ואמאי אית ליה איסור אכילה: אמר ר׳ חנינא ליוצא. דאית בה גמי בהא איסור יוצא ורבי עקיבא היא דאמר זריקה מועלת ליוצא: דכי אמר ר' עקיבא זריקה מועלת ליוצא. להוציאו ממעילה ולהביאו לשרפה ולא לאלתר כשאר קדשים פסולין אלא צריך שימתין עד שתעבר קדשי קדשים פרק ראשוז מעילה

מסורת הש"ם

ל) ול"ל עליהו. ב) מוספתא דנוהרות פ"א ה"ג וחונוה כנו: ע"ש נדה על: ע"שו. ג) דמנו. ד) נ״ק, ה) דועיין תוספות יום טוב ד"ה עולת העוףן. ו) אלו דיבורים מעולת עד ד"ה הקומן שייך למתני׳ דף ט. ומד"ה הקומן עד ד"ה אבל שייך למתני' דףי., ז) ל"ק מ"ז, מ) קדשי ה' והכהנים הד"ח נ"ק, ע) פ׳ שתי הלחם דחין דוחות לא שבת ולא יו"ט ונאפות מבערב א"כ כשנאפה מבערב הרי הם פסולים למחר בלינה אלא ע"כ דאין לינה פסלה בהו ואור"י דגרם שפיר כו׳ נ״ק, י) [הלחמים רש״ש], כ) ול"ל פ"ד דף מה: ד"ה אבלן, ל) משקדשו בכלי ראשון ל"ק, מ) ל"ק,

→@(← מוסף רש"י

טבול יום תחלה לקדש. מעלה עשו בהודש להיום נובול יום אצלו כראשון לטומאה ויטמא שנים בחדש זה מזה. שאוכל שנונט בנובול יום נטשה שני ועושה את חבירו שלישי קרויין טמאין ושניהם שתהלהליו את אחרים והשלישי פוסל את הרביעי להיות הוא עלמו פסול אבל לא יפסול את אחרים במגעו (סומה כמ:).

רבינו גרשום

צורתו: אבל לאכילה. להתירו לאכילה לא אמר שתהא זריקה מועלת והיינו . דקאמר הא איסורא איכא: םליק פירקא

הוכשרה ליפסל. כלומר משמלקה ניתוספה בה קדושה שהיא נפסלת אם . נגע בה טבול יום או מחוסר כפורים וכלינה: הוזה דמה חייבין עליה משום פיגול. דהזאה דעוף במקום זריקה דבהמה קאי דהזאה קובעת . פיגול כשחישב בו קודם לכן כמו זריקה דבהמה. ושוב יש רי איסור נותר וטמא: ואין בה מעילה. דכיון דהוזה דמו יש בו היתר לכהנים: אבל איטמויי לא שתטמא אחרים לא: מתניתין מני. דקתני הוכשרה ליפסל ולא ליטמא: רבנן היא. דאמרי כשם שפוסל טבול יום משקין תרומה ואוכלי תרומה ואינו מטמא כדתנז ואלו פוסליז בתרומה כו׳ וטבול יום כד פוסל אוכלי קדש ומשקי קדש

אבל. לענין להתירו לאכילה לא אמר שתהא זריקה מועלת והיינו דקאמר איסורא איכא דאסורה באכילה משום יוצא: הדרן עלך קרשי קרשים חמאת העוף מועליו בה משהוהדשה. בפה אפילו אם נהנה ממנה מחיים כגון שמכרה דהוליאה לחולין: הוכשרה להפסל. כלומר

אחרים: דתניא אבא שאול אומר טבול יום פחלה להדש. דהוי ראשון ומשוי

לקדש שני דאותו שני עושה שלישי ורביעי בקודש ופוסל את התרומה:

משנמלקה ניתוסף בה קדושה שהיא נפסלת אם נגע בה טבול יום או מחוסר כפורים ובלינה: הווה דמה חייבין עליה משום פיגול. דהואה דעוף קיימא במקום זריקה דבהמה דהואה קובעת בפיגול שחישב בו חודם לכן כמו זריקה דבהמה ושוב נמי יש בו איסור נותר וטמא אס נטמא דהואה קובעת בכל הני: ואין בה מעילה. דכיון דהווה דמה יש בה היתר לכהנים: גבו' אבל לאיטמויי לא. שתהא טמאה ומטמאה אחרים לא: מתניתין. דהתני הוכשרה ליפסל ולא ליטמא רבנו היא דאמרי כשם שפוסל טבול יום אוכלי תרומה ומשקה תרומה כך פוסל אוכלי קדש דאינו מטמא לטמא

אבל לאכילה 🌣 הוא דלא מרצה: הדרן עלך קדשי קדשים

חמאת "העוף מועלין בה משהוקדשה ינמלקה הוכשרה יו להפסל במבול יום ובמחוסר כפורים יובלינה הוזה דמה חייביז ג לעליו משום פיגול נותר וממא יואיז בה מעילה: גמ' קתני הוכשרה ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה ליפסל איז אבל לממויי לא מתניתין מני רבנן היא י דתניא אבא שאול אומר מבול

חמאת העוף. עד השתא איירי בדין פסולי קדשים טו מתי ימעלו בהם ומכאן ואילך איירי בכשרים: בועלין בהן משהוקדשו. פירוש קדושת פה דהיינו כשהקדישן: הוכשרה ליפסל במבול יום ובמחומר

התם נטמח הפסח חו שינח ישרף מיד

וגראה לפרש דה"ג קאמר ח כי קאמר

רבי עקיבא זריקה מועלת ליולא כלומר

לענין דברים האמורים במשנה לאקבועי

בפיגול זו אבל מכל מקום לשריפה אזיל

מיד חן דלא פליג אמתני':

הדרן עלך קדשי קדשים

בפורים. כלומר יז שאם נגעו דונה טבול יום או מחוסר כפורים] פסול מלאכול: ובליגה. יאז בלינת דם בשקיעת

אבל לאכילה לא מרצה כלומר אבל לענין שיאכל לא מהניא זריקה ולא דו נראה

דמה לו להזכיר עיבור זורה דלא איירי ביה ר"ע הו הל"ל עד כאן לא האמר

ר"ע אלא לאהבועי במעילה ולחיוביה משום פיגול ונותר וטמא ועוד השיא

דבפסחים (דף פב.) משמע דלא מהניא זריקה להלריך עיבור לורה ג' דאמר

החמה א"נ בלינת בשר ליום ולילה ואע"ג דבתר הכי התני הוזה דמה דמשמע דהשתם לא איירי בהוזה וא"א בלינת יום ולילה אלא לאחר הואה שהרי

רבי ההואה יש ביום המליקה דאל"כ איפסל הדם בשקיעת החמה מ"מ נקט גבי מליקה פסול דלינת בשר לפי שמיד שנמלקה יש מחחלת לינה של יום ולילה ומשעת מליקה מונין: הוזה דמה חייבין עדיה משום בו'. למ"ד לעיל (דף ה.) היתר אכילה שנינו ר"ל הוזה ממש שנראה לאכילה ולמ"ד היתר זריקה ר"ל שנראה להזות ולמ"ד היתר שחיטה כי היכי דבעינן לעיל גבי יה קדשים דשייך בהן קבלה שיהא ראוי לקבל כדי מה להזות הכא נמי דלא שייך קבלה גבי חטאת העוף בעינן שיהא ראוי להזות: ואין פועדין בה. בדין היה לו למיתני חטאת העוף עם פרים הנשרפים דתרוייהו לא סלקו לגבוה כולהו מוז אלא שזכריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי יוז שהיא קודמת וועולתן העוף שונה קודם לכל הקרבנות לפי שיש בה שייכות דמעילה יותר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מועלין בעורה כי עורה לכהמים יח (ובחטאת) 🌣 רובעולתן העוף מועלים אף בעורה ואף יש משתלא לבים הדשן מועלין בה כך נראה למורי הרב רבינו פרץ שי": 10 עולת העוף פועדין בה בו'. כמו שפיר' גבי חטאת העוף כך הוא בעולה: מיצה דמה. דגבי חטאת העוף נקט החה משום דבחטאת העוף איכא הואה ומיצוי אבל בעולה ליכא אלא מיצוי פירוש שסוחט הכשר ש והדם יולא בדוחק ומתמלה והואה היינו יאן נותו הדם למרחוק: ובונעלין בה עד שתצא דבית הדשן. פי׳ אף לאחר שנשרפה לפי שעדיין לריד להוליא הדשן מחוץ למחנה אבל מכאן ואילך הרי נעשים מלותה ואין מועלין בה: פרים הנשרפים. פר העלם דבר של לבור ופר כהן משיח ופר יום הכפורים ושעירים הנשרפים שעיר יום הכפורים ושעיר עבודת כוכנים: הוכשרו דיפשל במבוד יום. חימה למאי הילכתא הוכשרו ליפסל בטבול יום כו׳ דאי לאכילה והלא פרים הנערפים אין בהם אכילה לכהנים ואי ליפסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גבי פר ושעיר של יום הכפורים ליכא למימר הכי שהרי משל לבור הם ובאים בטומאה כש ויש לומר לענין לשורפו בבית הדשן ששורפין בו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין בית הדשן לעלמן כדאמרינן פרק טבול יום (זכמים דף קד:) כשו (גבי) ג' בית הדשנים היו שם: הודה דמו. פירוש על כיז הפרוכת ועל מזבח הוהב כדאמרינן פרק איזהו מקומן (שם דף מו) ומועלין בהם עד שיותך הבשר אבל משניתך הבשר אין מועלין שהרי נעשית מלותו: אין מועלין בעורות אבל פועלין בפשר. גם למשאחר שורק דמה זכה המוצח בצשר והוה ליה סי קדשי ה': והכתגים בעורות. גם ונפקי להו מכלל קדשי ה' כדאמרינן וזכחים דף סג.) כל שלא זכה המזבח בכשר לא זכו הכהנים בעור: אבל מועדין בבשר עד שתצא דבית הדשן. דאכחי לא נעשית מלותו שלריך להוליאה לבית הדשן אבל גבי פרים ושעירים הנשרפים אין בהן הולאה לבית הדשן ששם הם נשרפין הילכך אין מועלין בהן משהותך הבשר:

קרבו פניה בתנור הוכשרו ליפסל במבול יום ובמחוםר כפורים. משום דתנור מקדש הלחם בקרימת פנים ו"ים שאין גורסין ובלינה דהא תנן ⁴⁾ פרק שתי הלחס (מנחות דף ק:) כו נאפות מבערב ואין דוחות לא שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה בהו אם כן כשנאפה מבערב הרי הם פים פסולים למחר בלינה ואור"י דגרס שפיר דמדקחני קרמו פיש בתנור הוכשרו ליפסל כו" אלמא אית ליה תנור מקדש ט לחם ואם כן ע"כ לינה פסלה ואם כן אפייתו דלחם דוחה השבת דהכי דייק בפרק רבי ישמעאל (מנחות דף עב:) בסופו ומשנה דפרק שתי הלחם ושם דף נה:) אית ליה דתנור אין מקדש ולהכי האמר דאין אפייתו דוחה יום טוב לאו ואם תאמר כיון דאית ליה לתנא דמתני׳ תנור מהדש למה לי הרמו פניה כניסתו בתנור ליהדשיה דהא כלי שרת מקדש ויש לומר דמשום טבול יום נקטיה דקסבר חולין שנעשו על טהרת הקודש לאו כקדש דמו (חולין דף לה:) והא דכלי שרת מקדש היינו דוקא כשנעשה כל הראוי ליעשות בו לם והיינו כשנקרם:

לשחוט עדיהן הובח. כלומר כיון דקרמו פניה מיד יש גם להם תורת לחם (עליהם) לשחוט את הזבח עליהם אבל לא הרמו לא דגבי שחיטת הזבח כתיב לחם ואין קרוי לחם אלא אם כן קרם הלחם: בזרק רמן של בבשים חייבין עליחן בו'. פירוש עליהן על הכנשים': ואין מועלין בהן. ואם תאמר מעילה הוא דליתא הא איסורא איכא והא ממונא דכהן הוא כדמסיק לעיל ליז בספ"ק (דף ז:) וכי חימא כדקאמר לעיל לא נלרכא אלא לרבי עהיבא כו' דהא אפילו לרבי עהיבא אינן מועלין להן לשתי הלחם כיון דאינו גוף הכבשים ויש לומר דנהט ואין מועלין אגב הני דלעיל וכן ל"ל בלחם הפנים: קרבו הבויבים חייבין עליהם משום פיגול בו'. הבזיכים הרי הם ממירים הלחם לח הסילוק של בזיכים כמו הקמילה וההילוך למובח כמו הילוך לקומץ ומקטירים הבזיכים כמו שמקטירין הקומך: אין מועדין בשירים. דהא אית בהו היתר לכהנים:

הקומץ והדבונה. פירשתי באריכות בובחים (בפרק מוס שני דף ס): קדשו בבדי הובשר דיפסד בו'. לא נקט קדשו בכלי משום קומן דמעיקרא נמי קודם שנתן הקומץ בכלי לש קדשו והוכשר ליפסל בטבול יום 0 מקודם בכלי ראשון עם המנחה כולה קודם שקמץ כדתנן לקמן (דף ט.) המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום אלא אגב לש הכך דנקט קדשו בכלי נקט ליה: ופיגור אין בהן. דכולם אין להן מחירין וכל דבר שאין להן מחירין אין חייבין עליו משום פיגול ומנחת נסכים אי מיירי בבאה בפני עלמה כדאמרינן החם חבחים דף מד.) מביא אדם זבחו היום 🗷 ומכאן עד עשרה ימים נסכים אחיא ככולי עלמא דאין לה מחירין ואי בבאה עם הזבח פלוגחא דרבי מאיר ורבנן בסוף פ'' בית שמאי (זכחים דף מג.) ר' מאיר סבר פיגל ורבנן סברי לא פיגל ואסיא מחני' כרבנן ובלינה דקחני אי מיירי בבא מן הזבח ר"ל שקיעת החמה מאז דבחמורה חשיב להו דבר שדרכו ליקרב ביום ואי בבאה בפני עלמה מוכח בתמורה בפ' יש בקרבנות (דף ידי) דקריבה אפילו בלילה ועמוד השחר פסלחו ואם כן נצטרך לפרש לינה עמוד השחר: אבל דאישמויי דא. מש (ולפי) מ [פירוש] שהטבול יום אינו עושה מגו אותה טומאה לטמא אחרים מחניי רבנו היא: תחלה

בלינה למחר ואור"י דגרס ליה שפיר: נען קרמו פניה בתנור: () מקדש לה וא"כ ע"כ לינה פסלה ואפייתו דידהו דוחה השבת: (6) ו"ט ואינו נפסל לא בטבול יום ולא במחוסר כפורים כיון דתנור אינו מקדש וא"ת: (כ) מקדש לה וא"כ ע"כ לינה פסלה ואפייתו דידהו דוחה השבת: (ל) ו"ט ואינו נפסל לא בטבול יום ולא במחוסר כפורים כיון דתנור אינו מקדש וא"ת: (כ) לאפות בו הפת וא"כ בעינן שיקרמו פניה א"נ נקט קרמו פניה משום סיפא (כדי) תיבות והיינו כשנקרם נמחק: ענו יש תורת תיבת להם נמחק: עו לעיל ואין לומר כדקאמר: עו מועלין בשתי הלחם כיון דאינו כגוף הכבשים כדאמר במנחות דהא דקאמר ר"ע היינו בזבחים גופיה וי"ל: tin הלחם כדכתיב והיה ללחם לאזכרה וילפינן אזכרה אזכרה ממנחות וסלוק של בזיכים הוי תחת הקמיצה וההילוך למזבח כמו הילוך של קומץ ומקטיר הבזיכים: tin בא ב"ש: tin בכלי לקדשו הוכשר ליפסל בטבול יום כו׳ שכבר הוקדש בכלי ראשון: (עו אגב אינך דנקט תיבת הנך נמחק: מן היום ונסכיו מכאן: מו) החמה ובתמורה חשיב ליה דבר: מכן לפי שהטבול. אות ר' נמחק: מגו תיבת אותה נמחק:

וח"י מהל' אבום הנונחאה הלכה ג: ב מיי׳ פ״א מהלכות פסה"מ הלכה לז: ד ד מיי׳ פ״ב מהלכות

מעילה הלכה ו:

עין משפט

נר מצוה

א א מיי׳ פ״ב מהלכות

מטילה הלכה ו

ב ב מיי' פ"ב מהלכות

טומאת אוכלין הל' ז

שימה מקובצת

מן לאכילה לא מרצה תיבת הוא ואות ד' מ הוכשרה ליפסל בטבול אות ה' נמחק: גו חייביו :עליה משום אות ו' נמחק דו ולא נהירא דמה תיבת נראה נמחק: כן ר״ע דהול״ל נ"כ: ו] קאמר הכא כי: זו בפיגול אבל אינו חושש למחוי אוחה דיויה לשה דבכל מקום אמר הכי אבל רו׳ מ״א והא דקאמר לשריפה ה"ק כלומר הא דקאמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא מ״מ לשריפה טומד ולא קאמר דזריקה מועלת כי אם לחייב משום פיגול ונותר וטמא ולא להתיר באכילה אבל אינו חושש למיתני אותם דינים: זן מיד דלאכילה לא מרצה תיבות :דלא פליג אמתני׳ נמחק טו קדשים פירוש שמתו או ששינה מקומם ולומר לנו פקעא קדושתייהו מינייהו ומועליז כהם ומכאז ואילד איירי בקדשים העשויים בהכשר הס״ד: ין כלומר :דאם נגעו כה פסול יאן ובלינה וא״ת מאי קאמר ובלינה הלא קודם הזאה איירי הכא מדקאמר בתר הכי הוזה דמה משמע דעד השתא לא איירי בהוזה ואי אפשר כלינת יום ולילה אלא לאחר הזאחו וי"ל דר"ל בלינת: יכו ההזאה נעשית רנות יום מחחול לינוח של יום ולילה דמשעת מליקה מוניו: ידו גבי בהמה קדשי קדשים: טון כדי ליזרק ולהזות ה"ג גבי עוף דלא: טוז כולהו שהרי פרים ה"נ לא סלקי לגבוה כי אם האימורין: יון לפי שקודם לעולה ועולת העוף תיבות שהיא קודמת יתן לכהנים ובעולת העוף יטו ואף לאחר הקטרה עד שתצא לבית אות מ' נמחק: :ס הבשר בדוחק והדם יוצא כאו היינו שניתו הדם על :המזבח מן הצואר הס"ר ככו בטומאה דטומאה הותרה בצבור וי״ל: לג] יום דשלשה בתי דשנים היו שם: כדו על אותו שהו לפני ולפנים לו) עשה ביז הבדים ואחרים על: ככו בבשר דמאחר שנזרק אות ש׳ נמחק: לון בעורות דכתיב טור הטולה אשר ההריר לכהן לו יהיה ונפקי: כון הלחם שתי הלחם נאפות: כהו הם פסולות

תחלה לקדש ר"מ אומר מממא את הקדש

ופוסל את התרומה וחכ"א כשם שהוא פוסל

משקה תרומה ואוכלי תרומה כך "הוא פוסל

משקה קדש ואוכלי קדש אמר רבא לאבא שאול

מעלה עשו בקדשים שוינהו רבנן למבול 🕪

יום כראשון לר"מ כאוכל שני לרבגן כיון דמבל

קלש יו מומאה פסול משוי ממא לא משוי:

הוזה דמה חייבין כו': מעילה הוא דליכא

פאבל איסורא איכא ואמאי הא ממונא

דכהנים הוא 6א"ר חנינא גי ליוצאין ור"ע היא

דאמר זריקה מועלת ליוצא ידלאו בת אכילה

היא יאמר רב הונא אמר רב מיצוי חמאת העוף

אינו מעכב דתני רב הוזה דמה רב אדא בר

אהבה אמר יורב ימיצוי חמאת העוף מעכב ותני

רב מיצה דמה תא שמע יוהנשאר בדם ימצה

אל יסוד המזבח זו [חטאת היא] בשלמא לרב

אדא בר אהבה היינו דכתיב והנשאר בדם

סימצה חמאת היא אלא לרב הונא מאי

והנשאר כדתניא דבי ר' ישמעאל שאם נשאר

ומאי וחמאת היא ארישא א"ל רב אחא בריה

דרבא לרב אשי אלא מעתה גבי מנחה דכתיב

יוהנותרת הכי נמי שאם ניתותר וכי תימא ה"נ

סה:, ג) משמיה דרב ל"ק, ד) קופוסל מדרבט אבל

כש"שו, ק) וע"לו, ו) ומשום

פיגולנותררש"ש],ו) רבבמתני

גבי ל"ה. ק) החטחת החי

חטאת היא. נ״ק, ט) שיריים

מעכבי כלומר דבשיריים גופא

נתי אתרינו דחחרוו תנוכב

והיכי אמרינן כו' וכ"ה בס"י.

ל"ק, י) רש"ק מ"ז, כ) לפסול

עוד אחד כו' נ"ה. () נ"ה.

מ) ע"י עלים ולבונה רביעי

בהודש דאורייתא ואבא שאול

נר מצוה

תחלה לקדש. ואם נגע באוכל קדש עושה אותו שני ושני שלישי ושלישי רבי מאיר אומר מטמא את הקדש. דהוא שני ומשוי לקדש שלישי: וחכ"א כשם שפוסל כו'. אבל טמויי לא מטמא והיינו כמתניתין: אמר רבא לאבא שאול. נמי דאמר תחלה לקדש דקעביד לקדש שני מיתרלא נמי מתני׳ דודאי טבול יום מדאורייתא פוסל ואינו מטמא ורבנן עשו מעלה בקדשים

דהוה טבול יום תחלה לקדש דהוי כי אוכל ראשון ועושה שני ומתני׳ בדאורייתא התני דאינו אלא פוסל: לר"מ. נמי מיתרנא מתני׳ דהאי דקאמר מטמא את הקדש דעביד ליה שלישי די ופוסל את התרומה (ב) מדרבנן אבל מדאורייתא אינו אלא פוסל מאחר שטבל: ורבנן. דאמרי כשם שפוסל וכו' ולא אמרי דמטמא קסברי כיון דטבל קלשא ליה טומאה דפסול משוי ולא טמא: הא איסורא איכא. כלומר איסור אכילה: ואמאי הא ממונא דכהנים הוא. מאחר שהוזה דמה שהותרה להם באכילה: א"ר הנינה ליוצה. כלומר שיצה דהתם חיכה איסור אכילה ורבי עקיבא הוא דאמר זריקה מועלת ליוצא לאפוקיה מידי מעילה וז או לשריפה כדאמרינן לעיל (ג) [ו:] אבל לאו בת אכילה היא כדאמרינן בסוף פירקיוף אבל לאכילה לא מרנה זו הא הואה נהי דמהניא לאפוקיה מידי מעילה אבל להתיר היוצא באכילה לא מהניא והיינו דקא דייק אבל איסורא איכא דלאו בת אכילה היא: אמר רב הוגא אמר רב מילוי דחטחת העוף. דכתיב והנשחר בדם ימלה לאחר הואה ימלה: אינו מערב. דכיון דהוזה אע"פ שלא מילה

והתניא נעשית מצותו ויצא מידי מעילה וחייבין עליו משום נותרי) וטמא ויצא נמי ידי חובתו דאינו מעכב הכפרה: דסני רב הווה דמה. דמדקתני במתניתין דהואה עיקר ומילוי לא מעכב: ורב אדא בר אהבה אמר משמיה דרב מיצוי מעלב. דלא יצא ידי חובתו ולא נתכפר ולא הוקבע החטאת בפיגול ונותר וטמא אע"פ שהחה עד דעביד מילוי: וחני יו רב מילה דמה. במתני" מלוה הויא ומעכב: בשלמא לרב אדא היינו דכחיב והנשאר בדם ימלה אל יסוד המובה וגו'. דההוא דנשאר אחר הואה דהיינו מילוי איחרי חטאת אלמא דשיריים דהיינו מילוי מעכב: אלא לרב הונא. דאמר מילוי לא מעכב מאי והנשאר כיון דלא מעכב ל"ל דכתיב והנשאר (ד) חז: להכי כתיב והנשאר לכדתנא דבי רבי ישמעאל שאם נשאר. כלומר אם נשאר מו הדם מלוה לעשות מילוי אבל אם לא נשאר לא מעכב דמילוי אינו מעכב: ומאי חטאת היא. לאו כדקא בעית למימר דאוהנשאר ימצה קאי דליהוי משמע דבשיריים דהיינו מילוי הוי עיקר חטאת דמילוי מעכב: אלא ארישיה דקרא החי. אוהזה מדם חי החטאת באלבעו חטאת היא לומר דהואה מעכבת ולא מילוי: ה"ג שאם ניסוסר. שכשקמץ את המנחה אם ניתותר דאיכא שיריים למצוה שפיר ואם לא ניתותר שאם חסרו שיריים בין קמיצה להקטרה לית לן בה: וכי סימא הכי נמי. דשיריים לא מעכבי והתניא מסלתה ומשמנה דמני למיכתב קרא מסלת ומשמן מאי מסלתה ומשמנה שיהא כל סלתה ושמנה קיים ואפילו שיריים דהכי משמע מסלתה מן הסלת שהיה בשעת קמילה שהיה כולו אלמא דחסרון ששיריים מעכבי י) (ה) (גבי שיריים נמי עו אמרינן דחסרון שיריים מעכב) והיכי אמרינן שאם לא ניתוחר לא מעכב:

גבי חטאת העוף החה דמה ולא קחני מילה דמה אלמא ס"ל לחנא דמחני" גבי חטאת העוף מילה דמה ולא קתני הוזה דמה דס"ל דמילוי נמי עיקר

להקטרה פסול וקשיא דפ"ק דמנחות (דף ט.) פליגי רבי יוחנן ור"ל וקסבר חד מינייהו דמקטיר קומץ עליה וי"ל דנהי דמקטיר קומץ עליה מ"מ מודה שאותן השיריים אסורין באכילה דא כדמשמע לישנא דוהנותרת מן המנחה יאכלו וכו׳ דכי לא ניחותר כהן (כלום) [כלומר] ש שחסרו השיריים לא אכלו כהנים: והא תניא מסלחה כו׳. וא״ח מ״מ לישני דשאני הכא דגלי קרא מסלמה ומשמנה וי"ל כיו דאית לן לאחשובי קרא דחטאת היא כמו מסלמה ומשמנה כיו ועוד נראה למורי רבי כיון דחזינן דוהנותרת משמע דלריך שיהא ניסוחר כמו כן אים לן למימר דוהנשאר רולה לומר שלריך שיהא נשאר דאין לחלק ביניהן כי הלשון שוה וא"מ מאי האי דמיים האי קרא דמסלחה ומשמנה איבעי ליה לאימויי קרא דמן המנחה דדרשינן פרט למנחה שחסרה ובפ״ק דמנחות (דף ט:) מלריך לחרוייהו חד למנחה שחסרה קודם קמילה וחד לשיריים שחסרו בין קמיצה להקטרה ומשמע החם דממן המנחה נפקא לן שיריים שחסרו וא״כ איבעי ליה לאיחויי מן המנחה דהא הכא מיירי בכי האי גוונא וייל דלא דק הש"ס כולי האי לאיתויי מן המנחה וחדא מתרי נקט וכמו יש ועוד הוא ועוד נראה למורי שיחיה דאי לא האי קרא מסלתה ומשמנה דנפקא לן מיניה מנחה שחסרה קודם קמילה לא הוה דרשינן ממן המנחה לשיריים שחסרו בין קמילה להקטרה אלא בתר דכתיב מסלחה דמשמע דבעינן בשעת קמילה שתהא המנחה שלימה או דרשינן מן המנחה לשיריים כיש דמשמע מן המנחה שהיחה כבר כלומר שהיחה שלימה בשעת קמילה ולכך מייסי קרא דמסלמה אף לשיריים שחסרו שבין קמילה להקטרה עו ומשני החם כמיב והנוחר קרא ימירא הוא דהא ודאי לאז דאיכא שיריים שהרי כתיב וקמץ מלא קומצו והקטיר לשאי (אינה כל המנחה קיימא) רק הקומץ שהוא מקטיר וא"כ דקרא יתירא הוא לית לן למימר שאם ניתוחר לש הכא כתיב והנשאר ולא מייתר לצריך לומר לה שיש שיריים בדם ולא היזה מכולו ולא אתא לומר דהויית חטאת תלוי במילוי כלומר שיהא מילוי מעכב:

חנינא ליוצא. כגון שיצאה ור׳ עקיבא היא דאמר זריקה מועלת ליוצא לאפוקיה מידי מעילה אבל לאו בת אכילה כדאמרינן לעיל בסיפא דפירקין אבל לאכילה לא מרצה והא הזאה נמי נפקא מידי מעילה אבל להתיר יוצא לאכילה לא מהניא והיינו דקא דייק אבל איסורא איכא דלאו בת אכילה היא: מיצוי חטאת העוף. דכתב בה והנשאר בדם ימצה אינו מעכב דכיוז

הוא ועוד: **כח**ן וכמו וכו׳ הוא תיבת ועוד נמחק: **כע**ן לשיריים שחסרו כו׳ דמשמע: () להקטרה הס״ד ומה״ד התם תיבת ומשני ל״ש: (מ) ודאי הוא דאיכא: (כן והקטיר א"כ כל תיבת אינה נמחק: (ג) ניתותר והכא כתיב: (ד) לומר שאם יש שיריים בדם שלא יזה מכולו:

רביעי: בובומא את הקדש. כ) לעשות עוד אחר ופוסל התרומה שלא תעשה יותר: וחבמים אומרים [כו'] כך הוא פוסף כו'. דקא סברי דטבול יום אינו רק פוסל יו בשום דבר ואף במשקה קדש וכוותייהו

מוקי מתניתין: לאבא שאול מעלה עשו בקדשים בו'. וא"ת הכא משמע דטבול יום מדרבנן הוא כדהאמר שוינהו רבנן לטבול יום וכו׳ ובסוטה פרק כשם

פרק שני דובחים (דף כה:) היא בפנים ורגליה מבחוץ ש'ואח"כ חתך פסולה לפי ששמנונית של אבר שילא חוץ מתערב עם הדם ונמלא שמקריב פסול יולא ע"ג המובח י"ל דמיירי שכל הדם נאסף בלואר ואח"כ ילא הרגל דהשתא ליכא למיחש לשמנונית שכל מה שעתיד לעלות בצואר מן האיברים כבר עלה א"נ פשוז כגון שילא כולו וחתך מה שילא עם העלם שאין זה פסול בעופות אלא א"כ מחוסר אבר ואח"כ מלקה והרב רבינו רחביה פירש דהכי פי׳ שוז בזבחים (דף כו.) ל (קאמר) קבל ואח״כ חתך פסולה לפי שזורק את השמנונית יו שנפסל ביולא ע"ג המובח אבל אם כבר זרק כל הדם כשר שהרי קיים מצות זריקה מן הדם אע"פ שכבר עלה שמנונית היוצא שנתערב עם הדם וזרקו על המובח והכא נמי תנן הוזה דמשמע הוזה כבר הילכך חטאת העוף כשרה דקיים בה מלות הואה מן הדם אע"פ שעם הדם הילכך נתערב ק' השמנונית: ותבי רב הווה דמה. דמיד שהווה דם חטאת העוף נעשית מלותו קרינן [ניה] ישרי (כו'): בשלבוא דרב ארא בר אהבה היינו דכתיב והנשאר בדם ימצה. אע"ג דנשאר חטאת היא כלומר אע"ג דאין דם אלא מה שנשאר מן ההואה עדיין היא חטאת ותלויה ישו הזייתה במילוי שהוא מעכב: בדתניא דבי רבי ישמעאל שאם נשאר. פי׳ כז אם נשאר ימלה ואם לאו לא ימלה וליכא עיכובא לא: ומאי חטאת היא ארישא. כלומר לא קאי חטאת היא אמינוי אלא קאי ארישא דקרא דהיינו הזאה ושאר ענייני מליקה שכתובים קודם והנשאר: אלא מעתה גבי מנחה דכתיב והנותרת ה"נ שאם ניתותר. כלומר גבי מנחה דכתיב והנותרת מן המנחה יאכלו אהרן ובניו ה"נ שאם ניתותר יאכלו ואם לא ניתותרו לבן השיריים בין קמילה להקטרה אין בכך כלום וכ״ת ה״נ והא תניא מסלתה וכו' משמע הכא לפשיטא ליה להש"ס לגו שיריים שחסרו בין קמילה

(דף כט:) יליף רביעי בקדש מק"ו ממחוסר כפורים ומה מחוסר כפורים שאין פסול בתרומה פוסל בקודש שלישי שפסול בתרומה אינו דין שיעשה רביעי בקדש ופריך אוכל הבא מחמת טבול יום יוכיח ומשני דילמא סבר לה כאבא שאול ומאי קאמר הא דאבא שאול דרבנן הוא ול"ל יאן דרביעי בקדש דרבגן הוא וכן פי׳ רש"י בפרק קמא דפסחים (דף יט.) דלא יכוט (חשיב) [משכחת] ליה רביעי בקדש למ"ד אין אוכל מטמא אוכל אלא מדרבנן הוא מיהו ר"ת פי' דמשכחת ליה מ'ע"י עלים יגו ורביעי בקדש דאורייתא (ואבא שאול ה"ק ליה) היכי קאמר דילמא סבר לה כאבא שאול והא דאבא שאול מדרבנו הוא וי"ל דסוגיא דסוטה ודף כט:) לית ליה הא דרבא אלא אית ליה דטבול יום מן התורה וכדבעה הש"ם הכה לומר דמתני" רבון היא: אמר רבי חנינא ליוצאין ור"ע היא. ידו תימה ה"ד אי דילא ללד הראש א״כ הל״ל מודה ר״ע כדאיתא לעיל ם) ואי דילא ללד רגליו מ"מ הא אמרינן

ה א מיי׳ פ״י מהלכות שאר אבות הטומאה הלכה ג: ו ב מיי׳ פ״א מהלכות פסה"מ הלי לב:

תורה אור השלם

ז ג מיי׳ פ״ז מהלכות

מעה"ק הלכה ז:

ו. והזה מדם החטאת על קיר הַמִּזְבֵּחַ וְהַנְּשְׁאָר בַּדְּם חטאת הוא: ויקרא ה ט 2. והנותרת מן המנחה לאַהַרֹן וּלְבָנָיו קֹדִשׁ קַדִשִׁים

ויקרא ב ג

שימה מקובצת אות פסול אות ה׳ נמחק: כן דליכא הא

איסורא תיבת אבל נמחק: גן חנינא ליוצא ור׳ עקיבא אות י׳ ן׳ נמחק: דן המזבח חיואת היא בשלמא: כן בדם :מצה ימצה אע"ג ון מעילה ולשריפה תיבת או נמחק: ז] והאי הזאה: והד"א: ט] נמי דהיינו מיצוי אמרינן: ין בכל דבר תיבת ובשום נמחק: ילו וצ"ל דאיו הכי נמי רביעי: יכו דלא אשכחן ליה: יגן עצים רביעי בקודש קושיא לדוכתיה היכי האמר: ידו היא פי' ואיירי כגוז שיצא תימה דע"כ יצא ר"ל קודם הזאה דאי לאחר הזאה ע"כ ודאי אפילו לרבנן דפליגי על ר״ע אמרינן זריקה מועלת ליוצא אלא ודאי מיירי כשיצא קודם הזאה וכשיצא הראש . יצא דמה ואמרינן לעיל אבל בדם שיצא לא אמר ר׳ עקיבא זריקה מועלת וי״ל דמיירי שיצא דרך רגליו אבל עדיין הצואר שהדם בתוכו הוה בפנים ומ"מ קשה דהא אמרינן בפ׳ שני . דובחים היא בפנים ורגליה מבחוץ קבל ואח"כ חתר: טון א"נ מיירי שחתך כל הבשר של אבר שיצא לחוץ עד העצם קודם המליקה וא״כ איז כו לא דם ולא שמנונית ואח"כ יצא וכ"ת בזבחים י"ל דאין תמות וזכרות בעופות שאיז מום :בעופות אלא פירושו דבזבחים: מוז יח השמנונית לכתחילה: ק קרינא ביה תיבת כר׳ נמחק: ישן ותלויה הזאתה במיצוי: כן פי׳ שאם נשאר ימצה ואם לאו דלא מיצה אות י׳ נמחק: לאו עיכובא וא״ת תקשי לרב אדא בר ישמעאל ס"ל דאמר מיצוי מערר: כבן ויחוחרו שחחרו השיריים: כגן להש״ס :שחסרו דשיריים לד] באכילה. גליון וכן משמע שם בגמרא בהדיא ע"ש דף ט' ע"ב: להו נתותר כלומר שחסרו: כח וי"ל דאין לן (תיבת דאית נמחק) לאחשוביה דרשה דחטאת :דקרא נמחק תיבת דחטאת היא ארישא דוחק

הכי ס"ל וא"ת לרבא היכי האמר דילמא כו' ל"ק, כ' רש"ק מ"ז, ס' פירוש דמודה ביולא דם והראש של עוף הוי כילא דם. רש"ה, ע) קבל ואח"כ ל"ק, פ) כגון שינה וחתר כל מה שינה עד שהגיע לעלם שאין וכו' ל"ק ויותר יש להגיה כגון שלא ילא כולו ואתי שפיר גי' תוס' שלפנינו וע' בזבחים שם, ל) ל"ק מ"ז, ק) שמנונית ותני רב הווה כו' הד"ח ל"ק, ל) נ״ה. ש) שחסרו מוהשיריים לא יאכלו כהנים הס"ד ואח"כ ד"ה והא. נ"ק, ס) בין קמינה להתטרה הס"ד ואח"כ ד"ה התם כתיב והנותר כו' וע' ברש"ק. ל"ק, א) אינה קאיאכל המנחה רק הקומץ. ל"ק, **→**((

הגהות הב"ח

(מ) גמ' חתר רבה להבה שאול במי מעלה: (ב) רש"י ד"ה לר"מ נמי וכו׳ התרומה היינו מדרבנן: (ג) ד"ה אמר ר' חנינא וכו׳ כדאמרינן לעיל הס״ד ואח"כ מ"ה דלאו בת אכילה: (ד) ד"ה אלא לרב הונה וכו' והנשחר ומשני להכי כתיב כל"ל והד"א: (ס) ד"ה וכי תימל וכו׳ שיריים מעכני גבי שירי דם נמי אמרינן דחסרון מעכב והיני אמרת שחת:

רבינו גרשום אמר רבא לאבא שאול.

שאמר נמי דקאמר תחילה לקדש דקעביד קדש ראשוז מיתרצא מתניתיז דודאי טבול יום מדאורייתא אינו אלא פוסל ורבנן עבדו מעלה חומרא בקדשים דעביד תחילה לקדש: ולרבי מאיר. נמי מיתרצא מתניתיז דהאי דקאמר מטמא את הקדש מדרבנן קאמר דמעלה עבדו בקדשים. וקסבר ר' מאיר עבדו רבנן טבול יום בקדשים כאוכל שני מה אוכל שני מטמא את הקדש להיות שלישי והשלישי ופוסל את התרומה כדתנן והשלישי בתרומה פסול את מרול יום ומי מממא את הקדש ופוסל את התרומה אבל מדאוריית׳ שטבל: ולרבנן דאמרי. כשם שפוסל ולא אמרי דמטמי קסברי כיון דטבל קלישא טומאתו ופסול משוי ולא טמא: הא איסורא איכא. כלומר איסור אכילה. ואמאי

מאחר שהוזה דמה: א"ר

שהווה אצ"ג דלא מיצה אמרינן נעשת מצותו ויצא מידי מעילה וחייבין עליו משום פיגול: ותני רב. הווה דמה ולא קתני מיצה אלמא דסבירא ליה נמי דמיצוי לא מעכב: ורב אדא בר אהבה אמר משמיה דרב דמיצוי חטאת מעכב: בשלמא לרב אדא בר אהבה היינו דכתיב והנשאר בדם ימצה אל יסוד המזבח חטאת היא. דההוא דנשאר נמי קרוי חטאת אלמא דשיריים דמיצוי מעכבי: אלא לרב הונא דאמר דמיצוי לא מעכב מאי והנשאר. אמאי איצטריך למיכתב והנשאר להכי לכדתנא דבי רי ישמעאל שאם נשאר מצוה למעבד מיצוי אבל אינו מעכב: ומאי חטאת היא ארישא. כלומר לאו כדקאמרת דוהנשאר קאי אנמצה דמיצוי מעכב אלא ארישא דקרא קאי אוהוה מדם החטאת באצבעו חטאת היא ארישא. כלומר לאו כדקאמרת דוהנשאר קאי אנמצה דמיצוי מעכב אלא ארישא דקרא קאי אווהוה מדם החטאת באצבעו חטאת היא לומר דהואה מעכבא ולא

פסה"מ הלי ח טו יו: מ ב מיי׳ שם פי״ג הלכה ה: ' ג מיי׳ פ״ב מהלכות מעילה

א ד מיי' פ"י מהלכות אבות הטומאה הל' ג ופ"ב מהלכות טומאת אוכליו הלכה ז:

י. פ"א מהלי 'מיי ד די פסה"מ הלכה לז: יג ו מיי׳ פי"ג מהלכות פסה"מ הלכה ה: ז מיי' פ"ב מהלכות

מעילה הלכה ג: ח מיי שם הלכה ד: מו ט מיי פ"י מהלכות אבות הטומאה הל' ג יפ"ב מהלכות טומאת אוכלין הלכה ז:

יז י מיי מיינו מהלכום פסה"מ הל' ג וע"ש: יח כ מיי שם פי״ח הלכה ים ל מיי פ"ב מהלכות

ב מ מיי שם הלכה ג: והלכה ד: בב ע פ מיי שם הלכה ו:

בג צ מיי׳ שם הלכה ח: בד ק מיי׳ פי״א מהל׳ אבות הטומאה הלכה יג: ר מיי' פי"ב מי

ר מיי' פי"ב מהל' פסה"מ הלכה יו:

מעילה הלכה ח: מעימה הכנה מהלי אבות בח ב מייי פי״א מהלי אבות הטומאה הלכה יג: תמידיו ומוספיו הלכה

ל ד מיי׳ פ״ב מהלכות מעילה הלכה ח: מעילה הלכה ח: לא ה מיי׳ שם הלכה ז: לב ו מיי׳ פי״א מהלכות

אבות הטומאה הלכה : 27 פסה"מ הלכה ו:

לד ח מיי׳ פ״ב מהלכות מטילה הלכה ז: לה ט מיי שם הלכה ג: לו י מיי׳ שם הלכה יד ופ״ב מהל' תמידין ומוספין הלכה טו:

לצדדין קתני. פירוש מלק קאי אתרוייהו אבל מינה לא קאי אלא אעולת העוף ואם תאמר אמאי לא מייתי מרישא דהך דתנן

התם בפרק י) חטאת העוף (זכמים דף סד:) קדשי קדשים שמלק ושמילה דמה לשמה ושלא לשמה פסול י"ל דמההיא לא הויא קשיא כלל דאטו מי אלימא

ממתני' דקתני מילה ורב תני הוזה כמו כן נמי נימא התם דמאי מיצה החה אבל בהך דמייתי הכא לא מצי למימר הכי דהא קתני ואחד עולת העוף דלא שייכא בה הזאה ועל כרחך מילה דוקא: ואמר רב פפא מיצוי חשאת העוף. בפ' איזהו מקומן (זבחים דף נב.) גבי פלוגתא דר' ישמעאל ור' עקיבא וקאמר דשיריים מעכבין ס דאחטאת העוף קאי:

והתניא 10 מסלתה ומשמנה על כל לבונתה מפרט שחסרה סלתה וחסרה שמנה וחסרה מ לבונתה אמרי התם כתיב והנותרת קרא יתירא ים כתיב מתיב אבוה דשמואל יו(ור' אבין) לרב הונא מאד חמאת העוף ואחד עולת העוף ישמלקן ומיצה דמן חוץ למקומן פסול ואין בו כרת חוץ לומנן פיגול וחייבין עליו כרת קתני מיהת מיצה דמן הוא מותיב לה והוא מפרק לה לצדדין קתני גופא תנא דבי רבי ישמעאל

מיירי: ואין מועלין בעורה. דשל כהנים הוא דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה (ויקרא ז): ומועלין בכשר עד שסלא לבים הדשן. דכליל

הוא: מטאם ואשם וכו' ואין מועלין בכשר. דכיון דנזרק הדם הותר הבשר לכהנים דקדשים נינהו: אבל מועלין באימורין. עד שיתעכלו בנוזבת

ויצא האפר לבית הדשן דנעשית מצותו: שמי הלחם מועלין כהן משהוקדשו. בפה: קרמו כמנור. דהיינו תחילת מי עשייתן וההוא קרומא חשיב להכשיר

יו ונפסל בטבול יום וכרי כמו שחיטה דקדשי קדשים והכא ליכא בלינה משום דשתי הלחם אין נאכלין לא פחות (ב) משנים ולא יותר על שלשה יח: ולשחוע

עליהן הובח. דכתיב (ויקרא כג) והקרבתם על הלחם ואמרינן (מנחות דף סב.) על בסמוך וכיון דקרמו מיקרי לחם: נורק הדם. של כבשים: חייבין

עליהן. על שתי הלחם משום פגול אם חישב בשעת שחיטה לאכול הלחם חוך לומנו משום דכבשים מפגלין את הלחם: ואין בהן מעילה. דיש בהן שעת

היתר לכהנים וכבר נעשית תלותן: לחם הפנים מועלין בהן משהוקדשו. בפה: קרמו בסנור וכו'. כדאמרינן בשתי הלחם והכא נמי ליכא בלינה יש

דהכי קיימא לן (מנחות דף ק:) לחם הפנים נאכל (a) לשמונה לתשעה לעשרה ס: ולסדר סידרו על גבי השלחן. וכל זמן שלא קרם אינו קרוי לחם:

קרבו הבזיכין. דהיינו המחירין חייבין עליו משום פגול שאם חישב עליו בשעת הקטרת הבזיכין הריני מקטיר על מנח לאכול הלחם חוץ לומנו הוקבע הלחם

בפגול דכי היכי דוריקת דם דבהמה דהיינו מתיריה קובעת בפגול ובנותר ובטמא ה"י קבעה הקטרת הבזיכין ללחם הפנים בכל הני: ואין בו

מעילם. שהרי יש בו שעת היתר לכהנים: המנחום מועלין כהן משהוקדשו. בפה: אבל מועלין בקומץ. עד שישרף כולו וילא לבית הדשן כדין

אימורי קדשים לפי שהקומן כליל הוא: גבו' הנהנה מאפר ספוח. היינו לאחר שהרים תרומת הדשן דהכי תנינן במסכת תמיד (דף כח:) שבתחלה כשהוא רוצה לתרום תרומת הדשן היה עולה לראש המובח ופינה את הגמלים אילך ואילך וחתה את המאוכלות הפנימיות וירד והיינו תרומת הדשן

הגיע לרלפה לבר את הגחלים על גבי רלפה רחוק תן הכבש ג' טפחים היינו מקום שנותנין שם תרומת הדשן והנשאר על גבי המזבח היה לובר

את האפר ללד אחד של מובח ביחד ועושהו עגול כמין תפוח וגבוה כמין כובע ואמרינן החם פעמים שיש עליו שלש מאות כור ואחר כך היה פושט

את בגדיו ולובש בגדים הפחותין מהן כדתנא דבי רבי ישמעאל (יומא דף כג:) בגדים שבישל בהן קדרה לרבו אל ימוג בהן כוס לרבו והיה מוליא

מחוץ למחנה לבית הדשן ואההוא קאמר הנהנה מאפר תפוח: כולי עלמא לא פליגי דמועלין בהן. שהרי עדיין לא נעשית מצוחו: רבי יוחנן

סבר. כיון דהאי הולאת אפר התפוח לריך בגדי כהונה דההוא ולבש בגדים אחרים וייקרא ון היינו בגדי כהונה אלא שפחותין מן הראשונים בקדושתיה קאי ומועלין בו: סגן מועלין בהן עד שסלא לכים הדשן. משמע שאף על פי שנתרמה תרומת הדשן מועלין בה: עד שסראה

היינו עד הרמת תרומת הדשן אבל אחר שתרם תרומת הדשן אותו הנשאר הוא ראוי ועומד להולאת הדשן ושוב אין בו מעילה והיינו כרב:

שאם נשאר בדם והא תנא דבי רבי ישמעאל התם שיריים מעכבין יואמר רב פפא מיצוי חמאת העוף איכא בינייהו תרי תנאי יו ואליבא דרבי ישמעאל: מתני' עולת העוף מועלין בה ימשהוקרשה נמלקה יהוכשרה ליפסל במבול יום ובמחוָסר כפורים יובלינה ימיצה דמה חייבין סעליו משום פיגול נותר וממא יומועלין בה עד שתצא לבית הדשן יפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים ימועלין בהן משהוקדשו נשחמו יהוכשרו ליִפסל במבול יוִם ובִמחוםר כפורים יובלינה הווה דמן ⁻חייבין עליהן משום פיגול נותר וממא ^לומועלין בהן בבית הדשן עד שיתיך 'הבשר מתעולה' מועלין בה משהוקדשה נשחמה הוכשרה ליפסל במבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה משנזרק דמה חייבין עליה משום פיגול נותר וממא יואין מועלין זו בעורות יאבל מועלין בבשר עד שתצא לבית הדשן חמאת ואשם וזבחי שלמי ציבור ימועלין בהן משהוקדשו נשחמו הוכשרו ליפסל רובאון האם דובור שלם בבור בבור במוניק בזון כוטוונון שו נטוובו דוובטורי פסל במבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה נזרק דמן חייבין עליהן משום פיגול נותר וממא ₪ אין מועלין בבשר אבל מועלין באימוריהן עד שיצאו לבית הדשן שתי הלחם במועלין בָהן מִשהְוִקרשו קּקרְמוֹ בתנור הוכשרו ליפסל במבול יום ובמחוסר תינום בהעין בותן נושותקו שהייקו שהייקו את הזבח נורק דמן של כבשים שחייבין כפורים ח"(ובלינה) יולישחום עליהן את הזבח נורק דמן של כבשים שחייבין עליהן משום פיגול נותר וממא "ואין בהן מעילה לחם הפנים "מועלין בו ח משהוקדשה יקרם בתנור הוכשר ליפסל במבול יום ובמחוסר כפורים ולהסדר על גבי השולחן קרבו הבזיכין יחייבין דעליו משום פיגול נותר וממא יואין בו מעילה יהוכשרו, המועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי יהוכשרו ליפסל במבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה קרב הקומץ יחייבין עליו משום פיגול נותר וממא יואין מועלין בשירים אבל "מועלין בקומץ עד שיצא לבית, הדשן: גמ' איתמר ש הנהנה מאפר תפוח שעל גבי המזבח רב אמר אין מועלין בו ורבי יוחנן אמר ימועלין בו לפני תרומת הדשן כולי עלמא לא פליגי דמועלין בו כי פליגי לאחר מועלין בו לפני הודמות היו שן כולי עלכא לא פליגי דמועלין בו כי פליגי לאווד תרומת הדשן רב אמר אין מועלין בו הרי נעשה מצותו ור' יוחנן אמר "כיון דכתיב יולבש הכהן מדו בד וגו' כיון דצריך ז לבגדי כהונה בקדושתיה קאי תגן מועלין בהן עד שתצא לבית הדשן קשיא לרב אמר לך רב יו עד שתראה לבית הדשן

אמרי הסם כסיב והנוסרת קרא יסירא. דכתיב ביה והנותרת תרי זימני והנותרת ממנהט והנותרת מן המנחהי) דשנה עליו הכתוב לעכב פרט לשחסרה דמשמע והנותרת ולא הנותרת מן הנותרת דהשיריים הן מותר הקומץ ולא שחסרו השיריים דהוו שירי שיריים אבל הכא לא כתיב אלא והנשאר לחוד

דמשמע שאם נשאר מן הדם ימנה ואם לא נשאר אינו מעכב והא דכתיבי תרי מיעוטי במנחה והנותרת ומסלתה חד למלוה וחד לעכב: קסני מיהם ומילה יבו דמה. אלמא דמילוי נמי מעכב בחטאת העוף הואיל ומצי מפגל בו כמו בהוחה: ללדדין קסני. דשמלקן משמע אתרוייהו אחטאת העוף ואעולת העוף ומילה יגו דמה לא קאי אלא אעולת העוף דלית ביה הואה אלא מיצוי אבל חטאת העוף דאיכא הואה מאחר שלא פיגל בהואה לא מלי מפגל במילוי דמילוי אינו מעכב: שאם נשאר בדם. דמשמע דשיריים לא מעכבין: והא סנא דבי ר' ישמעאל הסס. בפרק איזהו מקומן (זבחים דף נב.): שיריים מעלבין. דפלוגתא דר' ישמעאל ורבי עקיבא היא דרבי ישמעאל אמר מעכבין ורבי עקיבא אמר אין מעכבין ואמר רב פפא החם דכולי עלמא שיריים דעלמא לא מעכבין והכא בשירי חטאת העוף דהיינו מילוי איכא בינייהו רבי שמעאל סבר מעכב ר"ע סבר אינו מעכב והשיא דרבי ישמעאל אדר"י: מרי מנאי אליבא דר' ישמעאל. והאי תנא דהכא דתני שאם נשאר סבר אליבא דר׳ ישמעאל דמילוי אינו מעכב: בזתבר' מילה דמה חייבין עליה משום פיגול. דמילוי עולת העוף ידו במקום זריקה דבהמה והואה דחטאת העוף דלא כתיב (א) אלא ונמלה דמו (ויקרא א) וההוא מילוי קבע לה בפיגול אם חישב עליו במליקה להקטירה חוץ לזמנה דכי מילה דמה קרבו מתיריו בפיגול וחייבין עליה כרת וה"ה דבתר מילוי יש בו נותר וטמא: ומועלין כה עד שחלא לבית הדשן. דכיון דכולה כליל ואין בה היתר לכהנים לעולם מועלין בה עד שתישרף כולה מוז ותנעל מאפרה תרומת הדשן דכתיב והרים את הדשן וגו׳כי ושוב כיון שנעשית מלותו אין מועלין בו: פרים הנשרפין ושעירים המשרפין. הן קדשי קדשים ואין בהן ⁰ היתר לכהנים והואת (זריקת) דמן קובען לפיגול אם חישב עליהן בשעת שחיטה וכיון דלית בהו היתר לכהנים מועלין בהן בבית הדשן במקום שריפתן: עד שיותך הבשר שו . עד שיתעכל הבשר שנעשה אפר דהיינו מלותן: העולה. וכל הני דמתני׳ בקדשי קדשים

א) [מנחות כז.], ב) ס"א ל"ג, ג) [ובחים סד:], ד) [שם נב.], כ) [ל"ל עליה], ו) שם לה: מד: ז) רש"י ל"ג אבל המום׳ לעיל גרסי בלינה, ה) [שבועות ים. ע) ווימרא וז. י) ווימרא נ], ל) [ויקרא ו], ל) היתר לכהנים הס"ד ואח"כ ד"ה הוזה דמן דהואת דמן כו'. ל"ק, **מ)** נ"א אפייתן וגי' נ"ק מקונן וההוא כו'. נ"ק, () [ל"ל בפרק קדשי קדשים חטאת העוף שמלק], **כו**) ואחטאת ל"ק,

>>@<**<** הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה מילה וכו' דלא כתיב בעולת עוף אלא ונמלה: (3) ד"ה קרמו וכו' לא פחות משני ימים ולא יותר: (ג) ד"ה קרמו בתנור וכו' לחם הפנים נאכל לאחד לחשעה לעשרה עשר הס"ד ותיבת לשמונה :נמחק

גליון הש"ם

גם' כיון דכתיב ולבש. לכאורה ל"ל דכחיד וחשנו אח ולבש בגדים אחרים דוה האי על הולאת הדשו אבל הקרא ולבש הכהן מיירי בתרומת הדשן וע' בתשו' מעיל שמואל בלקוטיו אות :/b

→)@(€ מוסף רש"י

הוכשרו ליפסל. נתקנו לקבוע פסולין הללו, בטבול יום ובמחוסר כפורים. אס נגעו כהן (זבחים לה:). עד שיתיך הבשר. גרסינן, ול"ג משיותך, דא"כ הוה ליה דבר שנעשית מלותו ואין מועלין בו, אבל עד שיתיך דאכתי אית בהו לורך עבודת גבוה קרי ביה מקדשי ה' (שם) דכל זמן שלא נעשית מלותו מועליו בהו (שם קד:). המנחות. מנחת יחיד, מועלין בהן משהוקדשו. דקדושת דמיס בה מנולה היא ושכנונים יא ונתנה בכלי שרת, הוכשרו. נגמרה קדושתה, ליפסל בטבול יום. וכל לשוו הכשר לשון תיקון, שמתקנו ומומינו

רבינו גרשום

ניתותר. כשקמץ את המנחה ואי לא לית לז בה. והתניא למימר מסולת ומשמן מאי מסלתה ומשמנה שיהא כל סולתה ושמנה שלם ואפילו שירים: פרט לשחסר סולתה. ואפילו דשירים אלמא דחיסור שירים מעכב הכא נמי והנשאר בדם דמיצוי נמי מעכב. לא דמי התם גבי מנחה כתיב והנותרת קרא יתירא דכתיב ביה והנותרת תרי זמני שנה הכתוב בהו לעכב פרט לשחסר: הכא כתיב שאם נשאר קתני מיהת

שהם שהה אין מדי ביותר. ומיצה דמן מכלל דמשמע דמיצוי מעכב נמי בחטאת העוף הואיל ומצי מפגל בו במיצוי: לצדרין קתני. שמלקה משמע אתרוייהו אחטאת העוף ואעולת העוף ומיצה לא קתני אלא בעולת העוף דלית בה אלא מצוי אבל בחטאת העוף לא מצי מפגל במיצוי ולא מעלב: והא תני דבי ר׳ ישמעאל התם. בפרק איזהו מקומן של זבחים: שירים מעכבין. דהכי קאמר התם שירים מעכבין איכא בינייהו ר׳ ישמעאל סבר מעכבין ואמר רב פפא התם דכולי עלמא שירים לא מעכבין והכא במיצוי שרים נוסבות ליו הים ביניות שפומאי כבו המכבון ואמה ודב פצא והוותי הול יכומה שידים אי המכבון והומא בכו בר. חטאת העוף מעכב אינים בעייהו. מר סבר רבי ישמעאל מעכב. ומר סבר רי עקיבא אינו מעכב וקשיא דרי ישמעאל אודי. ישמעאל: תרי תנאי אליבא דרבי ישמעאל. האי תנא דהכא סבר אליבא דרבי ישמעאל דמיצוי לא מעכב דאמר שאם נשאר המהראי. כות המהראי להי מונה מהראי. ימצה: מיצה דמה חייב עלית משום פיגול. דמיצוי דעולה העוף קאי במקום וריקה דבהמה והואה דחטאת העוף דלא כתיב בה אלא ונמצה דמה וההוא מיצוי קבע לה בפיגול אם חישב עלה במליקה להקטירה חוץ לומנה דכי מיצה דמה קרבו מתירין דפיגול: ואם אכל שוב ממנה חייב כרת. וה״ה דבתר הכי חייב עליה משום נותר וטמא: ומועליז בה עד שתצא לבית הדשו. דכיון דכולה כליל ולית בה שעת היתר לכהנים לעולם מועלין בה עד שתישרף כולה ותינטל מאפרה תרומת הדשן כדכתיב והרים את הדשן אשר תאכל האש ושוב שנעשת מצותה ויוצאה לבית הדשן אל מחוץ למחנה אין מועלין בה: פרים הנשרפים יטבים הוהפים ביותו קום "קושם ואין בזון היות לפונים כלי הוואחות לקובות למחנה היכא דכשו לפור והחובל פחוץ אם עליהן עליהן בשעת שחיטה וכיון דלית בהו היתר לבתים מועלין בהן בבית הדשן חוץ למחנה היכא דנטרפים מי שנהנה מהן: עד שיתרך הבשר. עד שיתאכל הבשר דכיון דלשרפה קיימי לא נעטת מצותן עד שיתרך הבשר: העולה. וכל הני דמפרש במתניתין בקדשי קדשים מיירי: ואין מועלין בעורה. דשל כהנים הוא דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה: ומועלין בבשר עד שתצא לבית השרפה. דכליל הוא: שתי הלחם מועלין בהן משהוקדשו. בקדושת פה: קרמו בתנור. היינו תחילת תיקונו וההיא קרימא חשיבא בהכשר ליפסל כשחיטה דקדשי קדשים והכא לא כתב בלינה משום דשתי הלחם נאכלות לא פחות משנים ולא יותר על שלשה ואם יש ספר שכתוב בלינה קסבר לאחר זמן אכילתן נפסלות בלינה והוכשרו נמי לישחט עליהן את הזבח דכיון דקרמו קרויין לחם: ואין בהן מעילה. דיש בהן שעת היתר לכהנים וכבר נעשת מצותן: ולחם הפנים. הוא ספר דלא כתב ביה ובלינה היינו טעמא שהרי נאכל משבת ועד שבת והיכא דכתב ובלינה קסבר אנ נפסלין: והוכשר. נמי להיסדר על גבי השולחן: קרבו הבזיכין. היינו מכשיריו: ואין בו מעילה. שהותר לכהנים ונעשת

תורה אור השלם

מיתיבי

וכולן

1. והביאה אל בני אהרן הַבּבְנִים וְקָמֵץ מִשְׁם מְלֹא קַמְצוֹ מִסְּלְתָה וּמִשַּׁמְנָה עַל בָּל לְבֹנֶתָה וְהַקְּטִיר הַבּהַן אֶת אַזְבָּרָתָה הַמִּזְבַּחָה אֶת אַזְבָּרָתָה הַמִּזְבַּחָה אשה ריח ניחח ליי:

2. ולבש הכהו מדו בד וּמְכִנְסֵי בֵד יִלְבֵּשׁ עַל בְּשָּׁרוּ וְהַרִים אֶת הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תאבַל הָאֵשׁ אֶת הָעלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׁמוֹ אַצֵּל

שימה מקובצת

אן יתירא הכא כתיב מתיב אבוה דרבי אבין תיבת דשמואל נמחק: ס תנאי אליבא אות ו' נמחק: גן עד שיותד הבשר אות י' נמחק: ון מועלין בעורה אבל: :וטמא ואין מועלין (לף כ' ע"ב): ז] בו

משהוקדשו קרמו בתנור הוכשרו ליפסל: 10 חייבין עליהן משום אות ו' נמחק ואין בהן מעילה אות ו' נמחק המנחות מועלין בה משהוקדשו בפה קדשו בכלי היינו כלי ראשון שהיא ביסא הוכשרו ליפסל כו' ליג וביוצא דכלי לא מקדש ליפסל ביוצא עד לאחר קמיצה היינו עבודה קמייתא כדמפרש במנחות וא״ת א״כ מנחת נסכים ומנחת כהנים דלית בהו קמיצה ה״נ דלא מיפסלו ביוצא וכ״ת ק. ה"ג א"כ לא לישתמיט תנא דאשמועינן בשום דוכתא וי"ל דודאי במנחת נסכים ומנחת כהנים כלי לבד מקדשם ליפסל ביוצא כמו קמיצה בשאר מנחות וכן קאמר הכא דגבי שאר מנחות אין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא עד לאחר שיקרב הקומץ כדקאמר יהה ואב שהנו מסכם המהוה להוד המה על הי המה של היים במחוק אם הרבו ליסור המחוק את במה המהוה היהה מסכם היים עם הנ עם הנותנת מאפר תפוח. גל גדול מאפר המערכה שמסלקין לאמצע המובה לצד [אחד] כדי לסדר המערכה וכמה פעמים שהיה עליו ת"ק כור ומשם היו תורמין כל יום מלא מחתה והיה מניח אצל המובח קדמה כדמפרש בובחים והשאר היה צריך להוציא לבית הדשׂן: לפני תרומת הדשון כ"ע לא פליגי דמועלין דאכתי לא נעשית מצותו שעדיין צריך להרים הדשן: כי פליגי לאחר תרומת הדשן. וקודם שעשו שום עבודה והקטרה מאותו יום דאל"כ הוי לפני תרומת הדשן מן אותו יום: דב אמר אין מועלין כר' שהרי נעשית מצותו שנתרם הדשן ואפילו ס"ל לרב בהא כר' יוחנן דקאמר בפ"ב דיומא דבעי בהוצאת הדשן ד' בגדים ובעי כהן כשר לרבנן יהתם מ״מ פליג עליה גבי מעילה כיון דאין להוצאת הדשן זמן קבוע אינה עבודה שימעלו בה: <mark>ורבי</mark> יוחנן סבר כיון דצריך בגד כהונה בקדושתיה קיימא ואפילו לר"ל דאמר במס' יומא דסגי בב' בגדי כהונה מ"מ מצי שפיר סבר כר' יוחנן דהכא דאמר מועלין ואפילו לרבי אלעזר דמכשיר [בעל מום] בהוצאת הדשן יכול (ליהנות) [לסבור כותיה] משום דכיון דצריך בגדי כהונה מצוה היא וא"כ דבר שלא נעשה מצותו היא ומועלין בו: **עד** שתצא לבית הדשן. פי וקשיא לרב דלרב אין מועלין בו אלא עד שעת הרמה: **אימא** עד (שתצא) [שתראה] לבית הדשן והיינו שעת הרמה דמאחר תרומת הדשן (אין מועלין באפר) הדשן כל זה חסר מן התוס" שבדפוס: ין כיוז דצריר בגדי כהונה דכתיב ולבש הכהז מדו בד וגו׳ בקדושתיה: יוו רב אימא עד: ים ומיצה דמז אלמא אות ה׳ נמחק: יגן ומיצה לא תיבת דמה נמחק: יון העוף קאי במקום: עון כולה וינטל אות ת' נמחק: עון הבשר. גליון כיון דלשריפה קיימי לא נעשית מצותז עד שיותד הבשר. הר"א ז"ל: יוז להכשיר ליפסל בטבול אות ד' נ' נמחק: יחז שלשה. גליוז כתב הר"א ז"ל אם יש ספרים שכתוב בלינה קסבר לאחר זמן אכילתו נפסלים בלינה: יע) בלינה. גליון ובספרים שכתוב בהן קסברי אם [לן] לאחר זמן נפסלין. :א ז"ל: כן לעשרה לאחד עשר: וליסדר. לסדרו על:

מיתיבי אוכולן שפקעו מעל גבי המזבח לא

יחזיר וכן גחלת שפקעה מעל גבי המובח לא

יחזיר 6 הא על גבי המובח יחזיר בשלמא לר'

יוחנן ניחא אלא לרב קשיא אמר לך רב שאני

גחלת דאית פ ביה מששא איכא דאמר לה

להך גיסא מעמא משום גחלת דאית ביה

מששא הא אפר דלית ביה מששא אפילו לגבי

מזבח איז מועליז בו בשלמא לרב ניחא אלא

לרבי יוחגן קשיא אמר לך רבי יוחגן הוא הדין

דאפילו אפר והיינו מעמא דקתני גחלת מ קאתי

לאשמועינן דאָפילו גחלת דאית בה מששא

כי פקעה מעל גבי המזבח לא יחזיר איתמר

הנהנה מבשר קדשי קדשים לפני זריקת דמים

ואמורי קדשים קלים לאחר זריקת דמים רב

אמר ימה שנהנה יפלו לנדבה ולוי אמר יביא

דבר שכולו למזבח ח תניא כוותיה דלוי מעילה

זו להיכן הולכת יהלמידין לפני חכמים אומרים

יביא דבר שכולו למזבח מאי ניהו יקטרת

מתניא כוותיה דרב הנהנה מדמי חמאת ומדמי

אשם עד שלא קרבה חמאתו יוסיף ויביא

חמאתו ועד שלא קרבה אשמו יוסיף ויביא

אשמו יו סקרב חמאתו ילכו לים המלח כבר

קרב אשמו יפלו לנדבה יהנהנה מקדשי קדשים

לפני זריקת דמים ואימורי קדשים קלים לאחר

זריקת דמים מה שנהנה יפלו לנדבה הכל

קרבנות המזבח למזבח קרבנות קדשי בדק

הבית לבדק הבית קרבנות צבור לנדבת צבור

הא גופה קשיא זו עד שלא קרבה חמאתו יוסיף

ויביא חמאתו משקרבה חמאתו ילכו לים המלח

וקתני כל קרבנות המובח למובח ול"ש דאיכפור

דקונג כל קו בנוד הבובו לבובו הל של הא בבור בעלים ול"ש היכא דלא איכפור רישא ר' שמעון

לז א מיי׳ פ״ו מהלכות לח ב מיי׳ פ״ג מהל׳ מעילה

בלרה ני לם ב מיני פ"ד מהלי מטילה הלכה ז:

מעה"ק הלכה ב:

מ ד ה מיי׳ פ״ג שם הלכה י:

→)⊕(< רבינו גרשום

מצוחו המוחות כו׳ אכל מועל בקומץ עד שישרף . כולו ויצא לבית הדשן . כדין אמורי חטאת ואשם: . אפר תפוח. היינו לאחר שהרים תרומת הדשן ושמו . אצל המזבח למטה והנשאר בדשו שעל גבי המובח היה צוברו ביחד ועושהו עגול כעיז תפוח וגבוה כעיז . כובע ואח"כ היה פושט והיה מוציאו חוץ למחנה לבית הדשן וההוא קאמר הנהנה מאותו אפר תפוח: ר' יוחנז סבר. כיוז דצריד הוצאת הדשו בגדי כהונה דההוא ולבש בגדים אחרים הייוו רודי כהווה אלא שפחותים מז הראשונים בקדושתיה קאי ומועלין . בו אפילו לאחר תרומת הדשן: תנן מועלין בה עד שתצא לבית הדשו. משמע דאע"ג דנתרמה תרומת הדשן מועלין בה עד שתצא . לבית הדשן (מועלין): קשיא לרב. אימא עד שתראה לבית הדשן מועלין בו כלומר עד שעת שתורם לתרומת הדשן מועלין בו. אבל מאחר שנתרם ששוב אותו הנשאר ראוי ועומד הוא להוצאת הדשן שוב אין בו מעילה והיינו כרב: וכולז שפקעו מעל גבי המזבח. לארץ לא יעלו במסכת זבחים בפרק . המזבח מקדש קתני ואלו אם עלו ירדו בשר קדשי קדשים כר׳ הצמר שבראשי כבשים ושיער שבזקן התישים שמחובר לאימו') והעצמות (שמחובר לאימוי) והגידים וקרנים וטלפים בזמן שהן מחוברין יעלו שנאמר והקטיר הכהן את הכל המזרח: פרשו לא יעלו. וכולן שהיו בראשו של מזכח ופקעו מעל גבי המזבח לא יחזיר: וכן גחלת שפקעה. לאו בגחלת דאימורין קאמר אלא מגחלת דעצים קאמר דאי מאימורין ודאי הוא חייב להחזיר דהא לא נעשת מצותו עד שנתרמה תרומת הדשן: מעל גבי המזבח . לארץ הוא דלא יחזיר. הא על גבי המזבח כגון שפקע מצד זה של מזבח לצד זה על גרי המזרח יחזיר ומדקא דייקינן יחזיר משמע נמי דאפילו פקע לאחר הרמת הרשו נמי על המזבח . לצד המזכח יחזיר ומדצריד לאחר הרמת הדשן והיינו כר׳ יוחנן וקשיא לרב: אמר לד רר שאוי נחלח דאיח רה מששא. משום הכי חשיבא וצריכה חזרה ומועליז בה אפילו לאחר הרמת הדשו . אבל דשן דאין ביה מששא לא: איכא דמותיב להך גיסא. טעמא דגחלת דאית

ובולן שפקעו מעל גבי המובח לא יחויר. נפרק המונח מקדש (זנחים דף פה:) איתא והאי אעלמות וגידים מי וטלפים מח דקאמר איירי בהו ברישא דהך דהא אם פרשו לא יעלו פירוש פירשו העלמות והגידים מן הבשר שהיו מחוברין ועלה קאי הך סיפא וקאמר וכולן בין מחוברין

בין פירשו שפחעו מעל גבי המזבח לא יחזיר וכן גחלת שפקעה מעל גבי המזבח לא יחזיר הא על גבי המובח יחזיר בשלמא לר' יוחנו דאמר לעיל גבי מעילה דלחחר תרומת הדשן נמי חכתי לח נעשית מצותו הא ניחא דהכא אמרינן יחזיר אלא לרב קשיא אמאי יחזיר כיון דנעשית מנותו דסלקא דעתך דגחלת כמו אפר וא"ת לישני דודאי לאחר תרומת הדשן הוי שפיר נעשית מלותו ולא אמרינן הכא יחזיר משום הולאת הדשן אלא משום דלריך לתרום הדשן דהא הכא קודם חלות עסקינן שאו שון שעת תרומת הדשן ותדע מדמפלגי בין קודם חלות בין לאחר חלות בסיפא גבי איברים והכא גבי גחלת לא מפליג וכן משמע בסוגיא דגמרא דהתם י גבי גחלת מיירי אף קודם חלות ואומר השר מקולי דודאי יו הוזקק לפרש דיחזיר לאו משום תרומת הדשן להרבה דשן יש לתרום מלבד זה דנהי דגבי מעילה איכא קפידא במה שלא נתרם הדשן כדמשמע לעיל היינו משום דלא נעשה יתו מלותה שעומד הדשן שעל גב התפוח לתרום אבל היכא דפהע גחלת לית לן למימר יחזיר לקיים תרומת הדשן בהך גחלת כיון דאפשר לקיומה בשאר הדשן אבל לרבי יוחנן דאמר יש בהולחת הדשן איכא קפידא ניחא שפיר דנריך להחזיר הגחלת משום דרחמנה אמר והוליה את (כל) הדשן: שאני גחלת דאית כה מששא. כלומר דלא דמיא לאפר דהא יש בה

מששא הילכך יחזיר דשייכא בה הקטרה: הנהנה מכשר קדשי קדשים לפני זריקת דמים. שחז הס כן קדשים לה' ואכתי לא הותרו לכהנים

ומאימורי קדשים קלים לאחר זריהת דמים שאז הם יאז קדשי לה׳ שהוברר חלק גבוה רב אמר מה שנהנה יפלו לנדבה ככן לעולת קיץ למובח והעורות הם לכהנים:

הלמידין לפני חכמים. לאו היינו למידין לפני חכמים דסנהדרין (דף יו:) דמפרש התם היינו לוי שלא מלינו לוי שהווכר מעולם בברייתא ועוד כי אין זו שיטה שיביא ראיה לדברי לוי מלוי עלמום: לא קרבה חמאתו. אין לפרש כדמשמע שנודע לו שמעל קודם שקרבה חטאת דאם כן בסמוך דקאמר כבר קרבה חטאתו ילכו לים המלח נלטרך לפרש כמו כן דקרבה חטאת לגו קודם שנודע לו ואי אפשר לומר כן דהא רבה קאמר בסמוך דאם נודע לו לאחר כפרה יפלו לנדבה אלא הכי פירושו הכא לא קרבה חטאת שבא לשלם קודם שקרבה חטאתו יוסיף ויביא חטאת כלומר יוסיף הדמים שהוא חייב מקרן וחומש על חטאתו שיש לו ליהרב ויביאנה שמנה אבל לא איירי כלל בברייתא מן האשם של מעילה: יוםיף ויביא אשמו. פירוש אשם שמנה כדפרישית גבי חטאת: כבר קרבה חמאתו. פירוש שנודע לו קודם קריבת חטאתו כדפירשנו לעיל אך לא בא לשלם המעילה עד שיקרב חטאתו ילכו לים המלח

שהרי אם היה ייז חטאת היתה מתה כיון שנתכפר באחר הילכך עתה שהם מעות ילכו לים המלח: כבר קרב אשמו יפלו לנדבה. שאם היה אשם היה רועה דכל

שבחטאת מתה באשם רועה (תמורה דף ית.): בל קרבן המובח דמובח. ואפילו נתכפרו בעלים באחרים ובסמוך פריך מרישא לסיפא: קרבנות בדק הבית. כגון אם מעל בקדשי בדק הבית והביא קרן וחומש הם לבדק הבית ואפילו מתו הבעלים יהו שהביאו

וכולן שפקעו מעל גבי המובה חן לא יחזיר. דקתני (א) במסכת ובחים בפ׳ המזבח שו (דף פה:) ואלו אם עלו ירדו בשר קדשי קדשים וכו׳ הלמר שבראשי הכבשים ושער שבזקן התיישים ה) (שמחובר) והעלמות והגידים והחרנים והטלפים בזמן שהן מחוברין יעלו שנאמר והקטיר הכהן את הכל המזבחהי

פרשו לא יעלו וכולן שעלו לראש המזבח ושוב פקעו מעל גבי המזבח לא יחזיר ואין בהן מעילה: וכן גחלת שפקעה מעל גבי המובח. ולא מיירי בגחלת דאימורים אלא בגחלת דעצים האמר דאי הוי גחלת דאימורים הוי חייב להחזיר שהרי לא נעשית מלוותן עד שנתרמה תרומת הדשן ומשמע נמי אפילו בגחלת שבתפוח מיירי דה"ה שלה היו גחלים מעורבין באפר שלבור בתפוח ואם נפלה הגחלת מן התפוח לאש של מערכה ואח"כ פקעה הגחלת מן האש של מערכה לארך לא יחזיר ואין בה מעילה: יו י) ומן הארץ על גבי המובח הוא דלא יחזיר הא על גבי המובח. כגון שפקע מלד זה של מובח ללד אחר שבמובח: ח) יחזיר. ומדהא דייהי׳ דיחזיר משמע דמועלין בו אפילו לאחר תרומת הדשן והיינו כר׳ יוחנן וקשיה לרב: המר לך רב שהני גחלת דחית בה מששח. משום הכי חשיבא להחזירה ומועלין בה אפילו לאחר הרמת הדשן אבל דשן דלית ביה מששה לית ביה מעילה: היכה דמוחיב להד גיסא טעמא דגחלם דאים ביה מששת. דכי פקעה יתו מעל גבי המובח יחזיר הא אפר דלית ביה מששא אפילו על גבי המזבח לאחר תרומת הדשן אין בו מעילה קשיא לר' יוחנן אמר לך רבי יוחנן ה״ה דאפילו אפר שפקע מעלשׁ גבי המזבח לאחר תרומת הדשן יחזיר דמועלין בו והיינו טעמא דקתני גחלת ולא דשן לאשמועינן דאפילו גחלת דחשיבא כי פקעה מעל גבי המובח לארץ לא יחזיר: רב אמר מה שנהנה. כלומר קרן וחומש שחייב לשלם בשביל מה שנהנה יפלו

היא דאמר כל חמאת שכיפרו בעליה תמות לנדבה לקרבנות לבור וחייב נמי להביא אשם מעילות להתכפר בו בשביל שמעל: רישא ולוי אמר יביא מאוחו קרן וחומש דבר שכולו קרב למובח. דהיינו קטרת: מעילה זו. קרן וחומש שחייב להביא בשביל שנהנה מן הקדשים להיכן הולכת: הלמידין לפני חכמים. דהיינו לוי (ב) יבו י) לרבי איהו התני הא ברייתא משמיה דרבי יביא דבר שכולו קרב למזבח דהיינו קטרת ואעפ"כ מביא אשם מעילות: הנהנה מדמי העאה ומדמי אשם. כגון שהפריש מעות לחטאתו או לאשמו יגו ונהנה מקלתן עד שלא לקח חטאת יוסיף ויביא ס חטאתו. ה"ק אם נודע לו שנהנה מהן עד שלא קרב חטאתו שעדיין לא קנה החטאת מן הדמים שהפריש מוסיף האי קרן וחומש שחייב בשביל שמעל על הנהו מעות דפיישו שלא מעל בהן ויביא חטאתו מאלו ומאלו והוא הדין נמי לאשם: אם כבר הרבה הטאחו. עד שלא נודע לו שמעל ושוב נודע לו יוליך האי קרן וחומש לים המלח דאילו לא קרבה חטאתו עדיין היה מוסיף האי קרן וחומש על דמי 0 חטאתו ומביא בהן חטאת ידו מעילה אבל השתא דנודע לו לאחר שקרבה חטאתו הנך מעות דקרן וחומש שהיה לריך להוסיף על דמי חטאת כיון דקרבה חטאתו הוו להו כחטאת שכפרו בעליה דלמיתה אזלא והמעות ילכו לים המלח דהיינו במקום מיחה: כבר קרב אשמו. נמי יפלו המעות דקרן וחומש לנדבת לבור דקי"ל (תמורה דף יח.) כל שבחטאת מתה באשם רועה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה: הנהנה מקדשי קדשים כו' יפלו לנדבה. והיינו כוותיה דרב: כל קרבנות המובח. כלומר אם נהנה מקרבנות המובח יפלו הקרן והחומש לנדבה למזבח: ואם נהנה מקדשי בדק הבית

ישלם קרן וחומש לבדק הבית: לנדבת לבור. לשופרות:

שאין שם בעלים עליו: קרבגות צבור דצבור. פירוש אף אם מתו אותו הדור כיו של עולת ש' נצור] לצור קיימא כי דור הולך ודור בא (קהלת א): רישא

בה מששא כי פקעה מעל המזבח הוא דלא יחזיר הא על המזבח יחזיר: הא אפר דלית ביה מששא. אפילו על גבי המזבח לאחר הרמת הדשן אין מועלין בו: אמר לך ר' יוחנן הוא הדין דאפילו אפר. שפקע ע"ג המזבח לאחר הרמת הדשן יחזיר ומועלין בו והיינו טעמא דקתני גחלת ולא אפר דהיינו דשן לאשמועינן דאפילו גחלת דחשיבה כי פקע מעל גבי המזבח לארץ לא יחזיר: רב אמר מה שנהנה יפלו לגדבה. כלומר קרן וחומש שהוא חייב לשלם בשביל מה שנהנה יפלו לנדבה וחייב נמי להביא אשם מעילה ומתכפר בו בשביל שמעל ולוי אמר יביא מאותו קרן וחומש רבר שכולו קרב למזבח. ומאי ניהו קטרת. מעילה זו להיכן הולכת קרן וחומש שחייב להביא מי שנהנה מן הקדשים להיכן הולכת: הלמדים לפני חכמים. היינו לוי מר׳ איהו קתני הא ברייתא יביא דבר שכולו למזבח קטרת ואעפ״כ מביא אשם מעילה: הנהנה מדמי חטאת ומדמי אשם. כגון שהפריש מעות לחטאתו או לאשמו ונהנה ממקצתן עד שלא קרבה חטאתו יוסיף ויביא חטאתו הכי קאמר אם נודע לו שנהנה מהן עד שלא לקח חטאתו מוסיף האי קרן וחומש שחייב לשלם על הנהו מעות דפיישי דלא מעל בהן ויביא חטאתו מאלו ומאלו וה״ה נמי לאשם: כבר קרבה חטאתו. קודם שנודע לו שמעל ואח״כ נודע לו ילכו האי קרן וחומש לים המלח דכיון ראילו לא קרב חטאתו עדיין הוה מוסיף הא קרן וחומש על דמי חטאתו ומביא בהן חטאת יפה השתא שנודע לו לאחר שקרבה חטאתו והגך מעות דקרן וחומש דהוה צריך להוסיף על דמי חטאתו כיון דקרב חטאתו הוו כחטאת שכפרו בעלים וחטאת שנתכפר בעלים למיתה אולא. והולכת מעות לים המלח היינו במקום מיתה. ואם כבר קרב אשמו נמי יפלו הקרן והחומש לנרבה. משום דקי"ל כל שבחטאת מתה באשם תרעה עד שתסתאב ויפלו דמיו לנדבה. הנהנה מקדשי קדשים לפני זריקת דמים כו': מה שנהנה. יפלו לנדבה היינו תניא כותיה דרב: כל קרבן מזבח למזבח. קרבנות בדק הבית

א) זבחים פו., ב) סנהדרין יו:, ג' וע' תוס' מנחות נ. ד"ה יכולן, ד) ול"ל כבר קרב כו"ן, ה) ל"ק מ"ו, ו) [ויקרא א], ו) הד"ח נ"ק, ת) הד"ח נ"ק, ט) ועל רש"שו. י) מרביוע"ש. ל"ה. כ) מטאמו המ"ד ואח"כ ב״ה ה״ג אם נודנו לו בו׳ נ״ה. ל) חטאתו הנך דפיישי ומביא כו׳. נ״ק, מ) נ״א וטלפים דהאיירי בהו ברישא דהד מתני׳ דחוי אם כו׳ נ״ה, נ) דגני נחלת ל"ה. ם) וונו׳ הינוב חות׳ מנחות פ: ד"ה אמר ליהן, ע) ל"ק,

→)@(< הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וכולן שפקעו וכו' דהתני במתניתיז במס' זכחים: (ב) ד"ה הלמידין . וכו' דהיינו לוי מרבי דלוי

מוסף רש"י

וכולן. בין פסולין שעלו דתנן בהן לא ירדו, בין עלמות וגידים שהעלו מחובר ואכלתו האש, שפקעו מעל גבי המובח. לארן, לא יחזיר. אין לריך להחזיר (זבחים פו.). הלמידין לפני חכמים. כל היכא דאיתמר למידיו לפני חכמים היינו לוי שהיה למד לפני רבי (סנהדריו יד:).

שימה מקובצת או יחזיר מעל גבי מזבח הוא

דלא יחזיר הא: מ דאית בה מששא אות י' נמחק וכצ"ל לקמז: גו גחלת הא קאתי: דן למזבח תניא כותיה דרב ותניא כותיה דלוי תניא: ק קטרת עי׳ תוס׳ מנחות ולף נ' ע"ל) ד"ה יכול: ח אשמו כבר קרב: זו קשיא קתני עד: **מו** המזכח לארץ לא: ען המזבח מקדש ואלו: יו מעל גבי המזבח לארץ . הוא דלא יחזור: ילן על גבי אות מ' נמחק: יכן לוי לפני רבי אות ל' נמחק: ים נהנה ממקצתז עד אות ו' נמחק: ידו חטאת שמנה אכל כו׳ כנ״ל על תיבת מעילה . כי לפ״ד ראוי למחקו: טון וטלפים דקא איירי בהו ברישא דהך והא דקאמר אם פרשו: מוז שאז היתה שעת: יוז דודאי לא הוזקק להחזיר . לגחלים תיבות לפרש דיחזיר לאו ל"ש: יהו נעשה מצותו גב התפוח כדי לתרום: יטו דאמר דהוצאת הדשו אות ב׳ נמחק: כן קדשי ה׳ אות ל' נמחק: כאן קדשי ה' אות ל' נמחק: ככן לנדבה לעולה והקרן למזבח אות ותיבת קיץ נמחק: כגן לשלם הקרן והחומש מן המעילה שמעל קודם: כדו היה המעוח חמאח: ככן שהביאום שאז איז שם אות ש' נמחק: כח הדור ובעולת צבור קיימינן אות א' נמחק:

ל) רש"ק מ"ז וגי' ל"ק כגי'

הספר רישה ר"ש וסיפה כו"

לרב אשי איז הכי אמר אביי

ולשון קושיא הוא, ב) תוספות

ל"ג לה, ג) שבועות יא., ד) בהן

ל"ה. ה) זבחים לד., ו) רש"ה

מ"ז [וער יעב"ד] וגר׳ ל"ק

וה"ה המעות, 1) [ויקרא ו], **ה**) ופיגול אינו נוהג אלא בדבר

שיש לו מתירין כגון שלמים כו׳

ל"ק, ע) וויקרא זן, י) ל"ק,

כ) ויליף עון עון רש"שן,

() [ע"ב], מ) [ויקרא כב],

נ) ול"ל ורצי יהודה], ם) ל"ק מ"ו, ע) דמי חטאת נ"ק,

פ) ל"ק מ"ו, ל) דפטור ל"ק, ק) ומפקה מידי מעילה דלא

חזי תו לקדשי ה' אבל קודם

זריקה מודה דמועל ונראה לפרש דהכא מיירי בשנהנה

לאחר זריקה כו'. נ"ק, ר) נ"ל

דהכא מיירי בנטמאת קודם זריקה ונהנה לאחר זריקה

וקמ"ל כו' רש"ק וע"ש. ל"ק,

ש) דאין מועלין. ל"ק, ס) דשאני יולא דמיירי דלא כו'.

נ"ק, **ה)** אמאי. נ"ק, ב) גבי

מטאות ואשמות דמועליו

באימורים עד כו'. נ"ק,

→®(<

עין משפם נר מצוה

מעילה הלכה יא:

מב ב מיי׳ פי״ט מהלי

פסה"מ הלכה א:

בזג ג מיי' פ"ב מהלכות

מעילה הלכה ז:

: 2

בו ו מיי׳ פי״א מהלכות

בז ז מיי׳ פי״ח מהלכות

פסה"מ הלכה יו: מח ח מיי עם הלכה ח:

מש ט מיי שם הלי וטון יו:

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה וסיפל וכו׳

דאמרי בתמורה דף כב אין

מטאת מתה וכו' לאחר כפרה

ואין המעות הולכות לים

המלח אלא בנמצאו

:אחר כפרה הס"ל

מוסף רש"י

הקומץ. של מנחת יחיד,

והלבונה. של מנחת יחיד.

ואינה נקמלת, ומנחת כהן משיח. חביתי כהן גדול שבכל

יום, מחליתה בבוקר ומחליתה

בערב, ומנחת נסכים, הכחה

עם הבהמה, שלשה עשרונים

לפר ושני עשרונים לאיל

ועשרון לכבש, והן כולן כליל

(שבועות יא.). קדשן בכלי.

הביא לעזרה ונתנה בכלי שרת.

הוכשר. נגמרה קדושתה,

בה (שם). והך דפליג לה בתרתי בבי הך והך דלעיל (מ.)

המנחות מועלין בהן כו',

משום דבסיפה יש חילוה

דבההיא דלעיל לא קתני וחייבין

עליה משום פיגול ונותר וטמא

בקדושת כלי עד שיקרב

הקומץ, ובהנך שכולן כליל קתני בקדושת כלי דידהו

יחייבין עליהם משום נותר

ומשום טמא (שבועות שם).

שימה מקובצת

אמר ליה רב גביהא מבי

כתיל: כן אמר עולא הכל

תיבת רבא נמחק: גן תיבות

קודם זריקה נמחק: דן הא

ראמר מר כבר אות ת׳

נמחק: כן מתחילה לאבוד: ון הקומץ. עי' תוס' מנחות

: (לף כל ע"ל) ד"ה יצאו

מ עליהז משום אות ו׳

נמחק: ען עד שיקרבו אות י׳

מתיריז כו׳ ופיגול איז בו

קבעיא דומיא דשלמים מה ין--שלמים דיש בהם מתירין

ביניהם

במילי אחרניתא,

שאר אבות הטומאה

הלכה יג:

תמידין ומוספין הלכה

ד מיי׳ פ״ד מהל׳

חמאת העוף פרק שני מעילה שא רבי שמעון וסיפא רבנן. פלוגתא דר"ש י ורצנן בהפריש חטאתו

ואבד והפריש אחרת ונמנאת הראשונה וכפר כהן באבד דרבנן סברי שאינה אבודה תרעה ור"ש [סבר] מתה ופלוגתייהו בפ"ב דתמורה (דף טו.) והך דהכא שנודע לו קודם כפרה דמיא להא מילחא דפליגי וא"ת

אמאי לא קאמר רישא רבי היא דהא רבי אית ליה בתמורה בפ' ולד חטאת (דף כג.) אליבא דרבי אבא דאם נתכפר באבודה דשאינה אבודה תמות וי"ל דטפי ניחא ליה לאיתויי רבי שמעון משום דאית ליה דרבי ועדיפה מדרבי דעד כהן לה החמר רבי כוז דתמות אלא באבודה בשעת הפרשה פירוש שלא נמצאת עד לאחר הפרשה אבל באבודה שלא בשעת הפרשה מו שמלא עד שלא הפריש מודה רבי דלא אמרינן תמות אלא תרעה אבל ר"ש פליג ארבנן אף בנמלא קודם הפרשה כדמוכח פ' יש בקרבנות (תמורה דף טו.) בפלוגתא דרבי יהודה ור"ש דמוקי לה באבודה שלא בשעת הפרשה ולהכי מייתי ר"ש ואע"ג דהכא לא הוי כמאן דאבוד שלא בשעת הפרשה מ"מ נהט ר"ש ולא משום דלא מצי אתיא כרבי אך משום דעדיפא דרבי שמעון מדרבי נקט רבי שמעון כתו ולא נראה כיון דדמיא הך להא דרבי הוה ליה למימר בהדיא רישא רבי לכן נראה להר"ם דרישא דווקא כר' שמעון ולא כרבי דהא דאמר רבי ם (לקמן) תמות היינו קודם הקרבה ולא נראו שתיהן בשעה אחת

בשאינן ראויות שתיהן למובח כגון שנמלא למזבח ישו אבל הכא דאם לא קרב חטאת היה מוסיף ומביא חטאת שמנה כי נמי קרבה חטאת ונדחת הדמים לא ילכו לים המלח אלא יפלו לנדבה אבל מייתי שפיר מר' שמעון דפליג אדרבנן אף

במפריש לו חטאת לאחריות ואית ליה דאם נתכפר באחת תמות האחרת ואע"ג דבשעת כפרה היו ראויות שתיהן ליקרב או זו או זו ה"נ גבי ש"דם חטאת אע"ג דאם לא קרב חטאת היו ראוים לא ליתוסף על החטאת וליקרב מכל מקום כי קרבה חטאת פי(לא) אמרינן ילכו לים המלח וא״ת והא מודה רבי שמעון במפריש שני ליבורי מעות לאחריות כדמוכח בתמורה (דף כג:) וי"ל דשאני התם שאין דעתו להביא חטאת אלא מלבור האחד אבל הכא דמוסיף הוא על דמי חטאת ילכו לים המלח: הבל מודים שאם נהנה מבשר קדשי קרשים שנממא ומאימורי קדשים קלים לאחר שהעלן דפמור. פירוק קהרי נעשה מלותן ופריך פשיטא מאי קא מפסיד כלומר מה מלוה יש כאן עוד לעשות ואפילו היו כשרים ומשני מהו דתימא בשר קדשי קדשים שנטמאו איכא מצוח שריפה לכהנים וכן אימורי קדשים קלים מצוה להפוכי בצינורא להפך האימורים בלינור שקורין קרויקי"ט על גבי הגחלים כדי לח לאכלם קמ"ל נראה לפרש דהאי הכל מודים לא קאי ארב ולוי דהא לא פליגי אלא היכא לגו יפול אבל לכ"ע מיחייב ולא שייך לומר דמודים טפטור אלא קאי ארב ורבי יוחנן דפליגי בנהנה מאפר תפוח וקאמר דלרבי יוחנן דאמר גבי נהנה מאפר תפוח דמועלין בו היינו משום דבעי בגדי כהונה בהוצאת הדשן ולכך חשיב שפיר לא נעשית מצותו אבל בבשר קדשי קדשים אע"ג דאיכא עוד מצות שריפה לכהנים הוי חשיב שפיר נעשה מצותו דשריפה לא הוי עבודה כיון דלא לריך בשריפה בגדי כהונה וא"ת וגבי אימורי קדשים קלים מאי שנא דודאי הפוכי בלינורא עבודה היא כדאמר (שבועות דף יו:) זר שהיפך בלינורא חייב מיתה וי"ל דלא דמי דהתם גבי הולאת לדו דשן לא סגי בלאו הכי להו אבל גבי הפוכי בלנורא סגי בלאו הכי שאם היה רוצה היה מניח ומתאכלין מאיליהן בלא היפוך בצינורא כלל וא"ת האי בשר קדשי קדשים שנטמא היכי דמי אי קודם לח זריקת דמים אמאי אין מועלין והא יוצא דקודם זריקה אמר רבי אלעזר לעיל בספ"ק (דף ו:) דמועלין ואע"ג דטעון שריפה ואפילו ר' עקיבא לא פליג אלא בנהנה לאחר זריקה משום דאתיא זריקה שומפקה מידי מעילה אבל קודם זריקה מודה

נון דמועל דלא חזו והוי קדשי ה׳ ונראה לפרש י׳ דהכא מיירי בנטמאת לאחר זריקה וקא משמע לן ניון אע״ג דאיכא מנות שריפה עליה מ״מ מכי זריק חשיב נעשית מלותו כיון דלא לריך בגדי כהונה במלות שריפה כדפ"ל וא"ת אי משום הא מאי קמ"ל מתני' היא גבי יולא לשו לשיל דף ו:) אמר רבי עקיבא ש דאין מועלת אף על גב דמצותו בשריפה ואתיא זריקה ומפקה מידי מעילה י"ל ש דשאני יוצא דלא יצא כולו ואין מצות שריפה בכל הבשר הלכך הוי נעשית מנותו בוריקה אבל הכא נטמא כל בשר הקדשים וסד"א כיון דטעון שריפה בכל הבשר שמועלין בו אף לאחר זריקה דאכתי לא נעשה מצותו שעדיין טעון שריפה קמ"ל וא"ת א ואמאי לא נקט יצא מו י"ל דנקט טומאה משום דעיקר שריפה גבי טומאה כחיב מאו מיהו קשיא דבמחני חנן גבי עולה דמועלין בה עד שתצא לבית הדשן והכא נמי בבשר קדשי מאי שנא י"ל דשאני עולה שכולה כליל ואין בה שום אכילה לאדם הילכך לא כלחה מצוחה עד שחצא לבית הדשן אבל קדשי קדשים הנאכלים לאדם כשנעשות בטהרה מיקרו שפיר נעשה מצוחו מכי זרק וא״ת מ״מ קשיא דהכא אמרינן באימורי מש [קדשים] קלים דאין מעילה בהו לאחר העלאה ובמתני מנן יאגבי חטאת ואשם מש מועלין באימורים עד שילאו לבית הדשן י״ל

כפרה. קודם שקרב חטאתו דכיון דהוה ליה להוסיף ⁶⁾ אלו מעות קרן וחומש על דמי ושיירינהו הוו כחטאת שכיפרו בעלי וילכו לים המלח: אבל נודע לו שמעל לאחר כפרה. לאחר שקרב חטאתו הני קרן וחומש אין מביא בהן שוב חטאת דכבר כיפרו בעלים והוויין לאיבוד וילכו לים המלח אלא יפלו לנדבה דאין מפרישין תחילה ליאבד לים המלח: הקומץ והלבונה

והקטורת ומנחת נסכים. מנחה הבאה עם הזבח דאין בה שיריים וכל הגי כולהי כליל נינהו: מועלין בהן משהוקרשו. בקדושת פה בעלמא: ופיגול אין בהו. דאין להן מתירין: כל שיש לו מתירין. כגון שלמים וחטאת ואשמות דרםן מתירים אימורים למזבח ובשר לכהנים או דבר שיש לו מתירין למזבח בלבד כגון עולת העוף ופרים הנשרפין ושעירים הנשרפים שדמן מתירן למזבח בלבד וכגון שתי הלחם דדמן של כבשים הוו מתיריהן. וכגון לחם הפנים דסידור בזיכין הוי מתירן וכגון מנחו דיש להן היתר בקומץ: אין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא. עד שיקרבו מתירין דהכי כתב גבי פיגול בשלמים לא ירצה ואמר (בהו) [כהרצאת] כשר כך הרצאת פסול כו'. ויליף נותר וטמא מפיגול: וכל דבר שאין לו מתירין כי הני הקומץ . והלבונה כו' דהן עצמן מתירין הן: חייבין עליהן משום נותר וטמא. משום טמא כי היכי דמפרש לקמן בגמ' וטומאתו עליו ונכרתה בכל הקדשים הכתוב מדבר ומשום נותר דילפינן ליה חילול חילול מטמא אבל חיוב פיגול אין בו משום דחיוב

רישא. דאמר ילכו לים המלח ר"ש היא דאמר (תמורה דף טו.) חטאת שכיפרו בעליה תמות: וסיפה. דאמר כל קרבנות המזבח למזבח ואע"ג דאיכפור בעלים רבנן היא דאמרי (א) אין חטאת מתה אלא אותה שאבדה ונמלאת לאחר כפרה ים וי (וכן המעות): הכל מודים. רב ורבי יוחנן דפליגי באפר

תפוח: שחם נהנה מקדשי קדשים פטור ממעילה הא אמרינן לעיל [ט.] לפני תרומת הדשן דכולי עלמא לא פליגי דמועלין בו עח ואמאי פטור הא לא

קשיא התם לעיל מיירי באפר עולה ובאימורי קדשי קדשים דחמירי משום הכי מועלין בהן עד שינאו לבית הדשן אבל אימורי קדשים קלים דלא חמירי כולי האי משום הכי הנהנה מהן לאחר שעלו פטור: הני מילי דאמידע ליה דמעל קמי שון [לפרה]. קודם שקרבה חטאתו דכיון דהוה ליה להוסיף אלו המעות קרן וחומש על דמי חטאתו דכי הפריש השתא לקרן וחומש לא הפרישו לאיבוד אלא היה יכול להקריבן יו ודינייהו הוו כחטאת שכיפרו בעליה וילכו לים המלח: אבל. נודע לו שמעל לאחר כפרה יתו לאחר שקרבה חטאתו הני קרן וחומש שהפריש עכשיו אינו מביא מהן שוב חטאתו שכבר כיפרו הבעלים ואם ילכו לים המלח הויין לאיבוד אלא יפלו לנדבה דאין מפרישין תחלה לאיבוד כלומר יש על מנת שילכו לים המלח הילכך יפלו לנדבה: בותבי' מנחם כהנים. דכתיבי וכל מנחת כהן כליל תהיה: מנחת כהן משיח. היינו חביתי כה"ג: ומנחת נסרים. היינו מנחה הבאה עם הזבח שיש בו נסכים דאין בהן שיריים דכל הני דמתני׳ כליל נינהו: מועלין בהן משהוקדשו. קדושת פה בעלמא: ופיגול אין בהן. דאין להם מתירין: כן חי [שיש לו מתירין]. כגון שלמים וחטאת ואשם דדמן מחיר האימורין להקטרה והבשר לכהנים או דבר שיש לו מחירין למובח בלבד כגון עולת העוף יאו ועולת בהמה דדמן מחירן למובח וכגון שתי הלחם דדמן של כבשים הן מתירין אותן וכגון לחם הפנים דבזיכין מתירין אותו ומנחות שניתרות בקומן: אין הייבין עליהם משום נותר וטמא ופיגול עד שיקרבו מחירין. דהכי כחיב בפיגול דשלמים לא ירצה ש) ואמרינן (זבחים דף כח:) כהרצאת כשר כך הרצאת פיגול וכו' כם (ויליף נותר וטמא מפגול) י [ומשום נותר וטמא נמי אין חייבין עד שיקרבו מתירין כמו פגול דנותר יליף קדש קדשי מפגול וטמא יליף (שם דף מה.) חילול [חילול] מנותר]: וכל דבר שחין לו מחירין. כגון כגו הקומך והלבונה וכו' דהן עלמן מתירין: חייבין עליהן משום נותר וטמא. משום טמא כדנימא לקמן בגמים וטומאתו עליו ונכרתהם בכל הקדשים הכתוב מדבר ומשום נותר דילפינן חילול חילול מטמא אבל חיוב פגול אין בו משום דלא

מלינו חיוב פגול אלא בדבר שיש לו מתירין דהא בשלמים כתיב דח פיגול:

רבינו גרשום לבדק הבית קרבנות הצבור . לנדבת צבור. הכי קאמר מה שנהנה מקרבנות מזבח י פלו לנדבה למזבח ומקדשי בדק הבית ישלם לנדבה דבדק הבית ומקרבנות צבור לנדבת צבור לשופרות. רישא דאמר דילכו לים המלח רבי שמעון היא ייים... בעליה תמות: וסיפא. דקתני קרבנות מזבח למזבח: רבנן. מחה אלא אוחה (כפרה) [שאברה] ונמצאת לאחר [כפרה] וכן המעות: שאם נהנה מבשר ק״ק שנטמאו לפני זריקה ומאימורי , קדשים קלים לאחר שהעלן על גבי המזבח. אפילו :קודם שנעשו אפר פטור , פשיטא. דפטור מאי קא מפסיד לא לכהנים קא . מפסיד דכיון דניטמא בשר קדשי קדשים לפני זריקה לא חזי לכהנים ולא לגבוה קא מפסיד באימורי קרשים קלים שהרי כבר . העלן ונעשת מצותן: מהו דתימא בשר קדשי קדשים שניטמא. אכתי אית ליה מקצת קדושה דבעי שרפה לכהנים בקודש כשאר פסולי קדשים: ואימורי איכא בהו מצוה להפוכי בצינורא כדי שיהו נשרפין מעילה: קמ"ל דלא. ואי . קשיא לך אמאי אמר עולא באימורי קדשים קלים לאחר שהעלז פטור ממעילה והא . הדשו דכולי עלמא לא פליגי דמועלין בהן (והני אימורים ואמאי פטור הא לא קשיא התם לעיל בעולה ובאימורי משום הכי מועלין בהן שתצא לבית הדשו. אבל אימורי קדשים קלים לא חמירי כ"כ משום הכי הנהנה מהן מאחר שהעלן פטור: הני מילי היכא דאיתידע ליה דמעל קמי

רישא רבי שמעון) וסיפא רבנן אמר או רב

גביהא דבי כתיל לרב אשי הכי אמר אביי

רישא רבי שמעון וסיפא רבגן אמר יו רבא

הכל מודים "שאם נהנה מבשר קדשי קדשים

שנטמא ^{מ מ}(קודם זריקה) ומאימורי קדשים קלין לאחר שהעלן דפטור פשיטא מאי קא מפסיד

מָהו דתימא בשר קדשי קדשים שנממא יאית

ליה מצות שריפה לכהנים אימורי קדשים

קלין יאיכא מצוה להפוכי בצינורא קמ"ל דלא

אמר רבא הא יו דאמרת כבר קרבה חמאת

ילכו לים המלח יהני מילי ראתידע ליה קמי

כפרה אבל לאחר כפרה יפלו לנדבה מאי

מעמא אין מפרישין מתחלה או לאיבור: מתני' ^{מה}הקומץ או והלבונה והקטורת ומנחָת

כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים מועלין

בהם משהוקדשו זו קדשן בכלי יהוכשר ליפסל

במבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה יוחייבין

עליו משום נותר ומשום ממא "ופיגול אין סבה

סמוה הכלל כל שיש לו מתירון אין חייבין פ

עליו משום פיגול ונותר וממא עד יו שיקריבו

מתירון ז וכל שאין לו מתירין כיון שקידש בכלי

הייבין עליו משום נותר וממא ופיגול אין ייו בה:

גמ'

שנטמאו. אפילו קודם זריקה ומאימורי קדשים קלין ים לאחר שהעלן על גבי המובח אפילו קודם שנעשו אפר אבל משלה בהן האור דפטור ממעילה: פשיטא. דפטור דמאי קא מפסיד דכיון דנטמאו בשר קדשי קדשים לא חזו לא לכהנים ולא לגבוה ובאימורי קדשים קלים נמי הרי כבר העלן ונעשית מלותן. ואם תאמר הא אמרינן בפרקין דלעיל (דף ה:) הפגול לעולם מועלין בו ולא פרכינן מאי קא מפסיד היינו טעמא דמועלין בו הואיל ומרצין לפגולן דחשיב כולי החי דצריך זריקת דמים לקובעו בפגול חשיב נמי דמועלין בו אע"ג דלא מפסיד: מהו דתימה קדשי קדשים שנטמחו. חכתי אית להו מקלת קדושה דבעו שריפה בקדש כשאר פסולי דקדש ואימורי קדשים קלים נמי שהעלם אכתי אית בהו מלוה להפוכי בלנורא כדי שיהו נשרפין לגמרי ולחייב בהן משום מעילה: קח משמע נן דנה. ואי קשיא לך אמאי אמר יה רבא אימורי קדשים קלים לאחר שעלו

. חייבין עליהם משום פיגול אף כל שיש להם מתירין לאפוקי באלו דהם מתירין מהר"פ ז"ל: יהן אין בו אות ה' נמחק: יכן כפרה וכן המעות: יגן קלין שהעלן אות ל׳ י ידו אמר עולא אימורי תיבת רבא ל"ש ונמחק: טון בו והכא לפני תרומת הדשן

. הוא ואמאי: עון קמי כפרה קודם: יון להקריבן עם החטאת ושיירינהו הוו ותיבת ודינייהו ל״ש ונמחק: יהן שמעל לאחר כפרה שקרבה חטאתו הדר קרן וחומש: עו כלומר אין מפרישין מעות מתחילה על: כן מתירין הס"ד ומה"ד כל שיש לו מתירין כגון: לא) העוף ושעירים ופרים הנשרפין דדמן: לכן וכר ויליף נותר וטמא מפיגול מתיכת ומשום נותר כרי עד סה"ד אין כאן מקומם ומקומם להלן [ועי׳ באות כד]: **כג**] כגון הני הקומץ: כד, כתיב דיש לו מתירין בין לאדם ובין למזבח ומשום נותר כו׳ עד תיבת וכל דבר: **כה**] באבוד וכשנתכפרו בשאינה אבודה בהא לא פליגי דכ"ע סברי דכיון דהאבודה היתה נדחית מעיקרא א"כ כולהו סברי דלמיתה אזלה כי פליגי בנתכפרו באבודה דרבנן סברי שאינה אבודה תרעה ורבי שמעון אמר תמות: לון רבי לקמן באבודה דתמות: לון הפרשה פי׳ שנמצא צד: כהן שמעון ומדר״ש נשמע לרבי ולא: כען למזבח. גליון שאם בא לפנינו לימלך אמרינן ליה התכפר באבודה ולא בשאינה אבודה אבל: נו במפריש שתי חטאות לאחריות: (מ) להוסיף על. תיבת ליתוסף נמחק: (מ) כדי לעכלם קמ"ל אות א' נמחק: (גן יפלו המעות אבל: (ת) הוצאת הדשן לא: (פ) הכי דודאי צריך לעשות הוצאת הדשן: (נו) זריקה אמאי תיבת דמים ל"ש ונמחק: (נו) מודה דמועלין . והכא גבי האי בשר קדשי קדשים שנטמא הוי כמו יוצא דלעיל וא״כ אמאי פטור ואי לאחר זריקה מיירי א״כ פשיטא הוא דפטור ומאי קמ"ל ונראה. תיבות דמועל דלא חזו והוו קדשי ה' נמחק: (ח) לן דאע"ג דאיכא: (ען יוצא דא"ר עקיבא דאין מועלין אע"ג: מן יצא יביצא כל הבשר וי"ל דאה"נ דמצי למינקט יצא כולו אלא דנקט: מ6) כתיב דכתיב והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף מיהו: מכן באימורי קדשים קלים דאין מועלין בהן: מגן ואשם דמועלין באימורים:

ב א מיי׳ פי״ל מהלכות שגגות הלכה א:

נא ב מיי' שם פ"י הלכה א: נב ג מיי' פ"ד מהלכות

פסה"מ הלכה א: ה מיי' פ"א מהלכות

ג ו מיי׳ פ״ג מהלכות מעילה

הלכה ד:

תורה אור השלם

ו. אמר אלהם לדרתיכם

בָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִקְרֵב מִבְּל

זרעכם אל הקרשים אשר יקדישו בני ישראל ליי

ַּיְטְמְאָתוֹ עָלָיוּ וְגַּכְרְתָה הַנָּפֶשׁ הַהִוֹא מִלְפָנֵי אֲנִי יְיָ: הַנָּפֶשׁ הַהִוֹא מִלְפָנֵי אֲנִי יְיִ:

רבינו גרשום

מינול לא כחר אלא רדרר

שיש לו מתירין דהא

בשלמים כתב וכן יליף נותר

יטמא מפיגול גבי דבר שיש

לו מתירין דנותר יליף קדש

קדש מפיגול וטמא יליף

. חילול חילול מנותר: מנהני חילול חילול שנות . בבני מילי. דנותר וטמא דחייבין "ביר ריו רדבר שיש לו

עליהן בין בדבר שיש

מתירין בין בדבר שאין לו מתירין: דת״ר יכול כו׳.

פיגול שהוא חמור שהוא

רידיטה אחת חייר כשוודט

. כטומאת מקדש וקדשיו דהכי אית לן בטומאה ונעלם

. מכלל שידע והוא ידע הרי

כאז ב' ידיעות: וקרבנו

קבוע. חטאת בהמה: ולא

הותר מכללו. בצבור אבל

כגון פסח הבא בטומאה:

. לרבות כל הקדשים לטומאה

בין שיש להן מתירין בין

שאין להן מתירין יכול

אם הוא דבר שיש לו

מתיריו שיהו חייביו עליהו

. מיד משום טומאה קודם שיהרבו: ת"ל אשר יקרב.

הוי חייב דכי יגע מתרגימנא

ארי יקרב: וכי יש נוגע

שהוא חייב. כרת א״כ למה

נאמר אשר יקרב ולומר

קאמר האי דכתב אשר לאו נגיעה משמע

. אלא הכי משמע אינו חייב

עליו משום טמא אלא עד

שיכשר ליקרב: הא כיצד

כל דבר כו׳. ונותר יליף

חילול חילול מטמא:

הדרן עלך חמאת העוף ד חטאת ותמורת

חטאת

(שכיפרו) ושמתוז בעליה

ימותו. דהני נינהו מהנך

חמש חטאות דגמירי דמתות

והנך תלת לעולם מתות קודם כפרה ובין בין קודם כפרה ובין לאחר שנתכפרו: ושעברה

שנתה. כגון שלא הספיק

טנונו: כגון שלא 1000ק להקריבה עד שעיברה

. שנתה: ושאברה. עד שהיא

תמימה ושוב נמצאת והרי

וחמאח

ויקרא כב ג

תמורה הלכה טו והלכה

ד מיי׳

ביאת מקדש הל' י ופ"ז מהלכות ק"פ הל' א:

פ"ד מהלכות

גמ' מה"מ דת"ר סיכול אין חייבין משום

מומאה אלא בדבר שיש לו מתירין ודין הוא

ומה פיגול שהוא בידיעה אחת וקרבנו קבוע

ולא הותר מכללו אין חייבין אלא על דבר

שיש לו מתירין מומאה "שהיא בשתי ידיעות

בוקרבנו עולה ויורד יוהותרה מכללה אינו דיז

שלא יהא חייב אלא על דבר שיש לו מתירין תלמוד לומר יאמור אליהם לדורותיכם כל

איש אשר יקרב מכל זרעכם וגו' בכל הקדשים

הכתוב מדבר יכול יהו חייבין עליהן מיד

תלמוד לומר אשר יקרב אמר רבי אלעור וכי

יש נוגע שהוא חייב ח הא כיצד כל דבר

שיש לו מתירין אינו חייב עד שיקרבו מתירין

וכל דבר שאין לו מתירין אינו חייב עד שיקדש בכלי:

הדרן עלך חמאת העות

ולד סיחמאת ותמורת חמאת וחמאת שמתו

ונמצאת בעלת מום אם משכיפרו הבעלים תמות הואינה עושה תמורה יולא נהנין ולא מועלין

בעליה ימותו ושעיברה שנתה ושאבדה

ל) [זכחים מה: ע"ש],כ) ממורה כח:, ג) בלבור

דהתם ה בחטאות ואשמות היינו אימורי [קדשי] קדשים ולא מיקרו נעשית מצותן בהעלאה אבל באימורי קדשים קלים מיקרי נעשית מצותו משום ההעלאה ואם תאמר ומאי שנא ואומר מורי הרב רבינו פרץ שיחי׳ דשנא ושנא איבעית אימא קרא ואיבעית אימא סברא איבעית אימא קרא דכתיב

והוליא הדשן גבי עולה ואי לאו האי קרא מן הדין היה לנו לומר דמשעת העלחה הן בקדשי קדשים הן בקדשים קלים הוי נעשית מצותו אד גלי הרא גבי עולה דלא הוי נעשית מלותו בהעלאה כיון דאכתי לריך להוליאה לבית הדשן הילכך ח קדשי קדשים נילף מינה שכשם שהיא קדשי קדשים ומועלין בה עד שתנא לבית הדשן מי כל קדשי קדשים מועלין באימורין עד שילא לבית הדשו אבל קדשים קלים לא נילף מינה ואיבעית אימא סברא דגבי קדשי קדשים שיש בהם מעילה מתחלה לא נפק מעילה מהם או מאימורים שלהם לכל הפחות עד שיגמור הכל שילאו לבית הדשן אבל בקדשים קלים שאין בהן מעילה עד לאחר זריקה מיד שיעלו האימורים דין הוא דלא נמעול בהו כי סברא הוא לומר בכל מהום דמיד לאחר העלאה הוי נעשית מצותה אלא דגבי קדשי קדשים לפי שיש מעילה בהם מתחלה לא נפקי אלא לזמן מאוחר שנוכל למצוא דהיינו הוצאה לבית הדשן אר הלת השיא על זו הסברא דהא קטורת שהיא קדשי קדשים ויש בה מעילה מתחלה אמרינן פסחים (דף כו.) דמשעת תמרתו אין בהן מעילה ולא

אמרינן עד שינא לבית הדשן אמנם ח לטעמא דפרישית מקרא ניחא דכיון דלאו מין זכח הוא לא שייך למילף מעולה ח: ומה פיגוד שהוא בידיעה אחת. פירוש דלא בעיא ידיעה בתחלה וידיעה בסוף כמו בטומאת מקדש וקדשיו שבועות (דף ב.): וקרבנו קבוע. שאינו בעולה ויורד ועני ועשיר עו אחד מה שאין כן בקרבן של טומאת מקדש וקדשיו יו:

הא ביצד. כלומר אם [כן] קשו קראי אהדדי דאשר יקדישו משמע משעת הקדש ואשר יקרב משמע הקרבה ממש: כל דבר שיש לו מתירין משיקרב מתירין. בזבחים (דף מה:) פירשתי עוד:

הדרן עלך חמאת העוף

ולד חמאת ותמורת חמאת וכן חמאת שמתו בעליה ימותו ושעיברה שנתה ושאבדה ונמצאת בעלת מום אם משכיפרו בעליה תמות. לכאורה משמע דהכי קאמר אם משכיפרו בעליה נמלאת שהיתה אבודה יאוש) בשעת כפרה מתה ונמלאת בעלת מום אפילו נמלא ידו [קודם כפרה] וקשה כיון דלא נמצא עד לאחר כפרה לכולי עלמא תמות וי"ל דמתניתין כרבנן דרבי שמעון דאמרי (תמורה דף טו.) אין חטאת מחה אלא באבודה בשעת כפרה והכא מיירי יגו בשעת כפרה אינה אבודה והאי אם משכיפרו

אין מועלין בהן מדאורייתא אלא מדרבנן ואינו משלם אלא קרן בלבד: לא קאי אנמנאאת אלא קאי אהאי דקאמר תמות וה"ק י שנמנאת בעלת מום קודם כפרה אם משכיפרו בעליה יח באו לימלך מה יעשו תמות ואע"ג דאם נמנאת תמימה לא תמות לרבנן דרבי שמעון מ"מ אית לן למימר הכא תמות כיון דנמנאת בעלת מום וקשיא דאדרבה כל שכן כיון דאית בה דחויים אחרים עם הדיחוי דאבודה לית לן למימר דתמות כדאמרינן בתמורה (דף פב.) שו באבודת לילה לא שמיה אבוד כיון דלא חזי להקרבה בלילה וה"ינ הוה לן למימר יותר דלא חמות כי נמצאת בעלת מום מכי נמצאת חמימה דאמר לא תמות לרבון לכך נראה לפרש דודאי אם כיפרו בעליה קאי אנמצאת ובאבודה בשעת כפרה מיירי וה״ה כי נמלאת תמימה דתמות ונקט נמלאת בעלת מום לרבותא דאיכא דאיכא דיחוי המום עם הדיחוי דאבודה ומ״ד אמינא דלא תמות שו קמ"ל דתמות וכמו כן נפרש גבי עיברה שנתה דמוקי לה בתמורה בפרק ולד חטאת (דף כב.) באבודה כדי שלא יקשה ממנה לריש לקים דאמר עיברה שנתה רואים יו כאילו היא עומדת בבית הקברות ורועה יחי ושעיברה שנתה שאבדה עם עיברה שנתה 0 והשתא קשיא כיון יש דא״כ

לתה לי עיברה שנתה והא כולי עלתא כו דאבודה בשעת כפרה תמות ואם משכיפרו בעליה קאי אתרוייהו כאו אעיברה שנתה ואבדה ואאבדה ואמדאת בעלת מום וי"ל דהכא נמי נקט לרבותא עיברה שנתה דאע"ג דאיכא דיחוי אחרינא עם דיחוי לאבודה כש מ"מ תמות וא"ת למאי דפרישית לא משכחנא ה׳ חטאות המתות דהא לא אחר בעיברה שנתה ונמצאת בעלת מום דתמות אלא באבודה וכן כיפרה בעליה באחר לא אמרינן תמות אלא באבודה בשעת כפרה לרבנן דרבי שמעון אבל לרבי שמעון ניחא שפיר דהא מש אים ליה דכיפרו בעליה אפילו בלא אבדה כלל חמות כיח י"ל דלרבנן נמי לא קשיא כל כך דמכל מקום משכח ה' חטאות מחות בה' עניינים מ' דאבודה תמות כשעיברה שנתה וכו' בשלא נמצאת עד לאחר כפרה לשו ואינה עושה תמורה. שאם התפים בהמה כו אינה מקודשת דהא למיתה אולא: לא נהגין ודא מועדין. דכיון דאולי לאיבוד לא שייכא בהו

מעילה ולא קרינא בהו קדשי ה': יואם עד שלא ביפרו בעליה תרעה עד שתסתאב. לא קאי אנמלאת בעלת מוס דמאי עד שתסתאב הרי היא כבר בעלת מום אלא קאי אעיברה שנתה אי נמי קאי אבעלת מום יוו ומאי תרעה כגון שנמלא בעל מום עובר דמיד נדחית מהקרבת מובח וקאמר מרעה אומה שנמצאת עד שמסתאב ויפול בה מום קבוע דאו יהיה מותר למוכרה ולהוציאה לחולין ויביא בדמיה אחרת שיקרב למובח: ועושה

בעלים באחרת שלא רצו להתכפר בדמי אלו שעיברה שנתה או שאבדה ונמצאת בעלת מום ביז זו וביז זו תמות: ואין עושה תמורה. דכיון דכיפרו באחרת ולא אחשבוה להני לא חזו לא לקדושת הגוף ולא לקדושת דמים הילכך . לא אלימי למתפס תמורה וימותו אע"ג דבעלמא בעלת מום עושה דכתיב או רע בטוב הכא לא תפיס: ולא נהנין.

גמ' מה"מ. דנותר וטמא חייבין עליהן בין בדבר שיש לו מתירין בין בדבר שחין לו מתירין: דתנו רבנן כו' ומה פגול שהוא. חמור כ"כ שהוא חייב הרבן בידיעה אחת כשנודע לו שאכל פיגול שאינו לריך שתי ידיעות כטומאת מקדש וקדשיו דבטומאת מקדש וקדשיו בעינן שתי ידיעות ידיעה

בתחלה וידיעה בסוף והעלם בנתיים שיש לו מתירין וכו'. ונותר אתי חילול חילול

מטמא כדאמרינן במס' זבחים (דף מה.):

דכתיב (ויקרא ה) ונעלם מכלל שידע והדר כתיב והוא ידע הרי כאן שתי ידיעות: וקרבנו קבוע. דהאוכל פיגול בשוגג מביא חטאת בהמה: ולא הותר מכללו. בלבורם אין חייבין כו': והותרה מכללה. כגון פסח הבא בטומאה אינו דין כו': (ה) לרבות כל הקדשים לטומחה. בין שיש להן מתירין בין שאין להן מתירין: יכול. אם הוא דבר שיש לו מתירין יהו חייבין עליו משום טומאה מיד קודם שיקרבו מתירין ואותן שאין להן מתירין יהו חייבין עליהן משום טומאה לאלתר קודם שינתנו בכלי: מ"ל אשר יקרב. והאי יקרב משמע נגיעה דבנגיעה לחודה מחייב דכי יגע (ויקרא יא) מתרגמינן ארי יקרב ואמר ר"א וכי יש נוגע שהוא חייב כרת א"כ למה נאמר אשר יהרב דמשמע נגיעה בעלמה (כ) להדי משמע נגיעה אלא הכי משמע דאינו חייב עליו משום טומאה עד שיכשר ליקרב דהיינו עד שיקרבו מתירין: הא כילד כל דבר

הדרן עלך חמאת העוף

ולד חטאם וסמורם חטאם וחטאם שמסו בעליה ימוסו. דהני הוו

בין לאחר כפרה ולד חטאת להכי מתה שהרי אינה ראויה לכפרה שלא

הפרישה מתחלה לכך ותמורת חטאת נמי להכי מתה שהרי באה בעבירה

דלא ימיר כתיבה וחטאת שמתו בעליה נמי להכי מתה דאין כפרה למתים

דמיתתן כיפרה עליהם: שעיברה שנחה ושאבדה. עד שהיא תמימה

ושוב נמצאת והרי היא בעלת מום אם כיפרו הבעלים באחרת שלא רצו

להתכפר בדמי זו (ג) שעברה שנתה בו או שאבדה ונמלאת בעלת מום תמות

ואפילו נמנאת קודם כפרה ונתכפרו בעליה באחרת תמות הואיל ונמצאת

בעלת מום אבל אם נמצאת תמימה קודם כפרה אע"פ שנתכפרו באחרת

אינה מתה אלא תרעה והכי אמרינן במסכת תמורה בפרק ולד חטאת

(דף כב.): וחינה עושה חמורה. דכיון דנתכפרו בחחרת דלח חחשבה

להאי לא לקדושת דמים ולא לקדושת מזבח הילכך לא אלימא למיתפס אחרים

בתמורה ואע"ג דבעלמא בעל מום עושה תמורה דכתיבי או רע בטוב

הכא לא תפים: ולא נהנין. מהם לכתחלה הואיל וקדושין הוו ואם נהנין

ם מהנך ה' חטאות המתות והנך ג' מתות לעולם בין לפני כפרה

(ל) רש"י ד"ה והותרה וכו׳ דין כו' הס"ד ואח"כ מ"ה בכל הקדשים כו׳ לרנות: (ב) ד"ה ח"ל אשר וכו׳ נגיעה בעלמא אלא לא משמע: (ג) רש"י ד"ה שעיברה וכו' שלא רלו להתכפר בדמי זו. נ"ב ר"ל להמתין עד אשר יסתאב וימכור ויקנה בדמיו חטאת

הגהות הב"ח

מוסף רש"י

לריך ידיעה בתחלה, אלא שאכל בשוגג וידע שחכל חבחים מהם. וקרבנו קבוע. מטאמו קבוע לעני כלעשיר, כשבה או שטירה (שם). ולא הותר מכללו. אלא ניצור (שם). שהיא בשתי ידיעות. נטמא וידע שנטמא ונעלמה ממנו טומאה ואכל את הקודש לא ידע ומשאכל ידע. אבל שיש בה ידיעה בסוף ואין בה דינות בחחילה. שלחני אכילחו לא ידע מעולם בטומאה זו, פטור, והכי גמרינן לה בשבועות (ד. זבחים שם). וקרבנו עולה ויורד. לעשיר בהמה ובדלות שתי תורים ובדלי דלות עשירית האיפה, גבי שמיעת קול בויקרא (שם). והותרה מכללה. טומאת הגוף הותרה אלל ליבור בפסח. לתנן (פסחים עו:) הפסח שכח בטומאה נאכל בטומאה תרחים מה:). בכל הקדשים הכתוב מדבר. אשר הס מקדישים, ריבה כל המוקדשים וגבי וינזרו כתיב (שם). יכול יהו חייבין עליהן מיד. משהחדישו יתחייב עליו מיד אם אכלו בטומאה, תלמוד לומר אשר יקרב. מכל רעכם, ר"א מפרש לה ואזיל (שם). וכי יש נוגע שהוא חייב. והלא אינו חייב אלא אם כן אכל. כדכתיב בתריה איש איש מזרע אהרן וגו', אלא מה ת"ל יקרב, בהוכשר בשר ליהרב הכתוב מדבר. ואהדשים

ואם

קדשים ואח"כ יאכלם וטומאתו עליו, כדמפרש אכילה בקרא דבתריה (שם). שיש לו מתירין. כגון אימורים ונשר שהדם מתירן, ושיר מנחות שהקומן מתירן (שם). וכל דבר שאין לו מתירין. כגון מנחת כהנים וכהן משיח ונסכים, אינו חייב עד שיקדש בכלי. שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן (שם).

. מוצא תמימה כיון תיבת וקשה נמחק: עם מיירי דבשעת כפרה: ידן בעליה בא לימלך לנו מה יעשה נאמר לו דתמות: עון בתמורה

דאבודת לילה: עון תמות כמו אבודה דלילה קמ"ל דתמות דלא דמי לאבודת לילה דאינה ראויה לשום הקרבה אבל בעלת מום מ"מ קדמה קדושת דמים וכמו: יון רואים אותה כאילו: ימן ורועה וה"פ דמתניתין ושעיברה: יען כיון דאבדה למה תיבת דא"כ נמחק:

. 9 והא כיע מודה דאבודה: ל1 אתרוייהו כדפרישית אעיברה ותיבות ואבדה ואהבדה נמחק: ל2 דאבודה וסד"א דלא תמות דהוי כמו אבודת לילה קא משמע לן דמכל מקום תמות דלא דמי לאבודת לילה כדפי וצ"ע למאי דפרישית דעברה שנתה אינה מתה

יירי באבודה אלא דוקא כשנמצאת אחר כפרה א"כ הגך תרתי בתרייתא חדא נינהו עברה שנתה ונמצאת בעלת מום דתרוייהו מיירי באבודה . בשעת כפרה ועוד אפילו בלא עברה שנתה ובלא בעלת מום אמרינן דתמות כשהיה אבודה בשעת כפרה וא״כ כיון דבכל ענין

אבודה מתה בין תמימה בין בעלת מום בין עברה שנתה בין לא עברה א״כ הנך תרתי דעברה שנתה ובעלת מום ואבודה כולהו לא הוו אלא חדא וא״כ קשה דחמש חטאות היכי משכחת להו פ״ בתוס׳ דאין הכי נמי דחמש חטאות לא מתוקמי לרבנן רק לרבי שמעון דאית מתיבת מ״מ עד תיבת דאית נמחק: עס דאית ליה: עד תמות או י״ל: עס כפרה ועוד דמ״מ כיון דאיכא רבותא גבי

בעלת מום וגבי עיברה שנתה כדפי׳ הילכך תרתי חשיב להו אבודה בשעת כפרה מתה גם כשעברה שנתה וכמו כן מתה גם נמצאת בעלת מום לכך חשיב להו תרתי: לון בהמה לקדושה לא קדשה תחתיה דהא. תיבות אינה מקודשת נמחק: לון מום ומיירי כגון תיבות ומאי

את את כדי משופט המחרה השהוח אב גרובפנסא בצדו מום פוסח הפרב את הפרב המא לא הפרב המא לא הפרב המא המובן.

הדרון עלך חמאת העוף
השורה באה. אם משכיפרו הבעלים. אחרי כן באחרתי המות. ואפילו לרצגן דאמרי לקמן ופליני עליה דרצי דאין מטאמ ממה אלא שנמלאם נאחר שכיפרו הבעלים, בהא מודו, הואיל ואיכא מרחי לריעותא, דאמדה ונמצאת בעלת מום, ועוד דצעלים כפרו באחרת לאחר שנמלאת ודמו ליה בידים דלא רצו לכפר בה, ודאי מודו למיתה אולא, ולהכי נקט בעלת מום, דאי ממים הואיל וימלאת קודם כפרה אפילו כיפרו הצעלים שוב צאחרת רועה (שם).

ק הספיק שלא הספיק שנתה כגון שלא הספיק שורכשר ליקרב הא: גן הוו נינהו מהגך: גן שנתה כגון שלא הספיק להקריב עד שעיברה שנתה או: זו דהתם מיירי בחטאות ואשמות דהויין אימורין דקדשי קדשים תיבת היינו נמחק: סו העלאה בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים: n הלכך בקדשי קדשים נילף מיניה שכשם שמועלין בעולה שהיא ק"ק: n הדשן כן כל ק"ק . מועלין באימורין והם חלק גבוה כמו עולה עד: ז מעולה א"נ כמו כן שאני קטורת דהקטרה היא עבודה אחרת דלא היה בה הרצאת הדשן בדמשמע לקמן ודוק היטב ותמצא חילוק טוב: עו ועשיר שוין הן מה: ז וקדשיו יכול יהו חייבין עליו מיד דאשר יקדישו משמע משנה שהוקדשו בפה ת"ל אשר יקרב ומפרש ר' אלעזר וכי יש נוגע שהוא חייב כלומר היכי משמע שהוא חייב והא כתיב ההוא קרא בקדשים לא יאכל עד שיטהר בפ"ק דובחים וקשה דהא תינח למאן דאמר במצורע מוחלט ובוב בעל שלש ראיות הכתוב מדבר ומאי עד שיטהר עד שיבא כפרתו א"כ בהכי מיירי קרא דלא יאכל בקדשים אלא למ"ד במצורע מוסגר ובזב . בעל שתי ראיות הכתוב מדבר ומאי עד שיטהר ר״ל עד שיעריב שמשו דהיינו שישקע א״כ האי קרא דלא יאכל בתרומה איירי . ואין ראיה מתרומה לקדשים אלא נראה להרב ר׳ יעקב מקינון דלפי סוגיא דובחים אתא שפיר דקאמר התם שיש ג׳ פסוקים של שלש כריתות בטומאה אחת לכלל ואחת לפרט ובאותו פסוק שני שהוא הפרט כתוב בו אכילה ולהכי מתמה וכי יש נוגע שהוא חייב ודלא כפרט שבא לפרש הכלל אלא כדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל משמע דוקא אכילה אסר רחמנא ובובחים פ' ב"ש הארכתי: ולא הותר מכללו. כמו טומאה דהותרה בצבור: א) אבודה קודם כפרה ולא מצאה עד לאחר כפרה וקשה למה לי נמצאת:

הס"ד ואח"כ ד"ה אין כו' יהומרה כו' והד"ל ל"ה. ד) אלא ע"כ לא וכו' ל"ק, ה) ווימרא כזו. ו) ושמו. ז) כד כל ק"ק כו' נ"ק, ח) לטעמא דפרשתי אב״א קרא ניחא דכיון כו׳ צ״ק, ע) בשעת כפרה תמות וקשה למה כי נמנאת ב"מ אפילו נמנאת תמימה כיון דלא נמלא עד כו' נ"ק, ים שלבדה ונחולת ב"ח כו" ל"ק, כ) וה"ק ושעיברה שנתה כו'. נ"ק, ל) והשתא לא קשיא כיון דאם משכיפרו בעליה קאי אתרוייהו אעיברה שנתה יאבדה ואאבדה ונמצאת ב"מ א"כ למה לי עיברה שנתה הא כ"ע מודים דאבודה בשעת פרה תמות די"ל דהכא נמי כו'. ל"ק, מ) דאבודה כשעיברה שנתה וכו' ובשלא נמלאת כו'. ל"ק, () עי' בבה"ז ול"ק. ל"ק,

שהוא בידיעה אחת. שלינו

ד א מיי׳ פ״ד מהלכות

מעילה הלכה ג:

ה ב מיי׳ שם ופ״ט מהל׳

נזירות הל' ג:

ל ג ד מיי' (שם) ופ"ט מהל'

נזירות הל' י:

מעילה הלכה ג:

ו מיי׳ שם הלכה ד: ז [מיי׳ פ״ג מהל׳ אסורי

מזבח הל' מן:

ש ח מיי׳ פ״ב מהלכות מעילה הלכה יא:

י ט מיי שם הלכה ט:

תורה אור השלם

1. כי נפש הבשר בדם הוא

וְאָנִי נְתֶּתִּיו לְכֶם עַל הַמִּוְבַּחַ לְכַפֵּר עַל נָפְשׁתֵיכֵם כִּי

הגהות מהר"י

לנדא

[א] תום' ד"ה תרי מיעומי כו' כאחד אין מלמדין. מלת אין נמחק ועי' יומא ס ע"א תוס'

:ד"ה תרי מיעוטי

רבינו גרשום

י וקדושיז הוו ואם נהנו

. זין מועלין בהן מדאורייתא

אלא מדרבנז דמייתי קרז

כיפרו הבעלים. שעדייז

י א כיפרו באחרת ורוצים!

להתכפר בדמי אלו אותה

שהיא בעלת מום כיון

. דמסאבא וקיימה תמכר

לאלתר ויביא חטאת בדמיה

תרעה עד שתסתאב ותמכר

תמורה ומועליז בה. הואיל

. דיש בהן קדושת דמים : מאי

שוא רישא הוי חלח דלא

א מפליג בהו רישא פסיק

ליה דבין משכיפרו ובין עד שלא נתכפרו לעולם

ימותו ואי׳ דאמר מה הפלגה

איכא למיעבד להו ברישא:

ליה נמי כי האי גוונא:

דאיירי בתמורה והכא משום

מעילה: המפריש מעות

לוזירוחו. ולא פירש אלו

לעולתי ואלו לחטאתי ואלו

לשלמים: לא נהנין ולא

מועליז. בכל אותז המעות:

לבוא כולז לשלמים. כלומר

. למימר זו לשלמים הפריש

-ושלמים קדשים קלים נינהו

ואין בהן מעילה כדתנן

בפרק קמא קדשים קלים

לפני זריקת דמים כר׳ ומ״ט

. נימא שהן ראויין לבוא כולן

עולה ואית בהו מעילה מ״מ

דאינן בני מעילה ואי קא

אישתכח דקא מייתי חוליז

. לקולא דאי אמרת

בהן לכתחלה

הַדָּם הוא בַּנָפָשׁ יְכַפַּר:

ב) מנחות ד: מיר כד:, ג) [ס"א רבי ישמעאל], ג) ד) [לקמן יב.], ה) [סוכה מט:ז. ו) יומא נט. מוספתא דובחים פ"ו ה"ג, ו) [חולין קיו. ע"ש זבחים מו.], ה) הוא לפני כפרה כלאחר כפרה מה לאחר כו' צ"ק, ט) דתני ברישא כו' ל"ק, י) ל"ק מ"ז, כ) הילכך אולינן צ"ק, ל) לנדבה לשופרות ל"ק, מ) [ויקרא ה], נ) משום דהא חייב נמי כו'. ל"ק, מ) יצא לנחל קדרון מועלין בו והאי לנחל קדרון לחחר זריקה הוא כדתנן אלו ואלו מתערבין לחמה ויוצאין לנחל קדרון ונמכרין לגננין לזבל ומועלין בהו והאי מעילה מדרבנו הוא ולא מדאורייתא אבל במקדש איו מועליו בו אפילו מדרבנו לפי שאין גוזרין גזירות במקדש הס"ד ואח"כ צריך לציין גמ' ואח"כ ד"ה ח"ר מועלין מדרבנן כגון לאחר שיצא לנחל קדרון וקבעי עלה מ"ט דמ"ד כו'. ל"ק, ע) נ"א גמ' וחכ"א אין מועלין ר"ל מדאורייתא. נ״ק, כֹּ לֹהו התם דאין נ״ק, ל) תני נמי דין מעילה והכל אגב דתני מעילה דשייך הכל תני כו' צ"ק, ק) דלא מהני וא"כ כו' דלה נהנין מפני

מדאורייתא אכל מדרכנן:

טעמא שהן ראויין צ"ק, ר) נ"ל בסוף, ש) נ"ק, ס) [ועי חוס׳ פסחים כב. ד"ה מועלין], א) לאחר כפרה כלפני כפרה דאין לך דבר כו'. נ"ק, ב) שייך לע"ב. ג) כאחד מלמדיו. ל"ה. ד) [וע"ע תוס' חולין קיג: ד" בלידוז. עזים ומש"ש אישתכח דקא מייתי חולין לעזרה הלכךי ידו לקולה דלה נהנין ולה מועלין: מעות ל"ק, ססומום. דלא פריש: יפלו לנדבה 0. דהלכה היא בנזיר: דמי חטאת ילכו הגהות הב"ח נים המלה. דחטאת שמתו בעליה היא: דמי עולה יביאו עולה. דדורון בעלמא

היא דלאו לכפרה אתיא וכדאמרינן

בקינין (פ"ב משנה ה) האשה שמתה יביאו

יורשיה עולתה: ונאכלין ליום א'. כדין

שלמי מיר: וחינן טעונין לחם. משום

דכתיב ביה (במדבר ו) ונתן על כפי הנזיר

ואין כאן נזיר: גבו' מסקיף לה ריש

לקיש. הואיל וקתני במתניתין לא נהנין ולא מועלין מפני שהן ראויין

כו׳ ליתני נמי המפריש מעות לקינין כו׳ דלא נהנין ולא מועלין כדקתני בני

יונה שעבר זמנן שכבר הן להובין ותורין קטנים שלא הגיע זמנן לא נהנין ולא

מועלין דכיון דאינן ראויין לקרבן דפסולין נינהו לא קרינא בהו מקדשי ה'מ

ולית בהו מעילה: אמר רבא. לא דמי מפריש מעות למירותו למפריש מעות

לקינו דגבי נזירות אמרה תורה במעות סתומים הבא שלמים 0 משום

דאיחייב נמי להביא במקלמו שלמים הלכך אמרינן מפני שראויין להביא

בכולן שלמים לית בהו מעילה אבל הכא במפריש מעות לקינו מי אמרה תורה

הבא מורין שלא הגיע זמנן שאינן ראויין למזבח כלל למאי מייתי להו הילכך

לא תני להו הכא: בזתבר׳ סילא לנחל קדרון מועלין בו. מדרבנן אבל

במקדש אין מועלין בו אפילו מדרבנן לפי שאין גוורין גזירות במקדש דהא

לנחל קדרון לאחר זריקה הוא כדחנן (יומא דף נח:) אלו ואלו מתערבין לאמה

(מ) גמ' שאינן ראויין למובח. נ"ב בתמיה: (ב) שם ואימא הבי מה לפני וכו' יש לד: (ג) רש"י ד"ה יצל וכו׳ ולא מדאורייתא הס"ד וכאן ל"ל הליון גמרא ואח"כ מ"ה אין מועלין

מוסף רש"י

רישא פסיקא ליה. דלעולם סבעלים וחחורה רר.). המפריש מעות לנזירותו. והיו סתומין (נזיר כד:) לא נהנין. מדרכנן, מפני דמי עולה שבהן, ולא מועלין מפני שהן ראוין לבוא כולן שלמים. הואיל ולא הפרים אלו לחטאת ואלו לשלמים, ושלמים אין בהן מעילה דלאו קדשי ה' נינהו מעינט לכוו בעלים, אלא אלא ממון בעלים, אלא באימורים לאחר זריקת דמים, בפ"ק דמסכת מעילה (ז: מנחות ד:) לככל מעה ומעה שבהן יכול להביא בהן שלמים ובשלמים אמרינן דליכא מעילה לפני זריהת דמים (נזיר שם). סתומין. דלא פירש אלו לחטאת ואלו לעולה, יפלו לנדבה. לשופרות, דהלכה היא בנזיר למשה מסיני (חוחות

ואותה שעברה שנתה תרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמיה אחרת. ועושה תמורה ומועלין בה הואיל וקדושה קדושת דמים: גבו' ומאי שנא הני יכו רישא ש דלא קא מפליג בהו. ואמר דלעולם ימותו בין משכיפרו בין עד שלח כיפרו: רישה פסיהה ליה דלעולם ימותו דמאי הפלגה איכא לפלוגי ברישה התם ליכה למימר כיפרו ולה כיתרו דולד חנואת וחמורת חנואת אינהו גופייהו לא הוו חטאת וחטאת שמתו בעליה נמי הא מתו להו בעלים אבל בסיפת חיכת לפלוגי: הת סנת ליה גבי תמורה. כי האי גוונא: תנא התם משום **ממורום.** איידי דאיירי בתמורה איירי נמי במעילה: והכא תנא משום מעילה. ואיידי דאיירי במעילה איירי נמי בתמורה: בותבי' המפריש מעות לנוירופו. ולא פירש אלו לחטאת ואלו לעולה ואלו לשלמים: לא נהנין ולא מועלין. בכל חותן מעות: מפני שהן ראויין להביא בכולן שלמים. כלומר דבכל יגן מנה ומנה מצינן למימר זה הפריש לשלמים ושלמים קדשים קלין נינהו ואין בהן מעילה כדתנן בפ׳ קמא (לעיל דף ז:) קדשים קלין לפני זריקת דמים אין מועלין בהן ומאי טעמא אזיל לקולא דאי אמרת י (נימא) כולן ראויין להביא עולה ואיכא מעילה בכולהו מכל מקום דמי שלמים איכא בינייהו דאינו בני מעילה ואי מייתי עלייהו קרבן מעילה

ויולאין לנחל קדרון ונמכרין לגננין לובל ומועלין בהן והאי מעילה מדרבנן היא ולא מדאורייתא (ג) שו אבל מדרבנן מועלין כגון לאחר שיצא לנחל קדרון: טון עי גבו' וקבעי עלה יון מ"ט דמ"ד אין מועלין. בו מדאורייתא. לישנא אחרינא ה"ג ע"כ לא פליגי וכו' מנא ה"מ דאין מועלין בדמים מדאורייתא: מה לחחר כפרה חין בו מעילה. דנעשית מלותו: וחימה הכי לחידך גיסה מה לפני כפרה יש בו מעילה. שהרי לא נעשית מלותו וכו׳ ישו ואוקימנא דאידי ואידי יש בו מעילה לטעמיה דר' יוחנן קאמר דדריש הוא וקא"ל מאי חזית דדרשת הכי: אמר יעו ליה ר' יוחנן וכי יש לך כו'. אלא ודאי הכי מיסתבר כדאמינא:

הכולח. כדין מטאם שתמו בעליה דלמימה אולא, לא גהגין. מדרגע, ולא מועלין. דאמר נשמעמא קמיימא דמעילה (ג.) הטאום המחומ ומעות ההולכות לים המלח אין מועלין בהן, דלאיכוד קיימי ולא קדשי גבוה נינהו (מנחות שם). דמי עולה כרי דמי שלמים כרי. אכל דמי אשם ליכא, דאיט בנזיר טהור אלא במיר טמא ומכשירו להחמיל מירות טהרה (שם). דם בתחילתו. לאלמר כשנשמט קודם שמרק . (בש"מ: קודם שנתקבל בכלי) אין מועלין. אין בו מעילה, לפי שאין מועלין בדמים (דקמן יב.). גסכין בתחילתן מועלין בהן. משהוקדשו עד שמנסכו יש בהם מעילה, דקדשי גבוה נינהו, ירדו לשיחיץ אין מועלין בהן. שאין בהם שום צורן גבוה (טובה ab). שלכם הוא. כחולין שלכם שאין בהן מעילה (ובחים al.) אלמא לאו קדשי גבוה הוא (חודין קיז). לכפרה גתתיו. במודת קדשים, ולא למעילה. לענין משולק שלכם אות הקור של המוכר במה של האל המילה להיים להיים להיים במה של היים במה להיים במה להיים של היים במה למ מעילה לין בו דין קדטים (החברים מה) ולא שימא קרוי של למעול בו, שאינה עומדת אלא (כפר בעדילים (חדיים מה) כי הדם הוא בופש יכפר. הוא בחייתו יהא, לפני כפרה כלאחר כפרה אין בו מעילה, דכיון דנעשית מלותו מו לא קריען ביה קדשי ה' (יומא נט) הוא משמע בחייתו יהא, לעולם דינו שוה בין לפני כפרה ובין לאחר כפרה אין בו מעילה. דפשיטא לן כיון דנעשימ מצוחו אין מועלון בו, דכיון דליח ביה סו צורך גבוה לא קרינן ביה קדשי ה' (זבחים שם) דאין לך דבר שנעשית מצוחו ומועלין בו, שהרי ככר נעשה צורך גבוה ממנו ולא קדשי ה' קרינא ביה (חודין שם). וכי יש לך דבר כר'. הלכך על כרחך לא סדרשיה הכי אלא איפכא (זבחים שם).

ואם עד שלא כיפרו הבעלים. באחרת נמלאו ורולין להתכפר בדמי אותה שהיא בעלת מום הואיל ומסאבא וקיימא תמכר לאלתר ויביא בדמיה חטאת

ואם עד שלא כיפרו הבעלים תרעה עד שתסתאב

ותמכר א ויקחו בדמיה אחרת ועושה תמורה

ומועלין בה: גמ' מאי שנא רישא דלא קא

םמיפלגי ומאי שנא סיפא דקא מיפלגי רישא

פסיקא ליה סיפא לא פסיקא ליה הא תנא ליה

גבי תמורה תנא התם משום תמורה תנא הכא

משום מעילה: מתני' י המפריש "מעות

לנזירותו לא נהניו ולא מועליו מפני שהו

ראוין מ לבא כולן שלמים מת ח והיו לו מעות

םתומין יפלו לגדבה ימעות מפורשים דמי

חטאת ילכו לים המלח פו לא נהנין ולא מועלין

דמי עולה יביאו עולה ומועלין בהן ידמי שלמים

יביאו שלמים ונאכלין ליום אחד יואין מעונין

לחם: גמ' מתקיף לה ריש לקיש ולִיתני נמָי

המפריש מעות ו לקינים לא נהנין ולא מועלין

מפני שהן ראוין להביא תורין שלא הגיע זמנן ובני יונה שעבר זמנן אמר רבא אמרה תורה

הבמעות סתומין הבא שלמים אמרה תורה יהבא

תוריו שלא הגיע זמנן (6) וו יאינן ראַויין למזבח:

מתני׳ ירבי שמעון אומר הדם קל יו בתחלה

וחמור בסופן נסכין חומר בתחלתן וקל בסופן

מועלין בתחלתו אין מועלין יצא לנחל קדרון ש מועלין בו ספנסכין בתחלתן מועלין בהן ידו לשיתין אין מועלין בהן: גמ' ת"ר ימועלין בדמים דברי ר' מאיר ור"ש וחכ"א, אין מועלין

מ"מ דמ"ד אין מועלין זי אמר עולא אמר קרא

ואני נתתיו לכם שלכם הוא דבי ר' ישמעאל

תגא לכפר לכפרה נתתיו ולא למעילה רבי

יוחנן אמר אמר קרא יכי הדם הוא בנפש

יכפר יש יילפני כפרה כלאחר כפרה הוא מה

לאחר כפרה אין בו מעילה אף לפני כפרה אין

בו מעילה ואימא 🕫 מה לפני כפרה יש בו

מעילה אף לאחר כפרה יש בו מעילה וכי יש לְך

דבר שנעשית מצותו ויש בו מעילה אמאי לא

ועושה תמורה ומועלין בה. כיון דלא כיפרו בעליה משום דלא אולא לאינה לאיבוד כדאמר תרעה כו׳: מאי שנא מיפא דמיפלגי. כלומר דמפליג עיברה שנתה ושנמצאת בעלת מום מהני תלת דרישא ולא תני כולהו בחד בבא ומשני רישא פסיקא ליה דבכל ענין חמות בין כיפרו בין

לא כיפרו אבל סיפא לא פסיקא ליה דלא אמרינן בהני דסיפא תמות אלא א"כ כיפרו בעלים אבל בלא כיפרו אמרינן תרעה כדמפרש במתניתין הילכך לריך לאפלוגינהו בתרי בבי כו:

הא כאו תני גבי תמורה. בפרק ולד חטאת (ממורה דף כא:) איכא כי הכא ותרוייהו למה לי ומשני התם משום תמורה כלומר אגב דתני 🗣 להו משום דאין עושין תמורה דשייך התם והוי תמורה עיקר 3 תנה נמי יכן דין דהין עושין תמורה: המפריש מעות לנזירותו לא נהנין ולא מועלין. מפני שהן ראויין לבא כולם שלמים דכיון דלא פירש אם ירנה יביא כל המעות לשלמים

וקדשים קלים לית בהו מעילה: מת לגו הנויר והיו לו מעות סתומין יפלו לנדבה. לעולת קין למוכח

בנזיר (דף כה.) מפרש טעמא: דבי חמאת ילכו לים המלח. כמו חטאת שמתו בעליה: ואין שעונין לחם. דעל כפי הנזיר כתיב (במדבר ו) ונזיר אין כאן: יצא לנחל קדרון מועלין. מדרבנן קאמר כדמפרש בגמרא: ירדו לשיתין אין מועלין ידו. דאמרינן נעשית מלותה ובגמ' מפרש היכי

דמי דנהנה מהס: מפני שהם ראויין להביא תורים שלא הגיע ומנן. כלומר שהם קטנים ואין ראויין למובח עתה ולכשיגדלו יכשרו ותנא במתניתין דלא נהנין ולא מועלין ובני יונה שעבר זמנן כדי נסבה הכא דהא לעולם לא יהיו ראויין למזבח מאחר שעבר זמנן ואגב תורים שלא הגיע זמנן נקטיה:

אמרה תורה הכא (תורים) [שלמים] במעות סתומים הבא תורין בו׳. בתמיה שחין רחוי למזבח יהן [ולמחי] מייתי להו ש וא"כ לית לן למיתר דלא כוז נהנין טעמא דמפני שהם ראויין כו׳:

ים נהנין טעמח דמפני שהם רחויין כו': מאי מעמא רמאן ראמר אין מועדין לא גרסינן די דא"ר משמע דמ"ד מועלין היינו מדאורייתא ולית ליה הני דרשות דבסמוך וזה אינו דהא ר) בריש הוליאו לו (יומא דף נט:) קאמר ע"כ לא פליגי אלא מדרבנן אבל יח דאורייתא אין מועלין ועוד דר"ם קאמר הכא דמועלין ובמתני' קאמר דאין מועלין אלא בסוף ליו דר"ל מדרבנן אלא ש [ה"ג עד כאן ל"פ ר"ש] אלא מדרבון אבל מדאורייתא אין מועלין מנהני מילי יש: אין דך דבר שנעשית מצותו ומועדין. ואם תאמר אימא איפכא יש דאין לך דבר שלא נעשית מלותו ואין בו מעילה י"ל דעגלה ערופה תוכיח דירידתה לנחל איתן אוסרתה וקודם לכן לא:

ט תרי מיעומי בתיבי. תימה דבחד מיעוטא הוה סגי דליכא למימר דאי לא כתיב מיעוטא אלא בחד הוה ילפינן מאידך דאם כן לישתוק מן המיעוט דהא ט שני כתובים הבאין ט כאחד [א] לאז אין מלמדין ונראה למורי הרב [רבינו] פרץ דלא מלי למישחק מהערופה דאינטריך לומר זו בעריפה ואין אחר בעריפה לאפוקי פרה אדומה כדאמר בפ"ק דחולין (דף כד.) וא"כ לריך לכתוב ושמו כדי שלא נלמוד משם דהערופה אינטריך כדפי ים לם: לול קשן היה בין הכבש אשובה. פירוש כמין ארובה ואין זה אותו לול דאמרינן בזבחים (דף סב:) כ) ובסוכה (דף מט.) שאותו הוא בין כבש למזבח ממש כדי לקיים מלות זריקה בבשר וזה היה משוך ללד הקרן ישל מזרח וכבר כלה רחב הכבש שהוא ט"ו אמה והמובח שנים ושלשים והכבש לגו ממולע למובח:

דלא נהנין ולא מועלין: יפלו לנדבה. שהלכה היא בנזיר: דמי חטאת ילכו לים המלח. דחטאת שמתו בעליה היא: דמי עולה יביאו עולה. ל) האשה שמתה יביאו יורשין עולתה דדורון בעלמא הוא: ונאכלין ליום אחד. כדין שלמי נזיר: ואין טעונין לחם. משום דכתיב ביה ונתן על כפי הנזיר והא ליתי׳ דמייתי: מפני שהן ראויין לבוא בהן תורין שלא הגיע זמנן. וכיון דראויין הן לבוא לאחר זמן מצי למיתני לא נהגין ולא מועלין: ובני יונה שעבר זמנן. תחילת הציהוב שבזה ושבזה הפסולין לקרבן וכיון דפסולין . לאו קדשי ה' נינהו ולית בהו מעילה: אמר רבא. לא דמי מפריש מעות לנזירותו למפריש מעות לקינו. דגבי נזיר אמרה תורה במעות סתומים הבא שלמים. משום דמחוייב להביא בהז נמי שלמים הילכד אמרינז מפני שראוייז להביא בכולז שלמים לית . בהו מעילה אבל הכא במפריש מעות לקינו מי אמרה תורה הבא תורין שלא הגיע זמנן שאינן ראויין למזבח למאי להו הילכך לא תני הכי: הדם בתחילה. אין מועלין בו והוא קודם זריקתו: יצא לנחל קדרון מועלין בו. היינו בתר זריקה. כדתנן . אלו ואלו מתערבין באמה ויוצא לנחל קדרון ונמכרין לזבל ומועלין בו והא מעילה מדרבנן היא ולא מדאורייתא דאין לך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו: ירדו לשיתין אין מועלין בהן. דכבר נעשת מצותו מה לאחר כפרה אין בו מעילה מדאורייתא דנעשת מצותו: אימא הכי לאידך גיסא מה לפני כפרה יש בו מעילה דאכתי לא נעשת מצותו. לטעמא דרבי יוחנן קאמר דדריש הוא:

אתה רק באבודה דאי עברה שנתה מתה בלא אבודה א"כ הוה מצי למתני עברה שנתה בהדי הגך קמייתא וצ"ע בתמורה אם שום

אמורא פליג על רשב"ל: ל6) הא תנא גבי אות י' נמחק: לכן נמי אין מועלין הכא משום מעילה דאין מועלין הוי עיקר ואגב דין מעילה דהוי עיקר תני נמי דין: ל0 מת פי' הנוזיר: לה) מועלין בהן דהא נעשית תיבת דאמרינן נמחק: לסן למזבח למאי מייתי:

פון דלא מועלין מהאי טעמא תיבת נהגין ל"ש ונמחק: פון גרסינן. עי' תוס' מנחות (דף נכ ע"ל) ד"ה גזרו: פחן אבל מדאורייתא אין: פטן בסוף ור"ל מדרבנן אלא גרסינן הכי ע"כ ל"פ אלא מדרבנן אבל מדאורייתא לכ"ע: 0 דהא השתא קיימי אליבא דמ"ד שני: (6) על

תיבת אין רשום למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: לכן כדפי׳ והא דקאמר תרי מיעוטי כתיב לאו דוקא הוא לגבי הך דהכא: לגו והכבש היה ממוצע:

. מיל דדורון בעלמא הוא וכדתגן בקינין פ"ב דהאשה שמתה יביאו יורשין עולחה.

ון ותמכר ויביא בדמיה תיבת ויקחו נמחק: גן קא מפליג ומ"ש סיפא דקא מפליג רישא: גן ראויין להביא כולן: דן מת היו לו אות ו׳ נמחק: כן המלח. עי׳ תוס׳ בכורות (דף נג ע״ל): ון מעות לקינו תיבת לקינים נמחק: ון זמגן שאינן ראויין: כן קל בתחילתו בסופו נסכין חמורין בתחילתן וקל בסופן הדם בתחילתו אין מועלין בו: עו קדרון. ע"ז (דף מד): ין מועלין. ל"א ע"כ לא פליגי אלא מדרבנן אבל מדאורייתא אין מועלין מנה"מ אמר עולא כר: יאן יכפר הוא לפני כפרה הוא לאחר כפרה מה: יכן הני דרישא דלא: עו דבכל מעה ומעה מציגן: יה הילכך אזליגן לקולא: עון מדאורייתא דאין לך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו דכבר נעשית מצותן הס"ד ומה"ד גפ" אין מועלין מדאורייתא: עון תיבת גמ' נמחק: עו עלה בגמרא מאי טעמא: יתן מתיבת ואוקמינא עד תיבת לטעמיה נמחק: יען אמר לך ר' יוחנן תיבת ליה נמחק: כן בבי מיהו הא לא מתוקם רק לרשב"ל דאמר עברה שנתה אינה

:[7

סו.ן, ג) פסחים כו. כריתות ו. חולין

זיו. ובחים מו. יומא יב: כד. ם..

ד) ותוספתא פ"א ה"חז סוכה מט.

וע"ש: בתום׳ ד"ה נסכים]. ה) ול"ל

א (מיי׳ פ״ב מהל׳ מעילה הלכה בקדש. והיינו דלח כר״ח בקדש אף זו שריפתו בקדש. והיינו דלח כר״ח ברבי לדוק דכיון דלאחר שירד טעון שריפה אם כן לא נעשית מלותו ואמאי

יא ב מיי׳ פ״ה מהלכות עבודת אמרינן במתני׳ יש [ירדו] לשיתין אין מועלין ומשני אפילו תימא ר׳ אלעזר יוה"כ הל' כב: ברבי לדוק היא ס דאי קלט כלומר שקלט מאויר ולא ירדו ממש על הריצפה יב ג מיי׳ פ״ח מהל׳ כלי המהדש

"סל" ס יג ד מיי׳ פ״ב מהלכות בית

הבחירה הל' יב: פ"ב מהלכות מעילה הלכה טו: יד ה מיי׳

מו ו מיי׳ פ״ה מהל׳ מעילה

מו ז מיי׳ שם פ"ב הלכה טו:

רבינו גרשום

וקאמר ליה (האי הוא) [מאי חזית] דדריש הכי [אמר לך] (ואמר) רבי יוחנן וכי יש לך כו׳ ש"מ דמיסתבר הכי כדאמינא: ש כו זכו סובבי הכי כו אכונה. והרי תרומת הדשן דנעשת מצותו ויש בו מעילה. מתרומת הדשו עצמו מיירי דהוי אצל הו שן עצמו מיירי דהור אצר המזבח כדאמר בפירקין דלעיל הנהנה מאפר תפוח ר'יוחנן אמר מועלין בו אימא הכא נמי: ליכא למימר הכי משום דהוה ליה מועלין בו אימא הכא נמי: ליכא למימר הכי משום דהוה ליה תרומת הדשן ואיברי שעיר המשתלח שני כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין: הניחא למאן דאמר. במסכת יומא בפ׳ שני שעירי יוה"כ אין נהנין אף על גב דנעשת מצותן משום רכתיב גזרה שפיר הוו ב׳ וכונים גורה שפיר הוד ב כתובים הבאין כאחד ואין מלמדין: מלמד שהן טעונין גניזה. דאית בהו מעילה הנהנה מהן שפיר: אלא לר׳ דוסא דאמר מותר לישתמש בהו כהן הדיוט. אלמא לית בהו מעילה. אפילו למאן דאמר מלמדין הני אין מלמדיז דתרי מעוטי אית בהו: מ*רמו*ין דונוי מעוטי אית בהד: כתיב הכא הערופה. דה״א יתירא הוא: וכתיב התם ושמו. וי״ו בתראה מיותר לומר לך הני (אין) אית בהו מעילה לאחר שנעשת מצותו מידי אחרינא לא: לימא מתני'. דקתני דנסכין שירדו לשיתין אין מועלין בהן דלא כר׳ אלעזר בר צדוק דאית ליה דנסכין שריפתן בקדושתן וכיון דמצריך להו שריפה אלמא יית ליה דמועלין בהן: מה נותר דשריפתו בקדושה. דכל פסולי דקדשים שריפתן בקדש דגמ׳ מחטאת דכתיב וכל חטאת אשר יובא מדמה וגו' בקדש באש תשרף שרפתו תהא בקדושה: אפילו תימא ר׳ אלעזר בר׳ צדוק היא. והאי דקתני מתני׳ ירדו לשית אין מועלין בהן דאי קלט לשית אין מועלין בהן דאי קלט קתני כגון שלא ירדו ממש לארץ אלא קודם שירדו פשט ידו למטה וקלטן מן הדפנות אין מועלין בהן הא ירדו לשית מועלין בהן ואי׳ דמפרשי הכי אפילו חימא מחויחא ררי אלטזר בר׳ צדוק הוא והאי דקתני הכא ושורפין אותו בקדושה משום דאי קלט לקדושה כלומר דלול קלטן לקדושה: ל"א והאי לישנא הוי דעיקר דהכי כתיב אלעזר בר׳ צדוק היא מדאצטריך לתנא למתנא ירדו לשיתין אין מועלין בהן אלמא דסבירא ליה כר׳ אלעזר דלול קטן היה שם דיכול להביאן דרך לול דאי רבנן . דקסברי דשיתין מחוללין ויורדין . עד התהום היאך יכול ללוקטן ער התנוחם היאן יכול ללדקטן ולמעול בהן הא נחיתו להו לתהום: אפילו תימא רבנן דאי קלט. שאם הכניס ידו בשיתין יקלטן וקבל הנסך קודם שירד לתהום אפילו הכי קמ״ל דאין , כו מעילה: דאי ר' אלעזר כר'

ובכי האי גוונא אין מנותה בשריפה ולהכי קאמר במתני׳ דאין מועלין איכא דאמרי לימא מתני׳ ר״א בר רבי לדוק ולא רבנן דאי רבנן אמאי קאמר במתני ירדו לשיתין אין מועלין בהם מאי מעילה שייכא בהו והלא הם יורדין לתהום כאז והיאך יכול למעול בהם ומשני דאי קלט ועתה לגירסא זו לא חשיב י האי דיוקא יבוס (ללישנא קמא) לרבי אלעזר ברבי לדוק איכא דאמר לימא כגו דמתני׳ אתא כרבי אלעזר בר לדוק וכגון דאיקלט שקלט את היין קודם שירד לרילפה דאם ירד לרילפה הרילפה מקדשת ולריך לשורפו ואם כן לא נעשית מלותה ומשני לא לעולם כר"א ואפילו לא סדו איקלט ומדרבנן ופריך והא קרא קנסיב ליה פירוש והא ר"א בר לדוק דריש לה מקרא ומשני אסמכתא בעלמא סיא: דישון מוכח הפנימי. שסיו מקטירין את הקטרת על מזבח הפנימי והיה להן דשן עליו והיו נושאין אותו במקום שזורקין בו המוראה והנולה רחוק י' אמות מרגלי הכבש כדמפרש בתמיד (דף כח:) משום דכתיב והשליך וחין השלכה פחות לו מי [מעשרים] אמה: המקדיש דישון בתחלה. יש מפרשים

במקדיש אפר כירתו ואין נראה דאטו גרע ממקדיש זבל אשפתו דקאמר בסמוך דמועלין ואם כן מאי קא משמע לן הכא דהא ודאי ייז דכל אדם יכול להקדיש לבדק הבית לכך נראה לפרש דמיירי באדם יחש שנטל מתרומת הדשן לאחר שהורמה והקדישה יש מועלין בה מן המורה: תורים שלא הגיע זמנן. לבעינן בתורים שיהו גדולים ובני יונה שעבר זמנן דביונים גדולים פסולים כדאמרינן בסוף פ' קמא דחולין (דף כב.) לא נהנין ולא מועלין פירוש לא מועלין כלל ואפילו מדרבנן ע אמרינן ידלא מועלין כלל דאין לפרש דאין מועלין מן התורה קאמר

גבי דם דקאמר אין מועלין על כרחך רולה לומר אין מועלין כלל דאי מן התורה דווקא קאמר מאי קאמר יצא לנחל קדרון מועלין וכי נמי יצא לנחל קדרון אין מועלין אלא מדרבנן כדפי׳ לעיל וכן גבי חטאות המתות דקאמר אין מועלין ר"ל אף מדרבנן כדמשמע לעיל בריש פ"ק (דף ב.)

ע רבי שמעון אומר תורים שלא הגיע ומנן מועלין בהן. כדמפרש בגמ׳

ושמו לח מיהו אין לפרש כך דהא בדישון מזבח החילון יש בו מעילה כדמשמע לעיל דפריך והרי תרומת הדשן וכו׳ ואדרבה ושמו משמע שיש

קאמר בשלמא דישון מזבח החילון אין מועלין משום דכתיב

הרי אתרומת הדשָן שנעשה מצותו ויש בו מעילה

אבל מדרבנן איכא מעילה דהא לעיל

וא"כ ש"מ ° כל היכא דקתני לא אין מועלין ר"ל ש אפילו מדרבנן:

ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין ולא דמי לחטאת שעברה שנתה דאמר לעיל דמועלין בה קודם כפרה דהתם ^{גבן} משום דאזיל לרעיה ואית לה פדיון אבל הכא אין לעופות פדיון ולא איקרו קדשי ה' ^{גען}: בשלמא מובח החיצון דכתיב ושמו אצל המובח. לכאורה משמע דהכי

בו מעילה כדקאמר לעיל וכחיב התם ל ושמו אלל להו לכך נראה לפרש דרייק ממתני׳ דקחני דישון מזבח הפנימי לא נהנין ולא מועלין משום דנעשה מלוחו דהיינו דישון אבל עד שלא נדשן מועלין בו דאכחי לא נעשיח מלוחו

משום דהוה זו ליה תרומת הדשן ואיברי שעיר המשתלח שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא למ"ַר שעיר המשתלח אין נהנין מהן אלא ייברי למאן דאמר ינהנין מהן מאי איכא למימר משום דהוה © ליה תרומת הדשן ובגדי כהונה שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא לרבנן יידאמרי והניחם שם ימלמד שהן מעונין גניוה שפיר 1 אלא לרבי דוםא דאמר מותר ע להשתמש בהן כהן הדיום מאָי איכא למימר משום דהוה תרומת הדשן ועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד זו הניחא למ"ך אין מלמדין אלא למ"ד מלמדין מאי איכא למימר תרי מיעומי כתיבי כתיב התם ² הערופה וכתיב התם 3ושמו אצל המזבח הני אין מידי אחרינא לא: נסכים בתחילה מועלין בהן [וכו']: לימא מתני' דלא כר"א בר רבי צדוק ⁶ דתניא ר"א בר רבי צדוק אומר ילול קמן היה בין כבש למזבח במערבו של כבש אחת לשבעים שנה פרחי כהונה יורדין בו ומביאין יין קרוש שהוא דומה לעגולי דבילה ושורפין פו אותה בקדושה שנאמר בקודש הסך נסך שכר לה' ח כשם שניסוכה בקרושה כך שריפתה בקרושה מאי משמע ואמר רבינא אתיא קודש קודש כתיב הכא בקודש וכְתיב התם יושרפת את הנותר באש ולא יאכל כי קודש סהם מה נותר שריפתו בקדושה אף האי נמי זו בקדושה אפילו תימא ר' אלעזר בר רבי צדוק (6) דאי קלט איכא ר' אלעזר בר רבי צדוק עדאי האמרי לימא מתני כר' אלעזר בר ר' צדוק עדאי קלט אמרי לא (3) ומדרבגן והא קרא קנסיב לה אסמכתא: מתני' דישון "מזבח הפנימי והמנורה לא נהנין ולא מועלין יהמקדיש דישון בתחלה מועלין בה ז יתורין שלא הגיע זמנן ובני

נהנין. דמפיק ליה [שם:] ממדברת : מאי איכא למימר. נגמר מתרומת הדשן דלה הוו שני כתובין וכו': אלא לרבי דוסא דאמר וכו'. דלית בהו מעילה ומאי והניחם שם שלא ישתמש בהן ביום הכפורים אחר: מאי איכא (ד) למימר. אפילו למ"ד מלמדין מהן הכא אין מלמדין משום דתרי מיעוטי כתיבי בהו: הערופה. דה"א קמייתא יתירא היא: וכסיב הסם ושמו. דוי"ו בתראה מייתרא לומר לך הני הוא דמועלין בהן לאחר שנעשית מלותם אבל אחריני לא: לימא מסניסין. דקתני ירדו לשיתין אין מועלין בהן דלא כרבי אלעזר בר רבי לדוק דהוא אית ליה דאע"ג דירדו לשיתין שריפתם בקדושה וכיון דמלריך להו שריפה בקדושה אית ליה נמי דמועלין בהן: מה נוסר שריפסו בקדושה. דכל שפסולו בקדש שריפתו בקודש דגמר לה (פסחים דף פב:) מחטאת דכתיבט וכל חטאת אשר יובא מדמה וגו' ים באש תשרף שריפתו תהא בקדושה: אפילו סימא ר' אלעור בר ר' לדוק היא. והא דקתני ירדו לשיתין אין מועלין בהן: דחי קלט יגו קסני. שלח ירדו לקרקע השית אלא קודם שיגיעו לשית פשט ידו למטה וקלטה מן האויר דהתם אין מועלין בהן הא ירדו לשית מועלין בהן דקרקע השיח מקדש להו: ידן איכא דאמרי לימא מסניסין ר' אלעור בר׳ לדוק. כלומר מדאילטריך ליה לתנא למיתנא ירדו לשיתין אין מועלין בהן אלמא סבירא ליה כרבי אלעזר דאמר שח לול קטן היה שם שיכול להביאו דרך לול דאי רבנן שון סברי שיתין חלולין ויורדין עד התהום היאך יכול ללקטן ולמעול בהן הא נחיתו להו לתהום (ה):

והרי סרומת הדשן. יאו דהוי אלל המובח דנעשית מלותו (ג) ומועלין בו

דכתיבי ושמו וגו' ונגמר מיניה הכא: משום. הכי לא גמרינן מיניה דהוי

תרומת הדשן כו': הניחה למהן דחמר. התם (יומה דף סו.) חיברי שעיר

של יום הכפורים מועלין בהן אע"פ שנעשית מלותן משום דכתיב" אל

ארץ גזירה שפיר להכי לא גמיר מתרומת

הדשן דהוי תרומת הדשן ושעיר המשתלח

שני כתובין הבאין כאחד: אלא למ"ד

למימר. אפילו

יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין: גמ' בשלמ' אפילו סימא רבנן יון ואי קלט. שאם הכנים ידו לאויר השיחין וקלטן יח קודם מזבח שירדו לתהום אפילו הכי קמ"ל דאין מועלין בהן. לישנא אחרינא דאי רבי אלעזר בר ר' לדוק כיון דאמר ושורפין אותן בקדושה אכתי בקדושתייהו קיימי וסבירא ליה דמועלין אפילו תימא רבי אלעזר בר רבי לדוק (ו) דאין לך כר׳ והא דקאמר ושורפין אותו בקדושה הכי קאמר אם בא לשורפו שורפו בקדושה אבל מעילה אין בו מאחר שירד לשימין: מתבי' דישון מובח

הפנימי והמנורה. הדשן שעליהם היה מוליאו ומניחו אלל מזבח החילון מקום שהוא מניח תרומת הדשן של מזבח החילון וקודם שהניחו שם לא נהנין ולא מועלין דהכא לא כתיב ושמו כמו שכתוב בדישון מזבח החילון: המקדיש דישון בתחלה מועלין בו. כלומר לאחר שהניח דישון מזבח הפנימי והמנורה במקום שמניח תרומת הדשן של מזבח החילון דאי אפשר דלא ") לידחו ביה פורתא ולהכי מועלין (") בכולו: גב" בשלמא סרומם מובח החיצון. כתיב בהדיא דמועלין בו דכתיב (ויקרא ו) ושמו לפיכך טעון גניזה שהיה נבלע במקומו כדי שלא ימעלו בו:

636

הרי תרומת הדשן. בכל יום חותה במחתה ותורס את הדשן מלא המחתה ממנה ונותן במזרחו נניזתו ושם נבלע במקומו אלמא אמול בהנאה חרחים חו ורוויים לוסות כטמוט (ובורם מו. זכעי ז יומא נט: וחולין קיז. וכריתות ו.) וכיון דבהנאה אסור משום קדושתו מעילה נמי אית ביה (יומא שם).

מנגורה וגמור כולהו מינה (קחושי בח:) בסביה לאידך ולא ילפא מחבריה שמע מינה דוקא הני קאמר (פסחים מה.) וכיון דלא ילפיטן ולא מיימי ראיה מינייהו, האי קרא נמי

הואיל ואיכא למדרשיה איפכא לא מדרשיה הכי מבחים שם). ובגדי כהונה. ארבעה צגדי לבן שכ"ג נכנס בהן לפני ולפנים ביום הכפורים החיינ מידיכת מתדמים חייפנים מו מדמים הם ירוביים שם). הבהדי כחובה. מרכשה בגדי נכת שבייג נכתם כהן מפי רופנים כיום הפפרים וטעונין גניזה עולמית ואין הדיוט עובד בהן כל השנה ואח כ"יג ליום כפורים אחר, כדכמיב ופשט אם בגדי הבד והניחם שם (חודין שם ובעייד: פחיים בו, דרשיכן מולמד שטעינן גניזה (חברים שם). מותר להשתמש בהן כהן הדיום. כמרין הן לכהן הדיוט כל שטנה, שהן הן הבגדים הראויין לשימוש הדיוט כמונת ומכנסים ומצופת ופנוע (פחחים בו. ובעייד חודיין שם) ומה מ"ל והניחם שם מלמד שלא שממש הוא ליוה"כ אחר (חודין שם) וקי"ל בגדי כהונה אין בהן מעילה, מפני שלא ניתנה חורה למלאכי השרח שיהו זריזין לפושטן מיד (יוחא ש.). רעגלה ערופה. אף על פי שנעשית מעותה אסורה בהנאה, דכמיב וערפו שם, שם תהא קטורתה (חודין שם) והאי שם קרא ימיול הוא לומר שתהא

ונמצא מפסיד להקרש משום הכי מועילין בו לאלתר כשנהנה ממגוז בשלמא מזבה החיצון. בהריא כחיב ביה דרשן שלו היה מניח
אצל דכתיב והרים את הדשן אשר התכל האש זגרי משום הכי מצינו למימר דאותו דישון הוי קודש:

שס קפוסס ובחים שם) שס מסל גיותס (יומא שם). חרי מיעוטי בחיבי בו יומא שם). חרי מיעוטי בחיבי בו יומא שם ובריות שם ובריות שם ובריות האש הוא לממג מוכד מומה לממג מוכד מומה לממג מומה לממג מומה מומה מומה משום מיעוט היותס של מות מערכית של מוכד מומה ממות מערכית של מוכד מות מערכית של מוכד, ומוס של מערכ ולחות מלג, שהמסים יותין של כל השנה יותין שם, ובל השנה אות מערכית של מוכד מות ומערכית האש של מערכ ולחות מלג שהמסים ויתין שם, ובל השנה מערכית של מוכד מות מערכית של מוכד מות ומערכית האשר ברות של מערכ וותו מערכית של מוכד והידן שם, ופלי מל מערכ וותו מערכית של מוכד משמע. מכל שרפס מון ממטלת ואם משמע. מערכו שם של מערכ מותו מערכית של מערכ מערכית ומערלית מערכית שם משמע מערל שם משם. מער משמע מערל שם משמע מערל שם מערכית מערכית של מערכית מערכית שם משמע מערל שם משמע מערל מות מערכית של מערכ מערכית מערכית מערכית של מערכ מערכית מערכית של מערכית מערכית מערכית של מערכית מערכית משמע. מערכית משמע מערכית מערכית מערכית מערכית מערכית משמע מערכית משמע. מערכית (שם). דאי קלט. אם תלה כלי בתוך השיתין וקיבל (שם).

דמצוה לדשנו ודוקא במובח הפנימי אבל במובח החיצון מועלין בו אף לאחר הדישון ועלה קאמר בגמרא בשלמא מובח החיצון מועלין בו אף לאחר

הדישון ליו משום דכתיב ושמו לומר דאף כי נעשית מלותו מועלין בו כדנפקא לן לעיל מדכתיב ושמו אלא מזבח פנימי מנלן דמלוה לדשנו דנימא דאין

מועלין משעת דישון ואילך משום דנעשית מנותו ולא נראה דא"ר משמע דקודם דישון יש מעילה בדשן מובח הפנימי חה אינו כדאמרינן בפרק כל שעה (פסחים דף כו.) דקטרת משתעלה תמרתו אין בו מעילה אלא נראה לפרש כך בשלמא מזבח החיצון דכחיב ושמו נפקא לן מיניה דהוי מצוה לדשנו אלא מזבח הפנימי מנלן דמצוה לדשנו ⁶ולאו לש דמעילה קא צריך כלל וזה דוחק דהוה ליה לאימויי גבי מזבח החיצון והרים הדשן ועוד בסמוך דקבעי

€) תיבת ליה נמחק: כ) דהוה תרומת תיבת ליה נמחק: ג) מותר נ״א מותרים הן לכהן הדיוט: ד) כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא: ס) אותו בקדושה אות ה׳ נמחק: ח מתיבת כשם עד תיבות ואמר רבינא רשום למעלה קו להורות כי לפ״ד ראוי למחקה: זו נמי שריפתו בקדושה: זון קלט ס"א לימא מתני ר' אלעור בר צדוק היא דתניא ר' אלעור בר צדוק אומר כרי דאי רבנן הא נחית לתהום אפילו תימא רבנן דאי קלט לימא רבנן היא ודאי קלט דאי ר' אלעור בר צדוק אכתי בקדושתייהו קיימי אפילו תימא ר' אלעור בר צדוק ואין לך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו כ"כ בכל ס"י וכן גריס רש"י ז"ל: עו צדוק אפילו תימא רבנן דאי קלט איכא דאמרי אפילו תימא ר' אלעזר בר צדוק תיבת לא נמחק: g מתיבת תורין עד סוף המשנה נמחק (וא"כ מקומן) ומקומן במשנה שבדף שאחר זה: bt הדשן. גליון בתרומת הדשן עצמו איירי דהוי אצל המזבח כראמרינן בפידקין דלעיל הנהנה מאפר תפוח ר' יוחנן אמר מועלין בו אימא ה"נ בדם שנעשית מצותו לשון הר"א ז"ל: עס וגו' בקדש: עס קלט. גליון ואית דמפרשי דאי קלט כלומר דלול קלטן לקדושה: יוז להו לישנא אחרינא תיבות איכא דאמרי ל"ש. גליון הני לישנא עיקר דהכי כתיבה במס' סוכה הר"א ז"ל: עוז דאמר דלול קטן: עוז רבנן דסברי: יוז דאי קלט אות ו' נמחק: יוזן וקבל הנסך קודם: יעז במתניתין ירד לשיתין: כז היא ודאי קלט:

צדוק. כיון דאמר ושורפין אותו בקדושה אכתי בקדושה קיימי אפילו תימא רבי אלעזר בר' צדוק ואין לך דבר כו'. אמאי קאמר ושורפין

אותו בקדושה הכי קאמר אם בא לשורפו שורפו בקדושה אבל אין בו מעילה: דישון מזבח הפנימי והמנורה. הדשן שלהן היה מוציאו

. אצל מזבח החיצון מקום שהיה מניח את תרומת דשן של מזבח החיצון ואחר שהוציאו שם לא נהנין ולא מועלין דהכא לא כתיב ביה ושמו כמו בדישון מזבח העולה: המקדיש דישון מזבח בתחילה מועלין בו. הכי קאמר אם הקדיש אחד מעות דמי אותו דישון כגון דאמר הרי עלי דמי דישון בתחילה קודם שהוציאו לעורה דיש בו מעילה ואח״כ הוציאו לחוץ ובא אחד ונהנה מן הדישון אף על גב דכבר נעשת מצותו אפילו הכי מועלין בו דכיון דנהנה ממנו וחיסר מן הדשן שוב ליכא לשער כמה היו דמיו כשנתנדבה ונמצא מפסיד להקדש משום הכי מועלין בו לאלתר כשנהנה ממנו: בשלמא מזבח החיצון. בהדיא כתיב ביה דדשן שלו היה מניח

י ב---16 להתום ומי יוכל להעלותן למעול: כס דיוקא דדייקינן ללישנא: כס לימא מתניתין ר' אלעזר בר צדוק היא דאי קלט כלומר מתניתין אתא אות ד' נמחק: כד) איקלט והא דאמר לעיל דצריך שריפה היינו מדרבנן אות ו' נמחק: כד) והיה הדשן: כזן פחות מעשר אמות:

לון ודאי דהכל יכול אדם: לחן באדם שזכה בתרומת: לען ומועלין בה: () מדרבנן דלא משלם כלל וע"כ ה"פ דאין תיבות אמרינן מועלין ים ודאי דהכל יכול אדם: אתן באדם שוכה בתורמה: אתן ומתעיין בה: ט מודבנן דרא משהם כלל ועיכ הייפ דאין תיבות אמרינן מתעיין נמחק: (16) דקתני במתניתין אין: (10 דהתם היינו טעמא משום דאזל לרעייה כדפי לעיל ואין לה פדיין עד לאחר שיהיה בו מום וכיינו דתפיס מקרי קדשי הי ועוד שמך המעות קונין נולת קיץ למובח ואיכ איקרי קדש אכל: (10 הי) אבל ליכא למימר דשאני חטאת שעברה שנתה משום שהיא קדושה קודם שעברה שנתה אבל העופות הם מקודשים מיד דהא קא פסיק ותני הכא אפילו היכא שקדשו הבני יונה קודם אלא ודאי צריך לומר כדפי: (10 ושמו וא״כ היינו גמר מצותו ומכאן ואילך אין מועלין. מ״א אלא מזבח הפנימי מגלן דהוי גמר מצותו ואימא דאין מועלין מכאן ואילך מיהו אין נראה לפרש כך דהכא מיירי מן תרומת הדשן מדלא מייתי קרא דוהוציא את הדשן וא״כ קשה דהא תיבות מיהו אין לפרש כך נמחק: לה) אצל המזבח: לו) הדישון כדנפקא לן כו׳ והשאר נמחק: לו) ולאו ממעילה קא פריך

הואן, ו) [ויקרא ון, ו) [שם טון, ח) [שס], ט) [ויקרא ו], י) לידבק ביה כו'. נ"ק, כ) האי דיוקא כמו ללישנא קמא לר"א ברבי לדוק כו' ל"ק, ל) רש"ק מ"ו, מ) ל"ק, כ) דלח מועלין דחין כו׳ נ״ק, ס) אפילו מדרבנן ור״ש דאמר תורים כו׳ מועלין בהן מפרש טעמא בגמ׳ נהנין כו' והד"ח. ל"ק, ע) שייך לדף יב. כ) ושמו אצל מזבח לכד כו' יב, כ) יוטמו טונני מובח ככן כו. ז״ק, \$) ולאו ממעילה קא פריך כלל כו'. ז״ק,

תורה אור השלם

1. ובָא אַהַרן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד יפשט את בגדי הבד אשר לבש בְּבֹאוֹ אֶל הַקְּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שָׁנ ויקרא טז כג

2. וְכֹל זְקְנֵי הָעִיר הַהוּא הַקְּרבִים אֶל הָחָלֶל יִרְחֲצוּ אֶת יִדִיהֶם עַל הָעֶגְלָה הְעַרוּפָּה . 3. וְלְבַשׁ הַכּהֵן מִרּוֹ בֵּד וּמִכְנְסֵי בד ילבש על בשרו והרים את הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹאבַל הָאֵשׁ אֶת העלה על המובח ושמו אצל המובח: וְנִסְבּוֹ רְבִיעת הַהִּין לַכָּבֶשׁ וְנִסְבּוֹ רְבִיעת האַחַד בַּקֹּדִשׁ הַסֵּךְ נַסֵּךְ שַׁכַּר לְיִינָ: במדבר כח ז 5. וְאָם יַוְתֵר מִבְּשַׂר הַמִּלְאִים ומן הַלַּחַם עד הַבַּקר וְשְׂרַפְתָּ

הגהות הב"ח

אֶת הַנּוֹתָר בָּאַשׁ לֹא יַאְבַל

שמות כט לד

(א) גבו' אפילו תימא ר' אלעזו בר כ' לדוק ומתניתין דאיקלט: (כ) שם אמרי לא דלא איקלט ומדרבק. נ"ב ר"ל הא דלריך לשורפו ועי' בתוס': (ג) רש"י מלותו דכתיב ושמו וגו' ומועלין בו ונגמר מיניה הכא ומשני משום הכי כל"ל והד"א: (ד) ד"ה אלא וכו' למימר הס"ד ואח"כ מ״ה תרי מיעוטי אפילו למ״ד: ה איכא דאמרי וכו׳ למהום ה איכא דאמרי וכו׳ למהום אפילו תימא כל״ל והד"ח: (ו) בא"ד אפילו חיווא ר׳ והד"מ: (1) בא"ד הפינו מימה ר" אלעזר כ"ר לדוק דאיקלט כו" והא דקאמר: (1) ד"ה המקדיש דישון וכו" מועלין בתחילה הס"ד:

גליון הש"ם

. תום' ד"ה תורים וכו' כל היכא דקתני אין מועלין. עי'

מוסף רש"י

מזבח החיצון דכָתיב ביה יושמו אצל המזבח

מזבח הפנימי מנלן אמר ר"א דאמר קרא יוהסיר

את מוראתו בנוצתה אם אינו ענין למזבח

החיצון תנהו ענין למזבח הפנימי אימא אידי

ואידי מ במזבח החיצון ולקבוע לו מקום א"כ לימא קרא אצל ס המזבח מאי יהדשן דאפילו

מובח הפנימי מ מנורה מנלן דשן הדשן: מתני'

יור"ש אומר תורין שלא הגיע זמנן מועלין בהן

בני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין בהן:

גמ' בשלמא ר' שמעון כדקתני מעמא ⁶ שהיה ר"ש אומר כל הראוי יס לאחר זמן והקדישו

בתוך זמנו הרי הוא כלא תעשה ואין בו כרת

אלא רבנן מאי שנא ממחוסר זמן אמרי מחוסר

זמן מידי דהוה אבעל מום "דבר פדיון הוא אבל

הני עופות יכיון דאין מום פוסל בעופות אין

לעופות פדיון יו יאמר עולא א"ר יוחנן יקדשים

שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה יתיב ז עולא

וקאמר להא שמעתא א"ל רב יחסדא מאן שמע

לך ולר' יוחנן ח רבך ה[וכי] קרושה שבהן להיכן

הלכה א"ל יו תיקשי מתניתין תורין שלא הגיע

זמנן ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין

יז הכא נמי נימא קרושה שבהן להיכן הלכה

יש"ל מודינא לך דאיכא מעילה מדרבנן

וקשיא לי מי איכא מידי דמעיקרא ים לא

אית ביה מעילה ולבסוף אית ביה מעילה

ולא והא איכא דם דמעיקרא לית בה מעילה

ולבסוף אית בה מעילה דתגן ידם בתחלה אין מועלין בו יצא לנחל קדרון מועלין בו

אמרי התם נמי איכא מעילה מעיקרא

עין משפט נר מצוה

איסורי מזבח הלכה י: ב [מיי' פ"ג מהל' איסורי מובח הלי אן: 'ח ב מיני מיינ מחלכום

תורה אור השלם

מעילה הלכה א:

1. וַלַבַשׁ הַכּהַן מִדּוֹ בַד ומבנסי בד ילבש על בשרו והַרִים אֶת הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תאַכַל הָאֵשׁ אֶת הָעלָה עַל וְשָׂמוּ אצל המזבח ויקרא וג המזבח: בנצתה והשליר אתה אצל המזבח קדמה אל מקום

שימה מקובצת אן ואידי למזכח החיצון אות

ב׳ נמחק: כן אצל (אצל) מאי המזבח גן הפנימי אשכחן מזבח הפנימי מנורה: דו מתני׳ תורין שלא הגיע זמנן ובני יונה שעברו זמנן לא נהנין ולא מועלין ר' שמעון: ה הראוי לבא לאחר זמן מתיכת והקדישו עד תיכת הרי נמחק: ון פדיון אינו :מרוש במחוסר זמז אמר יתיב רבה גליון כן נמצא משמע דיתיב קאי אעולא וגרסי על ר"י רבך: זו יוחנן . הדושה לפי הגירסא דלעיל ירכה לא גרסיי הכא רבך: ען אמר ליה ותיקשי לך מתני׳: ין מועלין בהן הכא: או הלכה אלא מודינא על תיבות אמר ליה נרשם קו למעלה להורות כן לפ״ד . הרא"ש ז"ל א"ל רבה אע"ג דאמינא יצאו מידי מעילה מעילה מדרבנז ומשלם הקרז ... לבד אפילו בתורין שלא הגיע זמנן וקשיא ליה לרב איכא מידי חסדא מי דמעיקרא לית בהו מעילה ולבסוף אית כהו מעילה מדרבנן אתורין קא קשיא . ליה אי אמרת בשלמא היכא דהוי ביה מעילה מדאורייתא מעיקרא כגון הני קדשים שמתו שפיר ככתוב ברש"י ו"ל: יכן דמעיקרא. עי׳ תוס׳ מנחות (לף גל ע"ל) ד"ה גזרו: יגו דשו כבתרומת כשיגדלו הס״ד תיבת כשיבא נרשם עליו קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: מח תעשה דשוחט חוץ ואין תיבות דאותו ואת בנו נמחק: טון מרחם וקרב לאחר זמנו אף: יוז הוא כדתנן כל הקדשים שקדם מומן להקדישן נפדין: יה] נמי אפילו רמהרא י חסדא אות ל' ל"ש: לא] דרבנן אי אמרת בשלמא: **לכן** קודם שנתקבל בכלי כן לשון הרא״ש ז״ל: אלא ודאי קבעי מנלן כר׳ מקום לדישון מנורה אצל מזבח קדמה ודומיא דמנורה הויא בעי הכא לכד נראה

מנורה מנא לן כגו לא קבעי מדישון דהא כתיב בהדיא (שמות ל) בהיטיבו את הנרות אלא קבעי מנלן דהיה קביעות מקום לדשנו [של] מנורה אלל מזבח קדמה לכך נראה לפרש דהכא נמי בעי בקביעות מקום דמשמע מתוך המשנה דקביעות מקום דמזבח הפנימי הוא אלל קדמה במקום ששם דישון מזבח החילון יה מדקאמר דישון

מזכח הפנימי אין מועלין משמע הא כיהו למובח החילון במקום שקבוע דישון פנימי מועלין ואם כן כוז דישון מזבח הפניתי הוא אלל המובח קדמה שאם היי חוץ כוו ם) (לומנה) אמאי מועלין שם כתו אפילו במובח החילון והא אמרינן לעיל דמועלין בה עד שתלא לבית הדשן אלמא דכי ינאת לבית הדשן לית בה מעילה אלא ודאי דישון מזבח הפנימי הי׳ אנל מזבח קדמה סמוך לתרומת הדשן של מובח החילון ישו (ובכאן גרם בית הדשנים היה שם) והשתא ניחא דקאמר דישון מזבח הפנימי אין מועלין הא של מזבח החילון נו באותו מקום מועלין דאכתי לא יצא לבית הדשן שמחוץ למחנה ועלה קאמר בגמ' בשלמא מזבח החיצון נפקא לן קביעות מקום לתרומת הדשן דכתיב ושמו אצל המובח אלא מובח הפנימי מנלן שיש קביעת מקום לדישון פ לאן דאמר קרא והסיר מוראתו בנולתה והשליך אותה אצל המזבח קדמה לם אם אין ענין למזבח החילון דהא כתיב ושמו תנהו למזבח הפנימי: ואיבא אידי ואידי למובח החיצון ולקבוע לו מקום. פי׳ לקבוע מקום למוראה ונולה לוולי (שיש לו שתהא) במקום תרומת הדשן של מזבח וקשה דמשמע דקאי לקבוע מקום אתרומת הדשן של מזבח החילון לח גופייהו ועוד קשיא מאי משני א"כ לימא קרא להו אצל המובח ה"ל למימר אם כן לא לכתוב אל מקום הדשן אלא והשליך אותה אלל המזבח קדמה ותו לא אלא ה"פ ואימא אידי ואידי לדישון המובח החילון

ולקבוע לו מקום לדישון שהיא קדמה דבאידך קרא דושמו לא כחיב קדמה ולא הוה ידענא במורח או במערב ומשני א"כ לימא קרא אלל (אלל) כלומר למה לי דכתיב אל מקום הדשן לא לכתוב אלא אצל המובח קדמה והייתי למד בג"ש אלל אלל דדישון מזבח החילון במקום שזורקין בו המוראה והנולה מאי מקום הדשן דאפילו מזבח הפנימי כלומר שגם קביעות מקום דישון מזבח הפנימי היה שם אלל מזבח החילון: מגורה מנאן. דדישונה היה שם אלל המובח קידשן הדשן כלומר בג"ש דשן דשן נפקא לן ממובח לח: בשלמא דר"ש. לכן מועלין בתורין שלא הגיע זמנן כדקתני טעמא בפ׳ ל) השוחט (זבחים דף קיב:) גבי אותו ואת בנו ומחוסר זמן

דאמר

לו הרי הוא בלא תעשה אם שחט בחוץ וכיון דאם שחטה בחוץ עובר בלא מעשה א"כ חשיבי לענין שמועל בהם אלא לרבנן ש דאמרי דליכא לאו אם שחט בחוץ מ"ש ממחוסר זמן דמועלין בו קודם שיגיע זמנו מעיקרא הוה מצי למימר בשלמא לר"ש מידי דהוי אמחוסר זמן בלאו האי טעמא דאית בהו לא תעשה אלא בעי למימר טעמא דאתי שפיר אפילו במסקנא דמסיק מידי דהוה אבעל מום ומחלק בין מחוסר זמן לעופות וכה"ג פירשתי בפ"ק דשבת (דף ה:ס) גבי בשלמא בן עואי לח מהלך כעומד דמי: אבל גבי עופות כיון דאין המום פוסל בעופות אין לעוף פדיון. לאו דוקא משום דאין לשו פוסל דהא אפילו מחוסר אבר שפוסל בעופות

לית ביה פדיון כדמשמע במס' מנחות (דף ק:) שאין פדיון אלא לבהמה מו: ובי קרושה שבהן להיכן הלכה. כלומר קדושה שהיה להם קודם שמתו

שהיה בהם מעילה מן התורה אמר עולא וחיקשי לך מתני׳ חורין שלא הגיע זמנן ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין ומיירי אף בשהקדישן קודם שעבר זמנן ואמאי לימא קדושה שבה להיכן הלכה שהיה בהן קדושה א) ביונים קודם שעבר זמנו מאן למעילה בהו וה"ה דהוה מלי פריך מחמש חטאות המתות אמר ליה מודינא לך דאיכא מעילה דרבנן רב חסדא הדר ביה מקושייתו והכי קאמר מודינא לך דוודאי ליכא מעילה בי אלא מדרבנן כמו בקדשים שמתו והא דהוה (קהדר) קשה לי יונים אפילו מעילה מדרבנן ליכא וקשיא לי מי איכא מידי

מקום דדישון מזבח הפנימי אם הוא אצל המזבח קדמה במקום: לד) החיצון וכן משמע במתני׳ מדקאמר: לה) הא של מזבח החיצון באותו מקום עצמו שקבוע רישון: לון וא״כ דהם במקום אחד ע״כ צ״ל דרישון מזבח תיבת דישון נמחק: לון חוץ למחנה ס״א במקום הוצאת הדשן של מזבח החיצון א"כ ודאי אפילו בדישון מזבח החיצון אין מועלין כדאמרינן לעיל כו': כתן שם בדישון מזבח תי' אפילו ל"ש ואות ב' נמחק: כט החיצון וכדאמר לעיל שלשה בית הדשנים תיבות ובכאן גרס נמחק: ט החיצון מועלין באותו מקום: א) לדישון אצל המזבח קדמה דאמר: (כן קדמה אל מקום הרשן אם: (גן ונוצה שישליכנה במקום תרומת הדשן של מזבח החיצון וקשה: (ח) החיצון גופיה ועוד אות ו׳ נמחק: (כן אצל אצל ה״ל. תיבת מזבח נמחק ול״ש: (ו) ממזבח אכן קשה למהר״ם דלא מצינו הדשן גבי מנורה ולפי שיטת הספר נראה דה״ק דשן הדשן כלומר א״כ לימא קרא דשן למאי הדשן ש״מ לרבות מנורה: נון זמן דקאמר הרי הוא כו׳ שחט חוץ אות ב׳ ל"ש: להן עואי קסבר מהלך: לעו דאין מום פוסל בעופות דהא: מן לבהמה אלא ה"ק שאין תורת מום בעופות שאם היה בהם תורת מום הייתי אומר דכיון דגלי פדיון גבי בהמה גלי נמי בעופות אבל השתא דאמר דאין בהם תורת מום א"כ הם חלוקים מבהמה ודוקא

כלומר

אלא דישון מובח הפנימי מנלן. שהיה מניחו אלל מובח החילון ושיהו מועלין בו לחחר שבח עם תרומת הדשן: והסיר אם מוראסו בנולסה וגו' אל מקום הדשן אם אינו ענין. למכתב אל מקום הדשן לדישון מזבח החילון דהא כתיב ביה דשן אחר דכתיב (ויקרא ו) והרים את הדשן תנהו ענין

> האי אל מקום הדשן לדישון מובח הפנימי והמנורה ששם היה מקומו דמועלין בו כבתרומת הדשן של מזבח החילון המונח שם: אימא אידי ואידי. קראי בדישון מזבח החילון מיירי והא דשנה עליו הכתוב והשליך וגו׳ כדי לקבוע לו מקום שתהא השלכת מוראת העוף אלל המזבח קדמה. ואכתי לא ידעינן אמאי מועלין בדישון מזבח הפנימי דהא לא כתיב ביה דישון כלל דהאי דכתיב ודשנו את המובח" ההוא בשעת מסעות קמיירי: אם כן. כדאמרת דלקבוע לו מקום הוא דאתא א"כ לימא קרא והשליך אותו אלל המובח קדמה ותו לא וממילא ידענא דהיינו מקום הדשן דיליף אצל אצל מושמו אלל המזבח ואיכא למימר דבתרוייהו בדישון מזבח החילון קמיירי אלא מדאינטריך למכתב בהאי קרא הדשן ש"מ בדישון מזבח הפנימי מיירי דאם אינו ענין כו' וכיון דכתיב ביה דשן (ה) ים בתרומתה) הדשן של מזבח החילון מועלין בה: הדשן. מריבויים דה"ם חתי דישון המנורה: בתנר' ר"ש חומר חורים שלה הגיע ומנן מועלין בהן. לפי שרחרין למזבח יה כשיבוא שיגדילו: גמ' בשלמא לר"ש. דמחייב מעילה בשלא הגיע זמנן: כדקתני טעמא. בפרק אותו ואת בנוש): שהיה ר"ש אומר. השוחט אותו ואת בנו קדשים בחוץ שני הרי הוא בלא תעשה שח (דאותו ואת בנו) ואין בו כרת שהיה ר"ש אומר כל הראוי לבוא לחחר זמן כגון זה שהוח רחוי לישחט למחר בפנים ושחטו בחוץ ה"ז עובר בלא מעשה ואין בו כרת לפי שאינו מתקבל

בפנים דאיסור אותו ואת בנו נוהג נמי בקדשים (חולין דף עת.) והני תורים נמי שהקדישן קודם זמנן הואיל ויהיו ראוין לאחר מכאן השתא נמי אית בהו מעילה: אלא לרבנן. ת"ק דאמר לא נהנין ולא מועלין מאי שנא ממחוסר זמן דבהמה דקי"ל שנכנס לדיר להתעשר כדאמרי׳ פרק מעשר בהמה (בכורות דף נו.) מחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר דיליף העברה העברה מבכור מה בכור קדוש לפני זמנו שהרי קדוש מרחם שוו אף מחוסר זמן נמי שאינו בן שמונה קדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמנו והני תורין נמי ליקדשו קודם זמנן ולמעול בהו: אמרי. לא דמי מחוסר זמן דבהמה למחוסר זמן דעופות דהיינו טעמא דמחוסר זמן דבהמה קדוש מידי דהוה אבעל מום דבהמה דבר פדיון הוא יו דמיגו דחשיבא דאית בה קדושה כשהיא בעלת מום אית בה קדושה נמי יש כשהיא מחוסר זמן אבל עופות דליכא למימר בהו האי מגו הואיל ואין המום פוסל בעופות דאין תמות וזכרות בעופותי ואין לעופות פדיון הכי נמי לית בהו קדושה במחוסר זמן דעוף: יצאו מידי מעילה דבר סורה. דלא קדשי ה'ים נינהו דלא חזו לגבוה וקדושת דמים נמי לית בהו דאין פודין את הקדשים להאכילם לכלבים⁰ : ו**חיקשי לך מחני**׳ כו'. אלא כי היכי דבמחני' לא אמרי' קדושה שבהן להיכן הלכה ה"נ לא יעו אמר גבי קדשים שמתו הלכך יצאו מידי מעילה דבר תורה מי אבל בהא מודינא לך אע"ג דאמינא ילאו מידי מעילה דבר חורה מודינא דאיכא מעילה מדרבנן בקדשים שמתו ובתורין שלא הגיע זמנן ומשלם הקרן: וקשיא לי. טאתורין כו (כ) דלרב חסדא דאמר וכי קדושה שבהן להיכן הלכה וכו׳ דמשמע דסבירא ליה דאית בהו קדושה ומי איכא מידי דמעיקרא לית ביה מעילה כלל ולבסוף אית בהו מעילה דרבנן כאז בשלמא היכא דהוה בה מעילה מעיקרא מדאורייתא כגון הני קדשים שמתו דאית בהו מעילה מדרבנן לבסוף שפיר אבל בתורין שלא הגיע זמנן דבשעת הקדש לא הוה בהו מעילה מדאוריי׳ דלא חזו בקדשי ה' מי אמרי' דליהוי בהו מעילה מדרבנן לבסוף: והא איכא דם דמעיקרא. לאלתר כשנשחט קודם יכו שמורק אין בו מעילה לפי שאין מועלין בדמים:

המקיז וכי קדושה שבהן להיכן הלכה לאו קושיא היא דהא גבי

מקום הרשן דיליף אצל מושמו אצל המזבח ואיכא למימר דתרוייהו במזבח החיצון קא מיירי אלא מדאצטריך למכתב בהאי

קרא הדשן ש"מ בדישון של מזבח הפנימי קא מיירי: הדשן. מריבויא דה"א אתי דישון של מנורה: בשלמא לר' שמעון. דקא

. מחייב מעילה בלא הגיע זמנן: כדקתני טעמא שהיה ר' שמעון אומר. בפרק אותו ואת בנו השוחט אותו ואת בנו קדשים

בחוץ שני הרי הוא בלא תעשה דשחוטי חוץ ואין כאן כרת: שהיה ר׳ שמעון אומר. כל הראוי לאחר זמן כגון זה שהוא

ראוי לישחט למחר ושחטו בחוץ הרי הוא בלא תעשה ואין בו כרת דאינו מתקבל בפנים דאותו ואת בנו נוהג נמי בקדשים

אף הכא נמי הני תורין שהקדישן קודם זמנן כיון דלקמן מיחזי אית בהו מעילה השתא: אלא לרבנן. תנא קמא דאמר לא

א) זבחים קיב: חולין פא. [נוכר ג"כ בתמורה יט:ן, ב) ולעיל ב. לקמן טו.ן, ג) ופסחים לג: שבועות י: נדרים נט.], ד) נ״ק, ה) גי׳ רש״י אבל, ו) לעיל יא., ו) [במדבר ד], ת) מועלין בו כבתרומת ל"ק, ט) וחוליו דף פא. זבחים חיב:ז. י) וַממורהיד.ן, כֹ וויקרא הן, ל) [תמורה ל:], מ) רש"י אינו גורס בפנים א"ל מודינא לך . דמשמע דרב חסדא קאמר הכי אלא גורם אבל בהא מודינא לד ועולא קאמר הכי לרב חסדא ל"ק, נ) גי' ל"ק אתורין רב חסדא קאמר לעולא דאמר וכו', כ) נ"א למקומה וגירסת ז"ה למחנה. ע) של מזבח החילון ומנ"ל דג' בית הדשנים היה שם והשתא ניחא כו' נ"ק, ב) ומשני דא"ק נ"ק, ל) שישליך מוראה במקום תרומת הדשן וכו' ל"ק, ל) ומשני דשן הדשן כו' צ"ק, ר) נמשני דשן הדשן כו' צ"ק, ר) צ"ל פרת חטאת, ש) צ"ל נהי, ק) וע"ש בתום' ד"ה בשלמח], א) ביונים קודם שעבר זמנן למעול בהו וה"ה דהוה מלי למיפרד כו' ל"ה. ב) אלא מדרבנן גבי קדשים שמתו והא דהוה קשה לי וכי קדושה שנהן כו' נ"ק,

מסורת הש"ם

הגהות הב"ח

(**ה)** רש"י ד"ה ח"כ וכו' וכיון דכתיב ביה דשן דינו כבתרומת הדשו: (3) ד"ה וקשיא לי אמורין דרב [חסדא] דאמר וכי כנ״ל (ותיבת חסדה נמחק): (ותיבת חסדה נמחק):

מוסף רש"י

. הרי הוא בלא תעשה הואיל וראויין לאחר זמן יש בו לא מעשה לשוחטן בחוץ (זבחים קיב:) הואיל ורלוי לאחר זמן, ולאו דידיה מפרש בפרה בתרת לובחים (קיד) מלא תעשון ככל אשר אנחנו עושים וגו' (חוליו פא.). יצאו מידי מעילה דבר תורה. משום דכתיב קדשי ה', וכיון דמתו לא חזו לחדשי ה' ולקחו טו.) אבל מדרבנן אית בהו מעילה (לעיל ב.). יצאו לנחל קדרון. לאה לש"י .לעיל יא א.

רבינו גרשום

אלא מזכח הפנימי מנין. דהוה ליה עביד דישון כלל ושהיה מניחו אצל מזבח החיצון: אמר קרא והסיר אח מוראחו ונו': אח איוו ענין למכתב אל מקום הדשן . הכא דיכול למימר והשליך אותה אצל המזבח ובהכי סגיא דידעי׳ דהיינו מקום . הדשן תנהו ענין האי אל מקום הדשן לדישון של . מזבח הפנימי וששם היה מקומו: אימא אידי ואידי. . קראי בדשן של מזבח חיצון מיירי והאי דשנה עליו הכתוב משום דלקבוע לו מקום אתא דמקום השלכת מוראת העוף תהא אצל המזבח ואכתי לא ידעינן . אי הוה ליה דישון אי לא וההוא קרא דכתיב ודשנו מסעות קא מיירי: ודאי מצי . ליף מהכא א״כ הוא כדקאמרת דלקבוע לו מקום הוא לימא קרא והשליך אותו אצל המזבח ותו לא וממילא ידעינן דהיינו

נהנין ולא מועלין: מאי שנא ממחוסר זמן. רבהמה דוכנס לדיר להתעשר כראמרינן בפרק מעשר בהמה ןבהלכה דהלקוח תניא ר' שמעון בן יהודה אמר משום ר' שמעון מחוסר זמן כו'ן נכנס לדיר להתעשר והרי הוא כבכור מה בכור קדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמנו אף מחוסר זמן קדוש לפני זמן יוקרב לאחר זמן ומעשר יליף העברה העברה מבכור אף הני תורין נמי ליקדשו לפני זמנן ולמעול בהן: אמרין. לא דמי מחוסר זמן דבהמה למחוסר זמן דעופות דהיינו טעמא דקדושה בבהמה גלי פדיון אבל לא בעופות: מהן זמנו למעול בהו: דמחוסר זמן דבהמה מידי דהוה אבעל מום דבהמה דבר פדיון הוא כדתנן כל הקדשים שקדם מומן להקדישן ונפדו דמיגו דחשיבא דאית בה קדושה בעלת מום אית ביה נמי קדושה אפילו כשהיא מחוסר זמן אבל עופות דליכא למימר בהו האי מיגו הואיל ואין המום פוסל בעופות הכי נמי אין בהן קדושה במחוסר זמן: יצאו מידי מעילה דבר תורה. דלאו קדשי ה' נינהו דלא חזו לגבוה דהא מתו: א"ל. רבא אע"ג דאמינא יצאו מידי מעילה דבר תורה. דלאו קדשי ה' נינהו דלא חזו לגבוה דהא מתו: א"ל. רבא אע"ג דאמינא יצאו מידי במחוסר זמן: יצאו מידי. דמעיקרא לית בה מעילה כלל ולבסוף אית בה מעילה מדרבנן ואתורין קא קשיא ליה והכי קא קשיא ליה אי אמרת בשלמא היכא דהוה ביה מעילה מדאוריי מעיקרא

כגון הני קרשים שמתו אי אמרת דאית בהו מעילה מדרבנן לבסוף שפיר אבל בתורין שלא הגיע ומגן דלא הוה בהון מעילה דאוריי בשעת הקדש דהא לא חזו לקדשי ה' מי אמרי דליהוי בהון מעילה מדרבנן: דם בתחלה.

זעירא עי׳ תוספות תמורה לא:

ד"ה ואפילו], ב) ל"ל מגופה

הוא קתני כו' נ"ק בשם ס"י,

ג) תמורה לא :, ד) דמייתיל"ק,

ס) מיהו כך היה קשיא לי כו׳

נ״ה. ו) אים בהו מטילה משמט

אפילו בקדשים קלים כו' ל"ק,

ו) [לעילית.], ה) דחזיא לכפרה

כו' ל"ק, ט) [וע"ע תוס'

ברכות לא. ד"ה המקיז וע"ע

מומ' יומא נמי ד"ה הואז.

מ א מיי׳ פ״ב מהלכות

מעילה הלכה יא: ב ב מיי שם פ״ה הלי ו: בא ג מיי׳ פ״ג מהלכות מעילה הלכה יב: בב ד מיי׳ שם הל׳ יג ופרק ה הלכה יג: בג ה מיי׳ פ״ה מהל׳ מעילה

>)⊕(← שימה מקובצת

ורב הונא אמר זעירא ff המקיז: כן אמר זעירא המקיז תיבת רב נמחק: גן שבחצר לא נהניז ולא מועליז ודמיהז יפלו ללשכה אמאי: דו אמרי :מידי איריא התם פרש ס לה האי אזיל ואחרינא אתי לאפוקי דם דמגופה הוא קתני: ון בחצר של הקדש הוא הדין: ז] אפי׳ : האי: זן וקאמר אלא גבי עז וכו׳ אפילו אם תיבת אבל זמנן שמועלין בהם: וּאַן ליה עולא תיבת עלה נמחק: ינ] דהכי פירש מודינא אות ר׳ נמחק: יגן מתוך קושיית דאיכא מעילה בהן מן לך: התורה דמודינא יד] הייתי מקשי כך: טוז משום דקא פסקת ואמרת: **טו**] וא"כ הוא דכי אות י' נמחק: יו] לכפרה נתתיו ולא למעילה י"ל כו׳ שחוטה דחזיא לכפרה אבל: ית] וקס"ד מדקאמר דם נעכר ונעשה חלב דדם: יען דם כלומר הבהמה לא תוכל חשוב כגוף הבהמה אבל חלב דמתקיימין שפיר בלא חלב: כן הקדשים ופרש היינו מה שיוצא מיד מן כבר מן הבהמה מזמן מרובה ונדרס ברגלים: כחז שר"ל דמ"מ שישלם אותו שנהנה ממנו מה שנהנה דהיינו הקרן: **לכ** לנדבה פי׳ הגזברין ימכרו אותו ויגיעו דמיו ללשכה: **כג**ן תזבח ולא גיזה בשר: כדו דשריא כדאיתא בבכורות: להן דמן . נמי ליבעי: כון לאתויי גיזה אכן י״ל חלב ואין תיבת בהו ואות ל' נמחק: כוז תגוז וגבי למעוטי אות ו' נמחק: כקו מתיבת ושם עד תיבת וכן בס"א אינו: לען א"כ הדרא קושיא לדוכתיה דחלב עצמו אסור ואמאי ותיבות וקשה לן ל"ש: מ דאסור מז התורה מ"מ כיון כו׳ דלא קרינא ביה קדשי ה׳: (ה) נפקי ליה (כן איסורא דאורייתא מדקאמר לא יצא אפילו בדיעבד ומ"מ ליכא מעילה בהן משום דלא: דקדשי כדק הבית דהיינו קדושת דמים ולכך פריך ומי . לית בהן מעילה והלא בכל דבר העומד לימכר לעשות מעילה: (ה) המים שבעזרה וגם: לח וגר׳ והכור עצמו אינו ראוי לא למזכח ולא לבדק הבית כי אם למכור אשפה: (ו) הבית כמו שהם :כי אם ע"י מכירה שובך למז בדה"ב אלא למכור ולהביא הדמים כדפי׳ אבל

כלומר ומ"מ קשיא לי גבי מתניתין דתורין שלא הגיע זמנן דמשמע ליה ין לכי שיגיע זמנן מועלין בהם ומי איכא מידי דמעיקרא לית בהו מעילה קודם שיגיע זמנו ולכשיגיע זמנו אית בהו מעילה וקשיא לפירוש זה חדא דמאי מייתי ראיה בסמוך מדם דכי יצא לנחל קדרון מועלין בו והלא לא

הוי מעילה בדם אלא מדרבנן וגבי תורים לכשיגיע זמנו מועל בהם מה"ת ועוד קשיא דמשמע שבא לישב קושיתו דלעיל ולא משמע דקאי אההיא דתורין ד'דאייתי ליה יאז עלה לכך נראה דהכי יש פירושו מודינא לך דאיכא מעילה מדרבנן כלומר לא כמו שאחה סובר מחוך יגו קושיחו דאיכא מעילה מה"ת מודינא לך דאיכא מעילה מדרבנן דוקא ולא מה"ת וקשיא לי מי איכא מידי כו' כלומר ה' מיהו הייתי יו מקשינן כך והיה קשיא לי על דבריך מי איכא מידי כו' משום שון דקאמר פסיקתא ואמרת דכל קדשים שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן י) אית בהו מעילה אפילו בקדשים קלים ואמאי הא לית בהו מעילה בקדשים קלים קודם שמתו ולבסוף לחחר שמתו איכא מעילה מדרבנן והיינו הא דקאמר לעיל וכי קדושה שבהן להיכן הלכה כלומר חדושה שבהם שלא היה בה מעילה כלל להיכן הלכה שתחול עליה קדושה חמורה והשתא ניחא דמייתי שפיר מדם דאיכא מעילה לבסוף מדרבנן דהוא הדין גבי קדשים שמתו שהיה בהם מעילה מדרבנן ואע"ג דמעיקרא ליכא בהן מעילה כלל והדר דחי התם איכא מעילה במקיז דם אפילו מה"ת ואם כן שוז הויא דכי נמי נשחטה יש בהן מעילה מדרבנן:

המקיז דם בבהמת קדשים אסור ומועלין בו. וא"ת הכתיב

אין עוקרין את האבנים ממש לשום אותן לבדק הבית דא״כ היה פוחת דמיו דהשובך שוה יותר כשהוא שלם מליטול את האבנים

ולשום אותן לבדק הבית מתיבת דשובך עד תיבת וכן נמחק: (ען הבית לעשות קורות אות ל' נמחק: מן גפן היה ראוי למזבח זית. שמן

למנחות גפן. יין לנסכים:

לכפר ודרשינן "לכפרה יו נתרבו ולא

למעילה י"ל דה"מ בדם שחוטה ח ההיא לכפרה אבל דם בהמה חיה דלא חזי לכפרה לאש: בותיב רב המנונא וביצי תורים כו'. וקס"ד יתו דדם כמו חלב ומשני כי קאמר גבי דם דלא מקיימא בלא דם ישו וחשוב כגופה אבל חלב דמקיימא שפיר בלא חלב לא הוי כגוף הבהמה:

בהנאה ומועלין בו: גופא אמר רב הונא אמר סרב המקיז דם לבהמת קדשים אסור בהנאה ומועלין בו מתיב רב המנונא חלב המוקדשין וביצי תורין לא נהנין ולא מועלין אמר ליה כי קאמריגן לגבי דם דלא מתקיימת בלא דם אבל חלב דקא מקיימא בלא חלב לא מתיב רב משרשיא, הזבל, יוהפרש, שבחצר יו אין נהנין ואין מועלין ויפלו דמיה ללשכה אמאי הכא גמי לא מקיים בלא פרש אמרי זי מאי איריא הדין פרש דמן עלמא קאתי לה 🔊 אזיל האי אתי אחרינא לאפוקי דם יימגופה הא קתני לא נהנין ולא מועלין ודמיו ללשכה מסייעא ליה לרבי אלעזר דאמר ר"א כל מקום שאמרו חכמים קרוש ואינו קרוש דמיו יפלו ללשכה: מתני׳ י חלב המוקרשין וביצי תורין לא נהגין ולא מועלין בר"א בקרשי מובח אבל בקדשי ברק הבית הקדיש תרנגולת מועלין בה ובביצתה חמורה מועלין בה ובחלבה: גמ' אלא גבי מזבח כי אקדשה קדושת דמים לא אית בה מעילה אמר רב פפא חסורי מיחסרא והכי קתני בד"א כשהקדיש קדושת הגוף לגבי מזבח יאבל הקדישו קדושת דמים לגבי מזבח נעשה, כמי שָהקדישו לבדק הבית הקדיש תרנגולת מועלין בה ובביצתה חמורה מועלין בה ובחלבה: מתני' ייכל הראוי למזבח

המקיז דם לבהמת קדשים. אותו דם שהקיז אסור בהנאה ומועלין בו דכיון דלא חזי לזריקה חשיב כגופה דבהמה ומועלין בו וכיון דאית ביה האי מעילה מעיקרא מש"ה אית ביה מעילה נמי לאחר שיצא לנחל קדרון אבל תורין דלא הויא בהו מעילה מעיקרא כלל קשה לי: איסיביה רב המנונא חלב המוקדשין וכו'. ולא אמרי' דכגופה דאמר המר המקיז דם לבהמת קדשים אסור האמר המקיז דאמר דמי הכי נמי לימא גבי מקיז דם אמאי

מועלין: דלה מחקיימת הבהמה בלה דם. דדם הוא הנפש להכי אמרי׳ כגופה דמי ומועלין בו: הא מסקיימא בלא חלב. הלכך אין מועלין בו: הובל והפרש. של קדשים שהוא בחצר יו ה״ה בכל מקום אלא דדרכו להיות בחלר של הקדש לא נהנין ולא מועלין: ויפלו דמיו ללשכה גרסי׳: הכח נמי לח מקיימה הבהמה בנה פרש. שלה יהה קלת פרש במעיה וכגופה הוא ולימעול ביה: אמרי. לא דמי דמה לפרשה דפרש מעלמא אתי לה לבהמה מחמת מאכל של חולין אפילו זו אזיל מגופה לגמרי אתי אחרינא כשתחזור ותאכל ולא כגופה דמי הלכך אין מועלין בו: לאפוקי דם. דגופה של בהמה היא שהרי נברא עמה הלכך מועלין בו: קסני לא נהנין ולא מועלין ודמיו ללשכה מסייע ליה לר"א דאמר כל מקום שחמרו חלמים קדוש וחינו קדוש. דהיינו לא נהנין ולא מועלין דמיו יפלו ללשכה: כותבר' בד"ח בקדשי מובח. הואיל וחלב ובילים אינן ראוין למזבח הלכך אין מועלין בהן: אבל בקדשי בדק הבים. הואיל וקדושת דמים הן וכולן ראוין לבדה הבית אפילו אם הקדיש תרנגולת וכו' דמועלין בין בבילים בין בחלב: גבו' (א) השתא קא דייק למתני' דהתני בד"א וקאמר חו גבי מובח אפילו

כי אקדשיה קדושת דמים לית בהו מעילה דהכי משמע בד"ח בקדשי מובח חבל בקדשי בדה"ב וכו' שו חבל אם הקדיש בהמה ועוף למובח שיקנה מהם דבר הראוי למובח אין מועלין בחלב ובילים ואמאי לית בהן מעילה אלא אמר רב פפא כו':

הפרש והובל שבחצר. פירוש שילאו מן הקדשים ס: ודבייו יגיעו ללשבה מסייע ליה לר"א ראמר ר"א כל מקום שאמרו חכמים קרוש ואינו קרוש. כלומר לא נהכין ולא מועלין דמיו יפלו לנדבה משמע שר"ל לא שישלם אותו שנהנה ממנו את הקרן ול"ג דאם כן מאי איכא בין לא מועלין מדרבנן למועלין מדרבנן דאפילו כי איכא מעילה מדרבנן לא משלם אלא קרן כדפיי במחניי וכל לא מועלין דמחניי ר"ל דלא מועלין אף מדרבנן אלא ה״פ ודמיו יפלו לנדבה הגזברים חייבים ליטפל בפרש ובזבל למוכרן ולהגיע דמיו ללשכה וה״ק ר״א כ״מ שאמרו חכמים קדוש ואינו קדוש כמו חלב המוקדשין וכיוצא בו שאין יכולין ליהנות מהם מה יעשו מהם יפלו דמיו לנדבה כם: חלב המוקדשין וביצי תורין לא נהגין ולא מועדין. פירוש חלב של בהמה נקבה של קדשים וכן בילים של חורין של הקדש שקדושתם קדושת מזבח כדמפרש ואזיל וא"ח הא חינח בבילי חורים דלא מצינו שיהא שום איסור בהם אלא חלב המוקדשין הא אשכחן דאסור אף בפסולי המוקדשין דאמר (בכורות דף טו.) חזבת ישי? [ולא גיזה] בשר ולא חלב וא״כ אמאי אין מועלין ו״מ דכי אסר רחמנא חלב ה״מ לענין שאסור לחלוב כי היכי דרשינן (שם) מחזבח ולא גיזה דאסור לגווו 🌣 אבל החלב עלמו שרי מידי דהוה אג'יזה דשרים דו ול"ינ דוודתי א"א לומר כן דהא אמרי" בפ' השוחט (חולין דף לו.) הואיל ואסירי בגיזה ועבודה דמן דש ליבעי קבורה ומאי קאמר והא גיזה עלמה שריא אלמא מייתי ראיה מחלב דאסור אף כי נחלב כבר והא דמייתי גיזה ° כמו וכו׳ הוא ושיטפת הש"ס הוא לאיחויי כו בהו לגיזה ועבודה ואין לחמוה מ"ש חלב מגיזה דגבי גיזה דרשיי (בכורות שם) דאסור לגוזו וגיזה שרי וגבי חלב אף כי נחלב אסור וי"ל דהכא והכא במשמעותיה דקרא דלמעוטי גיזה כתיב חזבח כלומר אבל לא חגוז 🕫 למעוטי חלב כתיב ואכלת בשר דמשמע אבל חלב לא תאכל 🕫 ושם בחולין (דף לו.) פירש כן אלמא משמע דחלב עצמו אסור וכן משמע בהדיא בבכורות (דף ו:) דקאמר מדאסר רחמנא חלב של פסולי המוקדשין הא חלב דחולין שרי א״כ בשו דחלב עלמו אסור וקשה לן אמאי אין מועלין ונרא׳ לפרש למורי שי׳ דנהי דאסור ש מ״מ כיון דאינו ראוי לבא למובח אין מועלין דלא הוו קדשי ה' וגם אין חיות הבהתה חלוי בו דלהוי חשוב כגוף הבהתה וראיה מדאמר בר"ה (דף כת.) שופר של עולה לא יחקע ואם חקע ילא שופר של שלמים לא יחקע ואם חקט לא יצא וקאמר החם מ"ש ומשני גבי שופר של עולה כיון דמעל נפקי לא לחולין אבל של שלמים דליכא מעילה איסור הוא דרכיב עליה אלמא דבשופר של שלמים איכא איסורא לש ומ"מ ליכא מעילה בשלמים משום דלא הוו קדשי ה':

הקדיש תרנגולת מועלין בה ובביצתה. גם דהכל רלוי לימכר ולהכיל הדמים לבדק הכית: אלא גבי מובח כי אקדיש קדושת דמים דית בהו שעידה. קס"ד דה"ק במתני בד"ח בקדשי מזכח שהקדישו לצורך מזכח למוכרו וליקח מהן צורכי מובח לה וקדשי בדק הבים דהיינו קדושת דמים: במה דברים אמורים שהקדישו קדושת הגוף לגבי מזבח. פירוש ליקרב לגבי המזבח וא"כ לא היה דעתו להקדיש דבר שאין ראוי למובח כמו חלב המוקדשין וביצי חורין ולכך אין מועלין: בל הראוי דמובח בו'. כדמפרש ואויל הקדיש בור מלא מים דהמים ראוים לבדק הבית לגבל בהן את הטיע אבל אין ראוים למוצח שהרי הקרב והכרעים לא היו רוחלים אלא באמת המים להו וגם לא חזו לניסוך המים דבעינן בניסוך המים שיהיו מים חיים כמו ששנינו בפרק לולב וערבה (סוכה דף מח.) שהיה ממלא ממעיין בית השילוח כדנפקא לן החם מדכתיב ושאבתם מים בששון וגו' לוו אשפה מלאה ובל אין ראוי לא למובח ולא לבדק הביח לוו שובך מלא יונים היונים ראוים למובח להקרבה אבל השובך אין ראוי לבדק הבית לש דשובך שוה הרבה ואין עוקרים אבניו 0לשום בבדק הבית דאם כן פוחתין דמיו וכן באילן ובפירות אין האילן ראוי לבדק הבית נעו לקורות דאם כן היה פוחת דמיו והפירות אין ראוין למובח כדכתיב (ויקרא ב) כל שאור וכל דבש לא תקטירו ודבש היינו כל מיני מתיקה אך אם הוא זית או גפן ש ראוים למובח זית לשמן למנחות וגפן ליין לנסכים ואין ראוים לבדק הבית כדפרישית: ומועלין

אחרינא כשתחזור ותאכל ולא כגופא דמי: מסייעא ליה לר׳ אלעזר. הא דקתני לא נהנין ולא מועלין דהיינו קדוש ואינו קדוש ל) והכי מסייע ליה דקדוש ואינו קדוש זהו לא נהנין ולא מועלין דההיא דקתני לא נהנין ולא מועלין מסייע בה

הכי ודמיו יפלו ללשכה לבדק הבית ובמסכת זבחים הויא: בד"א בקדשי מזבח. דהואיל וחלב וביצים אינן ראוין למזבח הלכר לא נהניז ולא מועליז: אבל בקדשי בדק הבית. הכי נמי דמועליז בהז הואיל וקדושת דמים הז ראויז הז לגבי בדק הבית.

השתא קא דייק לה למתני דקתני בד"א כר: וקאמר אלא בקדשי מובח אי אקדיש להאי חלב ובצים לקדושת דמים. למובח שיקנה מהן דבר הראוי למובח לא אית ביה מעילה אמאי: אלא אמר רב פפא חסורי מחסרא כרי.

מ) נראה דצ"ע והכי מסייע ליה לר"א דאמר כל מקום שאמרו חכמים קדוש ואינו קדוש דהיינו לא נהנין ולא מועלין דמיו יפלו ללישכה דההיא כו׳

י) ל"ק, כ) אבלגיוה עלמה שרי ה"ה חלב מידי דהוה כו' נ"ה. לשום בבדק הבית לקורות

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה אבל בקדשי וכו' בחלב הס"ד ואח"כ מ"ה אלא כו' השתח וכו' לית בהן מעילה ומשבי אלא:

גליון הש"ם

תום' ד"ה חלב וכו' כמו ובו'. כעין זה כתבו תוספות גיטין דף פ ע"ב ד"ה זו :)"[1

מוסף רש"י

אסור בהנאה ומועלין בו. ואע"ג דקי"ל אין מועלין בדמים, ילפינן לה מקראי במסכת יומא (נט:) ובשחיטת חולין (קיז.) הני מילי כשנשחטו בעזרה, דאיכא למימר נתתיו לכם על המזבח לכפר (ויקרא יו) לכפר נתתיו לך ולא למעילה, אבל בדם הקזה מועלין, כלומר אם נהנה מביא **קרנן מעילה** (ברכות לא.). חלב המוקדשין. חלג של מוקלטין (תמורה לא:)**. וביצי** תוריז. גבי קדשי מזכח נהיט מורין דחזי לגבי מובח, וגבי קדשי בדק הבית נקט תרנגולת ולא תורין, דאורחא דמילתא נקט, דאין דרך להקדיש לבדק הבית דבר הראוי למזבח (שם). למזבח ולא לבדק הבית. כגון שור וכבש ועז תמימים, דהמתפים תמימים לבדק הבית עובר בעשה. וכו תורים ובני יונה סולת ולבונה וייו ושמו. כל הנד גופו ראוי למזבח ואין ראוי לכבשן בבנין (רשב"ם

→

רבינו גרשום

שנתקבל בכלי איז מועליז בו: המקיז דם לבהמת לדשים. אותו דם שהקיז: . אסור בהנאה ומועלין בו. חשיב נמי כי גופה דבהמה ומועלין בו: דלא מתקיימא הבהמה כלא דם. דדם הוא הנפש הלכד מועליז בו: הזבל והפרש שבחצר. של אלא דרגיל למיהוי בחצר של הקדש: הכא נמי נימא לא מתקיימא בהמה בלא פרש. שלא יהא לה קצת אמרין. לא דמי דמה לפרשה דפרש מן עלמא אתי לה לבהמה מחמת מאכל אפילו

אזיל האי לגמרי מגופא אתי

א) ב"ב עט. ע"ש, ב) [ס"א רבי שמעון ועיין תוי"ט], ג) ופסחים נו.ז, ד) וזבחים ט. לו: תמורה ה:ז, ה) ועי׳ מוס׳ יומא נט: ד"ה והרי], ו) [ל"ל המוקדשין], ז) שבתוכו דכל הני כו׳ והשאר נמחק נ״ק, ה) נ״ל הקדש, ע) ובמוקדשין כתיב שבעת ימים תחת אמו כו' נ"ק, י) הפרה מכרשיני הקדש דגבי פועלים כו' נ"ק, כ) והדש קלעילין של חולין נ״ק, ל) ש״מ מדקאמר נ״ק, מ) חוליא מן הבור ונהנה כו׳ צ״ק, כ) ולא אמרינן שיקנה חלר הקדש כמו שהונה חלר הדיונו דחלר משום יד כו׳ ל״ק, ם) חולין הס״ד ואח"כ ד"ה ולד מוקדשין וכו' ל"ק, ע) נ"א כן, פ) קאי הס"ד ואח"כמה"ד דישו כו', 3) דבור

תורה אור השלם

זה שייך אחר ד"ה הפועלים

ל"ק, ק) העברה גבי בכור כתיב

והעברת כו' נ"ק, ר) נ"ל נאנך,

1. לא תחסם שור בדישו: דברים כה ד

הגהות הב"ח

(מ) רש"י ד"ה בור וכו' מים :חיים נ"ב עיין בב"ב דף עט (ב) ד"ה וכן פרה של חולין הדשה נשל הקדש: (ג) ד"ה הפועלין וכו׳ לא תאכל פרה מכרשיני:

→@(< מוסף רש"י

לבדק הבית ולא למזבח. כגון זהב וכסף ואבנים יקרות וכיולה בהן (שם). לא למזבח ולא לבדק הבית. כגון חלכ וגבינה מוריים אשפה עשבים וכיולא בהן. וכל הני דקתני ראשון ראשון חשוב, דקדשי מזכח חשיכי מקדשי כדק הבית, וקדשי בדק הבית חשיבי מהדשי דמים, שאין ראויין גופן לא למזבח ולא לבדק הבית אלא לימכר וליקח בדמיהן צרכי מזבח או בדק הבית, הכל כמו שפירש בשעה שהקדיש, הלכך לא זו אף זו קחני, דלא מיבעיא הנך קמאי דחמירי דמועלין במה שבתוכן, אלא אפילו הנך בתראי מועלין נמי במה שנתוכן (שם). הקדיש בור מלא מים. כשהקדיש לא הזכיר אלא את הבור. מים ראויים לבדק הבית לעשות טיט, ולא למזבח, דמים מכונסין פסולין לניסוך המים, וגם אין מדיחין בשר הקרבנות אלא מאמת המים שבעורה שם. אשפות מלאות זבל. אינן ראויות לא למובח ולא לבלה הבית (שם). שובד מלא יונים. ראוי למזכח ולא לבדק הבית, דלא חזו לשקען בבנין, והשובך עלמו לא הוקדש אלא לדמיו, דאם עוקרין אותו ממקומו ליתנו בבנין זהו הפסד גדול, שהשובך נמכר ביוקר, ועוד כל הני דקתני למזבח ולא לבדק הבית כו' אמה שבתוכם קאי, והכי קאמר לא מיבעיא אי הוו מה

מתני' צור מוא מים. ראוי לגדק הבית לבנין לעשות בו טיט ולא ומועלין בהן ובמה יו שבתובו. פי' רשב"ם בהמוכר את הבית (ב"ב בר א ב מיי פ"ה מהל למובח ולניסוך המים נמי לא חזי שלא היו מנסכין אלא ממי השילוח שהן מים חיים (ש): אשפה מניאה ובל. היא עלמה אינה ראויה לא וקשיא דאמרינן לקמן (דף יה:) דאין מעילה יא במחובר לכן פר"ת בגון למובח ולא לבדק הבית: אינו מנא פירום. אמר לי רבי דהאי אינן שעקר מיחוליא ונהנה הימנה דהוי חלוש ים: אבל אם הקריש בור ואח"ב

הוא גפן וראוי למזבח ולניסוך היין ולא לבדק הבית לבדק הבית ולא למזבח לא ואינו ראוי לבדק הבית לפי שעלי גפן דקין הן ואינן ראויין לשום בנין ובבכורים לא מיתוקמא שהרי אינם קריבין לגבי המובח: שדה מלחה עשבים. אינה ראויה לא למזבח ולא לבדק הבית: ואין מועלין במה שבחורו". (דבור ונתמלה מים) ח דכל הני הוו גידולין: ר' יוסי אומר כו'. לא פליג אלא אהנך תרתי דת"ק אמר אין מועלין בשבח הקדש במה שהשביחו לאחר שהוקדשו ורבי יוסי סבר המקדיש שדה או אילן מועלין בגידוליהם הואיל וגדלו ממש בהקדש אבל בור ואשפה ושובך דלאו גידולי זו שובךתו נינהו לא פליג רבי יוסי: ולד המעושרת לה ינוק מן המעושרת. לפי שהיא קדושה דכתיב (ויקרא מ) העשירי יהיה קודש ובנה חולין הוא ונמלא נהנה מחלב המוקדשין: ואחרים מתנדבים כן. כלומר בסתם ודאי אסור לינק מן המעושרת אבל אחרים מתנדבים כן שמתנין קודם לכן על מנת כן אני מכנים נקבה זו לדיר להתעשר שאם תקדש יהא חלבה חולין שתהא מניקה ולדה בהיתר. ושמעתי דלהכי מהני להו תנאה הואיל ויכולין לעכב שלא תכנס נקבה זו לדיר עד לאחר זמן הלכך מהני תנאה והוי כנדבה ולהכי

למזבח ולא לבדק הבית מועלין בה כיצד הקדיש ״בור מלא מים ₪ אשפות מלאות זבל שובך מלא יונים אילן מלא פירות שדה מלאה עשבים מועלין בהם ובמה שבתוכה אבל יאם הקדיש בור ואח"כ נתמלא מים אשפה ואח"כ נתמלא זבל שובך ואח"כ נתמלא יונים אילן ואח"כ נתמלא פירות שדה ואחר כך נתמלאה עשבים מועלין בהם ואין מועלין במה יו שבתוכה ייר' יוםי אומר המקדיש את השדה והאילן מועלין בהן יובגידולה מפני שהן גידולי הקדש יולד המעושרת לא יונוק מן המעושרת ואחרים מתנדבים כן יולד המוקדשין לא ינוק מן המוקדשין ואחרים מתנדבים כן הפועלים לא יאכלו מן גרוגרות הקדש יוכן פרה חַ מכרשיני הקדש: גמ' קתני ולד המעושרת לא ינק מן המעושרת מנהני מילי אמר רב אחדבוי בר אמי אתיא יו י העברה העברה מבכור מה בכור מועלין בו אף חלב המעושרת סמועלין בו חלב יהמוקדש נמי אתיא אמו אמו מבכור: הפועלין לא יאכלו כו': מאי מעמא אמר רב אחדבוי בר אמי, דאמָר קרא ילא תחסום שור ברישו דישו שלך ולא דישו של הקדש הדש קלעילין בשרה הקרש מעל והא בתלוש

בעינן אמר רבינא ש"מ יאבקה מעלי לה:

מתני' ואחרים מתנדבין ש כו' כלומר ואחרים בעלי בתים נדיבי לב היו מתנדבין להניק אותן ולדות מבהמות שלהן יון שהיא חולין וכן בפועלים ופרה של הקדש לפי שעושין בשביל הקדש היו עשירים מתנדבין לפרנסם: מאי שעמא. אפועלים דלא יאכלו פי קאי. דישו [שלך] ולא של הקדש ואיתקש פועל לשור כדאמר בב"מ (דף פט.) איתקש חוסם לנחסם ונחסם לחוסם:

דף עט.) דגבי בור שייך מעילה כגון שהלניע חפלים לחוכו

נתמלא כו' מועלין בהם אכל לא

יגו מה שבתוכו. סולא ביונים מטעם הפקר

לחלר משום יד איתרבאי (גטין דף כא.)

ואין יד להקדש יה וגבי אילן ונתמלא

משום דאין מעילה בגידולי הקדש ר' יוסי

אומר כו' קסבר יש מעילה בגידולין:

ולד המעושרת. כלומר שנולד קודם

והוה הולד חולין ולכך קאמר לא ינוק

מן המעושרת כדמפרש בגמרא טעמא

מקרא: ואחרים מתנדבין כז. כלומר

ויש [בני] אדם מתנדבין ומתנין קודם

הכנסתה לדיר על מנת שתניק בנה

שהוא שחולין. ולד מוקדשין שהוא חולין

שנולד קודם שהקדיש מיו [האם]:

הפועלין לא יאכלו מגרוגרות של

פועל אוכל בין בתלוש בין במחובר

כדאמר בב"מ (דף פו.) מ"מ בשל הקדש

אינו אוכל כדמפיק ליה בגמרא מקרא

וכן פרה שוו לא תאכל מן כרשינים

של הקדש ומותר לחסום פיה וקשיא על

מה שפירש ואחרים מתנדבין שהיו מתנים

על מנת להניק דלישנא לא משמע כן

וה"ל למימר ואחרים מתנין בכך ועוד

קשיא דבתוספתא קתני לה גבי פועלים

ופרה והתם מה מועיל התנאי בדבר

שהוא כבר של הקדש לכך נראה לפרש

הקדש. אע"ג לבהליוט

שנכנסה אמו לדיר להתעשר

קלעילין. מין קטנית הוא: והא בתלוש בעינן. דהא אין מעילה יתו בקרקע במחובר: אבקה יש מעלי. פירוש האבק של קרקע שהוא תלוש שמשבח הקטנית כשהוא דש בקרקע של הקדש האבק עולה מן הקרקע: 6 אתיא העברה ק העברה. כז דכמיב גבי בכור (דכתיב) (שמות יג) והעברת כל פטר רחם גבי מעשר בהמה כתיב (ויקרא כו) כל אשר יעבור תחת השבט מה בכור מועלין בו לאו בחלב קאמר שהרי לא שייכא הנקה בבכור דהא זכר הוא אלא ה"ק מה בכור מועלין בכולו אף מעשר מועלין בכולו ואף כאז בהנקת הבן ולאו דוקא מועלין דהא אמרינן לעיל (דף יב:) חלב המוקדשין אין מועלין בו אלא רולה לומר שנאסר החלב להניק ממנו חלב המוקדשין נמי להכי אסרינן במתניתין להניק ממנו דאתיא אמו אמו מבכור דכתיב גבי בכור בפרשת משפטים שבעת ימים יהיה עם אמו וגבי מוקדשין כתיב בפרשת אמור שבעת ימים (יהיה) תחת אמו וא"ת למה לי קרא לאסור חלב המוקדשין חיפוק ליה מדדרשינן בכורות (דף טו.) גבי פסולי המוקדשין בשר ולא חלב ים ואין לומר דהתם היינו דוקא לאחר שפירש אבל בהנקה לא אסור אי לאו האי קרא דהכא זה אינו כגו ודאי דלכאורה משמע שחלב פסולי המוקדשין בכל ענין יח הוא אסור וי"מ דכי אסר

רחמנא חלב פסולי המוקדשין היינו באכילה דכחיב (דברים יב) ואכלת בשר ולא חלב אבל בהנאה שריא ולהכי לריכינן הכא לגזרה שוה דאמו אמו לאסור אף הנאת יניקת הולד יה ואין נראה דהא אמרינן פרק השוחט (חולין דף נו.) הואיל ואסירי בגיזה ועבודה סלקא דעתך אמינא דמן יח ליבעי קבורה משמע דאף החלב אסור בהנאה וטעון קבורה דהא ודאי מדמי דם לחלב ולא לגיזה ועבודה כדפירשתי במתניתין לעיל לכך נראה למורי ש" דאי לאו האי קרא דהכא דקאסר חלב כיו במוקדשים לא הוה דרשינן גבי פסולי המוקדשין דבשר אתי למעוטי חלב דלא הוה ידעינן לה למאי קאסי בשר למעוטי אבל השתא דאסר חלב במוקדשין יש קאתי בשר לומר אבל חלב כדקאי קאי חדע מדאצטריך לכחוב ולא חגוז בכור ישיי שורך ואסור גיזה בקדשים ואמאי צריך תיפוק ליה מדאמר גבי פסולי המוקדשים חזבח ולא גיזה אלא ודאי לא הוה ידענא למאי האמי חזבח למעוטי אבל השתא דאסור גיזה בקדשים אם כן אתי חובה לומר אבל גיזה כדקיימא קיימא ואם תאמר במרובה (ב"ק דף עוז) דקאמר כל מקום

שבתוכו קדשי מזבח דקדישי, אלא אי הוו נמי קדשי בדק הבית קדשי (שם). אילן מלא פירות. לא למזבח ולא לבדק הבית, דלבנין לא חזו ולקרבן נמי לא חזו כדכתיב (ויקרא ב) כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו, ובכורים לכהן קן כתרומה (שם). שדה מלאה עשבים. עשבים לא חזו לא למזבח ולא לבדק הביום (שם). מרעליון בחם. אם נהנה מהן שוה פרוטה, כגון הצניע חפליו בכור, או הוריד שם חבית של מים לקרכ, וכן אם חלה חפליו באילן או נמן זונים בשורך והניח זצלו במחקום אשפחו, ובפחה שבחוכה. אם ההנם מגופן שאכל מן הפירות ומן היונים ומן המים, כדנפקא לן (יקפון יח) דכמחובר לקרקע יש מעילה אם נהנה אע"פ שלא פגם, וכמלושין לא הייא מעילה עד שיפגם (ב־ב שם). ראין מועלין במה שבתובה. דס"ל אין מעילה בנידולון, דמשום גרמא דקגרים ליה קרקע הקדש ליגדל אין לנו לעשותו הקדש, דמ"מ אין ממון (בב"ח ממשות) דהקדש מעורב בהן (שם).

שימה מקובצת

ם אשפה מלאה זבל: כן במה שבתוכו אות ה׳ נמחק: גן המעושרת לא ינק אות ו׳ נמחק וכצ״ל לקמן בסמוך: דן פרה לא תאכל מכרשיני: 51 העברה. עייז תמורה ודף יס ע"ב): 11 מים וכל הני אות ד' נמחק: 11 על תיבת שובר נרשם, הו למעלה להורות כי לפ"ד ראוי למחקו: סן מתיבת וגבי עד תיבות מה בכור ל"ש: טן עצמו ש"מ מדקאמר מעל אבקה: ין ובמה שבתוכן בשלמא במה שבתוכן גבי בור דמועלין היינו המים אבל בבור עצמו היאך מועלין ופי׳ רשב״ם בפרק המוכר: 16 מעילה בכה״ג דהוי במחובר: יכן תלוש וכן צריך לומר בכל הני דמחוברים: עם לא במה שבתוכו ולא קני מטעם תיבת וביונים נמחק: ידן להקדש וכן גבי אילן אות ו׳ נמחק:

קרי להו אחרים שאינן מחמירין עליהן

כראוי. וכן נמי בולד מוקדשין לא היו מקדישין חלב האם: הפועלים.

שעושין מלאכה בשל הקדש לא יאכלו מגרוגרות של הקדש ואע"ג דכתיב

כי תבוא בכרם רעך ואכלת וגו' (דברים כג) ואמרינן בפרק השוכר את

הפועלים (ב"מ דף פו:) בפועל הכתוב מדבר בשל הקדש לא יאכלו דכרם

רעך אמר רחמנא ולא כרם של הקדש: וכן פרה. של חולין (כ) חרשה בשל

הקדש לא תאכל מכרשיני הקדש: גבו׳ אסיא העברה העברה. כמיב

בבכור (שמות יג) והעברת כל פטר רחם וכתי' במעשר (ויקרא כז) כל אשר יעבור

תחת השבט וגו' מה בכור מועלין בו בכל דבר שיש בו דוכר הוא ולא

נקבה אף מעשר נמי דנוהג בנקבה מועלין בכולו אפילו בחלב: אסיא

אמו אמו מבכור. כתיב בבכור (שמות כב) כן תעשה לשורך ללאנך שבעת

ימים יהיה עם אמו ת שיוגבי מוקדשין כחיב בפ׳ אמור [והיה] ז' ימים (יהיה עם)

[תחת] אמו וויקרא כבן מה בכור שהוא זכר מועלין בכולו אף מוקדשין נמי מועלין

בכולו: הפועלין כו' מ"ט. לא תאכל (ג) י) מכרשיני הקדש. גבי פועלין דלא

יאכלו מגרוגרות של הקדש לא לריך למיבעי דהא מיעט הרא בפירוש רעד

ולא הקדש אבל פרה דלא כתיב בה הכי קבעי: דישו. כלומר כי דש בשלך

לא תחסום אבל כי דש בשל הקדש אתה חוסם דענינא כולה בחולין קמיירי:

קלעילין. מין קטנית ס קדש מועלין של חולין בשדה הקדש מעל דנהנה

מהקדש: והא בחלוש בעינן. כדאמרינן לקמן בפרק הנהנה (דף ים:)

דאין מעילה במחובר לקרקע וכ"ש בקרקע עלמו שו: מדקאמר מעל

שמע מינה אבקה. אבק של שדה מעלי להו לאותן קלעילין וכי מעלה

אבק מן הקרקע דמתערב בקלעילין הוה ליה תלוש ולהכי מעל:

מעילה הלכה ו: בה ג ד מיי׳ שם פ״ג הלכה :37 בו ה מיי׳ פ״ח מהלכות

עין משפם

נר מצוה

מעילה הלכה א: בז ו מיי' שם הלכה ב: בח ז מיי' פ"ה מהלכות

→((+ רבינו גרשום

מטילה הלכה ה:

בור מלא מים. זהו ראוי לבדק הבית לבנין ולא למזכח ואי אמרינז הא חזי למזבח לניסוך המים כיון דלאו מים חיים הן לא חזו לניסוך: אשפה מלאה זבל. אינה ראויה לא למזבח ולא לבדק הבית דאינה ראויה לשום דבר לבניז אלא לדמיה: שובך מלא יונים ראוי למזבח ולא לבדק הבית: אילן מלא פירות. ראוי למזבח לביכורים ולא לבדק הבית: שדה מלאה עשבים. אינה ראויה לא למזבח ולא לבדק הבית. תנא יוסי אית ליה . אין מועלין בשבח הקדש כלל במה שהשביח לאחר שהוקדש: ולד מעושרת לא יינק מן המעושרת. היינו שאם יצאת נקבה בעשירי והיה לה בן קודם לכן לא יינק ממנה שוב שבנה חולין הוא ונמצא נהנה מחלב מוקדשין: ואחרים מתנדבין כן. כלומר אבל אחרים שהתנדבו הודם לכז . רשאין ומתנין שאם תצא נקבה בעשירי יהא חלבה חולין כדי שינק את בנה ממנה בהיתר וכן נמי בולד מוקדשין לא היו מקדישיו חלב אמו: מה בכור דוכר מועלין בו. . בכל דבר שיש בו מעשר דנהיג נמי בנקבה מועלין בכולה ובחלבה: אתיא אמו אמו מבכור. כתיב בבכור כן תעשה לשורך . לצאנר שבעת ימים יהיה עם אמו וכתיב במוקדשיו והיה שבעת ימים תחת אמו מה בכור יש בו מעילה בכולו אף מוקדשין נמי: הפועלין לא יאכלו מגרוגרות של הקדש. אע״ג רעך דכתיב כי תבא בכרם רעך ואכלת ענבים וגו׳ ואפועל הכתוב מדבר כדפריש' בפ' השוכר את הפועלים אפ״ה בשל הקדש לא יאכלו דכרם רעד אמר רחמנא ולא דהקדש: וכן פרה. שרשה בשל הקדש לא תאכל מההקדש: מלעין מין קטנית הן. הדש מלעין בשדה הקדש מעל דנהנה משדה הקרש: והא בתלוש בעינן. כלומר דהכי אית לן דאין מעילה במחובר לקרקע וכ״ש בקרקע עצמו ש"מ דמדקאמר מעל ש"מ דאבקה אבק של שדה מעלי לה לקיטנית לאותו מלעין ואבק שמעלה מן השדה היינו['] תלוש מש״ה

שון שהקדיש האם: עון וכן פרה הדשה מכרשיני הקדש לא תאכל: יון שלהן שהיו חולין: יתן מעילה במחובר לקרקע הס"ד: יען אבקה מועליז ביה פי׳ מאבק של כו׳ תלוש שמשביח הקרקע ומשביח הקטניות כשהוא: כו העברה מבכור גבי בכור כתיב והעברת: כאו ואף ס"א בחלבו ולאו: כס חלב וכ"ש בקדשים גמורים ואין: כגן אינו דהא ודאי לכאורה משמע: כדן ענין הם אסורין: כס הולד ולא נראה דהא מדקאמר פרק השוחט: לון דמן נמי ליבעי: לון חלב המוקדשים לא אות ב' נמחק: להן במוקדשים א"כ בשר קאתי: לען תגוז בכור . צאנך לאסור גיזה:

מעילה הלכה ו:

מעילה הלכה ט:

לא ד מיי שם פ״ה הל׳ ו:

לב ה מיי׳ פ״ב מהלכות

מעילה הלכה ט:

לג ו מיי׳ פי"ט מהלכות

מעה"ק הלכה ג:

לה ח מיי פ״ה מהל׳

מטילה הלכה ז: לו ט מיי׳ פ״ז מהלכות ע״ז

הל' יב טור ש"ע י"ד סי

קמב סעיף ח: לז י מיי׳ פ״ה מהלכות

מעילה הלכה ח:

מוסף רש"י

שרשי אילן כו׳ לא נהנין.

מדרבנן, ולא מועלין. אם

נהנה לא מעל (ב"ב כו:).

המנסך מי חג. שנתמלאו

לשם ניסוך המים בחג הסוכות

נסכיהם. הילכך נחוץ נמי

מיחייב עלה (שם). ואמר ריש

לקיש. אי ר' אלעזר מההוא

קרא יליף ובההוא קרא מים

ויין אימקוש, אלמא ג' לוגין

בעינן כנסכי יין של עולת

נהנין. דחסור מדרכנן, ולא

מועלין. אם נהנה לא מעל

מדאורייתא, שיתחייב קרבן

מעילה, לקמן מפרש טעמא

(ע"ז מב:). יתיז בקנה. ישליך

עצי הקן במקל מן האילן

וישרפם ויהנה מהם ולא יעלה

על האשירה ויטלם, דאם כן

נמנא משתמש באשירה במקום

סולם וזו היא הנאה מן

האשירה (שם).

→(*

שימה מקובצת

אילז של הדיוט: כז מתוד

שדה של אות ה' נמחק:

גן נתנן. עיין תוספות זבחים

נותנין היו ממנה זקנים

בלולביהן: כן והתנן ר׳

אלעזר אומר המנסד: ח ר"ע

בשני נסוכין הכתוב מדבר

אות מ' נמחק: ז] תיבות

הוו מועלין נמחק: תן שהיו

סודריו אצל המזבח לא:

ין אמו כי הכא וי״ל

:דגז"ש דאמו אמו לא דריש

יאן אפשר מאי אפשר כגון

מגז"ש דאמו אמו דלא

שייכא למדרש דבר אחר

ואף תיבות מ"מ נמחק:

יגן כיון דניתן ללמוד תיבת

דלא נמחק: ידן מעשר נאמר דילפינן שפיר מבכור כך

יטת: שיטת:

טון להניק אותן הולדות:

אחור רהואה רדפי משוח

דכתיב ואכלת בשר ולא חלב

הכא דהולדות הם קדושים

א״כ היינו צורך גבוה אימא

לא לכד בעי מגלז וקאמר

אתיא העברה: יו] הבכורות

ז מיי' פ"י מהלכות

תמידין ומוספין הלכה

:1

ג מיי׳ פ״ב מהלכות

ג) ובחים קי:, ד) [שם ע"ש

ושם איתא יודפאה ופרש"י

דמן יודפתן, ה) ול"ל נסכיה

ועיין תוס' וכ"ה בזבחים וכן

מוכח בתענית ב: דדוחה נסכיה

דריש ר"ע ולא ונסכיהם

כמבואר שם ברש"י דאל"כ ה"ל

להוכיר בשני ע"שן, ו) ובחים

הי: 1) ע"ו מב: מ) לא מועליו

הואיל ועיקרו קאי בשל הדיוט

ל"ק, ט) רש"ק מ"ו, י) בלד

המובח ל"ק, כ) ל"ל דאית,

נ) והאמר למעוטי מאי אי

לבכור כו׳ נ״ה, מ) ואי למעשר

יליף תחת כו' נ"ה, נ) לענין

הנקה ואע"ג דילפי" בכור

ממעשר לענין כלאים מג"ש כו'

ל"ק, ס) רש"ק מ"ז, ע) נ"ח בג"ש דהעברה העברה כיון

דלא ניתן ללמוד כו' כ"א לענין

הנקה כו', כ) אלא לענין הנקה

ילפינן שפיר אע"ג דאפשר

משח"ח הוח וכמו כן לענין מעשר ילפינן שפיר, 2) של

הקדש נ״ק, ק) מע״ש נ״ק,

ל) ואי תימא דהכא תני כד דכד

כו' ל"ק, ש) עי' רש"ק,

ם) הדשו הס"ד ואח"כ מה"ד

שנהנין ממנו בלולביהן כו׳ נ״ק,

א) ברישא ל"ק, ב) נ"א הכלי

מקדש ל"ק, ג) ל"ל אלעור,

ד) דאי קסבר נ״ק, ה) לטעמא

דמנחם קפריך דפי' כו' נ"ק,

שנאמר שה אינו אלא להוציא כלאים 0 למאי אי לבכורה יליף העברה העברה ממעשר מי ומעשר תחת תחת מקדשים ל"ל למילף בכור ממעשר ומעשר מקדשים לילף בכור מקדשים בגזרה שוה דאמו אמו יז וי"ל דלא דריש לה אלא לענין דבר התלוי באם כגון הנקה דהכא וכגון לענין לידה

> בריש פ' יולא דופן (נדה דף מ.) אבל לענין דבר אחר לא ניתנה לידרש ובהאי תירולה מיתרלה קושיה החריתה שיש להקשות היאך יליף מבכור שהוא אסור להניק והא אין דנין אפשר יאו משאי אפשר מבכור דליתיה בהנקה דוכר הוא ולפי מאי דפרי' ניחא דע"כ לריך ללמוד מבכור (לענין יבו מ״מ ואף) לענין דילפינן ע) מגזירה שוה דהעברה העברה מ"מ כיון יגו דלא ניתן ללמוד מוקדשים מבכור ל לענין הנקה אע"ג דאפשר מאי אפשר הוי כמו כן לענין מעשר ידו (אלא) ילפינן שפיר מבכור כך דקדק וטרי לישב שיטת התוס' על בוריה וכל זה דוחק מאד ועוד קשיא דמילתא דפשיטא הוא דולד המעושרת לא ינק מן המעושרת כיון שהוא חולין דהא כבר תנא לעיל חלב המוקדשין לא נהנין ועוד דקאמר ואחרים מתנדבין כן ובמתני' פירשתי שהיו עשירים מתנדבים להניק שו את הולדות מבהמות שלהם ומה נדבה היא זאת כיון דלית שום ריוח להקדש לכך נראה למורי ר' הרב ר' פרץ שיחי׳ דמתני׳ מיירי בוולד מעושרת וולד מוקדשים שילדו משהיו מוקדשין והיינו רבותא דאפ"ה אסור להניק מהם והיינו הא דקאמר ואחרים מתנדבין כן שבשביל שהיו הולדות ט להקדש היו

מתנדבין להניק אותם וקבעי בגמרא מנה"מ דלא ינוק מאמו והכתיב תחת אמו דמשמע אפילו היתה אמו קדושה מ"מ יונק ממנה שו וקאתיא העברה העברה מבכור מה בכור מועלין בו פירוש שאסור להניק את הבכור מבהמת מעשר וקדשים דהא לא מלינו בכור של בהמת מעשר וקדשים שהרי הם פטורים מן הבכורות יז אף מעשר כלומר אף ולד שהוא קדוש קדושת המעשר שנולד מבהמת מעשר אסור להניק מאמו שהוא מעשר וחלב המוקדשין נמי אחיא אמו אמו מבכור דמה אמו האמור בבכור אינה של הקדש דבהמה של הקדש פטורה מן הבכורה אף אמו האמור בקדשים דכתיב שבעת ימים (יהיה) תחת אמו דמשמע לפי הפשט שמותר להניק לולדות של בהמת קדשים מאמו שהיא קדושה אינו כן דודאי יחו אותה אם דחולין ולכך מותר להניק מאמו אבל אם היא קדושה אסור להניק לו והשתא ניחא דשפיר אינטריך ג"ש להכי דאף כשהולד של הקדש אסור יש להביא מן האם וגם ניחא דלא ילפינן התם מהך ג"ש דאמו אמו דהא לא דרשינן הך ג"ש אלא ללמוד דאמו דגבי קדשים ר"ל שהאם חולין כמו אמו דגבי בכור כדפירשנו: שרשי אידן של הדיום.ס נב"ב פרק לא יחפור (דף מו:) מפרט לה שפיר: מים שבבד של והב. בשמחת בית השואבה מיירי שהיו ממלאים ד) מאתמול ממי השלוח ונותנין אותה לחבית שאינה מקודשת שלא יהיו נפסלין יאז [בלינה] כדאמר פרק לולב וערבה (סוכה דף מח:) ר) ואין תימא ש) דכד היינו חבית (ב"ק דף כז.): יטבתנו לצלוחית. אותה ללוחית היתה כלי שרת ולכך מועלין בהם:

מתני' מאשרשי אילן מ ים[של] הדיום הבאין בשל הקרש ושל הקדש שבאין בשל הדיום לא נהנין ולא מועלין ימעין שהוא יוצא מתוך פ השדה

של הקדש לא נהנין ולא מועלין יצא חוץ לשדה נהנין ממנו יהמים שבכר של זהב לא נהנין ולא מועלין נתנן ג בצלוחית מועלין בהן יערבה לא נהנין ולא מועלין ר"א ברבי צדוק אומר נוהגין יז היו הזקנים שנהנים ממנו בלולביהן: גמ׳ אמר ר"ל אין מועלין בכולן אבל מועלין בשלש לוגין והקתני סיפא נתנו לצלוחית מועלין בהן מכלל דרישא אפילו בשלשת לוגין נמי לא אלא אי איתמר אסיפא איתמר מועלין בהן אמר ר"ל אין מועלין אלא בג' לוגין ורבי יוחגן אמר יִּמועלין בכולן למימרא דקסבר ר"ל יש שיעור למים יוֹהתנן אוֹ אמר ר"א יהמנסך מי חג בחג בחוץ חייב ואמר רבי יוחנן משום מנחם סיוראפה ר"א בשימת ר"ע זו אמר דדריש סנסכיהם יאחד (6) ניסוך המים ואחד ניסוך היין ואמר ריש לקיש אי מה יין שלש לוגין אף ימים שלש לוגין מכלל דסבר ריש לקיש אין שיעור למים למעמא דמנחם יְודאפהָ קאמר: מָתני׳ ״הקן ״שברָאש האילן של הקרש לא נהנין ולא מועלין משבאשירה יתיז בקנה יהמקדיש את החורש מועלין בכולו: גמ׳ איתמר

ומושך בתוך שדה של הקדש לא נהנין ממנו כל זמן שהוא בתוך שדה של הקדש זו ש'(הוו מועלין) ולא מועלין בו כל מי שהוא שותה ממנו בתוך שדה של הקדש: המים שנתוך הכד של והב. באותו כד שהיו ממלאים ללורך ניסוך כדתנן בפ' לולב וערבה (סוכה דף מח:) כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת אלא שהיה ממלא מע"ש מן השילוח בחבית של זהב שאינה מקודשת כדי שלא יפסל בלינה ובאותם מים שבחבית של זהב שאינה מקודשת לא נהנין משום דנתמלאו ללורך הקדש: ולה מועלין. משום דלה נתקדשו לניסוך המים למעילה עד שינתנו בללוחית של זהב דהיינו כלי מקודש לכך: ערבה. שהיה חו סידורן י) בהר הבית לא נהנין ממנה קודם שוהפוה אלל המובח הואיל ולכך עומדת אבל משוקפוה דנעשית מלוותה נהנין ממנה: עו נהנין היו ממנה זקנים (כ) בלולביהן. אפי׳ קודם שמוקפה אלל המובח: גבו' אין מועלין בכולן. שחם יש באותו כד של זהב יותר מג' לוגין

אין מועלין בהן אבל אם יש בכד ג'

בותנב" שרשי אילן של הדיוט הבאין לשל הקדש לא נהנין ולא מועלין.

דחולינן בתר חילן וחילן בשל הדיוט קחי: ושל הקדש הבחין בשל הדיוט.

נמי ח'לא מועלין ולא נהנין הואיל ועיקרו קאי בשל הקדש: מעין היוצא

בפוך שדה הקדש. שהמעין מתוך שדה של חולין הוא נובע אלא שיולא

לוגין לא פחות ולא יותר דאין י ביה (א) גפ' דדריש נסכיהם אחד שיעור ניסוך מועלין בו: והקתני סיפא נחנן בללוחים מועלין בהן מכלל דרישה. בכד של זהב אפי׳ בג׳ לוגין גרידי אין

מועלין: (ג) דיש שיעור למים. של ניסוך דהיינו ג' לוגין להכי אין מועלין בהו אלא בג' לוגין כשיעור הראוי לניסוך ור' יוחנן סבר אין שיעור למים להכי קאמר מועלין בכולן: והסנן ר"א אומר המנסך מי החג בחג בחוץ חייב. משום מעלה בחוץ דכל דבר שהוא מתקבל בפנים חייבין עליו משום שחוטי חוץ כדאמרינן במסכת זבחים [קט.]: וא"ר יוחגן משום ר' מנחם יודפאה. התם בפרק השוחט והמעלה בחוץ [שם קי:]: ואחד ניסוך המים. וכיון דניסוך המים נפקא ליה מדאורייתא מש"ה קאמר דחייב עליו משום מעלה בחוץ: וח"ל ר"ל לר' יוחנן. כיון דאמרת דר"א בשיטת ר"ע אמרה דדריש נסכיהם ואמרת דניסוך המים הוי דאורייתא כמו ניסוך היין א״כ נימא הכי אי מה יין ג' לוגין. ומדקאמר ליה ר"ל הכי מכלל דסבירא ליה דאין שיעור לניסוך המים: לטעמיה דרבי מנחם יודפאה קאמר. וקא"ל ר"ל לטעמיה דר' מנחם דאמר אין שיעור למים וקדריש נסכיהם אי מה יין ג' לוגין אף מים ג' לוגין והא שמעינן ליה לרבי יוחנן דאמר משום מנחם יודפאה מועלין בכולן דמשמע דאין שיעור למים אבל ר"ל לעולם סבירא ליה דיש שיעור למים כדאמרינן לעיל: בותבר' הקן שבראש האינן. בגמרא ויד.] מפרש מאיזה עלים הוא עשוי: יסיו בקנה. שאם אינו יכול להגיע בידו לקן יפיל בקנה הקן לארץ אבל לא יעלה לאילן ויקחנו שלא יהנה מן האילן בעלייתו כשעולה עליו. ובגמרא ושסן מפרש מאי יתיו: המקדים אם החורש מועלין בכולו. בעלים בענפים ובנבייה: גבו'

ערבה 🕫 היו מקיפין הסובח. ולא נהנין ולא מועלין לפי שלא 🕈 קדשו: נהנין היו מהם זקנים בלולביהם קסבר מצות לאו ליהנות ניתנו: אבל פועדין בג' דוגין. וקס"ד דקאי ארישא דמתני' דקאמר מים שבכד לא נהנין ולא מועלין וקאמר דבג' לוגין מועלין ולהכי פריך והא קתני סיפא נחנו בצלוחים מועלין בהן דמשמע אבל א ארישא ליכא מעילה כיז שבכד לא נקדש אלא [אין איסמר כו׳ אמר ר״ש בן לקיש ל״ש הא דקאמר גבי ללוחית דמועל בהן אלא בג' לוגין דקסבר יש שיעור למים בג' לוגין ואם יש יותר מג' לוגין אין מועלין אלא בג' לוגין דקסבר יש שיעור למים בג' לוגין ואם יש יותר מג' לוגין אין מועלין אלא בג' לוגין דקסבר יש שיעור למים בג' לוגין ואם יש יותר מג' לוגין אין מועלין אלא בג' לוגין ד כשיעור הצריך לנסכי המים אבל אם כה ישתה מג' לוגין האחרונים יהיה מועל וי"מ שהיה בו בכלי הרבה מים וחאמר דאין מועלין עד שישתה שלשה לוגין דוהו שיעור לת: רבי טאליעור בשיפת ר"ע רבו אפר. ונסכיה אינו אומר נסכה אלא ונסכיה דמשמע ב' ניסוכין ומקיש ניסוך המים לנסכי יין הואיל ומחד קרא נפקי מה נסכי יין המנסכו בחוץ דש יהא חייב ואר"ל אי מה יין ג' לוגין דש אף מים ג' לוגין ובובחים פרק השוחט והמעלה (דף קי:) מסיק בחר הכי והא מי החג האמר געו דאין שיעור למים וסיומא דקושיא הוא כלומר וכ״ת דאין ה״נ והא מי החג קאמר דמשמע דאין שיעור למים אלמא קסבר רשב״ל אין שיעור למים דיואי קסבר יש שיעור א״כ מאי פריך אי מה יין ג׳ לוגין אף מים ג׳ לוגין והא איהו גופיה אית ליה הכי ומשני לטעמא דמנחם יודפאה קאמר כלומר ר"ל גופיה סבר דיש שיעור למים והא דקפריך החם אי מה נסכי יין כלומר לטעמא לבי דמכח הך קפריך דפירש טעמא דר"א ואית ליה לר"א דאין שיעור למים ולהכי פריך הואיל ור׳ אלעזר מקיש מים ליין א"כ אמאי קאמר אין שיעור למים וי"מ דההיא דלעיל דמועלין בג׳ לוגין אליבא דמנחם דמפיק ליה מקרא דאיתקש נסכי מים לנסכי יין וא"כ יש שיעור למים ול"נ דהכא מנחם יודפאה מאן דכר שמיה ועוד דבפרק השוחט והמעלה (ג"ו שם) משמע דמנחם לאו לא בעי שיעור וקושיא דר"ל דמקשה ליה לאו מילתא היא:

הקן שבראש האילן. בגמ' מפרט לה שפיר: יתיד בקנה. לש ולא יקחם בידו אלא מנענעו ע"י מקל ויפול: המקדיש החודש. יער בל' תרגום לש: מותלת

ר"ל אם: עם אסור להניק מן: ס של הדיוט כו' לא נהנין ולא מועלין בהן בפרק לא יחפור מוקי האי בגידולין הבאין לאחר מכאן דקסבר איז מעילה בגידוליז מעיז היוצא לא נהניז ולא מועליז לא מועליז מז הדיז דמים מז התהום קאתו ואינם בכלל הקדש ולא נהנין היינו משום מראית העין כל זמן שלא יצא מן השדה של הקדש: כלו נפסלין בלינה כדאמר פרק לולב וערבה וכד היינו חבית: כם מה"ד נתנן לצלוחית: כם ערבה שבה היו מקיפין המזבח לא נהנין ולא מועלין לפי שהיו עומדות למצוה ואינו קדוש נותנין היו מהם הזקנים בלולביהם: כהן מעילה שהכד לא נתקדש אלא אי איתמר: כהן אם יש בה יותר מג׳ לוגין לא ימעול וי״מ: כהן שיעור ניסוך הס״ד ומה״ד מנחם יודפאה דמן יודפת ר׳ אלעזר בשיטת ר״ע: מן בחרץ חייב אף נסכי מים המנסכו בחרץ יהא חייב בחרץ דהיינו

הגהות הב"ח

ניסוך היין ואחד ניסוך המים ואמר ר"ל: (ב) רש"י ד"ה נהנין וכו' זקנים שנתנו בלולביהן: (ג) ד"ה והקתני סיפא וכו׳ מועלין הס״ד ואח"כ מ"ה אלא בג׳ :לוגין דיש שיעור

רבינו גרשום מעל: שרשי אילן של הדיוט

הבאין בשדה של הקדש לא נהנין ולא מועליז הואיל ואמרינן בתר אילן אזלינן ואילן בשל הדיוט קאי: ושל הקדש הבאין בשל הדיוט נמי. אע"ג דמצינז למימר הא אזלינז בתר אילז ושרשי אילן דקאי בשל הקדש וליהוי ביה מעילה אפ״ה איז בו מעילה דבגידולין הבאין לאחר מכאן עסקינן וקסבר האי תנא איז מועליז בשבח שהוא יוצא כו'. הכי הוא דמעיז של הדיוט הוא ונובע משדה חולין ויוצא ומושך נהנין ממנו בתוך שדה של הקדש ולא מועלין: יצאו המים. מתוך שדה של הקדש נהנין ממנו לכתחלה: המים שבכד של זהב. אותו כד של זהב שבו ממלאין הניסוך כדתנן בפרק לולב וערבה כמעשהו בחול כד מעשהו בשבת אלא שהוא ממלא מע״ש חבית של זהב שאינה מקודשת מן השילוח כו': ובאותז מים לא נהניז ולא מועלין. משום דלא איקדשו . לניסור המים למעילה עד שניתנו בצלוחית דהיינו כלי מקודש: ערבה. שהיו סודריז אותה אצל המזבח לא נהנין כו': נותנין היו

בכולן. הכי קאמר אם יש באותה כד של זהב יותר משלשת לוגין או פחות מג' לוגין אין בהן מעילה בכולן כלל: אבל. אם יש בכד ג' לוגין לא פחות ולא יותר מועלין באותן ג' לוגין משום דבכך הוא שיעור ניסוך: והא קתני סיפא נתנן בצלוחית מועלין. מכלל דרישא בכד של זהב אפי׳ בג׳ לוגין גמורין אין מועלין: יש שיעור למים. הכי משמע שאין מועלין במים עד שיהא בהן . כשיעור מצותן לנסך והיינו ג׳ לוגין: והתנן ר׳ אלעזר אומר המנסך מי חג בחוץ. במס׳ זבחים היא: לטעמא דמנחם יודפאה קאמר איהו ודאי ריש לקיש בעי שיעור אלא לטעמא דמנחם קא בעי אי מה כו׳: הקן שבראש אילן. עצים שעשוי מהן הקן: יתיז בקנה. יתיז בקנה ויפיל הקן לארץ ויהנה ממנו: המקדיש את החורש כל היער מועלין בכולו. בעצים ובענפים ובעלים:

לאיתמר עבודת כוכבים שנשתברה מאליה ר'

יוחנז אמר "אסורה ור"ל אמר מותרת רבי

יוחנו אמר אסורה דלא במלה עובד כוכבים

ור"ל אמר מותרת מימר אמר היא גופה לא

מצלה לדידי מצלה לי יאיתיביה ריש לקיש

לרבי יוחנן הקן שבראש האילן של הקדש אין

נהנין ואין מועלין שבאשירה יתיז בקנה מאי

לאו דאיתבר מגופה וקתני יתיז בקנה לא

דאייתי עצים מעלמא 🌣 יאי הכי אמאי של

הקדש אין נהנין ואין מועלין אלא בגידולין

הבאין לאחר מכאן וקסבר אין מועלין בגידולין

הכי גמי מסתברא דאי ס"ד דאייתי מעלמא

אמאי יתיז בקנה לשקליה משקל אמר רבי

אבהו א"ר יוחנן (4) לעולם דאייתי מעלמא

ומאי יתיז יתיז אפרוחים אמר ליה רבי יעקב

לרבי ירמיה אפרוחים יכאן וכאן מותרין ביצים

כאן וכאן אסורין אמר רב אשי אם יאפרוחים

צריכיו לאמו כביצים דמו: מתני' פ הגזברים

שלקחו יעצים מועלין בעצים ואין מועלין לא

בשיפויי וולא סבנבייה: גמן אמר שמואל

^{®ה}בונין בחול ואח"כ מקרישין מאי מעמא מאן דמתנדב מעות ימקדש להו ^מ, דאמר תיחול

קדושת מעות אבנין ויהיב להון לאומנין בשכרן

מיתיבי

לח א מיי׳ פ״ח מהל׳ ע״ז הלכה יא נוור ש"נו י"ד מימן קמו סעיף יא: למ ב ג מיי׳ שם פ״ו הלכה יב ופ"ה מהל' מעילה הלכה ז טוש"ע י"ד סימן קמב סעיף ח:

ב ד מיי׳ פ״ה מהלכות מעילה הלכה ט: מא ה מיי פ״ח מהל׳ מעילה הלכה ד:

מוסף רש"י

וקתני יתיז בקנה. וישרוף עלי הקן, אלמא עבודת כוכבים שושתברה חלונה חוחרת ווייו מב:). בגידולין הבאין אחר שהוקדש עסקינן והוא לא הקדיש אלא אילן (שם). מועלין בגידולין. ומדרכנן הוא דאמירי ווצי אשירה וחי בשהינתה בעלי אשירה עלמו. וקתני יתיז כר"ל (שם). אמר י אבהו א"ר יוחנן. מהדר לתרולי לתיובתיה בשינויה אסרינא כו' (שם, עי"ש גירסא אחרת ופי׳ אחר מכלפויות. אפרוחים כאן וכאן. נין בהקדש בין באשירה, מותרין. דאין לריכין לאילן, ביצים כאן וכאן אסורין. שנריכין לאילן וגזור בה רבנן כעל אילן עלמו (שם). בונין בחול ואח"כ מקדישין. כשהן בונין בניני הקדש לא היו קונין האבנים והטיט ממעות ההדש. כדי שלא יבואו האומניו והעם לידי מעילה אם ישבו עליהם, או אם יהנו מהם, אלא לוקחין בהקפה והרי הן חול עד שיבנו בחומה. ומשהו בנויות בחומה נותנין מעות הקדש ולוקחין אומן והוא הקדשו, או אם התנדב אדם אבנים נותן לבנאי ואינו קורא שם הקדש עליהן עד שיתננו בבנין, הלכך לא מעל הגובר

שימה מקובצת

מעלמא דיקא נמי דקתני גבי הקדש לא נהנין ולא מועלין אא״ב דאייתי מעלמא וקינתה בהז היינו דקתני לא נהנין ולא מועלין מועליז מדאורייתא דהא לא קדשי אא״א דאיתכר מגופה . אמאי איז מועליז מידי . איריא הכא בגידולין הבאין לאחר מכאז עסקינז וקסבר איז מועליז בגידוליז ור׳ . [אבהו] אמר ר' יוחנן מאי יתיז באפרוחין לישנא אחרינא אי הכי כו' כך גריס רש"י והתוס׳ גורסים כבעמוד: כן הגזברים. עי׳ תוס׳ תמורה (דף לא ע"ב): מ להו ואמר אות ד' נמחק: דן מותרת דודאי ביטלה העובד כוכבים אות ד׳ נמחק: סֹן אילן שהעוף שובר מז: ח הקדש משום דבגידולין: ז] מהכא ולעולם תיבות לעבודת כוכבים ל״ש ונמחק: ח] מתרץ דהאי יתיז אות ל' נמחק: ען אחרינא הס"ד ומה"ד אפרוחין שצריכין אות ו' נמחק: ילו ונמצא הבניו קדוש: פן שחיללו והשבח שהשביחו: ען חולין. במקום תיבת שנהנו כתוב מן הצד בכת"י הרב"א שנעשו נ"ל: ען מצלה לדידה לדידה לדידה

גופה לא מללה ידו לדידי מללה בתמיה והלכך בידוע שביטלה: הקנים שנעשו (הזו) מגוף האשרה וקאמר יתיו בקנה

והקן עלמו מותר אלמא עבודת כוכבים שנשתברה מאליה מותרת ומשני לא דקמייתי מעלמא כלומר שנעשית הקן מהנים אחרים ולא מגוף האילן יון אי הכי של הקדש אמאי לא נהנין ולא מועליו (ס) אלא נהנין פריך דכיון שאין הקן מאילן של הקדש אמאי לא נהנין ית אלא מיירי באיתבר מגופה וכ"ת אמאי לא מועלין הכא מיירי בגידולים וקסבר אין מעילה בגידולים ה"נ מסתברא פי" דמיירי באיתבר מגופה דאי ס"ד דאייתי מעלמה המחי יתיז בקנה לישקליה משקל כלומר יטול הקן בידו בלא מקל אלא ש"מ דמיירי דאיתברא מגופה מולכך לא שרי ליה ליטול ישו (ו) מקל בידו דלמא אתי למישקל מגוף האשירה שלא נשבר דהא אותם הנים שנשברו דומים לאותם המחוברין לאשרה אבל אי הוה מיירי כן באייתי מעלמא דלא דמי לגוף האשרה לא שייכא למיגזר אטו דלמא שקיל מאשירה עלמה אלא ודאי מיירי דאיתבר מגופה וא"ת אמאי הוצרך לומר הוכחה זו דאיירי באיתבר מגופה הא כבר מוכחה שפיר מדקהמר גבי של הקדש לא נהנין י"ל דהוכחה ראשונה אירי אלא ע"י דומיא דכי היכי דמיירי בשל הקדש כאן שאיתבר מגופה מדקאמר לא נהנין

כמו כן מיירי בשל אשרה באיתבר מגופה ים אבל עכשיו מייתי מגופה דאשרה מדקאמר יחיז בקנה דמיירי באימבר מגופה וקשיא לר׳ יוחנן דאמר עבודת כוכבים שנשתברה מאליה אסורה ומשני א״ר אבא א"ר יוחנן לעולם 0 דאייתי מעלמא כגו יתיז אפרוחין כלומר מתני' ואפי' כדאייתא מעלמא ליכא לאקשויי מידי דהא דקאמר יתיו לא קאי אקן דודאי הקן אסור בהנאה בין גבי הקדש בין גבי אשירה ומאי יתיז יתיז יח אפרוחים שהאפרוחים מותרים בהנאה בין גבי הקדש בין גבי אשרה כדאמר להמיה והשתא ניחא הכל דליכא לאהשויי דלישהלינהו ביד דאיכא למיחש שמא יעלה באשרה וא"ת והא כדסלקא דעתך דקאי יתיז אקן עלמו הוי קשיא ליה אמאי לא שקל להו כש ולא קאמר שמא יעלה וי"ל דודאי מעיקרה דקהמר יתיז הקן עלמו ליכה למיחש שמה יעלה כח ים שיכוין ליטול הקן בידו בלא עלייה על גבי אשרה אבל השתא דקאי יתיו אאפרוחים כיו דודאי איכא למיחש שמא יעלה כי אין נוח כל כך ליטול האפרוחים בלא הקן אם לא יעלה כי הם נשמטים כאן וכאן ולכך לריך להתיז בקנה את האפרוחים דכיון דמתיז בקנה לא יצטרך לעלות באשרה כדי להתיז בקנה כי הדבר קל להתיום בקנה אף כשעומד על גבי קרקע וא"ת אכתי אמאי של הקדש לא נהנין אף מן הקן עלמו כיון דמיירי בדאייתי מעלמא יש לומר דגורינן דלמא אתו לאיחלופי בקנים המחוברים יח באילן וא"ת

כיון דשייך למיגור אף בדאייתי מעלמא אטו אותם המחוברים באילן א״כ מעיקרא מאי הוה פריך אמאי של הקדש לא נהנין והא שייך שפיר למגור כדפרישית יש לומר לעולם ידע שפיר דשייך למיגזר כדפרישית והכי הוה פריך מעיקרא של הקדש אמאי לא נהנין כמו גבי אשירה ולא גזרינן דהא מעיקרא ס"ד דיתיו בקנה קאי אקנים דקן לש דמותר בהנאה ולא גזרינן בהו מידי ולכך הוה פריך אמאי חיישינן גבי הקדש יותר משל אשרה אבל השחא דאשרה ואילן של הקדש שוים הן דהקן עצמו אסור כאן וכאן ואף הבילים כדמפרש בסמוך אבל האפרוחים מוחרים כאן וכאן ש דחנן יתיו באפרוחים דאשרה וה"ה בשל הקדש כמו שאפרש בסמוך הלכך ליכא למיפרך מידי דהקדש ואשרה שוים הם דהכא והכא גזרינן דלמא אמי לאחלופי בקנים המחוברים לאילן כדפרישית כך נכאה למורי רבינו הרב רבי פרץ שי׳ לפרש סוגיא זו מראשה ועד סופה: אפרוחין כאן וכאן מותרין. פי׳ בין באשרה בין בשל הקדש כיון דאית בהן רוח חיים ואין לריכין לאמן כדמפרש בסמוך והא דקאמר יתיז בקנה קאי אאפרוחים וה״ה גבי הקדש אבל לא נהנין קאי אקן וביצים וה״ה גבי אשרה וא״מ ואמאי מנן להסירא גבי אשרה וקמני לאיסורא גבי הקדש י״ל דלהכי מנא לא נהנין גבי הקדש משום דבעי למיחני אין מועלין ט ומחיז בקנה קחני גבי אשרה דאף על גב דהוי דבר מאום מאד שהוא של עבודת כוכבים אפילו הכי שרי לאו אפרוחים בהנאה כך נראה למור"י: בובין בחוד ואח"ב מקדישין. פירוש לם כשהיו בונין היו 🖲 בונין בהקפה ולא היו נוחנין בהם מעות של הקדש שנתנדבו לעשות בנין עד שנעשה כל הבנין לש מאי טעם כלומר למה לא היה מקדיש מקמי בנין האבנים מאן דמתנדב מעות מקדיש להו ואמר מיחול קדושת המעות אבנין ויהיב להו לאומנין בשכרם כלומר ואי הוה מקדיש להו לאבנים מקמי בנין אם כן לא היה יכול לפרוע שכר האומנין ממעות של הקדש שאין הקדש מתחלל על המלאכה אבל עתה שבונה בחול מחלל קדושת המעות על כל הבנין ופורעים אחר כך שכר האומנים מאותן המעות שנתחללו ויצאו לחולין ופורע מעות למי שמכר אבנים כמה שקנו אותם ואם האמר הא אמרינן פרק בתרא דכתובות (דף קו.) מגיהי ספרים שבירושלים נוטלין שכרן מתרומת הלשכה ומאי שנא משכר האומנין דהכא י"ל דשאני תרומת הלשכה שבאה בנדבת לבור ולב בית דין מתנה עליהם אבל לא שייך לומר לב בית דין מתנה בהקדש נדבת יחיד אפילו הקדישם למוסרם ללבור:

: אטו בקנה ה"ג מאי: עון מגופה שלקטה העוף הקנים שעשה מהן הקן מגוף האשרה: יון האילן ואשמועינן דלא גזרינן אטו גוף האילן ים נהניז אלא בגידוליז הבאיז לאחר מכאז כ"ז מדברי המקשה וה"ק אלא ודאי ע"כ מדקאמר לא נהניז ומיירי באיתבר] תיבת אלא ים וליטול הקן בידו תיבת מקל נמחק: כן מיירי דאתו מעלמא דלא דמי כו׳ לא שייך למיגזר: כאן הקדש בדאיתבר אות ש׳ נמחק:

לנו מגופה והכא מייתי מגופה דבבא דאסר תיבות אבל עכשיו ל"ש: לגו מעלמא ומאי יתיז באפרוחים כלומר מתניתין מיירי בכל ענין ואפילו: כדן יתיז באפרוחים: כסן להו ביד ולא קאמר שמא יעלה והכא חייש וי"ל: כון משום שיכול ליטול תיבת שיכוין ל"ש: לון אאפרוחים אז ודאי איכא אות ד׳ נמחק: לחלו וא״ת תיבת באילן ל״ש: לע) דקן דמותרים בהנאה: t) מועלין וגבי אשרה לא שייך למתני אין מועלין ויתיו בקנה דתני גבי אשרה היינו לרבותא דאע״ג דלא בדלי מיניה מ״מ שרי להתיו באפרוחים א״נ י״ל דתנא ההיתר גבי אשרה לאשמועינן דאע"ג. תיבות ומתיז בקנה קתני גבי אשרה נמחק: (6) שרי להתיז באפרוחים כך נראה למר"ף הס"ד

דלא ביטלה. שהרי לא ביטלה עובד כוכבים בפירוש: ריש לקיש אמר מותרת מימר אמר. פירוש העובד כוכבים שעובד אותה אומר היא מוסרס. דו דביטלה העובד כוכבים בלבו דמימר אמר העובד כוכבים היא גופה לא מצלה שלא הצילה עצמה שלא מישבר: דאיסבר מגופיה של שבאשרה יתיו בקנה שו מאי דאו דאתבר מגופה.שו 0 שעשברו אילן. הו שיבר מן הענפים של אילן ועשה הקן דהיינו עבודת כוכבים

> כוכבים וקתני יתיז דמשמע דמותר בהנאה: לא דאייתי. העוף עלים מעלמא ועשה קן: (כ) דיקא נמי דקסני גבי הקדש לה נהנין ולה מועלין הי המרם בשלמה דהייתי עלים מעלמה להכי לה נהנין מדרבנן. הואיל ועל אילן של הקדש קאי ולא מועלין הואיל דאייתי מעלמא אלא אי אמרת וכוי: (ג) לעולם אימא לך דאיתבר מגופיה ואמאי לא מועלין הכא גבי החדש ח בגידוליו הבאיו לאחר י (מכאן) שהוקדש עסקינן וקסבר אין מעילה בגידולין וליכא למידק מהכא זו לעבודת כוכבים שנשתברה מאליה ולא קשיא לרבי יוחנן: ורבי ח [אבהו אמר רבין יוחנן. מתרן חן להאי יתיו לאו בקן עלמו מיירי אלא דכיון דאיתבר מגופה דחשרה קן עלמו חסור בהנחה אלא מאי יתיז בקנה באפרוחים קמיירי. (ד) לישנה החרינה שוןה"ג מסתברהן שולא שמענו משום דקתני בה לישקליה משקל דמשמע שיעלה באילן ויקחהו בידו והא א"א שלא יהנה מן האילן: אפרוחים כאן וכאן יו. בין באילן של החדש ובין של אשרה לפי שאינן לריכין לאילן שפורחין בכל מקום שרולין אבל בילים כאן וכאן אסורין משום דלא ניידי

ולריכין לאילן וכאילן עלמו דמי ין ואפרוחין שלריכין לאמן שעדיין לא גדלה נולתן ואינן יכולין לפרוח כבילים דמי ואסירי: בותנר׳ הגוברין שלקחו את העלים. מן היער של חולין ללורך קורות: מועלין בעלים. עלמן הראוים להורות: ולא בשפוי. הנסורת שמשפה החרש מן החורה: ונבייה. היינו עלין שלהן לפי שהגזברים לא קנו והקדישו אלא דבר הצריך לבנין ולא שפוייה ונבייה: גבו׳ אמר שמואל בונין בחול ואח"כ מקדישין. כלומר כשהן בונין בבדק הבית היו קונין כל לרכי הבנין ממעות של חולין או היו לוהחיו כל לרכי הבניו באמנה ולאחר שנגמר הבניו היו מחדישיו אותו כן שהיו מביאין ממעות של הקדש כשיעור דמי כל הבנין והשבח שהשביחו החומנין בבנין ושכר החומנין וחומר תחול קדושה שיש במעות הללו על הבנין הזה ונמלא יא קדוש והמעות ילאו לחולין ופורעין מהן שכר האומנין ממה שחיללו ים השבח שהשביחו האומנין בבנין ופורעין לאותן שלוו מהן מעות של חולין יגן שנהנוס בהן לורכי הבנין או לאותן שהאמינו להן לרכי הבנין: מאי טעמא. בונין בחול משום דמאן דמתנדב מעות לבדק הבית לאלתר מקדיש להו וכיון דמקדיש להו שוב אינו יכול לקנות בהן דבר של חולין בהדיא לפי שהמוכר היה מועל בהן

לפיכך לריך שיאמר כך תחול וכו׳ שיהו מחוללין קודם שיבואו לידי המוכר: מומר

שנשתברה מאליה דלא ביטלה העובד

א) ע"ו מא: כל הסוגיא ע"ש, ב) [שם מב:], ג) לפני רש"י היה גירסא אחרת כמה דאיתא בע"ו מב:, ד) ופי׳ פרח ערוך ערר נב ג'ו. ק) ב"מ נו: ועי' תוספות עירובין לח: ד"ה ונתן], ו) מקדש להו לפיכך לריך שיאמר מיחול כו׳ ל״ק, ו) ל"ק מ"ו, ח) ל"ק, ע) ל"ק, י) וכאן מותרין נ״ק, כ) נ״ל שקנו נ״ק, () ששיבר קנים ועשה הקן מגוף כו' נ"ק, מ) ולכר לא שרי ליה ליטול בידו כו' נ"ק, נ) דאייתי מעלמא ומאי ימיז אפרוחין כלומר אפילו איירי מתניתין בדאייתא מעלמה כו' נ"ק, ס) שיכול ליטול כו' ל"ק, ע) והא דתנן כו' ל"ק, פ) קונין ל"ק,

הגהות הב"ח

(ה) גמרא אמר רבי אבהו אמר רבי יותנו ולעולם המנה הפלמה (כפונט דאייתי מעלמה) תא"מ ונ"ב במסכת ע"ו לא גרס ליה [השאר חסר]: (ב) רש"י ד"ה לא דאייתי וכו' דיהא נמי נ"ב לפני רש"י ז"ל היה במסכת ע"ו פ"ג דף מב ע"ב ע"ש ולגירסא שלפנינו הפירוש הוא כמו שפירשו מוספות כאן: (ג) ד"ה אלא אי אמרת וכו׳ ומשני לעולם כו' וליכא למידק מהכא ולעולם שנשתברה מחליה מן האילן עלמו וקשיא לרבי יוחנן: (ד) ד"ה ורבי יוחנן וכו׳ לישנא אחרינא נ״ב ר״ל דיש לישנה החרינה והיינו כמו שהגירסא לפנינו וזה היה לרש"י ללישנה החרינה יהאמר דלא שמיע ליה כלומר לא סבירא ליה דקשה ע"ו דקתני בה לשקול משקיל דמשמע כו' ובאמת במסכת ע"ו שהיה בגירסת רש"י לא גרס לזה וק"ל: (ה) תום' ד"ה שבאשרה וכו' אמאי לא נהניו ולא מועליו ופריד כל"ל ותיבות אלא נהנין נמחק: (ו) בא"ד ולכך לא שרי ליה ליטול בידו כל"ל ותיבת מקל נמחק:

רבינו גרשום

גזברים שלקחו עצים מיער של חולין. לצורך קורות מועלין בעצים עצמן שהן לשום קורות: ולא בשיפוי. . הנסורות ונכייה עלין שלו: דלא בטלה. שלא ביטלה עדייז שום עובד כוכבים . בפירוש: ריש לקיש אמר בודאי העובד כוכבים דמימר אמר היא נופה לא אצלה שלא תשבר כו': שהעוף שיבר מן הענפים של אילן אשירה ותיקן הקן וקתני יתיז דמשמע דמותר . בהנאה: לא דאייתי ענפים --מעלמא. דייקא נמי דקתני גבי הקדש לא נהניז ולא מועלין אי אמרת בשלמא משנית. לעולם אימא לך . דאיתבר מגופו דאמאי לא דבגידולין הבאין לאחר מכן שהוקדש עסקינן וקסבר אין מעילה בגידולין אבל

בגידולין דאשירה לעולם אסירי ולא קשיא לר' יוחנן ור' אבהו: א"ר יוחנן. מתרץ בפירוש דהא יתיז לאו בקן מיירי אלא מאי יתיז יתיז באפרוחים דהא בקן [עצמו בוודאי אסור]: אפרוחים כאן וכאן בין באילן של הקדש בין בשל אשרה מותרין. משום דלא צריכי לאילן שטסין בכל מקום שרוצין: אבל ביצים כאן וכאן אסורין. (דלא מירי) דצריכי לאילן וכאילו דמי: אם אפרוחין . צריכין לאימן שעדיין לא גדלה נוצתן ואינן יכולין לפרוח כביצים דמי ואסירי: אמר שמואל בונין בחול ואחר כך מקדישין. . כלומר כשהיו בונין בדק הבית היו קונין כל צורך הבנין ממעות של חולין וכשנגמר הבנין כולו אח״כ היו מקדישין אותו כן שהי מביאין ממעות של הקדש כשיעור דמי כל הבנין ושכר האומנין ואומרין תיחול קדושה שיש באלו מעות על הבנין זה ונמצא . הבנין קודש והמעות יצאו לחולין ופורעין מהן שכר האומנין ופורעין לאותן שלוו מעות של חולין שנקנה בהן צורכי הבנין: מ״ט. בונין בחול משום דמאן דמתנדב מעות לבדק הבית לאלתר מקדיש להו וכיון דמקדיש להו אין יכול לקנות מהן להדיא דבר אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין

שוחוזרין ונומלין אותה מתרומה חדשה ואמאי

ליחליה אבנין דלא איכא בנין והא מעות

האומנין קתני דליכא בנין כשיעור מעות

יוהאמר שמואל יַהקדש שוה מנה שחיללו על

שוה פרומה מחולל הני מילי יודאי עבד לכתחלה

לא רב פפא אמר היינו מעמא ידבונין בחול

סלא נתנה תורה למלאכי השרת אמרי גו דלמא

בעי למיזגא וזגא עלייהו אי בנא בקודשא

אישתכח דקמעיל יו בקודשא תנן הגוברין

שַלקחו את העצים מועלין בהן ואין מועלין

לא בשיפויי ולא בנבייה ואמאי מועלין בהן

הכא גמי ליעבד בחול 🔊 אמרי דדלמא בעי

למיזגא וזגא עליהן ואישתכח דקא מועל

בקדשים א"ר פפא אי יבעצים דמכאן ואילך

הכי נמי אלא כי תנן במתניתין בעצים דיומיה:

הדרן עלך ולד חמאת

ו. שבועות י:ז, כ) ב"מ מ.

בכורות כה. ג: הדושיו יה:

ערכין כט. תמורה כז:,

ג) ובכורות כה. ערכיו כט.ז.

ד) וברכות כה: יומא ל. קדושין

נד.], כ) [ר"ה ו.], ו) טעמא

דאמרן נ"ק, ז) ועוד דדלמא

נ״ק, ה) פעם אחת לששים

נ"ק, ט) מתרומה חדשה נ"ק,

י) ליד האומנין לא אתי כו׳ צ"ק,

כ) שיעור של קטרת נ״ק,

ט שמכיון שהתחילו כו׳ נ״ק,

מ) [ערכין כט.], כ) כי לא עבד

ל"ק,

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה מותר וכו׳

על שק"ה מנה נ"ב ר"ל

דכל שנה משונוה החוחה שנת הלבנה י"ל ימים מו

שס"ה וכן פירשו תוספות

:בשבועות דף י' ע"ש

(ב) ד"ה מפריטיו וכו׳

והיו המעות חוליו נ"ב

(ג) בא"ד שעדייו לא היה

שם מותר ההטרת מחלליז

על המעות: (ד) ד"ה והא

על מעות וכו' בנין ומשני

אין ודאי וכו׳ שיעור מעות

ופריך ואכתי כל"ל והד"א

ונ"ב והשכר הוא יותר ועיין

אחר שוחדה באוחו

מב א מיי פ״ד מהל׳ שקלים הלכה יב: בג ב מיי׳ פ״ז מהל׳ ערכיו וחרמין הלכה ח ווברב אלפס ע"ו פ"ח דף שלג.ו: בד ג ד מיי׳ פ״ח מהלכות מעילה הלכה ד:

מוסף רש"י

מותר הקטורת. הנותר בכל שנה מתרומה ישנה, מה היו עושין בו. להכשירה לשנה הבאה. דאיו לד שנה שאיו בה מותר הטורת משלשת מנים יתירים שמפטמין בכל שנה למלוא חפנים ביוה"כ. ואי אפשר שיכנסו כולם בחפניו, כדתניא בכריתות (ו:) אחת לששים או לשבעים שנה היתה מציה של שיריים וחרוווות יי שבכל שנה היה נשאר מאומו ג' מנים יתירין שכהן גדול מכנים ולא היה מקטיר אלא מוא מפניו ונשאר המוחר. ואוחו מוחר לא היה ראוי לשנה הבאה מניסן ואילר, דניסן ראש השנה דתרומת שהלים. דאמרה תורה חדש והבא קרבן מתרומה חדשה במס' ר"ה (ו.), ומה היו עושין בו (כריתות ו.). מפרישין. . מהקדש בדק הבית, שכר האומנין. המחוקים את כדק הבית (שם) או: מפרישין מתרומת הלשכה שכר אומני בית אבטינס מפטמי ההטורת. דאמר במס' יומא (כוו) שהיו נוטליו בכל שנה י"ב מנים אותה על מעות האומנין. מזכין המעות לאומנין על ידי אחד מן הגוברים והרי הן חולין ואח"כ יחללו הקטורת עליהם ונותנין אותה לאומנין והרי היא חול וחוזרים ולוקחים אותה מתרומה חדשה. והכי זנינו מילחה נותי ולה למוכרה ולחזור להנותה דזילא מילחא (שם) דכל זמן שהיא בקדושתה אינן רשאין לתתה לאומנין, דכל דבר שראני למובח אינו יולא מידי מזכח לעולם וכריתות ו.). שחיללו על שוה חרושה מחולל. כדחמרן דחימעוט מאונאה. וטעות נמי ליכא למימר בהו דמאן טעה (ב"מ נו.) דאין אונאה להקדש, דכתיב איש את אחיו, ואשמעינן שמואל דכי היכי דאימעיט מאונאה אימעיט נמי מביטול מקח (קדושין יא:).

שימה מקובצת אן ממנה. בקצת ס״י לא כתוב ממנה: כן לאומניז

הדרן עלך ולד חמאת

בשכרן וחוזרין: גן אמרי כיון דאיכא זמנין דבעו למיזגא בטולא מתיבת דלמא עד תיכת אי כנא נמחק: דו דקמעיל בקדשים

בותר הקפרת. היו מפטמין כאחת ג' מאות וששים וחמשה מנין כמנין ימות החמה להקטיר קטרת בכל יום זו חליו בבקר וחליו בערב ועוד שלשה מנין ללורך יוה"כ (ו) והיה נותר מן הקטרת כדאמר התם (כרימות דף ו:) ח) פעם לששים שנה או לשבעים שנה היו חן (בא) [מפטמין]

> חלאים כלומר היו עולין השירים לחלי הקטרת ועלה קאי הך דשמעתין מה היו עושין מאותו מותר מפרישין שכר האומנין ממעות הלשכה ומזכה אותן ע"י אחרים בשביל האומנין יו ומחללים הקטרת על אותם המעות יו שוכה בהם בשביל האומנין ונכנסין המעות בקדושת הקטרת יאו בקדושת תרומה ישנה והחטרת יוצא לחולין ונותנין אותו הקטרת לאומנין בשכרם וחוזרים ולוקחין יכן אותן מיד האומנין ט' מתרומת הלשכה ולכך היה לריך לעשות כן לפי שא"א להקטיר קטורת מתרומה ישנה לשנה הבאה יגו וא"ת ולמה החקקו לעשות כן שחיללו הקטרת על מעות האומנין היה להם לחלל מעות של תרומה חדשה על החטרת שילא כבר לחולין ידו יש לומר דבהכי עדיף טפי לפי שהוא דרך מקח וממכר ממש והוי לניע טפי א"ל אם לא היו עושין כן אתי טוז לאיתרשולי שיש כאן לחזור לחלל הדושת מעות של תרומה חדשה על הקטרת אבל עתה שהוא מוז מפריש יאליד ליד

לא אתי לאיתרשולי: ואמאי ליחליה אבנין. כלומר אי יו אית ליה לדשמואל דאמר בונין בחול למה להן לעשות כל אלה יחללו יהו אותם הקטרת על הבנין ויצא לחולין ויחזרו ויחללו מעות של תרומה חדשה על אותה קטרת ולמה היו לריכין להפריש שכרם ולחלל יש כו' ומשני דליכא בנין ופריך והא מעות האומנין קתני משמע שעסוקים בבנין ומשני דליכא בנין כשיעור מעות של קטרת פי' אין הכי נמי דודאי יש בנין חול מדקתני ס האומנים אך אין בנין כשיעור מעות י (שמן) של קטרת ולכך לריך להפריש מעות מתרומת הלשכה כשיעור הקטרת לשכר האומנים וא"ת וכי אפשר להיות כך ששכר הבנין הוא מרובה על הבנין יש לומר יאז באומנות ניור שיש שכר לאומנין יותר ממעות בנין אי נמי הכי פירושו דליכא בנין כשיעור מעות יכז הבנין לולי שכר האומנין שעם הבנין ול"ע וי"מ דמיירי בשכר שחייבים לאומנין בשביל מלאכה שעדיין לא נעשית אך קלת יש בנין הלכך כיון דליכא בנין עדיין בנוי כשיעור הקטרת בסוף השנה שרולים לקדש הקטרת א"א לחלל עליו אבל מפרישים כל שכר האומנין שעחיד ליתן להם לעשות המלאכה אשר התחילו כגו כבר ולהכי נקט מילתא דאיכא בנין קצת דאי ליכא בנין כלל היה גנאי להפריש מעות מתרומת הלשכה על שכר האומנין העתיד ליח אלא מתוך שהולרכו להפריש ללורך האומנין בשביל שכרן המועט אינו גנאי להפריש הרבה על העתיד להן ועוד אמר רש"י לפי ט שמכאן התחילו במלאכה כמי שגמרו דמי שהרי אין יכולין לחזור בהם: והאמר שמואל הקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרומה מחולל. כלומר

מותר הקטרת. מה שהיה נשאר על (א) שס"ה מנה מה היו עושין בה דלאחר שנכנס ניסן אין ראוייה להקטרה דבעינן חדש והבא קרבן מתרומה חדשה ה): מפרישין ממנה. ממותר הקטרת כנגד שכר האומנין דקס"ד דלאלתר כשקנו לרכי הבנין מיד היו מחללין מעות הקדש בשעת קניה

האומנין שבונין בבנין שהכל היה קדש חוץ מן השבח שהיו האומנים משביחין בבנין בכל יום ובכל יום היה הגובר מביא מעות הקדש כשיעור השבח שהשביחו האומנין בבנין באותו יום ומחלל אותן על השבח שהשביחו האומנין בבנין באותו יום והיינו טעמא דעושין כן בכל יום משום לאמרןי לעיל וע"אן דמאן דמתנדב מעות וכו׳ והיו המעות חולין (כ) והבניו הדש אבל לא היה הגובר נותן להן המעות לאלתר דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף כשיגמר הבנין וכן היו עושין כל השבח (ג) ועדייו לא היה שם מותר ההטרת על המעות אבל כשמגיע ניסן שיש שם מותר הקטרת דלריכין ללוקחו מתרומה חדשה מחלליו אותו מותר החטרת על אותן מעות חולין שיש ביד הגובר שחילל על השבח שהשביחו האומנין והוי ההטרת חול ומעות חזרו להדושתן כבתחלה וחוזרין ולוקחין הקטרת מן

במסניסין דמועלין בעלים דיומיה. שדעתו לבנותן בו ביום שלקחום דהשתא ליכא למיחש דלמא אתי למוגא עליהון הואיל ובנו להו לאלתר

בו ביום בבנין: הדרן עלך ולד חמאת

ומה בכך אי ליכא בנין כשיעור מעות ומשני הני מילי דיעבד אבל לכתחלה לא יח משום פסידא דהקדש ודוקא בזמן שבהמ"ק קיים דאיכא פסידא להקדש אבל בזמן שאין בית המקדש קיים דליכא פסידא להקדש לא ואפשר לחלל לכתחלה על שוה פרוטה וא״ת הכא נמי ליכא שום פסידא להקדש שהרי שירי הקטרת הללו חוזרים להקדש וי"ל דמ"ת כיון דבית המקדש קיים ואם היו מחללים על שוה פרוטה בעלמא דאיכא פסידא להקדש אט"ג דהכא ליכא פסידא מ"מ אינו מחולל דגוריטן (דלמא) אטו רוב מקומות דאיכא פסידא להקדש בכה"ג ולא דמי לההיא דהחם ⁶⁰ דקאמר בזמן שאין בית המקדש קיים אפשר לחלל דהתם לא שייך בשום ענין פסידא להקדש: לא ניתגה תורה דמדאבי השרת. ואי אפשר ליזהר שלא יהנו מן החומה כי 0 עבד בחול דלמא אתי למיזגא עלייהו שפעמים שלריכים הפועלים לסמוך על האבנים ונמלא שמועלין:

צי בעצים דמבאן ואידך ה"ג הב"ע בעצים דיומיה. כלומר עלים שלקחו לבנותם ביום הלקיחה ובותן מועט יכולים ליזהר מלסמוך עליהם:

הדרן עלך ולד חמאת

תנן: סן תיבת אמרי נמחק: ון אותה שנה כלום: ון יום חצי מנה בבקר וחצי מנה בערב: סן היו בה חצאים של שיריים: ען האומנין והיו מעות שלהן ומחללים: ין המעות שזכו בהם: ים הקטרת דהיינו: יכן ולוקחין אותו מיד האומנין מתרומת הלשכה חדשה ולכך היה צריך לעשות כן: יג) הבאה משנכנס ר״ח ניסן וא״ת ולמה כו׳ כן מיד שחיללו הקטרת כו׳ היה להם לחזור לחלל מעות: יתן לחולין ובתוס׳ כת"י נ"א י"ל דבהכי עדיף טפי לפי שהוא דרך מקח וממכר ממש ולא ישתכח ע"י כך לחללו וא"ת וימכר בשוק ולמה היו מוכרין אותו לאומנין וי״ל דבהכי צניעה להו טפי ובשבועות פ״ק מאריך יותר: עון אתי לאירשולי שישכחו שיש לחזור: שוז שהוא מכר מיד ליד לא אתי לאירשולי ובשבועות הארכתי הס״ד: יוז אי איתא לדשמואל: יוז תיבת אותם נמחק: ישו תיבת כו׳ נמחק: כן מדקתני שכר האומנין אך כו׳ כשיעור שווין של מעות קטורת תיבת שמן נמחק: כאֹן לומר דאה״נ: ככן מעות הקטרת הבנין: כגן התחילו לעשות כבר ולהכי נקט בהאי מילתא: כדן העתיד לבא אלא: כדן העתיד לבא ועוד אמר מהר"ף לפי שמכיון שהתחילו: כדן לא אמר . משום: אמר לכתחלה לא משום: תימה דבערכין אמר טעמא דשמואל

על העלים ועל האבנים ועל כל לרכי מיתיבי מאמותר הקמרת מה היו עושין בו הבנין שקנו ופורעין אבל לא שכר היו מפרישין יו ממנה שכר האומנין ומחללין

בתוק': (ה) בא"ד ליחלה האומנין מתרומה חדשה. ואי קשיא לך אההוא פורתא בנין על מה צורך לחללה על מעות האומנים ליתבה לקטרת לאומנין לאלתר הא לא אותו קטורת אע"ג דלא הוי כשיעור כל"ל ותיבות קשיא דליכא בהאי מותר כשיעור כל שכר האומנין להכי עבדי הכי: מיעוט שהשביחו האומניו ואי ס"ד כדאמר שמואל דבונין בחול ואח"כ מקדישים ליחלה לקטרת אבנין בבנין לאחר שיחללו על מה עלמו ואמאי מפרישים וכו': ומשני דלא איכא בנין. שלא בנו אותה ח שהשביתו נמחק: (ו) תום' כלום: והא על מעום האומנין קסני. אלמא דבנו בנין: (ד) אין ודאי ל"ה מותר וכו' יוה"כ והוי מותר נ"ב עיין בנו בנין אלא דליכא בנין שיעור מעות: ואכתי אם איתא לדשמואל ליחלה . בשבועות דף י ע"ב פרש"י אההוא פורתא בנין על אותו (ה) מיעוט שהשביחו האומנין בבנין לאחר כך והקשו בתוספות עליו: שיחללו על מה שהשביחו אע"ג דלא הוי כשיעור דמי הקטרת דאמר שמואל הקדש וכו': אבל לכסחלה לא. הלכך מחללין אותה על מעות האומנין בלבד: רב פפא אמר היינו טעמא דבונין בחול דלא נסנה חורה למלחכי השרם. דחי חפשר דלח יתבי זמנין בטולח דבנין מפני החמה ונמלא מועל דדלמא" בעי למיזגא עליהון כלומר שאם הולרך וישב עליהן נמלא נהנה מהן: אי בעלים דמראן ואילך הכי נמי. כלומר אי בעלים דאין דעתו לבנותן בבנין עד זמן מרובה הכי נמי דלא מקדשינן להו עד שיבנו בבנין דאיכא למיחש דלמא יחיב עליהון וקא מעיל: אנא כי סנן

רבינו גרשום

של חולין אלא צריך לחללו הכי כדאמרו: מותר הקטרת. מה שהיה יותר על שס"ה מנה: מה היו עושיז בה מפרישין ממנה שכר האומנין כו'. קס"ד השתא דלאלתר כשבנו צורכי הבניז . לאלתר היו מחללין מעות הקדש בשעת קניה על העצים ועל האבנים על כל מה שקונים ופורעין אבל לא על שכר האומניז שבוניז הבנין אלא לאחר שנבנה כל הבניז היו מביאיז מותר הקטרת: ומחלליז אותה על מעות האומניז. כלומר על אותן מעות הקדש שנתנו לאומנין בשכרן ויצאת הקטרת לחוליז ומעות האומניז בשוה הקטרת חזרו והיו קודש וחוזרין ולוקחין אותה מותר קטורת מז האומנין ממעות תרומת הלשכה ומערביז אותה קטורת עם קטורת חדשה

והויא כולה חדשה: ואמאי ליחלה אבנין. הכי קא קשיא ליה אי ס"ד כדאמר שמואל דבונין בחול ואחר כך מקדיש׳ ליחלה לקטרת אבנין עצמו: דלא איכא בניז. כלומר דלא בנו אותה שנה כלום: והא על מעות האומנין קתני. אלמא דבנו בניז: אין ודאי . הוי בנין אלא דליכא בנין כשיעור מעות. ששוה זה הקטרת משום דלאלתר כשקונין צורכי הבנין היו פורעין ממעות הקדש מידי יום ביום והאי דקאמר דליכא בנין כשיעור מעות דבונין שנבנה באותו יום קאמר דדבר מועט היו קונין ביום אחד אבל מעות הא ומנין כיון דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף לכשנגמר כל הבנין יש שם שכירות הרבה הלכך מחללין אותה על מעות האומנין ולא על הבנין: ואכתי אם איתא לדשמואל ליחלה אההיא פורתא בנין דבנו באותו יום דהא אמר שמואל הקדש שוה מנה כו׳: הני מילי דיעבד אבל לכתחלה לא. הלכך מחללין אותה על מעות האומנין בלבד דהי׳ (להם) מקבלין מעות הרבה אבל אם היה בבנין כשיעור מעות ששוה הקטרת הכי נמי דמחללין אותה אבנין: רב פפא אמר היינו טעמא דבונין בחול: לא ניתנה תורה למלאכי השרת דאי אפשר דוימנין דלא יתיב בטולא דבנין מפני החמה ונמצא מעיל: דדלמא בעי למיזגא וזגא עליהן. כלומר הוצרך לו לישב וישב עליהן ונמצא נהנה מהן: אי בעצים דמכאן ואילך הכי נמי אלא כו'. הכי קאמר אי בעצים דלא קיימי

לבנותן בבנין עד זמן מרובה הכי נמי דלא מקדשינן להו עד שיהו בנויין בבנין הואיל ואיכא למיחש דלמא אתי למיוגא ווגא עליהון וקא מעיל בקדשים: אלא כי תנן מתניתין בעצים דיומיה. שבונה אותן באותו יום עצמו שהקדישו דהשתא ליכא למיחש דליתי למיזגא עלייהו הואיל ובני להו בבנין לאלתר: הדרן עלך ולד חמאת

קדשי מזבח "מצמרפין זה עם זה למעילה

וממא קדשי בדק הבית מצמרפין זה עם זה ו

מובח קרשי בדק הואחר פו קרשי בדק הבית 🕫

מצמרפין זה עם זה למעילה: גמ' השתא יש

לומר ג דקתני אחד קדשי מזבח ואחד קדשי

בדק הבית דהאי קדושת הגוף והאי קדושת

דמים אפ"ה קתני מצמרפין זה עם זה קדשי

מזבח עם קדשי מזבח מיבעיא משום דקתני

עלה לחייב עליהן משום פיגול נותר וממא

דקדשי בדק הבית לא ח איכא הכי משום הכי

קא פליג ליה ° א"ר ינאי יימחוורתא אין יחייבין

משום מעילה אלא על קרשי בדק הבית יו ועולה

בלבד מ"ם דאמר קרא ינפש כי תמעול מעל

ממקדשי ה' קדשים המיוחדין לה' יש בהן

מעילה אבל קדשי מזבח אית בהו לכהנים ואית

בהו לבעלים תנן קדשי מזבח מצמרפין זה עם

זה למעילה מדרבנן יקדשי קדשים ששחטן

בדרום מועלים בהן יו מדרבנן תנן ייהנהנה מן

החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום

כשהיא מתה כִיון שנהנה כל שהוא מעל מדרבנן

ומדאורייתא לא והתניא סרבי אומר בכל חלב

לה' לרבות אימורי קדשים קלים למעילה מדרבגן

והא קרא קא נסיב לה אסמכתא בעלמא יוהא

אמר עולא אמר רבי יוחנן קדשים שמתו יצאו

מידי מעילה דבר תורה במאי אילימא בקדשי

בדק הבית אפילו כי מתו נמי לא יהא אלא

דאקריש אָשפה ₪ לבדק הבית לאו ״אית בה

מעילה אלא יו קדשי מזבח יו דאורייתא מי

אית בהו מעילה אלא הכי קא אמרי דבי

רבי ינאי מהאי ז קרא קדשי בדק הבית שמעין

לא שמעין מינה:

בולחייב עליהם משום פיגול ונותר

שבמשניותו.

- א א מיי׳ פ״ה מהלכות מעילה הלכה ג: ב ב מיי׳ פי״ח מהלכות
- פסה"מ הל' יא: ג ג מיי׳ פ״ה מהלכות מעילה הלכה ב:
- ד מיי׳ פ״א מהלכות מעילה הלכה ב:

תורה אור השלם

1. נֶפֶשׁ כִּי תִמְעל מַעַל וחָטאָה בּשְׁגְגָה מִקְּרְשֵׁי יִי והַבִּיא אַת אַשְׁמוֹ לִייִ אַיִּל בֶּסֶף שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל הַקְּדֶשׁ ויקרא ה טו וַהָקטִירַם הַכּהַן :אשם: הַמְזְבֵּחָה לֶחֶם אִשָּׁה לְרֵיחַ נִיחֹחַ כַּל חֲלֵב לַיִי:

→(0(€

מוסף רש"י דשי הדשים ששחטו בדרום. אע"ג דדינן לישחט בלפון לא ילאו מקדושתן לגבי מעילה, שהנהנה מהן שוה פרוטה מעל (לעיל ב.). כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. עד שיחסר ממנו, דכיון דקדושת דמים היא לא שתלש מו הלמר או שחרש בה והכחישה. דכיוו דבעלת מום היא קיימא לדמיה וקי"ל כל העומד לדמים אין מועלין בו עד שיחסר מדמיו, אבל כל שאינו עומד לדמים, כגון כום של זהב של הקדש, כיון שנהנה בו אע"פ שלא חיסרו מעל וכשהיא מתה דלאו לדמי קיימא דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים, כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל, אע"פ שלא חיסרו (לעיל ב:). כל חלב לה׳. בקדשים קלים כתיב, ולהכי כתיב בהו לה׳ למימרא דקדשי ה' קרינא ביה לענין מעילה (חולין קיז. וכעי״ז כריתות כג:). יצאו מידי מעילה דבר תורה. דלא קדשי ה' נינהו, דלא חזו לגבוה, הדושת דמים נמי לית בהו. להאכילת לכלבית וכוויל יר) אבל מדרבנו אית בהו מעילה

→ רבינו גרשום קרשי מזבח מצטרפין זה עם

(לעיל ב.)

זה למעילה. אם נהנה משני קדשי מזבח בשוה פרוטה מעל ומצטרפיז זה עם זה לכזית: לחייב עליהן . משום אוכל פיגול או נותר או טמא. או לחייב למעלה כזית בחוץ: קדשי בדק למעילה. אבל פיגול ונותר איז בהז דהני לא נהגי דמים נינהו: וקדשי מזכח וקדשי בדק הבית מצטרפיז לא לדבר אחר כדאמרן משוח הכי הא פליג לה

. למתניתין קדשי מזבח בפני

חמשה בפני עצמו: אמר ר' ינאי מחוורתא. הכי קאמר מחוור ומבורר הוא לי שאין חייבין משום מעילה אלא על קדשי בדק הבית בלבד כו': בדרבגן. כלומר מדרבנן הוא דאית בהו מעילה בקדשי מזבח ולא מדאורייתא: הנהנה מן החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. כגון שרכב עליה הכחישה ואמרינן בפרקין דלקמן דבחטאת בעל מום מיירי דקיימא לפרייה שהרי הפסיד את ההקדש שהפחיתה מדמיה וכשהיא מתה כיון שנהנה ממנה אפילו בלא פגם מעל דלא קיימא לפרייה שאין פודין את ההקדש להאכילה לכלבים: מדרבנן . b) נמי מעל. יצאו מעילה דבר תורה משום דכתיב וחטאה בשגגה מקדשי ה' וכיון דמתו לא חזו לה': במאי. קא מיירי עולא אי בקדשי בדק הבית מיירי אפילו כי מתו לא יצאו מידי מעילה: לא יהא אלא דאקדיש אשפה. כלומר כי היכי דאשפה קדשה מיירי ולאחר מיתה יצאו מידי מעילה מכלל דבחייהן יש בהן מעילה דבר תורה וקשיא לר׳ ינאי: אמר לך ר׳ ינאי. אין ודאי בקדשי מזבח אית בהו מעילה אבל מהאי קדשי ה' דנפש כי תמעול מעל לה' [לא] שמעינן מיניה אלא קדשי בדק הבית דמיוחדין לה' אלא מקרא אחרינא ילפינן דקדשי מזבח אית בהו מעילה דכתיב ואיש כי יאכל קדש בשגגה ויסף חמישיתו עליו בכל קדש

קדשי מובח מצמרפין זה עם זה למעילה. אם אכל שו נשר עולה זו חלי זית ומבשר עולה אחרת חלי זית חייב קרבן מעילה וכן למ"ד

לקמן (דף ימ:) דמעילה בשוה פרוטה אם אכל חלי שוה פרוטה מזו וחלי שוה פרוטה מזו חייב: ולחייב משום פיגוד ונותר וממא. שאם אכל

חלי זית מזה וחלי זית מזה חייב כרת קדשי בדק הבית מלטרפין זה עם זה למעילה ואם נהנה חלי שיעור מזה וחלי שיעור מזה מעל: אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית כו'. שאם נהנה כחלי זית בשר י קדשי מזבח וכחלי זית מבשר שהוקדשה לבדק הבית מלטרפין: השתא יש לומר. קתני אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית

מלטרפין כדקתני בסיפא דמתני' הדשי מזבח עם קדשי מזבח מיבעיא ואמאי קתני רישה דמתניתין וה"ת ומחי קה מתמה וכי אין דרך משניות בהרבה מקומות ששונה בהן בזה הענין בזו ואף זו י"ל דפריך משום דרישא שוו מכלל סיפא היא דאחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית משמע בכל ענין בין קדשי מזבח עם קדשי בדק הבית בין קדשי מזכח עם קדשי מזכח בין קדשי בדק הבית עם קדשי בדק הבית וא"כ אין זה שיטה דוו אף זו אם היה רולה לשנות בזו אף זו ה"ל למיתני בסיפא קדשי מזבח מלטרפין עם קדשי בדק הבית: משום דקתני עלה ולחייב עליו משום פיגול ונותר וממא. לכקלשי בדק הבית לא איכא הכי מש"ה קא פליג ליה כלומר לכן שנאה בבבא ראשונה לעלמה משום דלא הוה שייך למיתני ולחייב עליה משום פיגול גבי סיפא דקתני בה קדשי בדק הבית וכיון דקתני קדשי מזבח עם קדשי מזבח לחודייהו בחד בבא תנא נמי כה"ג בקדשי בדק הבית ואע"ג דמסיפא שמעינן להו: מחוורתא. יו לומר דבר ברור

ומחוור הוא זה י) אבל

קדשי מזבח אית בהן לכהנים ואית בהו מתני' לבעלים הלכך לית בהו מעילה ועולה נמי עורה לכהנים ובסמוך פריך עלה טובא עד דקאמר במסקנא יח דלרבי ינאי ר"ל כי מזה הפסוק לא נפקא לן מעילה בקדשי מזבח וא"ת והא בשילהי חמורה (דף לב:) א"ר

ינאי דאין מעילה מפורשת מה"ת אלא בעולה בלבד שנאמר מקדשי ה' אלמא משמע איפכא דבקדשי מובח מפורשת מעילה יותר מקדשי בדק הבית והכא קאמר איפכא י"ל דלא קשו אהדדי יש דה"פ 0לא קאמר בעולה לאפוקי בדק הבית דהא ודאי משמע מתוך הפסוק דמקדשי ה' ס בקדשי בדק הבית יש בהם מעילה וליכא מאן דפליג אהא יא אלא בא ר' ינאי לומר יכו דחטאת ואשם אין בהם מעילה מפורשת שאינם מיוחדים לשם כמו עולה כגו וה״פ דהתם אין מעילה מפורש בקדשי מזבח אלא בעולה והכא דקאמר אלא על קדשי בדק הבית לא אמי לאפוקי עולה דאיקרי קדשי ה׳ שהיא כיז קריבה למזבח ואע"ג דעורה לכהנים אין בכך כלום דמ"מ כיז דהקרבה עיקר ולא אמי אלא לאפוקי חטאת ואשם וה"ק הכא אין חייבין משום מעילה אלא על בדק הבית דבקדשי בדק הבית מילחא פסיקא היא דאית בהו מעילה אבל בקדשי מזבח לא הויא מילחא פסיקא ^{מ)} דליכא מעילה יו אלא בהו בעולה והיינו הא דקאמר אבל בקדשי מזבח אים בהו לכהנים ואים בהו יו למזבח כלומר בהני הוא דלית מעילה דהיינו חטאת

ואשם דעולה מיקריא שפיר מיוחדת לשם כיון שכולה כליל⁰: בשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. הא פגם אית בהו מעילה יח: ואפילו כי מתו לש (להו) [נמי] לא יהא אלא דאקרושי אשפה כו'. כלומר דשייך שפיר מעילה דלה גרעי מחשפה והקשה רצנו חיים הכהן ט גדול מי דמי אשפה ראויה לפדות אבל האי לאו בר פדיון הוא לאו דל העמדה והערכה י"ל דשמא קסבר קדשי בדק הבית לא היו

בכלל העמדה א"נ לם מי לא עסקינן ° דהעמידן מחיים ולא הספיק לפדוחן מחיים עד שמחו ואפ"ה קאמר עולא דילאו מידי מעילה וא"ח תיפוק ליה דלא מעל משום נגו דאמר אין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים ואפילו נהו בקדשי בדק הבית אמרינן בפרק כל שעה (פסחים דף כט.) דליכא ם) מעילה י"ל כדפי" שם דוקא להאכילן לכלבים להו אבל לשאר הנאות פודין (כגון) בקדשי בדק הבית כגון להסיקן תחת תבשילו ולהכי שייך הכא בקדשים שמתו מעילה נח: בוהאי קרא קדשי בדק הבית שמעינן. כלומר מקרא דמקדשי ה' לא נפקא לן אלא קדשי בדק הבית ולא קדשי מובח ונפקא לן קדשי מובח מקרא דלעיל דכל חלב לוו וי"מ דל"ג לעיל והתניא כל חלב אלא גרס והא קרא קא נסיב לה פי" ר' ינאי קא מפיק מקרא בסוף פרק כל הצשר (סולין דף קיח) דאיכא מעילה ש דמקיש פר כהן משוח לובח שלמים מכאשר יורם מיהו נראה למורי שי דגרס והחניא כל חלב והא דלא ⁶ מפיק מרבי ינאי פשיטא ליה דמדרבנן קאמר ואסמכחא בעלמא אלא פריך מקרא דכל חלב והיינו קרא דמפקי מיניה במסקנא דיש מעילה בקדשי מזבח ואם חאמר והיאך נפקא ליה מיניה לא קדשי קדשים והא לא איירי קרא אלא באימורי קדשים קלים י"ל דכיון דאפקינהו קרא דמקדשי ה' מההיא דרשא דקאמר לעיל דדוקא קדשים המיוחדין לשם ^{3) לעו} אלמא לא דרשי מיניה כלל אלא מוקמינן ליה בכל קדשים ^{עו} כן נראה למורי:

למעילה. שאם נהנה מב' מיני קדשי מזבח בשוה פרוטה מעל. ומלטרפין נמי לכזית לחייב עליהן משום נותר או פיגול

או טמא או (לכזית) לחייב משום מעלה בחוץ: קדשי בדק הבית מלערפין זה עם זה למעילה. אבל פגול ונותר וטמא אין בהן משום דהני לא נהגי

בקדשי בדק הבית וקדושת דמים נינהו: קדשי מובח וקדשי בדק הבים מלטרפין וה עם וה למעילה. אבל לא לדבר אחר יאן ומש"ה קא פליג לה מתניתין דתני קדשי מזבח בפני עלמן וקדשי בדק הבית בפני עלמן: יכו בכז' א"ר ינאי מחוורתא. דבר ברור הוא כמו (ב) במחוורת עליו (מיר דף סג.): שחין חייבין קרבן מעילה וכו' סגן וכו': ים ומתרץ מדרבנן. הוא דאית בהו מעילה בקדשי מזבח אבל לא מדאוריי': הנהנה מן החטחת כשהית חיה לא מעל עד שיפגום. כגון שרכב עליה והכחישה כדמפרש בפירקין דלקמן (דף יט.) דבחטאת בעלת מום מיירי דקיימא לדמי לפיכך מעל שהפסיד להקדש שפחת מדמיה וכשהיא מתה כיון שנהנה ממנה אע"פ שלא פגם מעל דלאו לדמי קיימא שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים (פסחים דף כט.). (ג) האי מעל נמי מדרבנן: והא קרא קא נסיב. לאשמועי׳ ח) [דמדאוריי׳ מעל]: יצאו מידי מעילה דבר מורה. משום דכתיב קדשי ה' וכיון דמתו לא חזו לקדשי ה׳: ובמחי. קמיירי עולה חילימה בקדשי בה"ב אפי' מתו נמי לא ילאו מידי מעילה לא יהא אלא דאקדים אשפה מי לא קדשה לדמיה דאית בה מעילה ה"ג דאי אקדיש בהמה לבדק הבית אע"ג דמתה קדשה נמי לדמים ואית בה מעילה: אלא פשיטה דבקדשי מובה מיירי. ולחחר מיתה יצאו מידי מעילה דבר תורה מכלל דבחייהן יש בהן מעילה מדאורייתא וקשיא לרבי ינאי (ד): אמר לך ר' ינאי אין ודאי בקדשי מזבח נמי אית בהו מעילה מדאורייתא אבל ש מהאי קדשי ה׳ דבקרא דנפש כי תמעול מעל לא

מינה קדשי מובח שמעינן מיניה אלא קדשי בדק הבית ידו דמחוורין לה' אלא מקרא אחרינא נפקא לן דקדשי מזבח אית בהו

מעילה דכתיב ואיש כי יאכל קדש בשגגה וגו' (ויקרא כב) דבכל קדש מיירי: מתני׳

ב) [תמורה לב: ע"ש], ג) לעיל ב., ד) לעיל ב: לקמן יח., ס ממורה לב: חולין קיז.[כרימות כג:], ו) לעיל ב. יב., ז) מי לית ל"ק, ח) ל"ק, ט) מהאי הרא דנפש כי תמעול ל"ק, י) מקדשי מובח ל"ק, כ) הוא זה הס"ד ואח"כ מה"ד אבל קדשי מובח כו', () דר"י לא קאמר כו' נ"ק, מ) נ"ל דליכא מעילה בהו אלא כו', () [וע"ע תוק׳ זכחים מה. ד"ה ע) דמהיש זכח שלמים לפר כהו משוח מכאשר יורס כו' ל"ק, משוח מכאשר יורס כו' ל"ק, ב'' ל"ק פריך מרבי ינאי גופיה דפשיטא ליה וכו׳. ל) אבל לא קדשי מזכח דרשינן מיניה כל לה' ומוקמינן ליה כו ל"ק,

→(+ הגהות הב"ח

(א) גמ' אלא קדשי מזכח בחייהם נמי דאורייתא לית בהו מעילה: (ב) רש"י ד"ה א"ר ינאי וכו' במחוורת עליו נ"ב כמו לא חווירא דמס' קדושין דף לט ע"ח: (ג) ד"ה הנהנה וכו' לכלבים ומשני האי מעל: (ד) ד"ה אלא וכו׳ לרבי ינאי ומשבי אמר לך כל"ל והד"א:

>>®(← גליון הש"ם

נמרא א"ר ינאי מחוורתא. עיין זכחים דף מה ע"ח מוספות ד"ה רואה אני: תום' ד"ה ואפילו כו' רהעמירן מחיים. עיין חולין קלה ע"א מוס׳ ד"ה והא :ש"לו

→ שימה מקובצת

וזה למעילה ועל תיבות [6] ואחד נרשם למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: כז וקדשי דקתני נמחק ועל תיבות קתני אחד ואחד נרשם קו . למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: דן לא ס״א ליכא מש״ה כר׳: קו הבית בלבד תיבת ועולה נמחק: ון מעל וחטאה בשגגה מקדשי: ז] בהן ה"נ מדרבנן: אשפה אילו אקדיש אשפה לבדק הבית לאו מי לית: ען אלא לעולם קדשי מזבח נמי דאורייתא אית . דקרא קדשי: יאן אחר הס״ד ומה"ד [גמ'] מש"ה אות ו' נמ' נמחק: יגן תיבת ומתרץ ל"ש: ידו הבית דמיוחדיו . לה׳ תיבת דמחוורין נמחק: טון אכל מבשר עולה: טוז דרישא בכלל סיפא אות מ' נמחק: יו] מחוורתא ומחק: יטו אהדדי דהחח לא תיבות דה"פ נמחק: **כ**ן ה' ולא בא ר' ינאי אלא למעוטי

חטאת ואשם דלית בהו מעילה מפורשת: ככן לומר אלא דחטאת: כגן עולה שכולה כליל וה"פ כו' מעילה מפורשת מן התורה בקדשי: לד) שהיא כולה כליל למזבח תיבת קריבה נמחק: לכ) דמ"מ הקרבה עיקר אות ד' נמחק: לו) מעילה בהו אלא בעולה: לו) בהו לבעלים כלומר תיבת למזבח נמחק: מן מעילה הס"ד ומה"ד והתניא רבי אומר כל חלב לרבות אימורי קדשים למעילה ומשני מדרבנן ופריך והא קרא קא נסיב לה ומשני אסמכתא בעלמא הוא וי״מ דלא גרסינן והא תניא אלא גרסינן והא קרא קא נסיב לה פי׳ ר׳ ינאי דמפיק מקרא סוף פרק כל הבשר דאיכא מעילה בקדשים קלים דמקיש פר כהו לזבח השלמים מכאשר יורם ומיהו נראה למהר"פ ז"ל דגרסינן והא תניא רבי אומר כל חלב והא דלא מפיק מקרא דרי ינאי משום דפשיטא ליה דמדרבנן קאמר ואסמכתא בעלמא הוא אלא פריך מקרא דכל חלב דהיינו קרא דמפקינן מיניה למסקנא דיש מעילה בקדשי מזבח: כען מתו לא יהא אלא דאקדיש אשפה: ¢ תיבת גדול נמחק: (6) הוא דבעינן העמדה והערכה וכי מתו לאו בר העמדה והערכה הם י"ל דשמא כו" העמדה והערכה כר"ש וראיה מדנקט מתו ולא נקט נשחטו ההוה משמע שלא היה בהם העמדה והערכה משמע שהטעם אינו משום דלאו בר העמדה והערכה הן אלא משום דכי מתו פקע קדושתייהו: (b א"ג י"ל דמי לא עסקינן דהעמידן והעריכן: (b משום דלא מהני מידי דאין פודין תיבות דאמר אין נמחק: לדן ואפילו קדשי בדק הבית כדאמרינן בפרק כל שעה איכא איסורא תיבות דליכא מעילה ל״ש ונמחק: לכן לכלבים אין פודין אבל לשאר הנאות פודין כדאמר בקדשי בדק הבית. 10 מעילה וא"ת מ"מ הא אמרינן קדשים שמתו יקברו וכן אמרינן בב"ק שור פסולי המוקדשין שנפל לבור דנבלתו לא הויא לבעלים משום דאין פודין ולפי מה שפי׳ אמאי והא אמרי׳ דשאר הנאות מתני' א אאחמשה דברים בעולה מצמרפין זה

עם זה הבשר והחלב והסולת והיין והשמן

בוששה בתורה הבשר והחלב והסולת והיין

וְהשמן והלחם: גמ' מתני ליה רב הונא יו

לרבא חמשה דברים בעולם מצטרפין זה עם זה א"ל בעולם קא אמרת והאָ קתני בתודה ו'

דברים שבתודה הבשר והחלב והסולת והיין

והשמן ולחמי תודה גיא"ל תני בעולה תנינא

להא דתנו רבנן סיעולות ואימורים מצמרפין

לכזית להעלותן בחוץ ולחייב עליהן משום

פיגול ונותר וממא קתני בעולה אין בשלמים

לא בשלמא להעלותן בחוץ עולה דכליל היא

מצמרפין שלמים לא מצמרפין אלא לחייב

עליהן משום פיגול ונותר וממא שלמים אמאי

לא מחייב והתנן כל הפיגולים מצמרפין זה

עם זה וכל הנותרות מצמרפות זו עם זו

אָלא איָמא עולה ואימוריה מצטרפין זה עם זה

לכזית ליזרק עליהן את הדם ח וכיון דמצמרפין

ליזרק את הדם חייב וכו' ומאן קתני לה רבי

יהושע היא 🌣 דתניא רבי יהושע אומר יכל

הזבחים שבתורה שנשתייר מהן כזית בשר

יוכזית חלב זורק את הדם הכחצי זית בשר

וכחצי זית חלב אינו זורק את הדם יובעולה

אפילו כחצי זית בשר וכחצי זית חלב זורק

את הדם מפני שכולה כליל ובמנחה אפילו

כולה קיימת לא יזרוק מנחה מאי עבידתיה

אמר רב פפא מנחת נסכים יו: מתני'

התרומה יְותרומת מעשר ותרומת מעשר של יהתרומה יִותרומת

דמאי והחלה והביכורים מצמרפין זה עם זה

לאסור ולחייב עליהן את החומש יה'כל הפיגולים מצמרפין זה עם זה וכל הנותרים מצמרפין

זה עם זה: גמ' מאי מעמא כולהו "איקרו

תרומה גבי חלה כתיב יראשית עריסותיכם יו

חלה תרימו תרומה (6) גבי ביכורים נמי

איקרו תרומה ידתניא יותרומת ידך אלו

ביכורים אבל אינך לא צריכא: מתני' כל

הנבילות 'מצמרפין זו עם זו וכל זו יי השקצים

ע"ם ותוספתא פ"א הט"ו

ע"שן, ג) פסחים עט. מנחות

ט. כו. זבחים כה: קט.

תוספתא דובחים פ"ד ה"ב

ותוספתה פסחים פ"ו ה"ג

בכורות לט:], ד) [בכל שארי

מהומות איתא או כזית ויש

לדקדק קלת בתוס׳ דהכא ד״ה כזיתן, ה) ערלה פ"ב מ"ח,

ו) זבחים קט., ז) מכות יו. חולין

זכ: פסחים לו: ןיבמות עג:ן,

ועי׳ תוס׳ לקמן רישיו. ד״ה השרליםן, ט) ובמדבר טון, א ומיי' פי"ל מהל' מעה"ה הל' בן: ב [מיי' שם הלכה דן: ה ג מיי׳ פי״ט מהלכות מעה"ק הלכה י:

ו ד מיי' פ"א מהלכות פסוה"מ הלכה ל: ז ה מיי׳ שם הלכה לא: ה ו מיי׳ שם הלכה ה מ ז מיי׳ פ"י מהלכות הלכה כא ופנו"ו מהלכום מאכלות אסורות הלכה יג: ח מיי פי"א מהלכות פסוה"מ הלכה יא:

תרומות הלכה כ: יב י מיי׳ פ״ד מהלכות מאכלות אסורות הלכה יו ומ"א מהלכום שאר אבום הטומאה הלכה ג:

"א ט מיי׳ פט"ו מהל׳

יג כ מיי׳ פ״ד מהלכות שאר אבות הטומאה הלכה ב:

→(+ מוסף רש"י

חמשה דברים בעולה מצטרפין. לענין כזית חייב כרת, ולהכי נחט עולה, דבשאר זבחים לא מלטרף בשר לפי שאינן כליל (כריתות מד.). שנשתייר מהן. נשעת זריקה, אבל אם נטמא כל הבשר והחלב או שאבד לא יזרוק, ר' יהושע לטעמיה דררים ועשית עולותיך הגשר והדם, אם אין גשר אין **לס** (זבחים כה: קמ.) **וכוכמיס** כתיב (דברים יב) ולס זכחיך ישפך והבשר תאכל, הוקיקן הכתוב זה לזה (זבחים קט.). כזית בשר. דאיכא כדי אכילת אדם, וכזית חלב. (בכורות לט:) **לכתיב וזלה** את החלב. אע"ם שאיו בשר זורק עליו את הדם (שם קט:). זורק את הדם. דקרינה כום. כחצי זית בשר כו׳ אכילה והחטרה מלטרפיו מזכח לא מלטרפין (פסחים אלא להתיר אימורים למזבח שניהם זריקה למה (מנחות ש:). ובעולה. דבין נשר בין חלב כולהו למזכח סלקי, מלטרפים (שם). ובמנחה כו' לא יזרוה. את הדם עליה ופחחים בוריהת דם (שם) מאי זריקת דם איכא במנחה (זבחים קט: מנחות שם. מנחת נסכים. הזבח והמנחה קיימת, לא יזרוק את הדם בשבילה, דלאו נופיה לזבימה הוא מרחיח וווח וכעי"ז מנחות שם)**. ותרומת** ידך אלו ביכורים. דכתיב נהו יד ולקח הכהן הטנא מידך (פסחים לו:) דבעי הכחת והלכת. והתם אשמעינן עשה אשמעינן אוהרת לאו לאוכלן בגבולין, דאילו תרומה ממש קדשי הגבול היא ולא

חמשה דברים בעולה כו'. מפרש להו ואזיל: מתני ליה רב הונא לרבה ידו ה' דברים בעולם. היה טועה בגירסת המשנה

> כלומר חזור בך שח וגרים בעולה: בשלמא להעלותו בחוץ עולה דכליל הויא מצמרפין. פירוש אס העלה בחוץ כזית בין בשר בין אימורים חייב מפני שכולה כליל והכל חשוב כמו אימורים שלמים לא שוז פירוש העלה

> בחוץ כזית משלמים בין בשר ואימורים פטור שהרי אינו חייב על העלאת חוץ אלא על דבר שמתקבל בפנים כדאיתא התם פ' השוחט והמעלה (זבחים דף קיא:) ובשר שלמים אינו יי למזבח והתנן כל הפיגולין מלטרפין זה עם זה ואפילו אימורין ובשר אלא אימא עולה ואימוריה מלטרפין לזרוק עליה את הדם כלומר שאם אבד ונשאר חלי זית מאימורים וחלי זית מן בשר העולה זורק הדם כאילו נשאר כזית מאחד מהם שהרי הכל אכילת מזבח ויש להם להצטרף זה עם זה אבל בשלמים לא שהאימורים אכילת מזבח ובשר אכילת אדם ואכילת אדם ואכילת מזבח לא מלטרפים ומני ר' יהושע היא דתניא כל הזבחים כו' ולאפוקי מדר"א דאמר יש דם אע"פ שאין בשר לדידיה לא בעינן יו והא דקתני לחייב עליה משום פיגול ונותר וטמא היינו לזרוק עליו את הדם לכתחלה ס׳ בבשר חייבים עליו משום פיגול ונותר וטמא שהזריקה קובעתו

> בפיגול וקרי ביה קרבו מתירין: בזית בשר וכזית חלב. או כזית חלב קאמר: מנחה מאי עבידתיה. כלומר מאי זריקת דם שייכא הכא אמר רב פפא מנחת נסכים פירוש שיש זבח עם המנחה ואבד כל הזבח וס"ד אמינא דכיון דהמנחה קיימא והרי היא תחת הבשר או תחת האימורים ויזרוק קמ"ל דלא: התרומה ותרומת מעשר יהו בו'. בגמרא מפרש טעמא משום דכל הני איקרו יש תרומה:

בל הפיגודים וכו' וכד הנותרים כו'. כבר תנא ליה ברישא ואיידי דבעי למיתני כל הנבילות מצטרפות וכל השרלים מלטרפות תנא נמי כל הפיגולים:

אבל הנך לא צריבא. פירוש תרומה ותרומת מעשר ותרומת מעשר של דמאי לא לריך לפרושי מ"ט דמלטרפי כלומר שהרי דבר פשוט הוא שהם עלתן נקראים תרומה: כל הגבידות. בגמרא מפרש לענין מאי קאמר: כל הגבידות מצמרפות זו עם זו. כלומר בשר נבלה זו עם בער נבלה כן [אחרת]: אמר רב לא שנו כאן אלא לענין מומאה. וה"ק במתני" כל הנבילות מלטרפות לטומאה אבל לענין אכילה לא מצטרפין אלא טהורים לעלמן וטמאים לעלמן דאיסור דטהורה משום נבלה ואיסור טמאה משום טומאה כם אבל משום נבילה ליכא דקסבר אין איסור חל על איסור ולוי אמר לאכילה נמי מצטרפין ואם תאמר וכי פליגי רב ולוי בפלוגחא דתנאי יו בעלמא דאמרינן דפליגי באיסור חל על איסור הא מדפריך בסמוך לרב אסי וקא משני קסבר האי תגא איסור חל על איסור אלמא אימ להו לכולהו אמוראי דפליגי הכא דאין

לאוכל מכולן בשוה פרוטה בשגגה לחייב עליהן את החומש: גבו' מאי טעמא. מלטרפין חלה ובכורים עם התרומה: אבל איכך. כלומר שאר הגך לא לריכי קרא לאיחויי דמלטרפין זה עם זה דהא מיקרו תרומה: בזרגבי' כל הנכילום מלטרפום זו עם זו. לחים. משמע השתא אפילו נבלת בהמה טמאה עם נבלת בהמה טהורה. וכל השרלים מלטרפין זה עם זה לאוכל מהן כזים: גבו'

בותנר' ה' דברים בעולה מלטרפין זה עם זה הבשר והחלב והסלח. היינו מנחה הבאה עמה והיין והשמן מלטרפין זה עם זה בכזית לחייב דגרס בעולה והוא אמר בעולם א"ל בעולם קאמרת כלומר וכי אין בעולם 🧪 משום מעלה בחוץ ולחייב משום פגול ונותר וטמא ומשום מעילה נמי. אלא ה' דברים והא קתני ו' דברים שבתודה ומסיק אלא תני שבעולה אלע"ג דתנא רישא נמי קדשי מובח מצטרפין זה עם זה איצטריך

למיתני הא לאשמועינן רבותא דבשר וסלת ויין מצטרפין אע"ג דמינא אחרינא נינהו: ששה דברים שבתודה. מלטרפין זה עם זה לפיגול ונותר וטמא. והאי סלת ח נמי דקתני גבי תודה היינו נמי מנחת נסכים הבאה עם התודה כדאמרינן במסכת מנחות בפרק שתי מדות (דף 2:) דתודה נמי טעונה מנחת נסכים דמפיק ליה מאו זבח ש: גבו׳ בעולם האמרם. דמשמע בכל הזבחים שבעולם חמשה דברים עו שמלטרפין זה עם זה ותו לא: וא"ל והרי תודה שיש בה ו' דברים שמלערפין זה עם זה. ודם לא קא חשיב לפי שאין מועלין בדמים וליחיה לא בפגול ולא בטמא כדאמרינן בפרק כל הבשר (חולין דף קיו:): אלא סני בעולה. איכא חמשה דברים יו המלטרפין ולא במקום אחר. ענין אחר אמר יאז לו רביי בעולם קאמרת דבכל דבר שבעולם מלטרפין אלו חמשה דברים יבו והא קתני בתודה דמשמע דבובחים מיירי ולא בחולין: עולה ואימוריה מלטרפין לכזים להעלוחו בחוץ. דאי מקטיר כחלי זית בשר וכחלי זית אימורין בחוץ חייב עליהם משום מקטיר בחוץ והקטרה בעינן בכזית כדכתיב לי ואם האכל יאכל ואמרינן (זבחים דף כח:) בשתי אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת אדם ואחת אכילת מזבח מה אכילת אדם בכזית אף אכילת מזבח בכזית: עולה דכליל היא מלטרפין. הבשר והחלב לחייב הקטרה בחוץ אבל שלמים דאינן כליל לא מלטרפי לאימורין: אלא לחייב עליהן משום פיגול ונותר וטמה בשלמים אמאי לא. מלטרפין ⁽³⁾ יגז בכזית לחייב משום פיגול ונותר וטמח: חלה חימה עולה ואימוריה מלטרפין לכזית לזרוק עליהן את הדם ור' יהושע היא דתניא וכו': שכולה כליל. משא"כ בשאר הזבחים. וטעמיה דר' יהושע בשאר זבחים משום דכתיב ואם האכל יאכל

כדאמרינן לעיל דבשתי אכילות הכתוב

מצמרפין זה עם זה: גמ' אמר מדבר מש"ה ס"ל דחין זורקין עליהן מדבר מש"ה ס"ל דחין זורקין עניהן את הדם עד שישתייל מהן כזית בשר דהיינו אכילת אדם [או כזית חלב דהיינו אכילת מובחן 0 אבל [חצי זית בשר דהיא אכילת אדם] וחצי זית חלב דלאו אכילת אדם הוא אינו זורק עליו דאין מצטרפין. אבל עולה דלית בה אכילת אדם אפילו כחלי זית בשר וכחלי זית חלב מלטרפין: ובמנחה אפינו כולה קיימא. ואין שם כלום מן הבשר לא יזרוק: מנחה מאי עבידתיה. מאי זריקה טעונה מנחה: אמר רב פפא מנחת נסרים. כלומר האי דקאמר ובמנחה אפילו כולה קיימת וכו׳ מ׳באותה מנחה הבאה בנסכים קאמר כדכתיב ומנחתם סלת וגו' דקא ס"ד הואיל ובהדי זבח קאתייא כגופא דובח דמיא ואע"ג דלא נשתייר מן הבשר כלום יורוק עליה את הדם קמ"ל דלא: בותבי' הסרומה. היינו תרומה גדולה תרי ממאה: וסרומס מעשר. היינו מעשר מן המעשר: ותרומת מעשר של דמחי. שהוח אחד ממאה: והחלה והבכורים מלטרפין זה עם זה לאסור. שאם נפל מכולן לחוך עיסה של חולין ויש בו כדי לחמץ אסורה: ומלטרפין

) ורבה יעב"דן, ל) וויקראזן, ל) גי' ל"ק אבל חלי זית בשר דלאו אכילת אדם כו', אכילת אדם מ) באותה מנחת נסכים הבאה עם הזבח קאמר כו' נ"ק, למזבח הס"ד ואח"כ ד" והתנן כו' ל"ק, ם) לחייב עליו

תורה אור השלם

1. ראשית ערטתכם חלה כן תרימו אתה:

לא תוכל לְאֵכֹל מִעְשַׂר בִּשְׁעֶרֵיךְ אָשָׁר שִׁבָּר וְנְּבְׁכַּתִּיף בְּקָרְה וְצִאַנֶּרְךְּ וּבְּכַרְת וְתִּירִשְׁךְ וְיִצְהָּנֶרְךְּ וּבְּכַרְת ותרומת יֶדֶר: דברים יב י

הגהות הב"ח

(א) גמרא תרימו תרומה בכורים כל"ל ותיבת גבי נמחק: (ב) רש"י ד"ה אלא לחייב וכו׳ אמאי לא מצטרפין לא ומשני ולחייב:

→ רבינו גרשום

מצטרפין זה עם זה: חמשה דברים יש בעולה הבשר החלב והסולת המנחה מצטרפיז זה עם זה לכזית לחייב משום מעילה בחוץ וליחייב משום פיגול נותר בתודה הכשר והחלב נותר לפיגול מצטרפין דמשמע דכל זבחים שבעולם יש בהן חמשה דברים להצטרף זה עם זה . ולא יותר והרי תודה שיש בה ששה דברים הבשר הסולת ויין ושמן של נסכי תודה (מייתר) ולחמי תודה מצטרפין ודם לא קחשיב דליתיה לא בפיגול ולא בטמא כדאמרינן בפרק כל זו מצה שרחודה והלחת זה הוו חמשה דברים ולא במקום אחר: תנינא להא דת"ר. בברייתא תנינז לה במתניתין אלמא דעיקר עולה ואימורין

ן להעלותון בחוץ. כלומר דאי מקטיר חצי זית חלב וחצי זית בשר בחוץ חייב עליהן משום מקטיר חוץ והקטרה בעינן בכזית דכתיב ואם האכל יאכל ואמרינן בב׳ אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת אדם ואחת אכילת מזבח מה אכילת מדם מקטיר חוץ והקטרה בעינן בכזית דכתיב ואם האכל יאכל ואמרינן בב׳ אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת אדם ואחת אכילת מזבח מה אכילת מדם מקטיר חוץ והקטרה בעינן בכזית דר אם האכל ואמרינן בר׳ אכילות מדם ואת המדבר החוץ אכילת מדם מקטיר חוץ והקטרה בעינן בכזית האר אכילת מאברון מדים במדים המדבר המדבר אחת אכילת הדבר החוק מדים במדים האר אכילת מדבר מדים בכזית אף אכילת מדבר החוץ המדבר המדבר המדבר החוץ המדבר המד ברות: עולה דכליל היא מצטרפין. הבשר והחלב לחיוב הקטרת חוץ אבל שלמים דאין כולן בליל לא מצטרפין ועוד כיון דבשר שלמים נאכל אין בו משום מעילה בחוץ ולא מצטרפי: אלא לחייב עליהן משום פיגול נותר וטמא. בשלמים אמאי לא מצטרפין והתגן בל הפיגולין מצטרפין זה עם זה לכזית בין בשר וחלב בין פיגולין רשנים או שלשה זבחים מצטרפין: אלא אימא. האי דקתני עולה ואימוריה מצטרפין לכזית לאו להעלאת חוץ וליחייב משום פיגול ונותר קתני דא"כ קשיא שלמים אלא אימא מצטרפין ביות ביות במשות המשות המשות במשות המשות ה את הרם עד שישתייר מהן בכזית: ובעולה אפילו חצי זית כו׳. ובמנחה אפילו כולה קיימא ואין מן הבשר כלום קיים לא יזרוק את הדם: מנחה מאי עבידתיה. כלומר והלא אין אחת מחמש מנחות באות עם הזבח. אמר רב פפא במנחת נסכים. קא מיירי האי דקאמר ובמנחה אפילו באותה מנתה דכתיב בנסכים ומנחתם סלת וגר׳ דסד״א הואיל ובהדי זכח קא אתיא כי גופיה דובה דמיא ויזרוק עליה את הדם קמ״ל דלא: תרומה ותרומת מעשר ותרומת מעשר של דמאי שהוא אחד ממאה. והחלה והבכורים מצטרפין זה עם זה לאסור שאם נפל מכולן שאור כדי לחמץ בתוך עיסה של חולין נאסרת: ומצטרפין נמי לאוכל מכולן כוית בשגגה לחייב עליהן את החומש. אבל אינך לא צריכי קרא 3) דתרומת שתיהן: כל הנבילות מצטרפין זה עם זה. לאוכל מהן כוית: כל שטומאתו ושיעורו שוין כגון נבלה ונבלה או כגון שרץ: טומאתו ולא שיעורו. כגון נבלה ובבלה שרצורן. דנבלה שיעור טומאתה בכזית ושרץ שיעורו בכעדשה: שיעורן ולא טומאתן. כגון נבלה ומת דתרוייהו מטמאין בכזית ולא טומאתן דאילו טומאת מת הויא טומאה שבעה וטומאת נבלה לא הויא אלא עד הערב: לא טומאתו ולא שיעורו. כגון מת ושרץ דטומאת מת עד שבעה וטומאת שרץ עד ערב ובשיעורן נמי אינן שוין דשיעור מת בכזית ושרץ בכעדשה:

ב) נראה דל"ל דהא כולהו הוי תרומה:

. עד תיבת ומאן קתני לה נרשם על כל תיבה קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: סּ נסכים סד״א הואיל ובהדי זבח קא אתיא כגופיה דובה דמיא קמ״ל דלא: ו) עריסותיכם אבל לא מייתי ראיה מהפסוק שלפניו והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה להי דבת״כ מוקי לה בתרומה גדולה הכתוב מדבר כנ״ל: ו) וכל השרצים תיבת השקצים נמחק: מ) סולת גליון ואית דאמרי הסולת זו מצה שבתודה והלחם זו חמץ שבתודה הרא"ש ז"ל: ען דברים הם: ין דברים אפילו בחולין ולטמא טומאת אוכלין: יוּן אמר לן רבי בעולם קאמרת דמשמע דבכל: יכן דברים אפילו בחולין ולטמא טומאת אוכלין וא״ל והא קתני וששה בתודה: יגן מצטרפין והתנן כל הפיגולין . מצטרפין זה עם זה לכזית בין בשר וחלב בין פיגולין דשנים או שלשה זבחים מצטרפין אלא אימא הא דקאמר עולה ואימורין מצטרפין לאו להעלותן בחוץ ולחייב משום תיבת בכזית נמחק: ידן לרבה בריה ה': עון ותני בעולה תיבת וגריס נמחק: עון אבל העלה תיבת פי

י מחק: יו) בעינן צירוף משמע השתא דלא גרסי׳ לפי זה ולחייב עליהן משום פיגול נותר וטמא וא״כ קשיא דמאי מייתי 6) מהכא תנינא . דלעיל למתניתין אי מהכא דקתני מצטרפין לכזית להעלותו בחוץ זה אינו דהא במתניתין לא איירי בהכי לכ״נ דלעולם גרסינן שפיר לעיל ולחייב עליהן משום פיגול וכו׳ וה״ק הכא אלא אימא מצטרפין ליזרק עליהן את הרם כמו בשר לכתחלה לחייב עליהן משום פיגול כו׳ שהזריקה קובעתו בפיגול וקרינא ביה קרבו מתיריו והיינו ע״כ משום צירוף כגון שלא נשאר כי אם חצי זית מאימורין וחצי זית מבשר אבל בשלמים אין מצטרפין לכתחלה לחייב עליו משום פיגול כו׳ והא דאמרי׳ כל הפיגולין מצטרפין היינו דשכבר מתיבת והא עד ד"ה כזית נמחק: יתן מעשר מצטרפין זה עם זה לאסור אם נפלו בקדירה בנתינת טעם ולחייב. עליהן חומש תיבת כו' נמחק: יען איקרו נמי תרומה: כן נבלה אחרת: כאן שנו דכל הנבלות מצטרפות אלא לענין טומאה כגון חצי זית נבלת פרה וחצי זית נבלת

גמל וה"ק מתניתי׳ אות ב' נמחק: כס טומאה כלומר משום לא תאכל כל טמא: לגן דתנאי דעלמא דפליגי אות ב' ותיבת דאמרי׳ נמחק:

אמר

עין משפם נר מצוה

יד א מיי׳ פ״ד מהל׳

מאכלות אסורות הלכה

איסור חל על איסור ונראה לפרש דודאי כולהו איירי למ"ד אין איסור

מו ב מיי פ״ה עם הל׳ א וכאידך מ"ד:

רבינו גרשום

לא שנו. הא דתנן דנבילות מצטרפות זה עם זה דמשמע דאפילו ורלח רהמה ממאה עם נכלת בהמה טהורה: אלא לעניז טומאה. לעניז הנוגע בנבלתה יטמא: אבל לענין אכילה. כגון לחייב עליהז משום לא תאכל נבלה לא מצטרפי אלא בעינן דליהוי בטהוריז בנבלת טהורין שעור כזית בפני עצמו ובטמאין בפני עצמן מ"ט משום דבבהמה טהורה לא חייל עלה איסור לא דאין איסור חל על איסור הלכך לא מצטרפי וכן בבהמה טהורה יש בה איסור לא תאכל נבלה בלבד ולא איסור טומאה והאי לענין איסור טומאה קאמר או דמצטרפי עם טהורין לטומאה או דאי איכא בטמאין לחודייהו כזית אית איסור אוכל נבלה דאין איסור חל על איסור: איכא דאמרי. הא דרב אסי פליגא אדרב דקסבר האי דקאמר רב אסי טהורה לעצמה וטמאה לעצמה משמע דבין לענין טומאה ובין לענין אכילה קאמר ורב לא קאמר הכי: ואיכא דאמרי לא פליגא. אדרב הואיל ומצינן . למידרשיה להא דרב אסי כדרב דהיכא קאמר טהורה בפני עצמה וטמאה בפני עצמה לעניז אכילה קאמר אבל לענין טומאה הכי נמי דמצטרפין: מיתת פרה וחיי גמל. כגון שאם תלש חצי זית מפרה מתה וחצי זית מגמל חי איז מצטרפיז לטומאה דהא גמל חי: הא מיתת שניהם. מצטרפין לטומאה וקשיא לרב אסי [ואיכא למימר) (למאן דאמר דפליגא: אימא הא חיי שניהם מצטרפין. לכזית אבר מן החי: ומני ר' יהודה היא. דאמרינן בפרק גיד הנשה דאבר החי נוהג נמי בטמאה: אבל מיתת שניהם לא מצטרפי א״כ מאי איריא רהיט ותני ברייתא מיתת כלומר משום דזה חי וזה מת הא אמרת אפי' מיתת שניהן אין מצטרפין אע"ג דתרוייהו מייתי אלא ודאי גמל לא מצטרפין ש"מ דהא מיתת שניהם מצטרפין וקשיא לרב אסי: ועוד תניא חצי זית פרה בחייה כו'. אבל חצי זית מפרה וחצי במיתתה מצטרפין קס״ד דהאי דקאמר ביו בחייה כיז כמיתתה היינו כיז כחיי שתיהן בין במיתת שתיהן רישא מיתת פרה וחיי גמל כו׳. דדייקינן לה דבמיתת שתיהז לא מצטרפי אהא

חל על איסור ולוי אמר לך אע"ג דבעלמא יו אין איסור חל על איסור הכא מודה דאיסור חל על איסור דגלי קרא בנבלה דכתיב (ויקרא ז) וחלב נבילה יא [וגוי] ואכול לא מאכלוהו י המורה אמרה יבא איסור נבילה ויחול על איסור חלב וה"ה דחייל נמי

יבו איסור נבילה אטמאה ורב אסי אומר

טהורים בפני עלתן וטתאין בפני עלתן

איכא דאמרי פליגא אדרב יגו והסבר

דלענין טומאה נמי לא מצטרפי וא"ת

ומאי טעמא דהתינח לענין אכילה

כדפירשנו לעיל דשני איסורים הם אלא

לענין טומאה אמאי לא מצטרפי והא

איסור טהורה וטמאה יהו משום טומאה

יש לומר דקסבר כיון דלענין אכילה לא

מלטרפי לענין טומאה נמי לא מלטרפי

וא"ת והא קתני במתני' כל הנבילות

טון דמשמע דמלטרפי לכל הפחות לענין

טומאה י"ל דמיירי בטהורה וטהורה

כגון עז ופרה או בטמאה וטמאה כגון

גמל וחמור וא"ת והא קתני במתני"

כל ששיעורו וטומאתו שוז שוה מלטרפין

וכל הנבילות בין של טומאה בין של

טהורה טומאתו ושיעורו שוה י"ל דלא

קאמר מלטרפין אלא בשרלים שאין

חלוקים יי לענין אכילה יוו ואבל בבהמה

לא שנו אלא לענין מומאה אבל לענין אכילה מהורין "בפני עצמן וממאים בפני עצמן ולוי אמר אפילו לאכילה נמי מצמרפין ורב אמי אמר מהורים לעצמן וממאין לעצמן איכא דאמרי פליגא אדרב ואיכא דאמרי לא פליגא מיתיבי מיתת פרה וחיי גמל אין מצמרפין זה עם זה הא מיתת שניהם מצמרפין זו וקשיא לרב אסי אימא הא חיי שניהם מצמרפין ומני רבי יהודה היא יודאמר באבר מן החי נוהג בממאה אבל מיתת שניהם מאי לא מצמרפי א"כ מאי איריא דרהים ותני מיתת פרה וחיי גמל הא אפילו מיתת שניהם לא מצמרפי ועוד תניא חצי זית פרה בחייה וחצי זית גמל במיתתה אין מצַמרפין אבל חצי זית מפרה וחצי זית מגמל בין בחייה בין במיתתה מצמרפין קשיא רישא אסיפא אלא לאו שמע מינה מיתת שניהם מצמרפין אמר לך רב אסי האי תנא סבר יאיסור חל על איסור אמר

דחלוקה לענין אכילה] כגון טהורה או טמאה בהא לא קאמר דמלטרפי: ואיבא דאמרי דא פדיג אדרב. והא דקאמר טהורים בפני עלמן וטמאין בפני עלמן לענין אכילה קאמר אבל לענין טומאה מודה לרב: מיתיבי מיתת פרה וחיי גמל אין מצמרפין זה עם זה הא מיתת שניהם מצמרפין. וקשה לרב אסי ללישנא ייז דקאמר דפליג אדרב אבל לא פריך לרב משום דרב מוקי לה לענין טומאה וכן משמע לכאורה מדקאמר בסמוך אמר לך רב אסי אלמא לרב אסי דוקא () קפריך יעו מותו דהיכי מני מוקי לה רב לענין טומאה והא על כרחך הא דקאמר מיתת פרה וחיי גמל אין מנטרפין לענין אכילה קאמר שאם אכל חלי זית מפרה מתה וחלי זית מגמל חי אין מלטרפין 0 להתחייב לא משום נבלה ולא משום טומאה דלענין טומאה לא מיירי דבחיי גמל לא שייכא שום טומאה כדאמר בפרק העור והרוטב (חולין דף קכח:) דבשר הפורש מן החי אינו מטמא ס ויש לומר דחיי גמל דהכא היינו אבר מן החי דשייכא ביה טומאה סי כדאמר יאו התם בתורת כהנים לפי שאין לו חליפין והויא דומיא דנבלה וא"ת א"כ ל"ל נירוף יבן הא אמרינו התם דאיו לו שיעור י"ל דמ"מ בעינן שיהא בשר גידין ועלמות והכא מיירי בדאיתא גידין ועלמות אבל בשר ליכא ולכך לריך לירוף קודם שיטמא ומ"מ קשיא היכי קא דחי הא חיי שניהן מלטרפין והא אמרינן בסוף פרק גיד הנשה (שם דף קג:) דאף באבר שלם אם חלקו מבחוץ אינו עובר עליו אלמא דאם חלק האבר לשנים ואכלו כולו פטור וכ"ש יגו כזית משני אברים חלי אבר מזה וחלי אבר מזה דפטור כדו אלא ש"מ דעל כרחך מיירי הכא לענין ש אכילה כהו וא"כ אמאי לא פריך לרב כמו דפריך לרב אסי וי"ל דאין הכי נמי דפריך אפי׳ לרב והא דקאמר אמר לך רב אסי משום דס״ל לבעל הש״ס דלא פליג אדרב וכי היכי דניחא לרב אסי מהאי טעמא נמי ניחא ליה לרב ועוד אומר מורי שיחי' דלפי הלשון דלא פליגא אדרב א"כ רב ורב אסי הכל אחד ורב אסי משמיה דרב קאמר שהוא היה תלמידו:

ורבי יהודה היא. פירוש דקאמר נפרק גיד הנשה (חולין דף קא:) דאבר מן החי נוהג בטמאה ובטהורה וה"ה לבשר מן החי דנוהג בטמאה ובטהורה ולכך מצטרפין חיי שניהם להתחייב באכילה 🗣 ומשום אבר מן החי: מאי איריא דרהיט ותני מיתת פרה וחיי גמל. כלומר מאי איריא דנקט מיתת פרה וחיי גמל ולשון כיו רבנו משה מקולי מעילה משונה הוא משאר מהומות: ועוד תניא חצי זית בו'. אבל חלי זית מפרה כו' מלטרפין טקשיא רישא אסיפא יוז אלמא ש"מ דמיחת שניהם מלטרפין פירוש אף הא דקאמר בסיפא דהך ברייתא בין במיתתם בין בחייהם רולה לומר כגון חיי גמל ומיחת פרה או איפכא דמלטרפין א"כ תקשה רישא אסיפא ש"חלא ש"מ במיתת שניהם מלטרפין יחו וי"ל בין במיתת שניהם בין בחייהם והא דקאמר הכי אין זה רק כדי ליישב הברייתא דלא מיקשי דמיהוי משבשתא דהא אי הוה הא בין במיתתם בין לשו בחייהן ר"ל אחד חי ואחד מת מ"מ י מוכח שפיר מיתת שניהם ל הוא אמר לך רב אסי קסבר האי מנא איסור חל על איסור לאו ואנא האמינא למ"ד אין איסור חל על איסור כדפירשנו לעיל דכולהו אמוראי פליגי אליבא דמ"ד אין איסור חל על איסור:

דסיפא אבל חצי זית מפרה כו׳: אלא לאו ש״מ. מדבסיפא מצטרפת מיתת שתיהז ברישא נמי מצטרפת מיתת שתיהז וקשיא לרב אסי לאיכא דאמרי דפליגא אדרב: אמר לך רב אסי האי תנא סבר איסור חל על איסור. ולי לא סבירא הכי. ואית דמפרשי קשיא רישא אסיפא. רישא קתני חצי זית פרה בחייה וחצי זית גמל ^(†) בין במיתתה ובין בחייה מצטרפת דהאי בין במיתתה ובין בחייה משמע בין במיתת חדא וחיי חברתה וקתני דמצטרפת אלא לאו ש״מ דמיתת שניהם מצטרפין: הכי קאמר. אלא מאי אית לך למימר אמר רב לא שנו. דנבלות מלטרפות זו עם זו דמשמע אפילו נבלת בהמה טמאה עם נבלת בהמה טהורה אלא לענין טומאה הנוגע בהן דבתרוייהו כתיב (ויקרא יא) הנוגע בנבלתה יטמא אבל בו לענין אכילה לחייב עליה משום לא תאכלו כל נבלה (דברים יד) לא מלטרפין אלא נבלות טהורים

בפני עלמו מלטרפות זו עם זו ונבלות טמאות בפני עלמן (א) (אבל גו לענין איסור אכילה לא מלטרפין) דאין איסור חל על איסור דלא אתי איסור נבלה וחייל על איסור בהמה טמאה הלכך לא מלטרפין: ולוי אמר אפילו לאכילה נמי מצטרפי. דקסבר איסור חל על איסור וחייב שתים אחת משום בהמה טמאה ואחת משום נבלה: איכא דאמרי. הא דרב אסי פליגא אדרב ומצינן לאוקמא (דקסבר) האי דקאמר רב אסי דו טהורה לעלמה וטמאה לעלמה (כ) (משום) מכילה לענין טומאה ובין לענין אכילה ומוקים רב אסי למתניתין דתני כל הנבלות מלטרפות היינו טהורין בפני עלמן וטמאין בפני עלמן ואפילו לענין טומאה והיינו פליגא אדרב. בז די נוא"ד לא פליגא דמצינן] לאוקמי נמי לדרב אסי כדרב וכי קאמר רב אסי טהורין לעלמן לענין אכילה אבל לטומאה הכי נמי דמלטרפין והיינו כרב: מיתת פרה וחיי גמל. שאם נטל חלי זית מפרה

מתה וחתך חלי זית מגמל חי ואכלם אינם מלטרפין לחייב לא משום נבלה דמיתת פרה ולא משום אבר מן החי הבא מגמל חי: הא מיתת שניהם. שנטל חלי זית מפרה מתה וחלי זית מגמל מת מלטרפין לטומאה וקשיא לרב אסי אליבא דמ"ד דפליגא אדרב דקאמר אפילו לענין טומאה נמי טמאות לעלמן וטהורות לעלמן. אבל לרב לא מלי לפרוכי דרב מלי לאוקמי להא דוקיא דהא מיתת שתיהם מלטרפין לענין טומאה קאמר: אימא הא חיי שניהן מלטרפין. לכזית אבר מן החי: ומני ר' יהודה היא דאמר. בפרק גיד הנשה (חולין דף קא:) דאבר מן החי נוהג נמי בטמאה: הבל מיחת שניהן [מהי] לה מלטרפי. משום דטהורות לעלמן וטמחות לעלמן: אם כן אמאי רהיט וחני. ברייתא מיחת פרה וחיי גמל אין מלטרפין משום דוה חי וזה מת הא אמרינן אפילו מיתת שניהן אין מנטרפין אע"ג דשניהם מתים וליתני הכי מיתת פרה וגמל שניהם אין מצטרפין אלא ודאי דמדתני מיחת פרה וחיי גמל אינן מצטרפין מכלל דסבירא ליה דהא מיתת שניהן מלטרפין וקשיא לרב אסי: ועוד סניא חלי זים פרה וכו' אבל חלי זים מפרה וחלי זים מגמל בין בחיין. ששניהן חיין בין ח במיחת שניהן מלטרפין. והיינו סיפא דהאי ברייתא דלעיל דקתני מיתת פרה וחיי גמל: קשיה רישה. דקתני מיתת פרה וחיי גמל וכו׳ דדייקת הא מיתת שניהן לא מצטרפין אהא סיפא דקתני אבל חצי זית מפרהה) בין בחייה בין במיחתה מלטרפין אלא לאו ש"מ מדסיפא מלטרפת מיתת שניהן ברישא נמי מלטרפת מיתת שניהן וקשיא לרב אסי לאיכא דאמרי דפליגא אדרב: אמר לך רב אסי האי סנא קסבר איסור חל על איסור. דאע"ג דאיכא איסור של טמאה (ג) איכא איסור נבלה להכי מצטרפין ו) ולא סבירא לי הכי אלא סבירא לי דאין איסור חל על איסור ומיתת שניהן אין מלטרפין והא דקתני ברישא מיתת פרה וחיי גמל אין מצטרפין היינו נבלה ואבר מן החי זו דלבהמהי טמאה דלא אתי איסור נבלה וחייל אאיסור אבר מן החי והא דקתני סיפא חלי זית מפרה בחייה וכו׳ התם ליכא איסור נבלה דבבהמה טמאה ליכא איסור נבלה אלא ח) איסור בהמה טמאה ואבר מן החי. ענין אחר קשה רישא אסיפא דהא ח רישה דקתני חלי זית מפרה בחייה וחלי [זית] מגמל במיתתה חין מנטרפין קשה להא סיפא דקתני אבל חלי זית מפרה וחלי זית מגמל בין בחייה בין במיתתה מלטרפין דהא דקתני בין בחייה בין במיתתה משמע ליה בין במיחת חדא וחיי חברתה וקתני מנטרפין אלא לאו ש"מ דמיחת שניהן מלטרפין וה"ק אלא מאי אית לך למימר דלא תיקשי רישא לסיפא הכי לריך לפרושי להא סיפא דקתני [בין] בחייה בין במיתתה תריץ הכי בין במיתתה בין במיתת שניהן שו וקתני דמלטרפין וקשיא לרב אסי להך לישנא דפליגא אדרב דמשמע דסבירא ליה לרב אסי דאפילו לטומאה נמי אין מלטרפין: אמר לך רב אסי האי סנא סבר וכו'. ולא שו מ"ה:

א) חולין קא:, ב) [חולין קיג: וש"נו. ג) אכילה לא מצטרפיו ל"ק, ד) ל"ק, ה) [נדל"למפרה יחלי זית מגמלו. ו) עי׳ ברש״ה. t) דבהמה ל"ק [דל בהמה יעב"ןן, ה) איסור אבר מן החי ל"ק, ע) וה"ה בין בחיים רש"ק, י) [חולין לו.], כ) לענין אכילה אבל בטהורה או טמאה כו׳ נ״ה, () פריך ותימה דהיכי ל"ק, מ) וא"ת היכי כו' רש"ק, להחחייב חשום נבלה ולא כו׳ נ״ק, ם) כדאמרי׳ התם ע) ר"ל בבשר הפורש מו החי. פ) משום בשר מן החי הס"ד ל"ה. 3) השיא רישא אסיפא פי׳ אי הא דקאמר כו׳ נ״ק, ק) אלא ר"ל בין במיתת שניהם בין מלטרפין והא דקאמר כו' ל"ק, ר) מוכח שפיר דמיתת שניהם

מסורת הש"ם

→®(**←** הגהות הב"ח

מלטרפיו אמר כו' ל"ה.

(ה) רש"י ד"ה אמר רב וכו׳ בפני עלמן וה"פ אבל לענין: (ב) ד"ה איכא וכו' וטמאה לעלמה משמע דבין לענין טומאה: (ג) ד"ה אמר לך וכו' טמלה ואיכא ליסור נכלה אפילו הכי מלטרפין וכו' ואבר מן החי של

>>\@(< שימה מקובצת

מן על תיבות וקשיא לרב קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: כן אבל :טמאין וטהורין לענין . גן אבל טמאין וטהורין לענין: דן טהורים לעצמם יטמאים לעצמם משמע דבין. תיבת משום נמחק: סו אדרב וא"ד לא פליגא אדרב דמצינא לאוקמי: אות ל' נמחק: חן דהא דקתני רישא חצי: ען ולא מז המורה: יו דבעלמא וחלב טרפה ואכול: יכן נמי אאיסור חלב טומאה תיבת נבלה ל"ש: יגן אדרב שבא רב אסי לאשמועינן דאף . חצי זית פרה וחצי זית גמל וא"ת: ידו וטמאה שניהם משום: מח הנבלות מצטרפי דמשמע: עון וטומאתו שוין כגוז: ימן ללישנא קמא דפליג תיבת דקאמר נמחק: יטו הפריד ותימה דהיכי תיבת תו נמחק: ל] מטמא דהכי דייקינן לענין אכילה הא מיתת שניהם מצטרפיז שחייב משום טומאה ויש התם נמחק: **ככ**ן צירוף מכשר הפרה: כנו וכ״ש הכא דאיכא כזית: לדו דפטור :משמע דה"נ לענין טומאה מיקרי וא"כ: כון ולשון דמס׳ מעילה ותיבות רבנו משה מקוצי נמחק: כוז אסיפא

אלא ש"מ תיבת אלמא נמחק: כחן מצטרפין ורוצה לומר בין במיתתם שניהם מתים ובין בחייהם שניהם חיים והא תיבת ויש נמחק: כען בין . בחייהם ר״ל אות ן׳ נמחק: ל) שניהם דכל דכן הוא: לb) איסור בעלמא כמו הכא ואנן קי״ל אין איסור חל על איסור ואנן משוינן הכא

דלא תקשי לך רישא לסיפא הכי צריך לפרושי. להא סיפא דקתני בין בחייה ובין במיתתה תריץ הכי בין במיתתה במיתת שניהן דקתני דמצטרפין וקשיא לרב אסי להך לישנא דאיכא דאמרי פליגא אדרב דמשמע דאית ליה לרב אסי דאין מצטרפין לא לענין אכילה ולא לענין טומאה: אמר לך רב אסי האי תנא סבר כו':

דבה א' גרם האי דובהא דידך

הוא כלומר אתה הוא שדבקת

זו בזו אבל לא עלתה על לבין,

(גדה מ"ז ע"ש [נדה מ"ז ע"ש ב מג: ע"שן, ד) ול"ל טומאהן,

ס) קא מיירי צ"ק, ו) ואשאינן

ל"ק, ז) גיר' רש"ק אלא

אמתני׳ קאמר, ה) נ״ל הטהור׳

לטמא', ט) כדדרשינן בת"כ

כתיב מהם וכתיב בהם ושיערו

חכמים כו' נ"ק, י) ולא פריך גברא אגברא כו' נ"ק, כ) וי"ל

מו א מיי׳ פ״ב מהלכות מאכלות אסורות הלכה

:15 יו ב מיי שם הלכה ז: יח ג מיי׳ שם הלכה ח: ים ד מיי׳ שם פ״ה הלכה ג ופ"ב מהל' שאר אבות הטומאה הל' ג ופ"ד הלכה

→(** תורה אור השלם

ו. והבדלתם ביו הבהמה הטמא לטהר ולא תשקצו את נפשתיכם בבהמה וֹבָעוֹף וֹבְכל אֲשֶׁר תִּרְמֹשׁ הָאַדְמָה אֲשֶׁר הִבְּדֵּלְתִּי לְבֶּם לְטַמֵּא: ויקרא כ כה

>>⊕< גליון הש"ם

גם' לוקה עליו בכזית. עיין מסכת ע"ז דף סט ע"א ברש"י ד"ה אמרטוטי וביבמות דף קיד ע"ב תוס' ד"ה משום ובכריתות דף ד ע"ב ברש"י ד"ה לאכילה:

שימה מקובצת

אן לוקה עליהן בכזית מאי טעמא אכילה כתיבא: כן יוחנן אמר רב יוסף לא קשיא. ותיבות וקשיא גליון ונראה דרש"י גריס דקלסיה: דן במובדלין. עי׳ תוס׳ זבחים (לף קו ע"ב): ס מעתה גבי בהמה נמי במיתתז קאמר. תיבת קאי נמחק: תו שלך הוא אותו :כעדשה אות ב' נמחק יו בכעדשה והא דאמר אות י׳ נמחק: יהן מתיבת לא . נרשם עליהם קו למעלה להורות כי לפ״ד ראויים למחקן: יכן באכילה דכתיב משמע דבר שהוא תוך . הגוף ונפשו משוקצת והיינו אכילה וסיים בטומאה דהדר כתיב אשר הבדלתי לכם לטמא דהיינו כו׳ והשאר נמחק: יגן בכזית ואין לומר גברא אגברא קרמית משום משום: ידו אמרי באכילה שיעורא תיבת איסור ואות ו' נמחק: טון בחיים דליכא: . דילך: יון נפשיה קאמר ולא: יקן קאמר דבכעדשה סגי: יטן וי"ל דע"כ הכא תיבות קאי דמיירי תיבת הא ל״ש ונמחק: כלומר שרצים המובדלין לטמא איירי קרא והנהו דוקא מקשינן אכילה לטומאה דטומאה בכעדשה (מז) והא דקאמר כו': מיירי במובדלין דא״כ מאי (והשאר נמחק): לגן לא הוקש אכילתה אות ה׳ קאי כר׳ אלא קאי אאברים דנבילה: נסן מהני אבר פחות תיבת אפילו ל"ש:

מאי מעמא אכילה כתיב בהו. וסתס אכילה נסית: פתח באכילה ים וסיים במומאה. דכתיב והבדלתם (אתם) בין הבהמהח (הטמאה לטהורה) ולא תשקלו [את] נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה הרי לך פתח הכתוב באכילה דשיקוץ נפש שייך באכילה וכתיב

אשר הבדלתי (אותם) [לכם] לטמא דהיינו לטמא אחרים בנגיעה והיינו סיים בטומאה לומר מה טומאה בכעדשה כו' כלומר להכי פתח הכתוב באכילה וסיים בטומאה לומר לך שיעור אכילה כשיעור טומאה מה טומאה בכעדשה ש' כדדרשינן (חגיגה דף יא.) מהם בהם ושיערו חכמים חומט תחלת ברייתו בכעדשה: וקלםיה ר' יוחנן. לרבי יוסי בר רבי חנינא שסידר הברייתא לפניו וא"כ קשיא לרב דאמר בכזית ים י) ולא גברא אגברא דמסתברא טעמא דרב משום דליכא מאן דפליג וגם מפיק מילתא מקראי:

כאן במיתתן כאן בחייהם. כלומר במיתתן דאיכא טומאה בכעדשה אמרי יו איסור אכילה שיעורו כשיעור טומאה אבל בחיים שוז ליכא טומאה אמרי דלוקה על אכילתו בכזית אמר ליה אביי והא רב אמתני׳ קאי כלומר והלא רב אמרה למילתיה על משנתינו דכל השרלים דמיירי בין במיתתם בין בחייהם אמר שון [ליה רב יוסף] ההוא דילך הוא לשון קנטור הוא כלומר דיוק זה שלך יהיה ואין לי עסק בו רב שמעתא

בעלמא קאמר כלומר מילתא באפי נפשיה יוז ולא אמתני' קאי ואביי סלקא דעתיה דקאי אמתני׳ דומיא דההיא דלעיל דלא שנו אלא לענין טומאה: וקלםיה ר' יוחגן. בתמיה מיתיבי האברים וכו׳ כלומר וכי קילם ר' יוחנן והלא יש תשובה על זה דקשיא דר' יוחנן אדר׳ יוחנן האברים אין להם שיעור אע״ג דבעינן בנבלה כזית ובשרץ בכעדשה מ"מ באברים לא בעינן שום שיעור וא"ר יוחנן אין לוקין עליהן אלא בכזית ולעיל קאמר יח בכעדשה סגי וא"ת לישני כאן במיתתן כאן בחייהן וי"ל יעו ל) (דכולי עלמא) הכא נמי מיירי במיתתן דאברייתא דאברים כז קאי ל (הא) דמיירי במיחה מדקאמר מטמאין: אבור רבא במובדלין דבר הבתוב. כלומר כאו הא דאמר ר' יוחנן איסורו כטומאה היינו מובדלים שבפרשה כלומר ח' שרלים דטומאתן בכעדשה והא דקאמר ר׳ יוחנן אין לוקין עליהם אלא בכזית בשאר שרנים מיירי שהם טהורים מלטמא ולא שייך בהן לומר איסורו כטומאה וא"ת כי שני לעיל כאן בחייהם כאן במיתתן לישני כאן במובדלין כאן בשאינן מובדלין כי הכא י"ל כש דאי מיירי הא דרב דלעיל באין מובדלין מאי רבותיה דקמ"ל רב פשיטא דבעי כזית מידי דהוה אכל איסורין שבתורה מיהו קשיא דא"כ ר' יוחנן נמי מאי קמ"ל כיון דמיירי בשאר שרצים דלא שייך טומאה ועוד קשיא דא"כ דמיירי הך דר' יוחנן דהכא בשאר שרצים מא"כ לא קאי אמאי דמיירי בברייתא בח' שרלים המובדלין מדקתני מטמאין לכך נראה דה"פ במובדלין דבר הכתוב כלומר לא הקיש הכתוב אכילה לטומאה אלא גבי שרנים דשייך בהו הבדלה כגון ח' שרנים שמובדלין מן האחרים אבל בהמה לא יגו הוקשה אכילחה לטומאחה ובבהמה הוא דקאמר ר' יוחנן דבעינן כזית ולא קאי אכל מילי דברייתא דיז לא קאי אפחות מכעדשה מן השרך אלא אאברים דנבלה וקמ"ל דאע"ג דלענין טומאה מהני יה אפילו פחות מכזית מ"מ לענין אכילה בעינן כזית ועל זה פריך בהמה נמי לפלוג בין מובדלת לשאינה מובדלת כי היכי דגבי

ושרצים היינו דווקא לבל תשקצו שיש בשניהם לאו דבל תשקצו אבל לענין לעשות אכילה כטומאה לא הוי בהמה כשרץ:

שהוא פחות מכערשה מן השרץ מטמאין דהואיל והאיברים שלימין אע״פ שיש בהן פחות מכשיעור מטמאין שחשובין הן: ואמר ר' יוחנן אין לוקין עליהן אלא בכזית. הכי קא פריך ^{f)} והא הכא דאית בהו כל כך דאפילו פחות מכשיעורין מטמאין ואפילו הכי אמר ר' יוחנן דאין לוקין עליהן פחות מכזית האוכלו והיכי קלסיה ר' יוחנן להא דר' יוסי ב"ר חנינא דאמר דאכילה לוקין עליו בכעדשה: אמר רבא במובדלין דבר הכתוב. ולא תשקצו את נפשותיכם מתריץ דלא תיקשי לרי יוחנן דהא דקלסיה להאי מה טומאה בכעדשה אף אכילה בכעדשה: במובדלין קאמר. בהנך ח' שרצים שבתורה שמובדלין . שחמורין שטמאין יותר מן האחרים בהנהו קאמר בכעדשה והאי דקאמר הכא דאין לוקין עליהן אלא בכזית בשאר שרצים שאין מובדלין קאמר: אלא מעתה בהמה נמי נימא ליפלוג בה בין מובדלת לשאינה מובדלת. ולימא הכי האי דקאמרינן

אמר רב יהודה אמר רב "אכילת שרצים "לוקה מ עליו בכזית מאי מעמא אכילה כתיב s בהו והתני רבי יוםי בר ר' חנינא קמיה דרבי יוחנן יוהבדלתם בין הבהמה המהורה לממאה ובין העוף הממא למהור ולא תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הבדלתי לכם לממא פתח הכתוב באכילה וסיים במומאה מה מומאה בכעדשה אף אכילה בכעדשה וקלסיה ר' יוחגן פ וקשיא לדרב לא קשיא יכאן במיתתן יכאן בחייהן אמר ליה אביי והא רב אמתני' קאי ומתני' כל השרצים קתני אפילו במיתתן 6 (לאו דאיכא פורתא מהאי ופורתא מהאי) אמר ליה רב יוסף ההיא ידיוקא דילך הוא רב שמעתא בעלמא קאמר: וַקֹּלֹסיה בוֹ ר' יוחנן: מיתיבי מכזית אין להן שיעור אפי' פחות מכזית נבלה ופחות מכערשה מן השרץ מממאין ואמר רבי יוחגן אין לוקין עליהן אלא בכזית אמר רבא זי במובדלין דבר הכתוב א"ל רב ארא בר אהבה לרבא' אלא מעתה 🕫 בהמה נמי ליפלגי בין מובדלת לשאינה מובדלת

שלך תו יהא אותו דקדוק ולא סבירא אמר לי (כ) דרב דאמר אכילת שרנים וכו׳ לא קאי אמתני׳ אלא שמעתא בעלמא קאמר: וקנסיה רבי יוחנן מיסיבי. על הא דקאמר לעיל דקלסיה רבי יוחנו דמשמע דסבירא ליה דאכילת שרנים עו בכעדשה מותיב ליה השתא: האברים אין להם שיעור. דאבר כל שהוא אם הוא שלם אפילו הוא פחות מכזית לענין נבלות או אבר שלם מן השרץ שהוא פחות מכעדשה מטמאין להואיל והן איברין שלמין אע"פ שאין בהן כשיעור מטמאין משום דחשיבי: ואמר ר' יוחנן אין האוכלן לוקה עליהן אלא בכזים. והשתא משמע דר' יוחנן קאי אהאי ברייתא דהאיברין והך ברייתא ודאי במיתתן קמיירי דקתני אפי׳ פחות מכזית נבלות וא״ר יוחנן אין לוקין אלא בכזית והיכי קלסיה ר' יוחנן להא דר' יוסי בר ר' חנינא דלוקין עליהן בכעדשה דאוקימנא לה נמי דבמיתתן המיירי והשים דר' יוחנן חדר' יוחנן: אמר רבה במובדלין דבר הכסוב. דהח דקלסיה ר' יוחנן לההיא מה טומאה בכעדשה אף אכילה בכעדשה במובדלין לבר הכתוב בהני דכתיב בהן והבדלתם בהנך ח' שרלים שבתורה שמובדלין משאר שרלים וחמורין לענין טומאה יותר מן האחרים דאחרים לא מטמו כלל אלא הני ח' ובהנהו קאמר קרא דמשמע דאכילה נמי בכעדשה יו והאי דאמר ר' יוחנן אין לוקין עליהן אלא בכוית יאו לא קאי אברייתא דברייתא ודאי מיירי (ג) בשרלים שַאָיגוַי) מובדלין י) קאמר ר' יוחנן דאין לוקין עליהן אלא בכזית: אלא מעסה. דבמובדלין דבר הכתוב דמשני שיעורא בין מובדלין לשאינן מובדלין בהמה נמי הואיל והקישה רחמנא לשרלים בחד קרא נבלת בהתה טמאה ונבלת בהתה טהורה לשרלים דכתיב והבדלתם וגו' בכל אשר תרמוש האדמה וגו' נימא נמי דלהכי אקשינהו דשני בין מובדלת לשאינה מובדלת ולימא הכי דהא דקאמר דנבלה מטמאה בסים היינו במובדלת לבהמה טהורה קרי לה מובדלת שמובדלת מבהמות טמאות דמותרת באכילה אבל בהמה טמאה שאינה מובדלת לא מטמאה עד דאיכא טפי מכזית עד דאיכא כבילה:

אמר רב יהודה אמר רב אכילם שרלים. אינו לוקה עליהן אלא בכזית ולא

בכעדשה: מ"ע אכילה כחיב בהו. לא תאכלום כי שקן הם (ויקרא יא)

ואכילה אינה פחותה מכזית: פסח הכסוב באכילה. דהאי דכתיב (שם כ)

ולא תשקנו את נפשותיכם היינו באכילה דכי אכיל להו משקץ נפשיה: וסיים

בטומחה. אשר הבדלתי לכם לטמא (שם)

אלא לומר לך מה טומאת שרץ בכעדשה

אף אכילה לוקה עליהן בכעדשה: וקלסיה

ר׳ יותנן. להחי דתני רבי יוסי בר ר׳

חנינא וקשיא לרב יהודה אמר רב דאמר

בכזית: לא קשיא כאן בחייהן כאן

במיחתן. הא דתני כזית היינו כי אכיל

מינייהו בחייהן אבל כי אכיל מינייהו

במיתתן אפילו בכעדשה לקי דומיא

דטומחה: והח רב נמי חמסני' קחי.

ומנא ידעי דהכי הוא משום דקאמר רב

לעיל [ע"ח] לא שנו אלא לענין ח אכילהדי

וההיא ודאי אמתני׳ קאי (א) אכל הנבלות

מלטרפין הכא נמי הא דקאמר רב אכילת

שרלים לוקה עליהן בכזית קאי אמתני׳

אכל השרלים מלטרפין זה עם זה ומתני׳

במיתתן קא מיירי דהא קתני כל הנבלות

מלטרפות זו עם זו דהיינו במיתתן וכיון

דקאי אמתני' מכלל דהא דקאמר רב

נמי בכזית זו קאיה) במיתתן והיכי מתרלא

לדרב בחייהן: דחיכח פורסח וכו'. לח

שמענו פירושו: אמר ליה רב יוסף

לאביי ההוא דיוקא דילך היא. כלומר

האי דיוקא דקא דייקת דרב אמתני' קאי

שרצים מפלגין בין מובדלין לאינן מובדלין וגבי מובדלין מקשי אכילה לטומאה הכי נמי גבי בהמה הוה לן לאקושי אכילה לטומאה דהא בהמה איתקש לשרצים בהאי קרא כון ונפקא מינה לענין אבר נבלת בהמה שיהא איסורה כטומאה דהיינו בכל שהוא כדקחני האברים אין להם שיעור והא דקתני בין מובדלות לשאינן מובדלות לשאינן מובדלות ל"ד אלא כלומר דלגבי בהמה לא תיבעי (אבר) כזית ומשני כי מקיש להו רחמנא לבל חשקנו כלומר הא דמקשינן אכילה לטומאה היינו בשרנים דעלייהו קאי אשר הבדלחי לכם לטמא אבל דיו בהמה לא מיירי קרא דאשר הבדלמי דליכא לפלוגי בין כיש מובדלין לשאינן מובדלין שהרי כל הבהמות בין טהורות בין טמאות מטמאות כיש הלכך כיון דלא שייכא בהו הבדלה לא קאי סיפא דקרא אבהמות ואם כן ליכא לאקשויי אכילה לטומאה ש גבי בהמה וכי איתקוש בהמה לשרצים היינו דווקא לבל תשקצו ופירוש זה לחוק מאד דמעיקרא מאי סלקא לאז דעתך וכי לא ידע שפיר דליכא לאקושי אכילה לטומאה אלא בשרצים דשייך בהו הבדלה לש לכך נראה דמעיקרא גט ה"פ בהמה נמי ליפלוג בין מובדלין לשאינן מובדלין כלומר הא ודאי דליכא לאקושי אכילה לטומאה לח 🌣 בהיקשא דנראה דגבי בהמה לא שייך בה הבדלה אלא מ"מ כיון דגבי שרלים איחקש אכילה לטומאה משום דשייך בהו הבדלה גבי בהמה נמי הוה לן למימר דאיסור אכילתה לשו כטומאה וגבי אברים לא תבעי כזית דהא בהמה ושרצים איתקשו להדדי בהאי קרא ומשני כי הקיש להו רחמנא לבהמה

> לון קרא דכתים בבהמה ומיירי בבהמה טמאה דהיינו בהמה מובדלת ונקיש בה אכילה לטומאה ליחיים אוכל אבר מן החי אע"ג דליכא כזית שיהא איסורו כטומאתו דהיינו כל שהו דקתני האברים אין להם שיעור ולא אשכחנא דלקי באבר מן החי גבי אכילה אף בבהמה טמאה כשאין כזית (ס"א הא דקאמר בין מובדלת לשאינה מובדלת לאו דוקא אלא כלומר לגבי אכילה לא תיבעי כזית ומשני כרי): מ) אבל בבהמה לא: מו בין מובדלת לשאינה מובדלת: מו) מטמאות במיתתן הלכך: 0 לטומאה ס"א דגבי אכילה ובהמה לא נכתבה בפסוק אלא לדין בל תשקצו: מן סלקא דעתן וכי אות ך׳ נמחק: מן הבדלה ועוד לפי זה הפירוש לא הו״ל למנקט כי אקיש רחמנא אלא כי כתב רחמנא: לגם דמעיקרא נמי ה״פ בהמה: לדן לטומאה דהיקשא דקרא אות ב׳ ותיבת דנראה נמחק: להו אכילתה כטומאתה וגבי:

דע"כ ה"נ כו' נ"ק, () נ"ק מ"ו, מ) א"כ לא קאי אברייתא דברייתא מיירי בח' שרלים כו' ל"ה. () ל"ה מ"ז. ס) כהיהש הגהות הב"ח (ל) [רש"י] ד"ה והא רב וכו׳ אַכָל הנצלות וכו׳ אַכָל השרלים: (ב) ד"ה ח"ל רב

אמר רבא וכו׳ דברייתא ודאי מיירי במובדלין ובשרצים :שאינן

רבינו גרשום

אכילת שרצים לוקה עליו

יוסף וכו׳ ולא ס״ל כך

אלא רב דלמר: (ג) ד"ה

בכזית. ולא בפחות מכזית: מ"ט אכילה כתיב בהו. ואין אכילה פחות מכזית: בטומאה. דכתיב והבדלתם בין הבהמה הטהורה כו׳ לא תשקצו את נפשותיכם באכילה קא מיירי דכי אכיל ליה קא משקץ נפשיה וסיים בטומאה דכתיב אשר הבדלתי לכם לטמא: אלא אמר מה טומאה בכעדשה אף אכילה בכעדשה וקלסיה ר' יוחנן. להא דתני רבי יוסי ב"ר חנינא: לא קשיא כאן בחייהן כאן במיתתן. הא דקתני בכזית היינו כי אכיל מינייהו בחייהון: כאן כי אכיל מינייהו במיתתן. בכעדשה: והא רב נמי אמתני׳ קאי דמתני׳ דקתני כל השרצים מצטרפין במיתתן קא מיירי הכי קא פריך והא אנן ידעינן בבירור דכי קאמר רב אכילת שרצים לוקה עליו בכזית אמתני' קאי וממאי ידעינן הכי משום דקאמר לעיל לא שנו אלא לעניז טומאה והאי אמתני׳ קאי הכא נמי אמתניתין . קאי וכיון דקאי אמתניתין מתניתין במיתתן קא מייר מכלל דהאי דקאמר רב בכזית במיתתז קאמר והיכי מתרצת לה בחייהון: א"ל רב יוסף לאביי דוקיא דילך היא. כלומר אותו דקדוק שאתה מדקדק ראמתניתין קאי שלד יהא הכי דרב לאו אמתניתיו קאי אלא שמעתא בעלמא קאמר מימרא דעלמא: וקלסיה משמע דקאמר מותיב להאי דקלסיה ר' יוחנז להא דר' יוסי בר חנינא: האיברים

אבר שלם אפילו יהא בו

באותו אבר פחות מכזית.

לעניז נבילות או אבר שלם

אמר ליה כי קא מקיש רחמנא ילבל תשקצו אבל לשיעורין לא: מתני' יִּדְם השרץ

סוהבשר מצמרפין זה עם זה ⁶כלל אמר רבי

יהושע כל בשמומאתו ושיעורו שוין מצמרפין

מומאתו ולא שיעורו שיעורו ולא מומאתו לא

מומאתו גו [ולא] שיעורו אין מצמרפין:

גמ' אמר רב חנין אמר רב יו זעירא יוכן

אמר רבי יוםי בר ר"ח ² הממאין מלמד שהן

נמצמרפין ואפילו שרץ ושרץ שרץ ודם בין

משם אחד בין משני שמות אמר רב יוסף לא

קשיא יכאן בכולו כאן במקצתו ומנא תימרא מדתניא ^הינשפך על הרצפה והיה מקומה

קטפרם איהל על מקצתו מהור איהל על כולו

ממא ס מאי מקצתו אילימא מקצת דם והא

אמר רבי חנינא אמר רבי רביעית דם שהגים

בה מהורה אלא לאו שמע מינה כאן בכולו

כאן במקצתו ש"מ שאל רבי מתיא בן חרש

את רבי שמעון בן יוחאי ז בעיר [רומי] סמנין

לדם שרצים שהוא ממא א"ל זו ראמר קרא

מוזה לכם הממא אמרו לו תלמידיו יו חבים

ליה בן יוחאי אמר להם תלמוד ערוך בפיו של

רבי אלעזר בר רבי יוםי שפעם אחת גזרה

המלכות גזרה שלא ישמרו את השבת ושלא

ימולו את בניהם ושיבעלו יי את גדות הלך

רבי ראובן בן איסמרובלי וסיפר קומי והלך וישב עמהם אמר להם מי שיש לו אויב יעני

או יעשיר אמרו לו יעני אמר להם אם כן לא

יעשו מלאכה בשבת כדי שיענו אמרו מבית

אמר יו ליבטל ובטלוה חזר ואמר להם מי

שיש לו אויב יכחיש או יבריא אמרו לו יכחיש

אמר להם אם כן ימולו בניהם לשמונה ימים

ויכחישו אמרו מבית אמר ובטלוה חזר

ואמר להם מי שיש לו אויב ירבה או יתמעם

אמרו לו יתמעם יו אם כן לא יבעלו נדות

אמרו מבית אמר ובמלוה הכירו בו שהוא

יהודי החזירום אמרו מי ילך ויבמל הגזרות

אסורות הל' טו: ב ב מיי׳ פ״ד מהל׳ טומאת אוכליו הלי יא: ג ד מיי' פ"ב מהל' מאכלות אסורות הלכה ופ"ד מהלכות שאר אבות הטומאה הלכה ז: בב ה מיי' פ"ד מי טומאת מת הל' יג:

שימה מקובצת

תיבות אבל לשעורין לא נמחק: כן השרץ ובשרו מצטרפין. ע' תוס' מנחות (לף קל ע"ל): גן טומאתו ולא שיעורו: דן רב ועודה בו מותיב ר' יוסי תיבות זעירא וכז נמחק ותיבת אמר ל"ש: קו על תיבות מאי מקצתו טן על היבות כאי מקצה אילימא מקצת דם נרשם קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: ו] יוחאי ברומי תיבת בעיר ל"ש: זן א"ל דכחיר וזה חירוח דאמר קרא נמחק: חַ חַכַם לו אות י׳ ה׳ נמחק בז יוחאי. גליוז בן חכם יש לו ליוחאי שידע . להביא לו ראיה מן התורה ט] תיבת את נמחק: ין תיבת ליבטל נמחק: ואן יתמעט א"ל א"כ: יכן בכזית ושרץ ומה"ד שיעור ולא טומאתו מטמאיז בכזית: יגו טומאתו בו כלו׳ תיבת וכו׳ נמחק: מוז שיעור ביז משם אחד וחולד ביז מעכבר ועכבר ביז , חצי שיעור מחולד: יון לרב חנין הס"ד: יח] דתרוייהו שרצים שלימין אות ה׳ נמחק: יטו ובו היינו. תיבת וכר נמחק: כן דם של מת והיה מקומו: לא] שהפך בהם כוש: ככז אחרינא אלה הטמאים: כגן זה הס״ד ומה"ד אמר ליה חלמוד ערוך בפי של ר׳ אליעזר ב״ר יוחי וממנו למדו רשב"י: נדן בלורית כדרך שהעובדי: כה] ושרץ דטומאתז ישיעורן שוה בכעדשה י וטומאתן טומאת ערב וכגון . בכזית וטומאתן טומאת ערב טומאתו כו': כון שיעורו דבשר מטמא בכזית ואבר בכל שהו שיעורו טומאתו כגוז נכילה ומת . דאידי ואידי בכזית וטומאתן דורילה חלוכה טומאת שבעה לא טומאתו: לוז ונבילה ואגב רישא נקט . סיפא אע"ג דליכא חידוש בו פי׳ הקונטרס: לטו ועכבר שרץ: לו שלם ואז חשיב פירוש שלא: (מו פירוש מירס תיבת מגיס נמחק: (גן הקנה מן הדם ולא: נדן על כולו טמא אע״פ: להן על כולו טמא תיבת . ראמר ר' יוחנז טהור היינו דווקא כשבא ממקצת מת ולא בא ממת שלם וקשיא לפירוש זה דכיון דמוקי ליה בעודו בו כלומר שהדם עדיין בבשר השרץ א״כ מאי צירוף: (ז) כמו שגריס רבינו נסים גאון דגריס א"ר חנין א"ר זעירא ובו פי׳ אמר רב זטירא האמורא והמופרים טעו מז זעירא שהוא אמורא

י השרצים מצמרפין, זה עם זה. כגון שמונה שרלים החולד והעככר וגו': כל שמומאתו ושיעורו שוין מצמרפין. כגון שרן

ושרץ כפן נבילה ונבילה טומאתו ולא שיעורו כגון אבר מן המת וכזית מן המת שטומאה שוה באהל ולא שיעורו כון דכזית מטמא בבשר ואבר בכל שהוא לא טומאתו ולא שיעורו שרך

י) ונכלה כוו: אכור רב חנין כתו כוי. פירוש הא דקאמר במתני׳ דם השרן ובשרו מלטרפין היינו דווקא בעוד הדם בשרן אבל פירש הדם מבשר השרץ אין מלטרפין מתיב ר' יוסי בר ר' חנינא הטמאים מלמד שמלטרפין ואפילו שרן ושרן שרן ודם בין משם אחד בין משני שמות פירוש שני שמות שני שרלים כמו חולד ועכבר נען 0 אז מלטרף דם השרן עם שרן אחר וכ"ש דם השרץ ובשרו שמלטרפין אפילו כי פירש אמר רב יוסף כאן בכולו כאן במקלתו כלומר הא דאמר הכא בברייתא שמנטרפין דם של שרן זה ובשר שרן אחר היינו דווקא בכולו שפירש הדם משרן שלם לו וזו חשוב להלטרף והא דאמר גבי מתניתין דאין מלטרף אלא אם כן עודו בו היינו במקלמו לאן שלא פירש הדם אלא מאבר אחד או מחתיכה אחת ואז אינו חשוב להלטרף ומנא תימרא שיש חילוק בין כשבא משרץ שלם בין כשבא משרץ שאינו שלם כדתניא נשפך על הרלפה והיה מקומה קטפרס פירוש נשפך רביעית דם המת במקום מדרון ולא היה מתעכב במקום אחד אלא כאן מעט וכאן מעט האהיל על מהנתו טהור לפי שלא האהיל על כל רביעית הדם איהל על כולו שאיהל על כל מקום שנשפך הדם כגון שאיהל ידו עליו טמא דאז איהל על רביעית דקסבר שהדם שבמקום זה מלטרף לדם שנמקום אחר: והא אמר רבי יוחנן רביעית דם שהגים בו מהור. פירוש לכן מגים הדם בכף או בקנה טהור לפי שאי אפשר שלא בלע הקנה לגז ולא ישאר רביעית ואמאי טהור הא אמרינו איהל על נח מי מהלחו טמא אע"פ שלא האהיל 0 על כל הרביעית ובמקום אחדן אלא כאן בכולו כאן במקלמו הא דאמרינן איהל להן ש) מקצתו טמא היינו בכולו כלומר

כשאותו דם בא ממת שלם והא לוז דר' יוחנן טהור כשבא ממקלת המת ולא בא ממת שלם וקשיא לפירושו דכיון דמוקי ליה עי בעודו כו׳ כלומר שהדם בבשר השרץ מאי לירוף בעי בשר השרץ קרינא ביה בכוליה כיון שלא פירש מעולם ועוד קשיא מהיכא מימי האי חילוק דבכולו למקנתו כיון דאיכא רביעית מה לי בא ממת שלם מה לי בא ממת חסר לכך נראה כמו לוו שפי' רבינו נסים גאון דגרסי' א"ר חנין א"ר זעירי ⁶⁾כו' פי' אמר ⁶⁾ר' זעירי אמר ר"י (האמורה וכו') לריך שיהא אומו הדם מאותו השרץ שהבשר נבדלה ממנו כלומר אבל דם של שרץ זה אינו מלטרף עם בשר שרן אחר ועל זה פריך מההיא לחו קי שבאים ב' שמות דקאמר בהדיא דמלטרפין ואע"פ שבאים מב׳ שרלים ומשני כאן בכולו כאן במקלתו פירוש הא דקאמר התם דמלטרפין אע"ג דבאים משני שרלים כגון שנגע בכולו בדם ובבשר והא דקאמר זעירי דדוקא משרץ אחד ולא מב' שרנים כגון שלא נגע אלא במקלחו בדם או בבשר ולהכי קאמר דכי הם משרץ אחד דמלטרפין דהוי כאילו הדם והבשר מחוברין כאחד אבל כשהם משני שרלים כל חד וחד דבר בפני עלמו הוא ומנא תימרא דאיכא לפלוגי בהכי בין נגע בכולו בין נגע במקלחו כדתניא נשפך כו' איהל על מקלתו טהור כו׳ אלמא שיש חילוק בין איהל על כולו לאיהל על מקלתו והוא הדין שיש לחלק בנגיעה וא"ת אם כן אמאי מייתי תו והאמר ר' יוחנו רביעית דם לעו כו׳ פי׳ השר מהולי משום דאי לא ההיא דר׳ יוחנו הוה מצי למימר דהא דאמר הכא איהל על מקצתו טהור מו כגון דליכא רביעית ולהכי מייתי הא דר' יוחנן דמיירי אף מאן ברביעית ומ"מ הוא

מייתורא דו"ו דוזה קדרים או י מה"א דהטמא: חבים דיה בן יוחי. כלומר נסחכם לעלמו מש: וסיפר קומי. עשה מה כדי להתנכר שלא יכירו בו שהוא יהודי שיהודים אינם מספרים קומי: אמרו מבית. כלומר נכון הדבר וטוב לעשות לבטל הגזרה: ש'אילו היה אבא הדפתא קיים. יכולין אתם לומר תן בגך להריגה כמו שאתם אומרים לעלמי לשלוח בני עם ר"ש בן יוחי שהוא כעסן וירא אני שמא יענישנו ור"ש היה סובר שלא היה אומר כך בעבורו אלא בעבור אימת המלכות פן יסתכן בדבר ולכך אמר

אילו יכתבו ועודן בו שצריך שיהא אותו הדם כו' שהבשר נטלה ממנו: (ח) מההיא דבין משם נמחק: (עו) דם שהגיס כו' פי' השר כו' דאי לאו ההיא: מן טהור היינו כגון דליכא רביעית דם במה שאיהל עליו דאחר שאיהל על מקצת הדם לא איהל על מקצתו אחר ולהכי: מלו) אף בדאיכא רביעית: מכו במקצתו. גליון לפיי שני דתוס׳ ה״פ בו כלומר דם דאותו שרץ עצמו אבל ב׳ שרצים לא ומתיב הטמאים משמע אפילו מב׳ שרצים ומשני דאיכא חילוק כשנגע בכולו למקצתו ומביא ראיה מקטפרס שהוא דומה לב' גופין לפי שאינו חיבור ואפ"ה קתני דאם האהיל על כולו טמא ועל זה מקשים התוס' למה הוצרך להביא הא דר׳ חנינא הלא מן הברייתא נפקא לן שפיר דאפילו בב' גופין כשהאהיל על כולו מצטרפין ומה לי האהיל ומה לי נוגע ותירץ השר מקוצי דאי לאו הא דר חנינא ה״א דלא "מיא הברייתא כלל לעניינא דדם השרץ ובשרו דה״א דוקא כשהאהיל על מקצתו טהור משום שאין כאן רביעית שלם שהרי הקטפרס אין מחברו אבל דם השרץ ובשרו שהן מחוברים יחד אפילו בשני שרצים אם נגע במקצתו מצטרפין לכך הוצרך להביא דר׳ חנינא שאף כשמחוברים יחד כגון רביעית דם שהגיס בה אפ״ה כשלא נגע אלא במקצתו טהור. ע״כ. י. ויש מקשים ע״ז דמשמע דאף בדאיכא רביעית דם שהוא מאהיל עליו טהור כיון שאינו מאהיל בכולו וזה דוחק גדול על רביעית דם לא יטמא באהל ונראה להרב ר' מתתיא דהכי ר"ל השר מקוצי דלהכי מייתי ההיא דר' יוחנן דאי ליכא אלא ההיא

אמר ליה כי אקשינהו רחמנא. בהמה טמאה וטהורה לשרלים לאו לפלוגי שיעורא בין נבילה מובדלת בין לנבילה שאינה מובדלת אלא לבל תשקלו וקמ"ל דאחת נבלת בהמה טמאה ואחת נבלת בהמה טהורה ואחד שרלים מחייב האוכלן משום בל תשקלו נמי ולאפושי לאו בנבלת בהמה

טמאה לבד מלאו דנבלה דאיכא לאו דלא תשקלו ולאו דבהמה טמאה: בותני' דם השרץ ובשרו מלטרפין. לכעדשה לטמא: כלל אמר ר' יהושע כל שטומאסו ושיעורו שוין. כגון נבלה ונבלה או חולד ועכבר: טומאסו ולא שיעורו. כגון שרך ונבלה דטומאתן שוה דשניהן הויין טומאת ערב ולא שיעורו דנבלה שיעור טומאתה בכזית ים ושרץ בכעדשהן: ולה טומהמו. ים וכגון נבלה ומת תרוייהו מטמאין בכזית] מת הויא טומאתו ז' ונבלה לא הויא אלא טומאת ערב: לא טומאפו ולא שיעורו. כגון מת ושרן דשרן שיעורו בכעדשה וטומאתו עד הערב ומת שיעורו בכזית וטומאתו שבעה: גבו׳ אמר רב חנין ידו וכו'ס). כלומר הא דקתני דם השרץ והבשר מלטרפין דוקא בשרו של אותו שרץ עלמו שפירש ממנו הדם דהוי דם ובשר משרן אחד ולא שהדם משרן אחד והבשר משרן אחר מוז אבלוי אי אתו מב׳ שרצים לא מלטרף: הטמחים. ה"א יתירא מלמד שמצטרף אפילו שרץ ושרץ כלומר כחצי שיעור משרך זה וכחלי שיעור משרך חחר מצטרפיו א חצי שיעור שון מחולד וחצי שיעור מעכבר מלטרפין וקשיא לרצי יון יותנן ח): אמר רב יוסף כאן בכולו כאן במקלפו. אי הוו שרלים כולן שלימין בין משם אחד בין משני שמות ופירש חלי שיעור מזה וחלי שיעור מזה או מזה דם ומזה בשר כיון דאתו ממקום חשוב דתרווייהו יתו השרלים שלימין נינהו וחשיבי מלטרפין והא דאמר ר' חנין ישו וכו' היינו במקלתן דלא הוו השרנים שלימין אלא מקנתו של כל אחד ואחד מונח בכאן ופירש דם מזה ובשר מזה הואיל ולא אתו משרצים שלימין לא חשיבי ולא מצטרפי הדם עם הבשר אלא עם בשר אותו שרך שפירש ממנו הדם: ומנה פימרה. דשני לן בין כולו למקלתו: נשפך על

הרלפה. רביעית דם (א) כז שלימה והיה מקומו קטפרס ולהכי נקט רלפה שהרלפה היתה חלקה דהויא כמדרון ונתפשט הדם: איהל על מקלסו. של רביעית דם כגון ששחה על מקלתו טהור משום דלא איהל על כל השיעור: איהל על כולו. על הרביעית של דם טמא: והא א"ר חנינא רביעים דם שהגים נה. שהפך יאו בה בכוש או בכרכר טהור ואע"ג דכי הגים בה א"א שלא יאהיל על כולו קתני טהור אותו המגים בו ואמאי קתני אידך ברייתא איהל על כולו טמא: אלא לאו ש"מ כאן בכולו כאן במקלפו. דהאי דקתני איהל על כולו טמא היינו היכא דאתי האי רביעית דם ממת שלם ולהכי חשיב דמטמא באהל והא דקתני שהגים בה טהור היינו היכא דלא בא רביעית זה ממת שלם אלא שינא ממקלתו שהיה מונח שם מקלת מת ופירש ממנו אותו דם אע"ג דאית ביה רביעית הואיל ואינו בא ממת שלם לא חשיב ואינו מטמא באהל וכן אמר רבי: א"ל דכסיב ווה לכם וגו'. והאי קרא מיותר הוא לדרשא למידרש ביה הכי דהא כתיב קרא אחרינא (ויקרא יא) כבו אלאשי הטמאים לכם: אמרו נו. לרבי מתיא תלמידיו של רבי מתיא: חכים נו כן יוחאי. כבר נתחכם בן יוחאי שיודע לומר דבר זה: כגו למוד ערוך. ולא אמרה מדעתו ומנלן דלמדה מרבי אלעזר בר רבי יוסי מהכא שפעם אחד וכו': וסיפר קומי. שגילח השער שעל מלחו והניח השער של אחריו כעין בלורית כה שהעובדי כוכבים עושין כדי שלא יכירו בו שהוא יהודי: מי שיש לו אויב. רלונו שיעשיר או רלונו שיעני: שהוא

טהור כיון שלא נגע אלא במקלמו מכן: דבתיב ווה דכם הממא. "

א) [יומא פא.], צ) ס״א וכן אמר ר"י דוקא דם השרץ ובשרו מתיב ר"י בר ר"ח וגי" ל"ה אר"ח אר"ז ובו מתיב ר' וסי וכו׳, ג) אהלות פ״ג ןע״ש במ"ג מה שפירש הר"ש בסוגיא דהכא], ד) [כריתות ד: עי' תוספות סנהדריו ד. ד"ה מנין ותוס' מנחות קד. ד"ה הואילו. ה) ובו ל"ה. ו) אפילו דם ודם ל"ק, ז) מלטרפין הק"ד ואח"כ ד"ה משני שמות חלי שיעור כו' נ"ק, ה) [ל"ל לרב חנין], ט) [ל"ל אלה], י) נשייך למשנה לעיל טו סוף ע"ב], ל) ומת הס"ד ל"ק, ל) א"כ דמלטרף ל"ק, מ) נ"א כולו, ג) על כל הרביעית בב"ח אלא כאן כו'. נ"ק, ס) נ"א כולו, ע) בעודו בו כלומר כו'. ל"ה, פ) ובו פי' כו' ל"ה, ל) אמר ר"ח אר"ו האדאמרינו דם השרץ ובשר מלטרפים ובו מאותו השרן שהדם נבדלה כו׳. נ״ק, ק) דבאים מב׳ שמות כו'. ל"ק, ר) [ועי' היטב בתוס' מנחות נא: ד"ה וי"ו לא דריש כו׳]. ל״ק, ש) שייך לע״ב, **→**

תורה אור השלם

ו. והבדלתם בין הבהמה הטהרה לטמאה ובין העוף את נפשתיכם בבהמה וּבָעוֹף וּבְכל אֲשֶׁר תִּרְמשׁ האדמה אשר הבדלתי 2. אלה הטמאים לכם בְּכָל הַשְּׁרֶץ כָּל הַנֹּגַעַ בְּהֶם במתם יטמא עד הערב:

3. וְזֶה לֶכֶם הַשְּׁמֵא בַּשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל הָאָרֶץ הַחּלֶּד וְהָעַכְבָּר וְהַצְּב לְמִינַהוּ:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה נשפך וכו רביעית דם של מת והיה:

גליון הש"ם

תום' ד"ה דכתיב וכו' מייתורא דוי"ו. במדכש כבה פ' ח"ש פ"ס רשב"י אומר נותה הנותה כ"ה בו יותי אומר זה וזה ועיין מנחות דף נא ע"ב תוספות ד"ה וי"ו:

מוסף רש"י

כל שטומאתו ושיעורו שריד. כגוו שני חלאי זיתים או שתי חלאי עדשה משני שרנים, שומן טומאמן שוה ושיעורן שוה לטמא בשיעור (יומא פא.). טומאתו ולא שיעורו. כגון שרן ונבילה, ששניהן טומאת ערב, אבל אין שיעורן שוה לטמא, שוה בכזית וזה בכעדשה (שם). שיעורו ולא טומאתו. כגון מת ונבילה, ששניהן בכזית וזה טומאת שבעה וזה טומאת

רבינו גרשום

דנבלה מטמאה בכזית במובדלת קאמר לבהמה טהורה קרי לה מובדלת שמורדלת ומוחרת רארילה ביז כל שאר בהמות אבל שאינה מובדלת לאכילה דהיינו בהמה טמאה לא

יית. בישה... מטמאה אלא עד דאיכא יותר מכזית כגון כביצה: א"ל כי אקשינהו רחמנא. דכתבינהו בהמה ושרץ בחד קרא דכתיב והבדלתם בין הבהמה הטהורה וגו' לבל תשקצו ולא לפלוגי שיעורייהו לשויי הפלגה בין בהמה מובדלת לשאינה מובדל' דומיא דשרץ אלא לבל תשקצו לאפושי בה לאוי 'תירי לאו דלא תאכל נבילה ולאו דלא תשקצו למ״ה. ואית דמפרשי א״ל כי מקיש להו. רחמנא לבל תשקצו הכי קאמר ליה אין הכי נמי דמקשינן בהמה לשרץ לשויי הפלגה בין מובדלת לשאינה מובדלת ולא למיפלג שיעורייהו אלא להכי אקשינהו דליהוי בהו הפלגה לבל תשקצו דבמובדלת יש בה משום לא תאכל נבלה (אלא) [אבל] בשאינה מובדלת לא כתיב בה לא תאכל אלא לא תשקצו: א"ר יוחנן אמר רבי זעירא ובו. הכי קאמר הא דתנן קובה; בשה או הביבו אירה בילו או החודה בילו או החודה האיר אהוא דם מאותו שרץ עצמו אבל אי הוי דם משרץ אחד. דדם השרץ והבשר [מצטרפין] בו כלומר הני מילי היכא דהוי ההוא יתירא [דריש]: ואפי׳ שרץ ושרץ. כלומר כחצי שיעור ובשר משרץ אחר אין מצטרפין: הטמאין מלמד שמצטרפין מה' דהויא יתירא [דריש]: ואפי׳ שמות בין מחולד וחולד או מעכבר משרץ זה וחצי שיעור מעכבר מצטרפות: אמר רב יוסף כאן בכולו כאן במקצתו. כלומר אי הוו רעכבר ובין חצי שיעור מחולד וחצי שיעור מעכבר מצטרפות: אמר רב יוסף כאן בכולו כאן במקצתו. כלומר אי הוו

דאיהל מקצתו הויא דמיירי בדם (כלות) [המת] שיצא מכולו ודליכא רביעית ואתיא כר"ע דאמר במס' אהלות [פ"ב מ"ב] דם המת שיצא כולו טמא אפילו בדלית בו רביעית ומש"ה הו"א הכא איהל על כולו טמא אפי בלא רביעית מקצתו טהור להכי מייתי דר יוחנן דמיירי ברביעית ואפ״ה מקצתו טהור א״נ מיירי ברביעית בלבד וה״פ לעיל כאן בכולו כאן במקצתו פי׳ מקצתו שלא נגע בכולו בפעם אחת ומש״ה טהור דהוי נוגע וחוור ונוגע אבל נגע בכולו בפעם אחת ומש״ה מהיתי ההיא דר׳ יוחנן דרביעית דאשמועינן זה דאי לאו דר״י הו"א האיהל על מקצתו טהור דוקא בשלא איהל אלא על צד אחד אבל איהל על כולו אפילו בב" פעמים יהא טמא קמ"ל דרביעית דם שהגים בה שנוגע בכולו או בשתי פעמים או בג' כשהוא מגים הוא מגים הכל ואפ"ה טהור כיון שאינו מאהיל בפעם אחת. ע"כ מתוס׳ מהר״ם: מגז לעצמו וחכם גדול הוא שדרש כל כד יפה: מדו עשה כז כדי:

שבמשניות הגיר' כקל], ג' מכות יח. ע"ש פסחים כד.

ע"ש. ד) זבחים לא. טהרות

בהלת. ו) כריתות יג. עירוביו

ו) תוספתה דטהרות רפ"ה.

מ) [עי' רש"י שבע"י], ע) לכזית אלא כו' ז"ק, י) ז"ל

לי. כ) ר"ל לא לחייבו בשתים

שא"כ אתה מחייבו על פחות

מכשיעור אלא לענין מלקות

לחייבו אם התרו בו משום נותר

או משום פיגול. תי"ט, ל) אחד מח' שרלים הן כו' ל"ק, מ) ל"ל

פ׳ שמיני דשבת דף עו: נ״ק,

י) נ"א מעיקרא חדא ושני כו'

נ״ה. ם) להכי אמר שמצטרפיו

וה עם זה כו׳ נ״ק, ע) נ״ק, ב) נ״ק מ״ו, ל) שחינו כל פי׳

הא כו' נ"ה. ק) ובאותה שעה

היה בכאן ראה אותו כו' נ"ק,

תורה אור השלם

1. וְזֶה לְכֶם הַטְּמֵא בַּשֶּׁרֶץ

הַשַּׂרֵץ עַל הָאָרֶץ הַחֹלֶּד וְהָעַכְבָּר וְהַצָּב לְמִינֵהוּ:

הַמֶּלְאִים וּמִן הַלֶּחֶם עַד הַבּּקֶר וְשְׁרַפְּתְּ אֶת הַנּוֹתְר בָּאֵשׁ לֹא יֵאָבֵל בִּי לְדֶשׁ

ויקרא יא כט ואָם יוְתֵר מִבְּשַׂר

מקואות פ"י מ"ז,

מומאת אוכלין הל' יא: בד ב מיי׳ פ״ח מהלכות אבות הטומאות הלכה

> בה ג מיי׳ פי״ח מהלכות פסוח"מ הלכה יא: בו ד מיי פ"ד מהלכות טומאת אוכלין הל' יב: בז ה מיי' פ"ד מהלכות טומאת אוכלין הלי ג ופ״ח מהלכות שאר אבות הטומאה הלכה יא: פ"א מהלי בח ו מיי׳

> עירובין הל' יא טוש"ע :ה"ח סי׳ שפו סעיף ד במ ז מיי׳ פ״ד מהלכות טומאת אוכלין הל' ג: טומהם הוכנין הכ ... ל ח מיי פי״ח מהלי שנת הלכה א: לא ט מיי׳ פ״ב מהלכות שביתת עשור הל' א: לב י מיי פ״ד מהלכות טומאת אוכלין הל' ג

> ופ"ח מהלכות אבות בטומאה הלי יא: לג כ מיי׳ פ״ב מהלי שביחת עשור הלכה א:

רבינו גרשום

ב׳ שרצים כולן שלימין בין ופירש חצי שיעור מזה וחצי ובשר מזה כיוז דהוו שלימיז הוי שרצים שלימיז אלא במקצתן ודאי לא מצטרפת הדם עם הכשר: אלא בו. בבשר אותו שרץ שהדם ממנו: ואיכא דאמר כאן . בכולו כאן במקצתו. אי הוה דם כולו של שרץ בכאן ולית בה כעדשה ודאי כיון י דהוי כולו חשוב ומצטרף נמי אפילו עם בשר שרץ . אחר (אלא) ואבלו אי לא הוי אלא מדמי מקצתו מדמו ודאי לא מצטרפת אלא בו בכשר שלו: ומנא תימא. דשני לן בין כולו למקצתו: נשפך על הרצפה. ברביעית דם של מת מיירי והיה מקומו קטפרס שהרצפה הויא חלקה והיה כמדרון ונתפשט הדם: איהל על מקצתו. כגון שהיה נושא . משאוי על כתפו ואיהל על מקצתו של דם טהור משום דלא איהל טל כל השיטור. רב חנין אמר רב רביעית דם . בה משום דבר בעולם במקל אט"ח מואיהל טליו מ"מ דלא חסר מרביעית ממאי אותו דם דלא מטמא באהל שנשפר על הרצפה לא סגיא באותו קטפרס ואמאי קאמר דלא חסר פורתא מרביעית: כאן במקצתו. הא דקתני

אילו היה יוחי אבא קיים כו' והשיב ר' יוסי אנא אולי דלמא עניש ליה ר׳ שמעון לברי מסתפינא שהוא נער וממהר להשיב ור׳ שמעון נוח לכעום ומקפיד בדבר מועט הוא יו כשהם מהלכים בדרך כו' ומכל מקום הלך רבי אלעזר ברבי יוסי כדמפרש בירושלמי שרבי שמעון נדר

לו שלא יענישנו: עקם פיו. מיהר להשיב: אל יחוור הבן אצל אביו. בירושל׳ מפרש שאחזתו אסכרא וכשנזכר ר׳ שמעון על יתו שהתנה [להשיבו אל] אביו חזר ונתפלל עליו ונתרפא:

יצא לקראתו בן תמליון. לותו הול הוא שקורין יש למטוך בלע"ו וכמו תינוק קטן הוא ורגיל בין הנשים להתלולן נהן: אמר רצונכם אבוא עמבם. ועל ידי יבא נס: בכה רבי שמעון ואמר שפחה של בית אבא מדמן לה מלאך שלש פעמים. על הגר כו אמר כן כדכתיב (בראשית מו) עי [שם] מלאך (השם) שלש פעמים מלמד שרחתה שלשה מלחכים חני לח פעם אחת כלומר ואני איני ראוי שיזדמן לי פעם אחת יבא הנס מכל מקום כלומר יבא הנס מכל מקום על ידי הדיוט זה קדים הוא על כאז בבת דקיסר הלך הוא לפניהם ונכנס בגוף בת קיסר כי מטו להתם רבי שמעון ורבי אלעזר אמרו לו בן תמליון לא בנחת אמרו לו ובלט שלא ירגישו האחרים בזה ויסברו שעל ידי תפלה הוא כם אמרו: אמרו לחון 6 אילו בו'. פירוש יגו הא בני בית המלך ידו אמרו כן: לההיא איגרא. איגרא של גזרת המלכות:

והיינו דאמר רבי אלעזר כר רבי יוםי אני ראיתיה בעיר [רומי]. על הפרוכת אמר כן ש ובאותה שעה כם שבכאן היה שראה אותו שלא מצינו

שהיה בעיר ורומין רק עתה שהיה באונר המלך וראה אותה שם:

תני

ילך ר' שמעון בן יוחאי שהוא מלומד בנסים ואחריו מי ילך ר"א בר ר' יוסי אמר להם רבי יוסי ואילו היה אבא חלפתא קיים יכולין אתם לומר לו תן בגד להריגה אמר להם ר' שמעון אילו היה יוחאי אבא קיים יכולין אתם לומר לו תן בנך להריגה אמר להו רבי יוםי אנא אולין דלמא עניש ליה ר' שמעון ^{כן} דקא מסתפינא קביל עליה דלא ליענשיה אפילו הכי ענשיה כשהיו מהלכין בדרך נשאלה שאלה זו בפניהם מנין לדם השרץ שהוא ממא עקם פיו ר' אלעזר בר רבי יוםי ואמר יווה לכם הממא אמר ליה ר' שמעון מעקימת שפתיך אתה ניכר שתלמיד חכם אתה אל יחזור הבן גי אצל אביו יצא לקראתו בן תמליון רצונכם אבוא עמכם בכה ר' שמעון ואמר מה שפחה של בית אבא נזרמן לה מלאך שלש פעמים ואני לא פעם אחת יבא הנם מכל מקום קדים הוא על, בברתיה יוגט כבי בוקום קורם ווא על בבורות דקיסר כי ממא התם אמר בן תמליון צא בן תמליון צא וכיון דקרו ליה נפק אזל זי אמר להון שאילו כל מה דאית לכון למישאל יועיילינהו לגזיה לשקול כל דבעו אשכחו ההוא איגרא שקלוה וקרעוה והיינו 6 דאמר רבי אלעזר בר רבי יוםי אני ראיתיה בעיר [רומי] והוו עליה כמה מיפי דמים: מתני' הפיגול והנותר אין מְצמרפין מפני שהן שני שמות השרץ והנבלה וכן אהנבלה ובשר המת אין מצמרפין זה עם זה לממא אפילו יבקל שבשניהן: גמ' אמר רב יהודה אמר שמואל לא שנו אלא ילטומאת הידים דמררבגן היא "אבל לענין אכילה מצטרפין

בא הכתוב בי אליעזר אומר ²לא יאכל כי קדש הוא כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו: מתני׳ יהאוכל שנטמא באב הטומאה יו ושנטמא בולד המומאה ימצמרפין זה עם זה לממא ייבקל שבשניהם ייהכל האוכלים מצמרפין זה עם זה לפסול הגוייה כבחצי פרס ייכבמזון שתי סעודות לעירוב יוכביצה לממא מומאת אוכלין ייןכגרוגרת להוצאת שבת ייוככותבת ביום הכפורים כל המשקין מצמרפין זו עם זו לפסול את הגוייה ברביעית יוכמלא יו לוגמא ביום הכפורים: גמ' תניא "רבי שמעון אומר מה מעם שאפשר לשני שיעשה ראשון ומי קא עביד שני ראשון הא לא אפשר אמר רבא הכי קאמר מי גרם

לשני לאו ראשון רב אשי אמר ראשון ושני לגבי שלישי בני חדא ביקתא אינון: מתני הידים משום חשדי כהונה או משום עללי כהונה וכיון דגזרה דרבנן היא אינן מלטרפין לטומאת ידים דלא עבדינן תקנחא לתקנחא דכיון דמדרבנן היא הא גזרה דפיגול ונותר אי אמרת דמלטרפין הויא גזרה לגזרה: אבל לענין אכילה. דפיגול ונותר מלטרפין דאי איכא פחות מכזית פיגול ונותר משלימו לסים ואכלו חייבין עליו משום פיגול וכן אי הוי רוב דנותר ופיגול משלימו לסים ואכלו חייב עליו משום נותר ואמר יאז "אלו רבי דאי הוי חלי זית מזה וחלי זית מזה מלטרפין זה עם זה לחייב עליו י משום נותר ומשום פיגול: כי קדש הם. משמע דשניהן מלטרפין לאכילה ומלא יאכל נפקח דכל שבקדש פסול כגון נותר ופגול בא הכתוב וכו': בותנר' האוכל שנשמא באב השומאה. דהוא ולד ים ראשון והאוכל שנשמא בולד הטומאה דהוא שני מלטרפין זה עם זה לטמא בקל שבשניהן דהיינו שני ומלטרפין יחד לעשות שלישי כדרך שהשני עושה דהוא קל שבשניהן אבל לא מלטרפין להכי שיעשו שני כמו ראשון שעושה שני דא"כ היינו חמור שבשניהן: גבו' חניא א"ר שמעון מה טעם. מצטרפין ולד ראשון עם ולד שני לפי שאפשר לשני שיעשה (א) ראשון: והא לא אפשר. דשני לעביד ראשון לעולם דלא מצינו טומאה שעושה כיו"ב יש דאפילו שני נמי לא עביד וכ"ש דראשון לא עביד: אלא מה טעם מלטרפין משום דמי גרם לשני שיבוא לידי טומאה לאו ראשון וכיון דמכח ראשון אתי עליה טומאה הוי כי ראשון ולהכי מלטרפין:

> דאיכא למימר דחסר כל דהו הני מילי היכא דהוי הדם של מת כלו בהאי רביעית מש״ה הוי חשיב ומטמא באהל אע״ג דחסר כל דהו והאי דקתני שהגיס בה טהור דחסר כל דהו משום דלא הוה בהאי רביעית כל דמו של מת אלא מקצתו ולא חשיב: דאמר קרא וזה לכם הטמא דהאי קרא מייתר הוי למידרש ביה הכי דהא כתב קרא אחרינא אלה הטמאים לכם בכל השרץ י אפון איז היום האומנה או היו אה בייונו והיי לפרוש בייות היו היו היו איז איז היו היו היו היו היום היום. [כתוב בגליון ל"א כאן בכולן באן במקצתן אי פירש רביעית דם ממת שלם איהל על כל רביעית טמא אבל אם פירש ממת חסר אע"פ שהגים ברביעית שלם ראיהל עליו טהור. מ"ה]: חכם לו בן יוחי. שידע להביא לו ראיה מה"ת מדעתו: אמר להן . תלמוד ערוך בפיו של רבי אלעזר בר יוסי. ראיה זו וממנו למדו ר״ש בן יוחי ולאו מדעתו אמרו ומנלן שר׳ אלעזר ב״ר יוסי אמרו מהכא שפעם אחת גזרה כו׳: וסיפר קומי. גילח שערו שלפני מצחו והניח השיער שלאחריו כעין בלורית כדרך שהעובדי היה ההיהו עושין והלך וישב עמהן ולא הכירו בו שהוא יהודי: מי שיש לו אויב יעני או יעשיר. הכי קאמר מי שיש לו אויב במאי מוטב לו להתעסק שיעני אויבו או שיתעשר: אמרו לו שיעני. וכי האי גוונא נמי צריך לפרש אינך: ירבה או יתמעט.

שהוא מלומד בנסים. שנעשו לו נסים במערה כדגרסינן בפרק במה מדליקין (שבת דף לג:): אילו היה אבא חלפסא. אביו של כ' יוסי: יכולין אסם לומר סן בנך להריגה. בתמיה. כך אין אתם יכולין לומר לי שאתן בני להריגה: אמר להו ר' יוסי. מסתפינא דלמא עניש ליה ר' שמעון בן יוחאי לבני ובדבר זה

אני מתיירא יותר מפחד האויבים שמתיירה אני שמה יכעום עליו בשביל שום דבר ויענישנו: קיבל עליו. רבי שמעון בן יוחאי דלא עניש ליה ואף על פי כן ענשיה כדאמרינן לקמן דאמר ליה אל יחזור הבן כו': עיקם פיו ר' אלעור בר רבי יוסי. שלא אמר קול רם כמנהגו אלא עיקם פיו מכמות שהיה רגיל לדבר ואמר בלחישה שלא ירגיש רבי שמעון בן יוחאי שיהא כמורה הלכה לפניו ואף על פי כן הרגיש בו רבי שמעון בן יוחאי ואמר לו מעקימת שפתיך עו אתה ניכר ראיתי שהשבת תשובה וניכר שחכם אתה שידעת להשיב אבל הואיל והורית לפני אל יחזור כו' דענשו ואידך מפרש באגדתאקי היכי הוה עובדא דנטה נפשו למות עד שנזכר רבי שמעון בן יוחאי שאמר לאביו שיהא מחזירו לשלום ובקש עליו רחמים והיאך נתרפא מפרש התם: בן המליון. של שקורין נוטיו"ן: שפחה של [בית] אבא. הגר נודמנו לה שלשה מלאכים דשלש פעמים כתיב מלאך בפרשה (בראשית מו): **עאל** בברסיה דקיסר. ונשתגעה והיתה לועקת ואומרת הביאו לי את ר׳ שמעון בן יוחאי בכל שעה ואידך כולה מפרש התם: אשכח ההיא איגרמא. דכתיבי בה הלין גזירות דאמרן לעיל: אני ראיתיה בעיר [רומי]. בפרוכת קמיירי שראה אותה בבית הקיסר והיו עליה כמה טיפי דמים מפר ושעיר של יום הכפורים שהווה עליה (ולא היה) כמלליף שלא היו הטיפין זו בלד זו: בותני׳ אפילו בקל שבשניהן. כלומר דפחות מכעדשה דשרץ אינו מלטרף להשלים לכזית נבלה יו דהוא קל וכ"ש דנבילה אינה מנטרפת לפחות מכעדשה דשרן

דהיינו שיעור חמור וכן חלי זית של מת

אינו מצטרף לחצי זית של נבלה אפילו

לטמא טומאת ערב: גבו׳ נא שנו.

דפיגול ונותר אינן מלטרפין ש' (לחלי זית)

אלא לטומאת ידים דמדרבנן היא

כדאמרינן במסכת פסחים (דף קכ:)

שגזרו בנותר ופגול שיהו מטמאין את

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה תניל וכו׳ שיעשה ראשון ופריך והא לא וכו׳ לא עביד ומשני אלא מה טעם כל"ל והד"א:

גליון הש"ם

גמ' אבל לענין אכילה מצמרפין. עי' שנת דף על ע"ל תוס' ד"ה מנ' מיניס ושם דף פט ע"ב תום' ד"ה אסורין ועי׳ זכחים דף עח ע"א מוס' ד"ה הפיגול ערלה פ"ב משנה י"א בר"ש:

לעזי רש"י

נוטיו"ן. רוח (רפאים).

מוסף רש"י

אני ראיתיה. נעשה נס לר׳ אלעזר ב"ר יוסי שריפא את בת מלך רומי שנכנס שד בגופה ששמו בן חלמיון, והכניסוהו לאוצר המלך ליטול כל מה שירצה ולא היה חפץ אלא ליטול משם אגרות שכתבו גזירות שגזרו על ישראל ומלאס וקרעס, ושס ראה כלי בית המקדש באולר קדש הוא. מדכתיב כי קדש הוא יתירה, לרבות כל שאר פסולי הדשי הדשים בלאו. כגון פיגול ויולא ונשפך (פסחים כד.) נתן טעס לדבר

כי קדש הוא שנפסל, וכמו כן כל החדשים שנפסלו ומכות יחם, האוכל שנטמא. חלי בילה שנטמא באב הטומאה וחלי בילה אחרת שנטמא בולד הטומאה חברים כאגו מצטרפין כרי בקל שבשניהם. אם נעע במרומה פסלה ולא טמאה, דליכא כשיעור מן הראשון. ואם מאמר אי בדלא היי ביה שיעורא מעיקרא היאך קיבל טומאה מאב הטומאה ממחילמו, משובה לדבריך שהאוכל מקבל טומאה בכל שהוא, אבל לטמא אחרים לריך שישרות משקור היהון קיפנ טומום לחוב השתמה מתחילתו, מושבה הכניץ שהחור נתקב טומום. בכל שהחן, זוכנ טעמו מחים כרילה כרילה, ודרייום שלמה היא בחו"כ כל אשר בסוכה יטמא מכל האוכל, מלמד שמטמא בכל שהוא, יכול יטמא אחרים בכל שהוא, מ"ל אשר יאכל, הדיינו כרילה, כדולפינן נפ״ח דיומא (וף.) אוכל הואכל בכח אחת, ושיערו חכמים אין ניח הכליעה מחזוק יותר מכרילת חרנגולת קובחים לא). לפסול הגרייה כבחצי פרם. אם אכל אוכלין טמאין, אש״ג שאין אוכל מטמא אדם במנע, אי אכיל מינייהו חלי פרס, דהיינו שני בילים, נספל מלאכול במרומה כדמנן (ערובין פב.) וחלי חליה לפסול את הגויה, חליה היינו פרס, לשון פרוסה, וחלי חליה אינו חלי

ירבה בבנים או יתמעט מבנים ל): שהוא מלומד בנסים. כדרך שנעשה לו נסים במערה: אמר להן ר"ש האילו היה אבא יוחי כוי. אלא כשם שאני הולך בסכנה כך ילך בנו: אמר להן ר" יוסי אנא דלמא עניש ליה ר"ש לברי הוא דקא מסתפינא. יותר ממה שאני מפחד מן האויבים שמתיירא אני שלא יכעוס עליו בשביל שום דבר ושמא יענשנו: וקבל עליו. ר"ש דלא עניש ליה כלל: ואעפ"כ ענשיה כדאמרינן לקמן אל יחזור הבן אצל אביו בשלום. עקם פיו ר" אלעזר בר יוסי ואמר וזה לכם כלומר עקם פיו שאמר בלחישה שלא רצה שירגיש בו ר"ש שהוא מורה הלכה בפניו: ואעפ"כ הרגיש בו ר"ש וא"ל מעקימת שפתיך. ראיתי שהשבת תשובה וניכר שחכם אתה שידעת להשיב אבל הואיל והוריתה הלכה בפניו: ואעפ"כ הרגיש ב"ר"ש וא"ל מעקימת שפתיך. ראיתי שהשבת תשובה וניכר שחכם אתה אתהכרה מתוך גרונו חוץ ונתרפא וכשיצאו מן הספינה ללכת לביתו של והיה יושב בספינה וכשנזכר ר"ש מה שקבל עליו שלא יענישנו ביקש עליו רחמים שיתרפא וכשהיה שוכב בחליו בתוך הספינה דרס על צוארו אחד מן הספינה בבלי דעת ויצאת האסכרה מתוך גרונו חוץ ונתרפא וכשיצאו מן הספינה ללכת לביתו של ב בכנה וכמה המה המה של היה המה של בית אבא. של אברהם. הגד: נודמן לה מלאך ג' פעמים, קדים הוא על בה בברתיה דקיםר. דהכי קאמר להו בן תמליון, של אקדים של בית אבא. של אברהם. הגד: נודמן לה מלאך ג' פעמים, קדים הוא על בה בברתיה דקיםר. דהכי קאמר להו בן תמליון אנא אקדימנא ואינעל בברתיה ותשהגע ולא משכחו אסאה דמטי לה עד דתיתון אתון ותימרו ליפוק ונפיקנא ובההוא אגרא עבדי להו כל דבעיתו וזה יהיה לכם אות דכי נפיקנא מינה מתברנא כל כלי זכוכית שלה: לההיא איגרתא דכתיבי בגוה הנהו גזרות דקתני לעיל: אני ראיתיה ברומי. והיו עליה כמה טיפי דמים. בפרוכת דבהמ"ק קא מיירי דחזא דהות בההוא בי גזא והיו עליה כמה טיפי דם מדם יוה"כ של פר ושל שעיר שהווה עליו: אפילו בקל שבשניהם. כלומר דלא מצטרף לטומאה אפילו לשיעור קל שבשניהם כלומר להצטרף פחות מכעדשה של שרץ להשלים כזית דנבילה וכ"ש דלא מצטרף לשיעור חמור וכן חצי זית של מת אינו מצטרף לחצי זית של נבילה לטמא אפילו לטומאת ערב: לא שנו. דאין מצטרף פיגול ונותר: אלא לטומאת ידים דמדרבנן הוא. כדאמרינן במס' פסחים דגזרו בהו טומאה משום חשדי כהונה ומשום עצלי כהונה. וכיון דמדרבנן הוא מש״ה אין מצטרפין לטומאת ידים משום דלא עבדינן תקנתא לתקנתא וריון דמדרבנן היא הא תקנתא הוא אמריק מש״ה אין מצטרפין לטומאת ידים משום דלא עבדינן תקנתא לתקנתא וריון דמדרבנן היא הא תקנתא ואי אמרינן נמי דמצטרפת השתא הוא תקנתא לתקנתא. באב הטומאה באב הטומאה. והוו ולד שני מצטרפת וע״ז ליטמא בקל שבשניהם. קל שבשניהם דהיינו שני ונומא בולד הטומאה. והוו ולד שני מצטרפת וע״ז ליטמא בקל שבשניהם. קל שבשניהם דהיינו שני ומצטרפת יחד לעשות שלישי כדרך שעושה שני שלישי היינו בקל שבשניהם אבל אין מצטרפת להכי שיעשו שני כמו שעושה ראשון שני דא״כ היינו כחמור שבשניהם: אמר ר׳ שמעון מה טעם. מצטרפת ולד שני עם ולד ראשון לפי שאפשר כו׳: והא לא אפשר. דאפילו טומאה כיוצא בה אינו עושה אלא על ידי משקין כ״ש דלא הוי ראשון אלא מה טעם מצטרפת משום דמי גרם לשני שיבא לאו ראשון וכיון דמכח ראשון קא אתי הוו כי ראשון ומש״ה מצטרפי: בני חדא ביקתא אינון. מחד בית אתו

בני **חדא ביקסא נינסו**. מבית לאחד הן ⁶⁰ (משמונה שרלים) ידו כלומר דתרווייהו ראשון ושני אחי ישו 0 מקראי מחדא דשני אחי מכח ראשון 🔍 להכי

מוז אמר שוו דמלטרפין זה עם זה כקל שבשניהן דעושין שלישי. בין רבא לרב אשי ליכא בינייהו אלא שינוי לשון דרב אשי מוסיף ואמר בני חדא בקחא אינון:

א) ע"כ שייך לעמוד הקודם

איהל על כולו טמא אע״ג

ל) ערלה פ"ב מ"א [ע"ז סח:],ב) מכוח יז., ג) כלים פכ"ז מ"ב

[סוכה יו: שבת עו.], ד) [תיבת

כולו ליתא בשאר מהומות וגם

במשניות אינה], ה) [שבת כח.

ע"בו. ו) ובס"ל: לימל

שלשהן, ז) ב"מ נה:, ח) [לעיל

ב: טו.ז, ט) ותוספתה רפ"בז,

י) עי׳ רש״ק, כ) [לעיל יו:], () או בין שניהם שיעור א׳

ראויין כו׳ נ״ק, מ) דבדבר שאין

דרכו לפגום קאמר ר"ע כו' ז"ק, נ) בס"א: שישאילוה, ס) בבשר ז"ק, ע) ז"ק וכן הוא

הגירסא בגמ' דגיטין נט., בי נ"ק, ל) אחרת נ"ק,

ק) וערלה פ"ב מ"ין, ר) ותוס'

במס׳ ע"ו סח: ד"ה ר"ש כתבו דאל"כ לא תמלא שום ביטול

לה"ש לא ברוב ולא בששים ולא

במאתים עיין שם ל״ק, ש) [עי׳

תוספות מסכת ע"ו סח: ד"ה

מוספות מספת עין קוו. ליי ר"ש ותוס' שבת פע: ד"ה איסורן], מ) [עי' בתוס' דסוכה

יו: ד"ה כדתנן מה שפירשו בשם ערוך], א) ואינו ברש"י

שלפנינו וג" ל"ק פגם הוא דלא כפי הקונטרם ולשון אחרון

טיהר והשינות מוכח כו דיש בו

פגם מיד ואינו ניכר עד לפנים ונראה לרבינו וכו', ב) רש"ק

מ"ז, ג) לעולם מי לא כו' ל"ק,

ד) או מרשות לרשות כו' נ"ק,

>>⊕<

מאכלות אסורות הלכה

לה ב מיי׳ פכ״ג מהל׳ כלים

הלכה ד: לו גד מיי שם הלי ג:

א ה מיי פ"ו מהלכות מעילה הלכה א:

ב ו מיי שם הלכה ב:

תורה אור השלם

1. נַפָּשׁ כִּי תִמְעֹל מִעַל

וְחָטְאָה בִּשְׁגָגָה מְקָּרְשֵׁי יְיָ וְהַבִּיא אֶת אֲשָׁמוֹ לִייְ אַיִּל

קמים מן הצאן בערכּך

בַּסָף שָׁקָלִים בְּשַׁקֵל הַקֹּדִשׁ

ַנְּיֶּנֶת בְּיֶּנֶת נְיִנֶּי לְאָשָׁם: ויקרא ה טו 2. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרְאֵל

ואָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי

תשטה אשתו ומעלה בו במדבר ה יב במדבר ה יב וַיִּמְעֲלוּ בַּאלהַיּ

אַבוֹתִיהֵם וִיוֹנוּ אַחֲרֵי אֵלֹהֵי

עמי האָרץ אַשר השמיד

מוסף רש"י

הערלה וכלאי הכרם

מצטרפין. אם נפלו שניהם

לפחות ממאתים (ע"ז חוו). כל

שהוא. נכל האיסורין (מכות יו. שבועות כא:) למכות.

הבגד והשק. הואיל וממשן

קרוב להיות שוה, מלטרפין להשלים את הקל, שאם אין

בשק ד' הבגד שהוא חמור משלימו, אבל השק אינו משלים

הפגד החמור. שק מנולה של עזים עשוי והוא עב יותר מן הבגד ואינו מגיע לעוביו של

עול (סוכה יז: וכעי"ז שבת עוו). עורן עלך קרשי מובח כשהיא חיה לא מעל עד

שיפגום. עד שיחסר ממנו,

דכיון דקדושת דמים היא לא

מעל עד שיחסר מדמיה, כגון

שתלש מן הלמר או שחרש בה

יהכחישה, דכיון דבעלת מום היא קיימא לדמיה וקי"ל כל העומד לדמים אין מועלין בו

עד שיחסר מדמיו. אבל כל

שאינו עומד לדמים, כגון כום

של זהב של הקדש, כיון שנהנה בו אע"פ שלא חיסרו מעל

לוויל רי ורווי״ז מו). בשהיא

מתה. דלאו לדמי קיימא, דאין

פודין את הקדשים להאכילן לכלנים, כיון שנהנה. גשוה פרוטה, מעל. אע"פ שלא פרוטה,

הוא, דלאחר שמתה ד"ה אין בה מעילה מדאורייתא, אלא

מאי מעל מדרכנן (לעיל ב:

רבינו גרשום

כלומר דתרווייהו ראשוז

ושני עבדי ביה מלתא בשלישי הואיל וראשון

עביד שני ושני עביז שלישי: הערלה וכלא

-הכרם מצטרפין האוכל חצי

שיעור מזה וחצי מזה

הארבעים: הבגד. שהוא

מטמא שלשה על שלשה:

והשק. שהוא מטמא ארבע

על ארבע: הבגד מצטרף

והאי מעל מדרבנן

(שבועות שם).

דברי הימים א ה כה

אלהים מפניהם:

מעל:

קדשי מזבח פרק רביעי מעילה

הדרן עלך קדשי מזבח

כשהיא מתה ח כיון שנהנה מעל: גמ' תנא

סשמודה ר"ע לחכמים בדבר שיש בו פגם

במאי קא מיפלגי אמר רבא בלבוש מציעאה

ומלמלא ת"ר ינפש אחד היחיד ואחד הנשיא ואחד המשיח יכי תמעל מעל אין מעל אלא

שנוי וכן הוא אומר 2איש איש כי תשמה

אשתו ומעלה בו מעל ואומר יוימעלו באלהי

ליפגם מעט ולכך אין מועלין. מן תיבת לפנים עד תיבת אין נמחק: גמ סבר מכיון דאין הפגם ניכר דבר שאין בו פגם הוא ולכך מועל בלא פנימה מן תיבת ופירש עד סה"ד נמחק: גמ פירוש שמשנהו מקודש לחול שמוציאהו מרשות הקדש בלא שום הנאה שמתכוין להוציא החפץ מקרש לחול ומוכא נפקא לן דאדם שמוציא דבר מקודש לחול מעל תיבות על מרשות לרשות חול נמחק: נח בעלה ומדבקת בנואף שלה שהוא תיבות ועוסקת בדבר נמחק: נס הבעלים גם זה שינוי הוא שמניחים הקב"ה שהוא חי וקיים לנצח ודובקים באלהים אחרים שהם מתים וחוליז והבל הבלים תימה מאי ואומר דמייתי דברי קבלה אחר דברי תורה וי״ל:

אבותיהם

תני אין צריכין לצרף. תימה דבפרק בתרא דמסכת ע"ו (דף סח:)

דאין מלטרפין ידו דבסיפא דמשנה 3אחתה מתני' הערלה אוכלאי הכרם ה מצמרפין זה עם זה ר' שמעון אומר אין מצמרפין: גמ' ומי צריך ר"ש לצרופי יוהתניא ר"ש אומר כל שהוא למכות תני אין צריכין לצרף: מתני' יבולן חשק השק והעור העור והמפץ סכולן מצמרפין זה עם זה' אר"ש מה' מעם מפני שהן הובשות ליממא במושב: גמ' תנא ₪ יקיצע מכולן ישלשה ועשה מהן בגד למשכב שלשה למושב מפח לאחיזה כל שהו מאי לאחיזה אמר ר"ל אמר ר' ינאי שכן עומד מ לנוולה במתניתא תנא יהואיל וראוי לקוצצי תאנים: "הנהגה מן ההקדש שוה פרומה אע"פ שלא פגם מעל דברי ר"ע וחכ"א כל דבר השיש בו פגם לא מעל עד שיפגום ושאין בו פגם כיון שנהגה מעל כיצד נתנה קמלא בצוארה מבעת בידה שתה בכום של זהב ביון שנהגה מעל לבש בחלוק כמה במלית ביקע בקרדום לא מעל עד שיפגום ייהגהנה ביקע בקרדום לא מן החמאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום בידה בלאי בגדים שלא תהיה מחלקת

הנהנה שוה פרומה מן ההקדש מפרש בגמרא דמודה ר"ע בדבר שיש בו פגם כאו ומפרש במאי פליגי ר"ע וחכמי': נתנה קטלא בצוארה. קטלא היא רביד ובירושלמי כש אנעדה מתורגם קטלא: שתה בכום של זהב כיון שנהנה מעל. לפי כגו שדבר שחין בו פגם: לבש בחלוק

לא מעל עד שיפגוס. מפרש לה בגמרא יהו: במאי קמיפדגי בדבוש אמצעי ומלמלי. פירוש יוז לבוש אמלעי לאפוקי עליונה שהוא יוז פוגם יותר מדאי וכן התחתון סמוך לבשר פוגם הרבה אבל אמלעי אינו פוגם אבל לומן מרובה הוא פוגם ובהא פליגי דרבנן סברי כיון דלקמיה לחו פגים דבר שיש בו פגם הוא ואין מועלין עד שיפגום ור"ע סבר כשורכיוון דהשתא לא פגים דבר שאינו פוגם הוא נו ויש מפרשים לבושא מציעא יש בו פגם מיד אבל אינו ניכר לאז עד לפנים רבנן סברי דדבר שיש בו פגם הוא אין מועלין בו עד שיפגום ור"ע סבר לם דבר שאין בו פגם הוא אופירש הקונטרם לשון אחרון עיקר בי (והשמות מוכח בו לפנים) ונראה לרבי כי הדין עמהם דהיכא דאין בו פגם עתה ולקמן יפגם דבר שאין בו פגם הוא לכ"ע כדאיתא לקמיה דפריך על ההיא דשתה בכום של זהב ודהבא לאו בר איפגומי הוא בתמיה וכו' עד דמסיק נהי דלא איכא נהנה ופגם לאלתר ט מי לא איכא פגימה כו' כלומר לקמיה איכא פגימה ואפילו הכי קרי ליה במתני׳ לכוס של זהב דבר שאין בו פגם וליכא מאן דפליג:

מרשות קדש לרשות חול ומייתי ראיה מסוטה שהיא עושה שינוי שמנחת בעלה לח ועוסקת ומדבקת בדבר שהוא חולין וגנאי לה:

מימה מאי ואומר וי"ל דאי מסוטה ה"א דדוקא נהנה דומיא דסוטה שנהנית מן העבירה אבל שינוי בלא הנאה כגון מעות דהקדש קורה של הקדש נתנה לחבירו הוא מעל דאין גופו נהנה מן ההולאה עלמו

. לשק. שקל הימנו לד׳ על ד׳ וכן כל אחד מצטרף לקל כולן מצטרף זה עם זה לשיעור טומאה הקל הימנו אבל לא הקל עם החמור. - של יידי ביידי היידי המוד הבטרן (אידי היידי בטרן אידי היידי ביידי ביידי ביידי המוד המוד המוד ביידי המוד המוד ל להכי תוא להו הכי זכולן מצטרפות שנים גם שנים ליטמא מושב מפני שהן ראוין בשים ביין כולן שיעור אחד ראויין לטמא לישב עליו הזב הלכך מצטרפי: קיצע מכולן. כלומר חתך משהו מכל אחד מהנך הבגד והשק והעור והמפץ: ועשה מהן בגד למשכב שלשה. כלומר אם יש באותו בגד שלשה על שלשה ראוי לעשות ממנו טלאי לכסת כשהוא קרוע ומטמא משום משכב ואם יש באותו בגד טפח על טפח ראוי הוא ליטלות על גבי כר ומטמא משום מושב זב לאחיזה כל שהוא ואם אין לו לאותו בגד אלא כל שהו מטמא משום אחיזה: מאי לאחיזה שכן עומד לטולא. שכן ראוי הוא אותו משהו בגד לאורגים [']שכשהוא מחליק את המטוה של אריגה בסובין או בשום דבר כדי לחזקו כורך משהו בגד על אצבעו ומחליק את הטווי ואותו סמרטוט שעל אצבעו משמר אצבעו שלא יחתכו החוט ואותו שכורך באצבעו נקרא טולא. וראוי נמי לקוצצי תאנים. אותן שמבקעין את התאנים ומולחין אותו כורכין משהו על אצבעם שלא יתלכלך בשומן התאנים: הדרן עלך קרשי מזבח

הנחנה שוה פרוטה מן ההקרש אע"פ שלא פגם מעל. קס"ד דבין בדבר שיש בו פגם ובין בדבר שאין בו פגם קאמר ר"ע דכיון דנהנה שוה פרוטה מעל: וחכ"א כל דבר שיש בו פגם כר'. כיצד דבר שאין בו פגם כגון: נתנה קטלא. ענק של זהב של

בותבי' הערלה וכלאי הכרם מלטרפין. י' כדאמרי׳ כי גבי פגול ונותר: גבז' והתנית כל שהות למכות. התכילה כל שהות עובר בלתו ות"כ למתי מנטרפין: בותנר' הבגד. שהוא מטמא ג' אלבעות על ג' אלבעות: והשק. שיעורו ד' טפחים על ד' טפחים: הבגד מלטרף לשק שקל

לקוללי תאנים. שכשמחתכין את התאנים כורכין בגד כל דהו על ידיהם שלא יתלכלכו בדבש התאנים הלכך מקבל טומאה: הדרן עלך קדשי מובח

הנהנה. אע"פ שלא פגם מעל. קס"ד יו מי בין בדבר [שאין דרכו לפגום ובין בדברןיאו שדרכו לפגום קחמר ר' עקיבח דכיון שנהנה מעל: שיש בו פגם. כלומר שדרכו ליפגם: כילד. הוא דבר שאין בו פגס: נפנה קטלא. ענק של זהב של הקדש בלוארה או טבעת בידה: או שתה בכום של והב. של הקדש. כל הני אין בהו פגם שאינן נפגמין בכך אלא כיון שנהנה מהן שוה פרוטה מעל. והיכי משערינן בהו הכי אומדין כמה רוצה אשה ליתן שישאלום תכשיטין כהללו להוליכן לבית המשתה להתכבד בהן ומשלמת להקדש שיעור הנאה שנשתמשה בהן: וכל דבר שיש בו פגם. כגון לבשה חלוק או כסה בטלית או ביקע בקרדום הואיל ועומדין ליפגם לא מעל עד שיפגום בהן בש"פ: גבו' סנא ומודה ר"ע לחלמים בדבר שיש בו פגם. יבו לא מעל אלא לכשיפגמנו דלא אולינן בתר הנאה אלא בתר פגם: ופריך א"כ דמודה ר"ע לרבנן בדבר שיש בו פגם דלא מעל עד שיפגום ופשיטא דרישא דקאמר ר"ע כיון שנהנה מעל בדבר שאין בו פגם א"כ היינו רבנן ובמאי קא מיפלגי: אמר רבא בלבוש מליעאה. דלא לביש ליה מבחוץ לגמרי דמלבוש החילון פגים לאלתר ולא לגמרי מבפנים סמוך לבשרו דההוא נמי פגים לאלתר שמתחכך ס לבשר אלא בלבוש שלובש בינתים בין מלבוש העליון ובין התחתון שאינו נפגם עד זמן מרובה: ומלמלא. בגד של פשתן שדק ביותר כדאמרינן (גיטין דף נט.) דבר הנמלל ונמתח דהוי כי אמגווא שונל כך דק שכשכורכין אותו כולו ביחד אין הכרך גדול יותר מאגוז 🍳 [וחלי] ולפי שדמיו יקרים הרבה אינו לובשו אלא פעם בשנה או פעמים ומשמרו הרבה שלא יפגם ואין בו פגם עד זמן מרובה. ובהא פליגי ר"ע סבר הואיל והוו דברים שאינן נפגמין לאלחר אע"ג דפגמי לאחר זמן כיון דלא פגמי לאלתר הוי כדבר שאין בו פגם דמועלין בו כיון שנהנה ממנו כשוה פרוטה אע"ג דלא פגם ורבנן סברי הואיל ויש בו פגם מ"מ לא מעל עד שיפגום ים: נפש. האמור במעילה: וכן הוא אומר וימעלו וגו' ויזנו אחרי הבעלים. ששינו עלמם מן המקום לעבודת כוכבים: יכול

. - די שאין בו פגם. תוס׳: 6) תנא ומודה ר"ע: ו) תיבות בין שניהם נמחק: ו) על תיבת עליו נרשם קו מלמעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: ת) משום מושב ים האו האורגים שכשהות המדלק. 9 קס"ד דבין בדבר שאין דרכו: יו) ובין בדבר שיש בו פגם כלומר שדרכו לפגום קאמר ר"ע דכיון שנהנה שוה פרוטה מעל: יגן פגם כלומר לשיפגמנו מעל דלא תיבת לא ל"ש (וחיבת אלא) נמחק: יגן שיפגום. גליון ובהא קמפלגי ר"ע סבר אע"ג דלא פגם ליה לאלתר כיון דעתיד לפגום לאחר זמן ע"י לבישה דבר שיש בו פגם קרינא ביה וחשבינן כיון דלבשיה כאילו לאלתר פגמה ומעל ורבנן סברי כדאמרינן במתניתין בפירוש כל דבר שיש בו פגם לא מעל עד שיפגום בודאי. הרא"ש ז"ל: יתן מצטרפין ס"א דמס' ערלה דתנן הערלה וכלא' כרם עולים באחד ומאתים ומצטרפין זה עם זה ר"ש אומר אין מצטרפין ור"ל דאין מצטרפין כיון שאין שניהם איסור אחד ומין אחד והתלמוד קיצר הלשון ולא פירש טעמו של ר"ש: טון אחד ומין אחד אות מ' נמחק: בשנום לכך אך עובדה אחר היה בן החירה. שנו ולא הביא רק קצת אות די נמחק: ינו לאיסור וא״ת מאי פריך לריש לישני דהכא מיירי ע״י תערובת ולכך בעי ציירוך וי״ל דודאי התם בההיא דעבודת כוכבים רוצה לומר: ימן מיירי שלא נתערבו אות ב׳י נמחק: יען באחד ומאתים (תיבת מאה נמחק) ועוד י״ל דהכא לא מיירי בתערובות מדלא קתני מצטרפין לאיסור כמו באירך. הבגד והשק והעור אעיים ששיעוריתן חלוקין זה מזה שהבגד מטמא מג' על ג' והשק מד' על ד' והעור מה' על ה' והמפץ מו' על ז' וכדקאמר הכא דבגד משלים לשיעור השק אמר ר"ש מה טעם מצטרף שהן רארין לטמא מושב ששיעור מושב טפח וכולן שוין באותו שיעור אפילו בשאר טומאות שהן חלוקין מצטרפות והכי תני במסכת סוכה קיצע מכולן טפח על טפח טמא ור"ל אם קיצע מכל אחד ואחד לבדו מטמא במושב טפח עיין בתוספות שבת (קף עו): סן תאנים

הימנו (ה) לארבעה על ארבעה וכן כל אחד ואחד מלטרף לקל הימנו דשק מנטרף לעור לחמשה על חמשה והעור למפן לששה על ששה דהיינו לקל הימנו אבל לא הקל עם החמור דלהכי תנא להו הכי הבגד והשק השק והעור כו' כולן מלטרפין זה עם זה: מפני שהן ראוין לטמה במושב. מפני שכשיש בין כולן שיעור אחד וז בין שניהם ראוין ליטמא מושב זו עליו הלכך מלטרפין: גבו' סנא קילע מכולן. שאם חתך מכולן משהו מכל הני דתנן במתני' מהבגד ומשק ומעור וממפך ועשה מכולן בגד: למשכב ג'. כלומר אם חישב עליו לעשותו למשכב כגון לתופרו בכסת אם יש באותו בגד שלשה על שלשה הואיל וראוי לעשות ממנו טלאי לכסת שנקרע מטמא משום משכב: ואם חישבו למושב. לעשותו טלאי לבגד אם יש באותו בגד טפח על טפח מטמא משום יו זב: לאחיוה. אם חישב עליו לאחיזה מטמא אפילו בכל שהוח: מחי לחחיוה חמר ר"ל שכן עומד לנוולה. שכן ראוי אותו בגד לאורגים ש שהוא מחליק המטוה של אריג בסובין או בשום דבר כדי לחזקו כורך בגד כל שהוא על אנבעו להגין עליו שלא יחתכנו החוט והיינו עומד לנוולה לכרוך על אלבעו כשאורג ומטוה החוטין ונוולה היא אריגה כדאמרינן במס' גיטין (דף לד.) אשכחה דיתבא ונוולה: הואיל וראוי

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה הכגד וכו׳ הימנו

מצטרה לארבעה:

שימה מקובצת

מצטרפיז. מס׳ ע״ז ודף סח): גם קיצע מכולן. כלומו משהו חתך מכל אחד מהנך . הבגד והשק והעור והמפץ י. ועשה מהז בגד למשכב ג' כלומר אם יש באותו בגד ג׳ טפחים [הואיל טפחים [הואיל וראוי לעשות] ממנו טלאי לכסת קרוע מטמא משום משכב ואם יש באותו בגד טפח על טפח ראוי ליטלות ע"ג החמור ומטמא משום מושב. הרא"ש ז"ל. וכתוב בגליון . מה שאמר במתני׳ שמצטרפין לקל דוקא היא הפך מזה שמכאן נראה שאם חתך מעט מכולם אפילו מן . המפץ יכנס בחשבון ג' טפחים של בגד לטמא במשכב הזב וי״ל דה״ק שקצע בכונה כך מזה שהיה בגד שלם וכך מזה ותקנו אז . מחשבתו ומעשיו הכינוהו לזה ארל את וזדמז חחיכת אינה מטמא במשכב הזב . פחות מד' וכן פי' בפי' לא מדברת בדאקצע וחתך . לאותו דבר ושכל אחד היה פחות מג' בבגד ופחות מד' למשכב אינו מטמא ע"כ: גן לנוולה. גירסת הערוך :טולא ועיין בערך טל פודיז את הקדשים להאכילז . לכלבים) באין עומד לפגם קאמר כיון שנהנה מעל דהוי

קאמר לר"ש לינטרף היתר לאיסור וליתסר ומשני ר"ש לטעמיה דתנן הערלה וכלאי הכרם רש"א אין מצטרפין אלמא משמע דאין מצטרפין ר"ל דאין מלטרפין ממש וי"ל דההוא דמס' ע"ו לאו היינו הך דהכא אלא ההוא

דמייתי בס"פ ר"ע (שבת דף פע:) דתבלין שנים ושלשה שמות ותניה בסיפה ר"ש אומר שני שמות ממין אחד או שני מינין משם אחד אין מלטרפין ורולה לומר דאין מלטרפין כיון דאין שניהם איסור אחד שוז ממין אחד והש"ם קילר הלשון ולא שוז דק קלת מן המשנה וח"ת מחי לירוף בעי התם והא אית ליה כל שהוא למכות י"ל דהיינו דווקא כשהאיסור בעין ואוכלו אבל התם מיירי שהוא בתערובות כגון ערלה וכלאי הכרם שנתערבו יחד ובכי האי גוונא לא אמר ר"ש כל שהוא למכות ר) דאם לא כן ל"ל קרא בנזיר (דף לה:) ובפסחים (דף מג:) להיתר מלטרף לאיסור יוו ושם פירשתי והתם בההיא דשבת (דף פט:) רולה לומר שנתערבו ביחד כדקתני בירושלמי ברישה דההיה התרומה ותרומת מעשר של דמאי עולין באחד ומאה מלטרפין זע"ז אבל הכא מיירי יתו בלא נתערבו דהא לא קתני עולין באחד יש ומאהש: הבגד והשק ובו' לנוולה. פירוש דרך האורגת שיש

יותר מדאי ¹⁹וכן קוללי תאנים ס: הדרן עלך קדשי מובח אע"ם שלא פגם מעל.

כסה בטלית בקע בקרדום לא מעל עד שיפגום. ידו הנהנה מן החטאת

וכולמלא. בגיטין (דף נע.) מפרש שהוא בגד דק והוי כאמגווא ופלגי אמגחא ולענין דבר שיש בו פגם הוי כלבוש מליעאה:

אין מעילה אלא שינוי. פירוש לגז מקדש לחול ד) על מרשות לרשות

ואובר וימעלו (בני ישראל בה') באלהי אבותיהם ויזנו אחרי הבעלים.לס דמוליא לחולין שלוקח בהם חפץ לעלמו או כדתנן במחני׳ גבי אבן או

הקדש בצוארה או טבעת בידה: או שתה בכוס של זהב. שידיהם מלוכלכות מלחלוחית התאנים ומקנחות בכל שהוא: מון פגם כגון טלית שדרכו לפגום דלא מעל עד שיפגום ומפרש דפליגי רבי עקיבא וחכמים בדבר שאין רגילות לפגום [כי אם] על ידי רוב תשמיש ואפ״ה משוי ליה ר״ע כדבר שאיש בו פגם לא מעל עד שיפגום: מן גמרא הס״ד ומה״ד ומודה ר״ע בדבר שיא בו פגם שלא מעל עד שיפגום וד״ע לא אמר בדבר שאין בו פגם. במאי קמפלגי דרבגן אית להו דבר שאין בו פגם הוא לכ"ע דפריך עלה דההיא דשתה בכוס של זהב ודהבא לאו בר איפגום הוא בתמיה א"כ משמע דכוס של זהב מידי דמיפגם הוא ואפ"ה קרי ליה במתניתין דבר שאין בו פגם וליכא מאן דפליג וי"ל דשאני התם שאינו פוגם אלא לומן מרובה מדא לום מרובה אבל לבושא תיבות ויש מפרשים נמחק: 10 עד לקמיה ובהא פליגי רבנן סברי כיון דפוגם אע"ג דאינו פוגם לא מד עד זמן מרובה אבל לבושא תיבות ויש מפרשים נמחק: 10 עד לקמיה ובהא פליגי רבנן סברי כיון דפוגם אע"ג דאינו פוגם כלל מיד עד זמן מרובה אבל לבושא תיבות ויש מפרשים נמחק: 10 עד לקמיה ובהא פליגי רבנן סברי כיון דפוגם אע"ג דאינו פוגם לאל מיד עד זמן מרובה אבל לבושא תיבות ויש ב) [פסחים לג. סנהדרין פד. קדושין מב: זבחים מה. ממורה ג.],

ג) אוכל ונהנה מנין אכילמו כו' צ"ק,

ד) ולקמן כ.ן, ה) כריתות יח:, ו ומוכה מון א) בחלי שייוור ומוח

בחלי שיעור כו׳. נ״ה, ה) בס״ה:

חלי פרוטה, ע) [ויהא חייב רש"ש],

י) נ״ה, כ) שמניח עבודת הקב״ה

וחולך כו' צ"ק, ל) כגון נהנה כו'. צ"ק, מ) דהוי נמי שינוי כו'. צ"ק, נ) יכול פגם ולא נהנה או נהנה ולא

פגם כו' פי' נהנה ולא פגם ס"ד

פגם כו פי יטוני וכון פגם כן ד דילפי' כו'. צ"ק, **ס**) תחת בעלה כו'. צ"ק, **ע**) ולא ילפינן מעילה כו'.

יכול פגם ולא נהנה. כלומר יכול יהא מועל היכא דפגם ולא נהנה כגון

שקרע בגד של הקדש דומיא דוימעלו דעבודת כוכבים דאיכא שינוי וליכא

הנאה: או יהא מועל כשנהנה ולא פגם כי היכי דאשכחן בסוטה דנהנה

ולא פגם שהרי פגומה ועומדת שבעולה היא ומעילה היא: או בדבר

שמחובר לקרקע. כגון באילן של הקדש.

ובשליח (ה) שעשה שליחותו של בעה"ב יכול

שימעול השליח כמו שאילו עשה מדעת

עלמו: מ"ל וחטחה ונחמר חטח בסרומה.

ולא תשאו עליו חטא מה חטא האמור

בתרומה פוגם ונהנה ומי שפגם נהנה

דהוא עלמו שפגם התרומה הוא עלמו

נהנה ממנה: ובדבר שפוגם בו נהנה.

שוה: ובחלוש מן הקרקע. דתרומה

אינה נוהגת אלא בתלוש דכתיב ודברים

יח) ראשית דגנך היינו דאידגן: וכשליח

שעשה שליחותו. דכי תרם מדעתו של

בעה"ב הוא דהויא תרומה: אף חטא

האמור במעילה פוגם ונהנה. מעל

לאפוקי פגם ולא נהנה כגון שקרע שיראין

של הקדש או לבש חלוק שנהנה ולא פגם

(כ) זו ואידך דקתני במתני' דנהנה ז) כחלי שיעור דלא מעל: או ופגימה

והנאה כאחם. למעוטי פוגם האידנא

פרוטהח) ונהנה למחר פרוטהח): ען שליח

שעשה שליחותו. של בעה"ב דבעה"ב

מעל פרט לשליח שלא עשה שליחותו אלא

מדעת עלמו שלא מעל בעה"ב: אין לי

אלא אוכל ונהנה. כדאמרן דכיון דיליף מתרומה יו לא אשכחן אלא אוכל דכתיב

עלמו אימא דאין בזה מעילה קמ"ל מעילה דגבי עבודת כוכבים דהוי שינוי ג א מיי׳ פ״ה מהלכות תרומות הלכה ט: ד ב מיי׳ שם פ״ד הלכה א: רשות בלא הנאה שמשנה עלמו מרשות הקב"ה ומעבודתו לרשות עבודת

מעילה דגבי עבודת כוכבים ולשתוק

ה ג מיי׳ פ״ו מהלכות מעילה הלכה א: שמעל אע"פ שאינו נהנה וא"ת ולייתי

ו ד מיי׳ שם פ״ה הלכה ה: ז ה מיי שם פ"ו הלכה א: ה ב מיי שם פ״ה הלכה ני מ ז מיי׳ שם הלכה ד ופ״ו הלכה •6

י ח מיי פ"י מהלכות תרומות -הלכה ג:

שימה מקובצת

ים. אן ובמחובר לקרקע. כגון שישב י , ... על שדה הקדש דומיא דסוטה דמיירי במחובר כמער איש ולויות ואם תאמר ונמעטיה מעבודת כוכבי' דאינה במחובר כדקיי"ל אלהיהם על ההרים . ולא ההרים אלהיהם וי״ל דנהי י איסורא שייך בה דהר מותר ועובדו בסייף. תוס׳ כת״י: ים ובשליח. ס"א פרט לשליח: ב גן ובשליח. ס״א פרט לשליח: גן ובשליח. דו ובשליח. ס"א פרט לשליח: ר] ונהנה. כך גריס רש"י אין לי אלא אוכל ונהנה אכילתו כו׳ ברוב ס"י ל"ג אלא הכי אין לי אלא אוכל ונהנה מנין אכילתו אוכל נהנה בדבר שאיז בו פגם . מנין אכילתו ואכילת חברו אוכל כיוז דמתרומה יליף ובתרומה ואיש כי יאכל קדש נהנה מניז פגם אכילתו ואכילת חבירו דאם שיעור או נהנה חצי שיעור שסר למפרע והכא לא איירי בשאר פגם אלא באוכל. עכ"ל הרא"ש ז"ל: ח כאחד אף חטא האמור במעילה כו': ז] פגם ומי שפוגם נהנה לאפוקי היכא דחד קרע ונהנה כחצי: תן מעל הס״ד למעוטי אי פגם חצי שיעור ונהנה חצי שיעור ושפגימתו והנאתו כאחת: טו מה"ד וכשליח ין מתרומה בתרומה לא: י6ו ונהנה או הנאתו ואכילת: יכן אכילה שלימה בעי בכזית בתרומה כדכתיב: יגו וגו׳ ובתרומה קא אות ד' נמחק: יד] כוכבים ואינו נהנה אף . אני אביא כזה במעילה במשנה מרשות הקדש שהוא רשות . הקב״ה לרשות: מח דאיצטריד . למילף מסוטה: טון שינוי רשות שמשנה שמה מרשות: יו] עבודת הקב״ה והולך: יתן קצת מן העבירה לפי שע״י אישות הבעל היתה נאסרת לכל אדם ועתה יען פירוש בשני פנים האחד שינוי הנאה כמו: **לו** שינוי שמוציא מרשות: לאז מכירה או נתינה או שאילה: ככן שחשוב רמו זריה: כם והוה מטל וטל שינוי כו׳ דעבודת כוכבים דהוי כמו שינוי מרשות לרשות בלא שום הנאה כדפי׳ כך דקדק משי״ח: יכול פגם ולא נהנה. פי׳ יהא חייב דומיא (דסוטה דמעל דאשכחנא) גבי עבודת כוכבים שהעובד עבודת כוכבים הוא נפגם ואינו נהנה במה שמניח עבודת הבורא ית"ש נהנה ולא פגם נמי מעילה דסוטה שהבועל נהנה ולא פגם האשה שהרי בעולת בעל שבבתולה אי אפשר דהא בעי שקדמה שכיבת בעל לבועל כך פ״ה ול״נ פי׳ זה לומר דמעילה דסוטה קאי אבועל

ידו כוכבים דאינו נהנה בזה אף אני אביא במעילה כשמשנה מרשות הקדש לרשות הדיוט כגון מוכר ונותן ומשאיל חפלים של הקדש להדיוט

אבותיהם ויזנו אחרי 6הבעלים יכול פגם ולא נהנה או נהנה ולא פגם או ובמחובר לקרקע שובשליח שעשה שליחותו תלמוד לומר וחמאה ינאמר יחמא בתרומה ונאמר חמא במעילה מה חמא האמור בתרומה פוגם ונהנה ומי שפגם נהנה ובדבר שפוגם בו נהנה ופגימתו והנאתו כאחָד "אובתלוש מן הקרקע יו ובשליִח בשעשה שליחותו יאף חמא האמור במעילה פוגם ונהנה ומי שפגם נהנה ובדבר שפוגם בו נהנה ופגימתו והנאתו כאחד יובתלוש מן הקרקע מ הובשליח שעשה שליחותו אין לי אלא מנין בו פגם מנין ברבר שאין בו פגם מנין סיאכילתו ואכילת חברו הנייתו והניית חברו הנאתו ואכילת חברו אכילתו והניית חברו שמצמרפין זע"ז אפילו ילזמן מרובה מנין ת"ל רומה בתרומה מעול מעל מ"מ אי מה חמא האמור בתרומה² "לא צירף שתי אכילות כאחד אף חמא האמור במעילה לא צירף שתי אכילות כאחד מנין אכל היום ואכל למחר ואפי' לזמן מרובה ת"ל תמעול מעל מ"מ אי מה חמא האמור בתרומה פגימתו והנאתו כאחד יו מנין לאכילתו ואכילת חברן יואפי' מכאן ועד שלש שנים מנין ת"ל תמעול ∞

מעל מכל מקום אי מה חמא האמור בתרומה

עד

(ויקרא כב) ואיש כי יאכל קדש בשגגה וגו': אכילסו ואכילם הבירו. כגון

שלקח שוה פרוטה מן ההקדש ואכל הוא חליה והאכיל חליה לחבירו או

נהנה הוא כחלי שיעור ונתן לחברו החלי האחר ונהנה יא הוא. והנאתו

ואכילת חברו כגון שסך משמן של הקדש בחלי פרוטה ונתן לחברו החלי

האחר ואכלו (ג) וכן למפרע. והכא לא מיירי בשום פוגם אלא באוכל:

ואפילו לומן מרובה. כגון שאכל זה חלי שיעור בשחרית וחבירו לערב (ד)

מנין שמלטרפין שו ויהא הנהנה חייב ת"ל תמעול מעל ריבה: אי מה חטא

האמור בתרומה לא לירף שתי אכילות כאחת. אלא אכילה יבן [אחת] י בעי

בכזית כדכתיב ואיש כי יאכל קדש וגו' יגו דבתרומה קא מיירי אף במעילה לא זירף שתי אכילות כאחת ואנן קי"ל דצירף בה שתי אכילות

כאחת ומנין אתה אומר שאם אכל היום חלי שיעור ואכל למחר חלי שיעור

מסוטה וי"ל דאילטריך שח מסוטה לאשמועינן דאפילו בלא שינוי רשות כגון גובר של הקדש אפ״ה אם נהנה מעל ואפי׳ בלא פגם כגון קטלא וטבעת דמתני׳ והא לא מלינו למילף מעבודת כוכבים דעבודת כוכבים איכא שינוי שו מרשות לרשות שמניח עבודתו של הקב"ה ועובד עבודת כוכבים להכי אילטריך מסוטה וא"ת ומסוטה היכי יליף הנאה בלא שינוי רשות והלא בסוטה איכא שינוי מרשות הבעל לרשות הבועל וי"ל דבסוטה ודאי ליכא שינוי רשות שהרי היא אינה מניחה את בעלה במה שמזנה תחתיו אבל מעבודת כוכבים מייתי ל) שמניח עבודת יון הקדש והולך ועובד עבודת כוכבים וא"ת כיון דמעילה דסוטה אינה קרויה שינוי רשות א"כ מאי קאמר בברייתא אין מעילה אלא שינוי וכן הוא אומר איש איש כי תשטה אשתו ומעלה וגו' וי"ל דעיקר סמך אמעילה דעבודת כוכבים דמייתי לבסוף ומ"מ אגב אורחיה מייתי מעילה דסוטה לאשמועינן דשייכא מעילה בהקדש בנהנה בלא שינוי ובלא פגימה דומיא דסוטה כדמסיק לקמן א"נ נהי דשינוי רשות

ליכא בסוטה כדפרישית שאינה יולאה מרשות הבעל בכך מ"מ איכא שינוי קלת יח והכי קאמר בברייתא אין מעילה אלא שינוי פי׳ יעו דשני פנים האחד שינוי דהנאה 0 כמו נהנה מן ההקדש אפילו בלא שינוי רשות כגון גזבר ובלא פגימה דמ"מ הוי שינוי כיון שהקדש כל הנאותיו אסורות להדיוט וכן מלינו מעילה כיולא בה גבי סוטה דכתיב כי תשטה אשתו וגו׳ וכדפרישית ועוד יש שינוי אחר בלא שום הנאה כגון שינוי כן מרשות לרשות שמוליא מרשות הקדש ומכנים לרשות הדיוט כגון מכירה יא ונחינה והשאלה ומיד שנשתנה לרשות הדיוט דהיינו שעשה בה ההדיוט מעשה שחשוב כם זכיה וקנין מהדיוט להדיוט אע"פ שלא נהנה כם ועל שינוי זה מייתי מוימעלו דעבודת כוכבים מי דסגי כמו שינוי מרשות לרשות כדפי׳ כלא הנאה כך דקדק משי"ח: 0יכול נהנה ולא פנם יח [או] פוגם ודא נהנה ובו'. פי' נהנה ולא פוגם [ס"ד] ילפי' מעילה מסוטה

דהיינו שתי אכילות ואפילו לזמן מרובה שהוא חייב: הא מילתא איכא בין זמן מרובה דהכא לזמן מרובה דלעיל דהאי דהכא משמע בין שאינה פוגמה בבעילה של זנות שהיא עושה ס את בעלה ודומיא דהכי לאחר שנים או שלשה ימים דקתני ביה אכל היום ואכל למחר וההוא נימא גבי הקדש וא"ת מאי יהן [יכול] דקאמר וגם מאי מייתי מתרומה דלעיל לא משמע אלא ביום אחד דלא תנא אכל היום ואכל למחר: ואפילו. לפטור נהנה יו בלא פגם ש דילפינן מעילה מסוטה והא מחני׳ היא דנתנה לא השלים שיעור אכילתו: מכאן ועד שלש שנים מנין. שהוא חייב: קטלא לוו טבעת דנהנה בלא פגם חייב וי"ל דמתניתיו לתו בדבר שאין בו פגם שדרך תשמישו והנאתו בלא פגם והכא בדבר שיש בו פגם קאי וה״ק יכול נהנה בלא פגם חייב בכל דבר אף יש בדבר שיש בו פגם ומייתי נמי מתרומה שדרך הנאה ע״י פגימה דהיינו אכילה לפטור 🕬 (כמה) דהקדש נהנה בלא פגם לאז (והכא אדבר שיש בו פגם קאי וה״ק יכול נהנה בלא פגם חייב בכל דבר אף) בדבר שיש בו פגם (ומיימי בדבר שתשמישו דרך פגם) כגון קרדום וחלוק וא"ת כיון דבדבר שיש בו פגם מיירי א"ל היכי מיסק לכו אדעתא לחיוביה ממעילה דסוטה והלא סוטה לא דמיא אלא לדבר שאין בו פגם כדפרישים וי"ל דמ"מ אי לאו מיעוטא דילפינן מג"ש דתרומה הוה ילפינן מסוטה כל נהנה בלא פגם אפילו בדבר שיש בו פגם אע"ג דלא דמי לסוטה משום דסברא הוא לומר כיון דאהנאה קפיד קרא לחייבינהו א"כ לא שנא אין בו פגם ולא שנא יש בו פגם להכי אלטריך תרומה לחלק לגו וכה"ג לריך לומר גבי פגם ולא נהנה יכול וכו' פגם ולא נהנה פירוש פגם ולא נהנה חיסק אדעתי' למילף מעבודת כוכבים שפוגם ומחלל שהולך מאלהים חיים והולך אחרי ההבל ואינו נהנה כלל בזה שעובד עבודת כוכבים אף אני אביא במעילה לחייב פוגם בלא נהנה כגון מזיק הקדש ומשליכו לאיבוד כגון שנוטל חפלים של הקדש ומשליכו לאור או במים או משברו לח וע"כ פגם דקאמר היינו כדפי׳ דליכא לפרושי כגון שמוליא מרשות הקדש ומכניסו לרשות הדיוט ע"י מכירה להו ומתנה או שאלה וקרי ליה פגימה לפי שהקדש נפסד וחסר בזה ל"ל הכי דא"כ נו כי מייתי מתרומה לפטור הא ודאי כיון דאיכא שינוי רשות הוצאה מרשות הקדש והכנסה לרשות הדיוט הרי הוא מועל דהיא גופה ילפי" ממעילה דעבודת כוכבים וגם תנן נמי נתנה לחברו הוא מעל אלא ודאי מיירי במזיק בלא שינוי רשות כדפרישית וא"ח והיא גופה היכי בעי למילף מעבודת כוכבים והלא בפגם עבודת כוכבים איכא נמי שינוי רשות כדפ"ל וי"ל דמכל מקום סלקא דעתך אמינא דעיקר קפידא דקרא לאו משום שינוי רשות אלא אפגמא ופסידא דהקדש קפיד רחמנא ואם כן אפילו גלא שינוי רשות נמי סלקא דעתך אמינא לחיובי להכי אנטריך תרומה לחלק כך דקדק משי"ח לוו: בוה תרומה פוגם וגהגה. דהכתיב כי יאכל ואי אפשר לאכילה גלא פגימה שמפסיד התרומה מן הכהן לח פוגם בלא נהנה פטור בתרומה לש לאפוקי נהנה בלא פגם בדבר שיש בו פגם ולאפוקי פגם בלא נהנה היכא דליכא שינוי רשות כגון מזיק מו ואין להקשות לכתוב תרומה ולשתוק מאידך דהש"ס מלריך לקמן בסמוך: מאז **אבילתו ואבידת** חבירו. מיירי שהאכיל את חבירו שנתן לתוך

ל"ק, **כ**) גי' ל"ק נמי בהקדש נהנה ולא פגם בדבר שיש בו פגם ומיירי ולא בדבר אחר: ופגימתו והנאתו כאחד. בדבר שתשמישו דרך פגם כגון כו'. בשעה אחת כדאמרינן י הנאתו וביעורו

→ תורה אור השלם

ל"ק,

1. וְשָׁמְרוּ אֶת מִשְׁמֵרְתִּי וְלֹא שאו עליו חטא ומתו בו כי יחללהו אַני יי מַקַדשָׁם: ויקרא כב ט

2. גַפַשׁ כִּי תִמְעל מֵעַל וְחָטִאָה בשגגה מקדשי יי והביא את אַשְׁמוֹ לִייָ אַיִל תָּמִים מִן הַצֹּאן בְּעֶרְבְּךְ בָּטֶף שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל הַלֶּרֶשׁ לִאָשָׁם: ויקרא ה טו

הגהות הב"ח

רש"י ד"ה או בדבר שמחובר (א) וכר ובשליח שלא עשה: (3) ד"ה אף חטא וכרי ואידך נ"ב ר"ל אידך בכא דקחני אמי ר"ל אידך בבא דקתני אתי למעוטי נהנה כחלי שיעור וק"ל: (ג) ד"ה אכילתו וכו' וכן למפרע נ"ב ר"ל להיפוך: (ד) ד"ה ואפילו לזמן מרובה וכו' וחבירו לערב באותו יום מניו נ"ב ועייו

גליון הש"ם

. גם' ובתלוש מן הקרקע. עיין זבחים דף מה ע"א תוספות ד"ה דומיא:

>>⊕(< רבינו גרשום

של הקדש כל הני אין בהן פגם בכר אלא כיוז שנהנה מהז שוה . בהו הנאה אומדים כמה רוצה במות הללו להוליכז לבית משתה להכבד בהז באותו שיעור משלמת להקדש כשנשתמשה בהן: וכל דבר שיש בו פגם. כגוז לבש בחלוק או כסה בטלית או בקע בקרדום כיון דעומדים או לחום לא מעל עד שיפגום בהן שוה פרוטה: ומודה ר"ע לחכמים בדבר שיש בו פגם מעל. כלומר לכשיפגמו דלא אזלינז בתר הנאה אלא בתר פגם: במאי קא מיפלגי. פירכא . היא דקא פריך אי הכי דמודה ר״ע כדבר שיש בו פגם לרבנן אי הכי היינו רבנן אם כן במאי קא מיפלגי: אמר רבא בלבושה מיצעאה. דלא לבש ליה לא לגמרי מבחוץ דלבוש דבחוץ . פנית לאלחר ולא לנמרי מרפוית לגבי בשריה דההוא נמי פגים לאלתר דמתחכך לבשר אלא בלבוש שלובש בין זה לזה שאינו פוגם עד זמן מרובה: ומלמלי. בגד של פשתן דק . הרבה ביותר כדאמרינן במס׳ גיטין שנמתח ונמלל דהוי כי אמגווא שכל כך הוא דק . שכשכורכין אותו כולו ביחד

שנו גדול יותר מאגוז וכיון אינו גדול . דדמיו יקרים הרבה אינו לובשו אלא פעם אחת או פעמים בשנה ומשמרו הרבה שלא יפגם ואינו פוגם עד לזמז מרובה. ובהא קמפלגי יים של היים במשלה להיים להיים לא היים בשלה היים בשהוים היים היים היים להיים להיים להיים להיים להיים להיים להיי "דע סבר הואיל ההי דבר דלא פגים לאלתר אצ"ג דפגים לאחר זמן כיון דאין בו פגם לאלתר היי כדבר שאין בו פגם דמועלין בו כיון שנהנה שזה פרוטה ורבנן סברי הואיל ויש בו פגם מ"מ אין מועלין בו עד שיפגום ובהא קמפלגי ר"ע סבר אע"ג דלא פגים ליה לאלתר מ״מ כיון דעתיד הוא לפגם לאחר זמן על ידי לבישה דבר שיש בו פגם קרינא ביה וחשבינן כיון דלבשיה כמו לאלתר פגמיה ומעל ורבנן סברי כדקאמרינן בפירוש במתני׳ כל דבר שיש בו פגם לא מעל עד שיפגום בודאי: נפש. דכתיב במעילה אחד היחיד כו': אין מעל אלא שינור. כגון דמשנהו מקדש לחול וכן הוא אומר כי תשטה אשתו ומעלה בו שכן משנה מבעלה לבועל: וכן וימעלו וגור. ויזנו אחרי הבעלים ששינו עצמן מרשות המקום לרשות הבעל¢): יכול פגם ולא נהנה. כגון שקרע לבוש של קודש ולא נהנה ממנו או ששפך . משקה קדש ולא נהנה ממנו^י: או נהנה. בדבר שיש בו פגם אבל לא פגמו כלום או בדבר שמחובר לקרקע כגון נהנה באילן של הקדש: ובשליח שעשה שליחותו של בעה"ב יכול שימעול השליח: ת"ל וחטאה ונאמר חטא בתרומה. ולא תשאו עליו חטא וגר' מה חטא

אקשיה

. שהוא נהנה אדרבה משמע דקאי אסוטה וי"ל דאה"נ דקאי אסוטה שהסוטה נהנת ולא פגמה בעלה כי בכל מעשיה איז הבעל נפגם לפי שאינה מניחתו מכל וכל במה שמונה החיר יד אחר ניין א שטוטה שוטוסו מומני ולא במבה בכתי בכל כל פשית (הכל פשב) כל שאתה שבודתו החלק. שמונה החיר וכן גבי פוגם ולא נתנה ידלים מעבודת כוכבים פגם קאי אשונא של הקב"ה במה שמניח עבודתו והולץ אחרי ההבל לעובדו ולא נהנה אותו רשע כלל במה שמניה הבורא ית' כך שיטה של הפי' ופי' נהנה כו' כך מצאתי בתוס' כת"י והוא חסר מן התוס׳: לדן פגם או פוגם ולא נהנה פי׳ נהנה על תיבת וכו׳ נרשם קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: לכן מאי יכול דקאמר לון נהנה ולא פגם אות ב׳ ותיבות דילפינן מעילה מסוטה נמחק: לון קטלא וטבעת: לחן דמתניתין מיירי בדבר: לען אדבר שיש בו פגם כר שדרך הנאתו ע"י: 0 לפטור דהקדש תיבת כמה נמחק: 16) מתיבת והכא עד תיבת בדבר נמחק: 10) תיסק אדעתין לחיוביה אות אי נמחק: 10 לחלק וגבי פגם ולא נהנה שפירשנו דתיסק אדעתין למילף ממעל דעבודת כוכבים שמזרקו בידים ומשליכו לאיבוד כגון שנוטל הגזבר חפצים של הקדש כו' (והשאר נמחק): לדן משברו ובכה"ג הוי פגם ולא נהנה דילפינן מעבודת כוכבים לולי הקרא אחרינא של תרומה וע"כ הכי הוי דליכא לפרושי כו": (סו מכירה או מתנה: (ח דא"כ היכי מייתי תיבת כי נמחק: (ח שמ"ח ובמחובר להרקע כגוז שישב על שדה של הקדש כלומר יהא חייב בקרבן מעילה דהא ליכא קרא דלמעטיה ה"ג פרט לשליח שעשה שליחותו פ" שאם עשה השליח שליחותו לא ימנול בכך הבעה"ב דכיון דליכא קרא סברא הוא דלא למעול דרברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין וא"ת והלא אין מעילה אלא בשוגג ולא שייך למימר דברי הרב וי״ל דשליח שעשה שליחותו מעל כפ״ה אפילו נזכר שליח ולא נזכר בעה״ב

א) ע"כ שייך לעמוד הקודם

ההשתא שייך שפיר דברי הרב ודברי התלמיד וכן צ"ל (בתרא) (בפ"ב דקדושין) וחטא גבי מעילה כתיב נאמר חטא בתרומה ונאמר חטא במעילה מה הטא האמור בתרומה פוגם ונהנה פי? פוגם התרומה ונהנה באכילתה דהכתיב כו". תיבות מה תרומה פוגם ונהנה נמחק: נתן הכהן וגבי פוגם: (עון בתרומה כדדרשינן כי יאכל פרט למודק אף הקרש דוקא פוגם ונהנה לאפוקי: מן מתיבת ואין עד תיבת אכילתו נמחק: מלון ומי שפגם נהנה כלומר כשאוכל הוא פוגם ונהנה לאפוקי אף הקרש דוקא פוגם ונהנה לאפוקי: מן מתיבת ואין עד תיבת אכילתו נמחק: מלון ומי שפגם נהנה כלומר כשאוכל הוא פנימתו והנאתו כאחת לאפוקי פגם היום נהנה למחד דפגימתו והנאתו מצטרפי (בחד) [ביחד] לזמן מרובה ולקמן מפיק מקרא דפגימה והנאה מצטרפי לזמן מרובה. ובתלוש מן הקרקע כמו תרומה שהיא תלושה ה"ג ובשליח שנשה שליחותו שנשה שליחותו כמו גבי תרומה דמרבינן מאתם גם אתם לרבות שלוחיכם שאם בעה"ב מצוה לשליח לתרום הרי הוא כמו שתרם בעה"ב ומ"ל גבי מעילה כי עשה שליחותו של בעת"ב הוי כאילו מעל הרא צפינו מק שצוה את חבירו כר ליתא ראע"ג דיש: מס החלב כך. תיבות כרפירש שם בתוספתא נמחק: מהן למשי"ח מנין אכל היום ואכל למחר ואפילו לזמן מרובה ת"ל תמעול מעל והא דאמר לעיל הנייתו והניית חבירו מצטרפים זה עם זה ואפילו לזמן מרובה וא"כ למה לי תו זימנא אחרינא הא לא קשיא

פיו של חבירו דליכא לפרושי אכילת חבירו ע"י שליחות שצוה מב חבירו לאכול מן ההקדש הא ליתא אע"ג דיש שליחות לדבר עבירה גבי מעילה

כדילפינן חטא חטא מתרומה הני מילי במעילה הבאה ע"י הולאה אבל במעילה הבאה ע"י אכילה והנאה לא כדאמרינן פרק האיש מקדש (קדושין דף

מנ.) לא מצינו בכל הסורה כולה זה נהנה חה מחחייב גבי האומר לשלוחו לא ואכול את החלב מש וכדפי׳ שם בחוספתא כך נראה למשי״ח א״נ שמא

י"ל גם ע"י שליחות וכגון שלוה את חבירו ליטול ולאכול ומדאגביה קנייה ומעל קודם האכילה כדפירש שם בתוספתא כך נראה למשי"ח מח:

הנהנה מן ההקדש פרק חמישי מעילה

דלא נהנה דאי לא [היקשא] דתרומה הוה מחייבינן כדקאמר

ל) (ב"ק ד) ב"מ לט: יומא פ: פא. [פסחים לב:], ב) [ויקרא

ס], ג) [דף יח.], ד) [במדבר ס], ס) [שס], ו) [דף יח:], ס], ס) [שס], ו) [דף יח:], יאן, של נטאן, דו ניץ יובן, ז) נייקרא כבן, או נלעיל יחבן, ע) ולולי ז״ק, י) מתרומה נפקא לן כדאימא כו' ז״ק, ל) מעבודת כוכבים נפקא דבשינוי כו' צ"ק, () ואשמעינן צ"ק, מ) דברי רב הונא לא נזכר בדברי התוס' לעיל סד"ה ואומר רק כתבו דין זה בסתם כאילו אין שום חולק ע"ז ובאמת בב"מ בפרק השואל דף לט. אימא דר״ה ס״ל דבקע ביה קנאו ושם נחלק עליו ר״א וע״ש רש״ק, () דבר אכילה ל"ק, **פ**) דהיינו קדשי קדשים כו' ל"ק, **ע**) לרבותה לאשמועינן ל"ק,

תורה אור השלם

ו. נפש כי תמעל מעל וחטאה בשגגה מקדשי יי והביא אֶת אֲשָׁמוֹ לַיִּי אַיִּל תמים מז הצאז בערכּר בָּטֶר שְקָלִים בְּשֶׁקֶל הַקְּדֶישׁ ייקרא ה טו 2. אִישׁ אֲשֶׁר יִרְקַח בָּמֹהוּ 1. וְאֲשֶׁר יִתַן מִמֶּנוּ עַל זְר וְגָבֶרת מֵעמָיו: שמות ל לג 1. וְאִישׁ כִּי יֹאכֵל לְדֶשׁ 2. וְאִישׁ כִּי יֹאכֵל לְדֶשׁ בִּשְׁגְגֶׁה וְיָסַף חֲמִשִּׁיתוּ עְׁלְיוּ וְנָתֵן לַכַּהֵן אֶת הַקֹּדֶשׁ:

גליון הש"ם

רש"י ר"ה עד שיצא וכו' עד שיביאנו לעזרה. עיין ג'י """ ברב"י חולין דף קלט ע"א ברש" ב"ה דמיחקר:

מוסף רש"י

פרט למזיק. את התרומה (יומא פ:) תרומה של כהן אפילו בשוגג, שאינו משלם חומש אלא קרן כשאר מזיק (פחחית לר:).

→ רבינו גרשום

דתרומה פוגם ונהנה שאוכל התרומה היינו פוגם ונהנה: שפוגם התרומה הוא עצמו והוה ממוה ורדרר שפונח בו נהנה ולא בדבר אחר ופגימתו והנאתו ^(†) באחר שעה אחת ובתלוש מן הקרקע דתרומה לא נהמה דגנך: ובשליח שעשה של בעה"ב דהויא תרומתו תרומה: אף חטא האמור במעילה פוגם ונהנה. מעל לאפוקי קרע שיראין פגם ולא נהנה או לבוש נהנה ולא פגם: ומי שפגם נהנה. לאפוקי היכא דחד קרע ופגם חצי שיעור פרוטה ואידך לכש ונהנה בחצי שיטור דלא מטלו: ורדרר פגם חצי שיעור ובדבר זהן

בין בבעלת מום דכיון דמתה לאו בת פדיון היא דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים (פסחים דף כנו), הלכך לא תני בה עד שיפגום: אחרו: ופגימתו והנאתו כאחת. למעוטי אי פוגם האידנא חצי שיעור ונהנה למחר חצי שיעור: וכשליח שעשה שליחותו. . כלומר שעשה לדעת ג) עצמו מעל פרט לשליח שעשה שליחותו לדעתו של בעל הבית שמעל בעל הבית ולא שליח: אין לי אלא אוכל. דיליף מתרומה בתרומה לא אשכחז אלא אוכל דכתי׳ ואיש כי יאכל קדש וגו': נהנה מניז דאיתיה במעילה בדבר שאין בו פגם: אכילתו ואכילת חבירו אם אכל הוא חצי שיעור וחבירו חצי שיעור או נהנה הוא חצי שיעור ונהנה חברו ביה, ב-כרים שינור: או הנאתו ואכילת חבירו. כגון הוא סך חצי שיעור וחבירו אכל חצי שיעור או למפרע והכא לא מיירי בלא פנם חצי שיעור: או הנאתו ואכילת חבירו. כגון אכל זה חצי שיעור וחבירו אכל חצי שיעור או למפרע והכא לא מיירי בשאר פוגם אלא באוכל: ואפילו לזמן מרובה. כגון אכל זה חצי שיעור שחרית וחבירו לערב מנין שמצטרפין תלמוד לומר שקלו שחייב ליתן באחד באדר מן הקדש או הביא חטאתו ואשמו מן הקדש: ואית דאמר ושקל שיקלו. מן החולין

> מ) נראם דנ"ל כאחד ולא לאחר שעה אחת. בן נ"ל כלוחר שעשה לדעת בעה"ב פרט לשליח שעשה חדעת עלחו שחעל השליח ולא הבעה"ב. ג) ל"ל הא מילחא איכא בין זמן מרובה דהכא לומן מרובה דלעיל וכו'. ד) נראה מזה דלא גרס ואפילו מכאן ועד שלש שנים כמו שהוא לפנינו וכן בתו"כ ליתא. ה) ע"כ שייך לעמוד הקודם.

עד שיצה מן ההקדש לחול. לפי שכשאוכל את התרומה הוא מוליאה לחולין. מנין המוליא מקדש לקדש כגון שלקח ממעות הקדש וקנה מהן קיני זבין וקיני יולדות או ששקל מהן שקלו שהוא חייב לשקול לתרומת הלשכה או שהביא חטאתו ואשמו מן הקדש דהיינו מקדש לקדש וכיון שהביא לעזרה

מעל דברי ר"ש דקסבר דמאן דמיחייב חטאת או אשם לעולם הוא חייב באחריותו "עד שיביאנו לעזרה וכיון שהביאו נפטר מאחריותו אף האי נמי דמוליא מקדש לקדש כיון שהביאו לעזרה כז יצא ידי חובתו ידי אחריות ומעל: ורכי יהודה. סבר לעולם הוא חייב באחריותו עד שיזרוק הדם. אף הכא נמי כיון שמרק הדם ויצא ידי וז אחריות חובתו מעל דכיון דילא בו ידי חובתו כמו שהוליאו לחולין דמי. ומנין דמעל לר"ש כדאית ליה ולר" יהודה כדאית ליה ת"ל תמעול מעל ריבה: שיכול מחי. כלומר מה הוה ס"ד למעט נשיא או משוח ממעילה פשיטא דכולן חייבין דנפש כתיב^{נ)} ונפש משמע בין יחיד בין נשיח ומשוח: מהו דתימה חמר רחמנא. גבי שמן המשחה ואשר יתן ממנו על זר והאי משוח לאו זר הוא דהא אימשח בגוויה סד"א דלא הוי בכלל מעילה קמ"ל זו דנפש דמשיח נמי הוי בכלל מעילה: חקשיה רחמנה. כלומר אמרינן לעיל דאקשיה רחמנא למעילה לסוטה ולעבודת כוכבים כדאמרינן לעילגי והיכי יו דמי אקשיה לסוטה דכי היכי דסוטה אע"ג דלא פגמה מעל דסוטה פגומה ועומדת היא דאינה נוהגת אלא בבעולה כדכתיבדי מבלעדי אישך ואמרינן (סוטה דף כד:) שקדמה בעילת הבעל לבועל והיינו בעולה ואפ״ה כתיבה) ומעלה

בו מעל: גבי הקדש נמי אם נסנה טבעם בידה. אע"ג דלא פגמתו מעלה: אקשיה רחמנא לעבודם כוכבים דעד דחים ביה שינוי. שמשנה עלמו משכינה לעבודת כוכבים גבי הקדש נמי עד דביקע בקרדום עלי חולין דשינה ממלאכת קדש למלאכת חול לא מעל עד דביקע דפגמה: אקשיה רחמנא לחרומה. כדאמרינן לעילי

יליף חטא חטא מתרומה להכי מה תרומה פרט למזיק שאם שפך אוכלין או משקין של תרומה ולא נהנה מהן שאינו חייב אף גבי הקדש נמי כל מידי דבר אכילה כי מזיק ליה ששפכו ולא נהנה ממנו פטור ממעילה. ואמר לן רבי דהוא הדין נמי אף במידי דלאו בר אכילה הוא כי מזיק ליה פטור דאין חיוב מעילה עד שיהנה אלא משום דכתיב בתרומה" כי יאכל דבתרומה ליכא אלא חיוב אכילה אמר נמי גבי הקדש כל דבר אכילה: ודהבא לאו בר איפגומי הוא. דקתני מתני' [יח.] כיון שנהנה מעל ולא קתני ביה עד שיפגום אלמא דלאו בר עו פגימה הוא. וא"כ דלא מיפגם: דהכא דכלפים דמן לפיכא אול. נון אדם עשיר היה ונתן זהב הרבה ותכשיטין לכלתו וכשנתן לה יו שקלו ולאחר זמן שקלו ונמצא חסר ממשקלו אלמא זהב נמי עשוי ליפגם: אמר ליה. רב זביד מהא ליכא למשמע מינה דדלמא יאז ודאי דחסר להיכא דרמיין כלתיך כלומר לפי שלא היו משמרות אותו זהב אלא משליכות אותו בכל מקום שמולאות אותו כדרך שעושות כלותיך שאינן משמרות תכשיטיהן כראוי בשביל כך חסר אבל זהב המשחמר יפה אינו נחסר: ועוד. אם ת"ל דמתחסר הוא אפ"ה כיון שנהנה מעל דנהי דלא איכא נהנה ופגם לאלחר שאינו פוגם מיד בשעה שנהנה ממנו לעולם מי לית ביה פגימה דמי קאמינא דלית ביה פגימה לעולם לאלתר קאמינא

עד שיִצא מן הקדש לחול מן הקדש לקדש כגון לקח קיני זבים וקיני זבות וקיני יולדות ושקל שקלו והביא חמאתו ואשמו ₪ מן ההקדש כיון שהוציא מעל דברי ר' שמעון רבי יהודה אומר "עד שיזרוק הדם מנין ת"ל יתמעול מעל מכל מקום: אמר מר נפש יאחר היחיד ואחד הנשיא ואחד המשוח במשמע שיכול מאי פשימא נפש כתיב מהן דתימא אמר רחמנא 2ואשר יתן ממנו על זר, והאי לאו זר הוא דהא אימשה בגוויה יקמ"ל פ ואקשה רחמנא לסומה ולעבודת כוכבים ולתרומה לסומה ראף על גב דלא פגם גבי הקדש גמי נתנה מבעת בידה מעלה כי אקשה רחמנא לעבודת כוכבים דעד דאית בה שינוי גבי הקדש נמי עד דביקע בקרדום יו ויפגם ופגום אקשה רחמנא לתרומה מה תרומה נכי יאכל סיפרם למזיק גבי הקדש נמי כל דבר אכילה "כי מוְיק ליה פטור: כיצד נתנה קטלא כו': אמר ליה רב כהנא לרב זביד ודהבא לאו בר איפגומי הוא והא דהבא דכלתיה דנון להְיכא אזל אמר ליה דלמא יו דהבא ידרמיין כלתיך הוא ועוד נהי דלא איכא נהנה ופגם לאלתר לעולם מי לא איכא פגימה: הנהנה מן החמאת וכו': מכדי אי בבהמה תמימה היינו כום של זהב א"ר פפא בבעלת מום עסקינן: מתני'

בו פגם שלולי הקישא דסוטה הוה פטרינן כל נהנה יו ואילמלא הקישא דתרומה הוה מתחייב פגם בלא נהנה מעבודת כוכבים כדפ"ל וא"ת מדוע לא הזכיר גם פטור דנהנה בלא פגם גבי תרומה דהא נמי י) מתרומה יחו כדאיתא לעיל יכול נהנה ולא פגם כדפ"ל וי"ל משום דלא יעו פסקינן ליה דהא איכא נהנה בלא פגם דחייב כגון בדבר שאין בו פגם דילפינן ליה מסוטה אלא אי קשיא הא קשיא גבי עבודת כוכבים דנקט הקישא לפטור עד ס דנקט לפטור היה לו להזכיר לענין חיוב דהא מעבודת כוכבי׳ נפקא לן חיוב מעילה בהולאה מרשות הקדש לרשות הדיוט כגון מכירה ומתנה ושאלה גם בלא הנאה דהא לא שמעינן כאו לא מסוטה ולא מתרומה דבתרויהון איכא הנאה וי"ל דהכי נמי קאמר אקשיה לעבודת כוכבים ועד דאיכא שינוי כלומר ס' מעבודת כוכבים כם דבשינוי רשות מחייב בלא שום הנאה ואגב אורחא אשמועינן דאינו קרוי שינוי בהולאה מרשות הקדש לחוד עד שיכנס לרשות הדיוט ויזכה בו ההדיוט על ידי בקוע וכדפירשנו לעיל י דאשמעינן רבותא אליבא מי דרב הונא: אקשיה רחמנא לתרומה. כי יאכל פרט למזיק אף הקדש

נקטיה לחיובא והיקש דתרומה טוז לפטור

דהא כדאית׳ והא כדאיתא הקישא דסוטה

אתיא לחייב נהנה בלא פגם בדבר שאין

מידי דבר אכילה כי מזיק ליה פטור תימה כגז משמע דוקא דמידי 0 אכילה הוי מזיק פטור וקשיא דבפ"ק דב"ק (דף ט:) במשנה תנן נכסים שאין בהן מעילה הא יש בהן מעילה דהיינו ידום) קדשים או קדשי קדשים פטור וקאי אארבעה אבות מיקין דרישא יה דקתני בהו המבעה דהיינו אדם המזיק ואפילו למ"ד מבעה זה השן כח דלא פליגי בזה ופי' ה"ר ר"י דתנא דנקט דכי יאכל ש לדעתו לאשמועינן דכי נמי אכיל דרך היאק כגון אכילה גסה כיו פטור ויש להוסיף כגון שמן של תרומה דפטור כדאיתא פרק כילד מברכין כח] [ברכות דף לה: ועי׳ תוס׳ ב״ת לט: ד״ה פרט וכו׳]: ודהבא לאו בר איפגומי הוא. נתמיה יעו אמתני׳ דכום של זהב דקרי

ליה דבר שאין בו פגס: דהבא דכלתיה דנון היכן אול. מסקנא דקושיא הוא כלומר אי דבר שאין בו פגם הוא דהבא דכלמיה דנון פירוש זהב כלחו של אותו עשיר הנקרא נון היכן אזל ומהדר ליה דלמא האי דהבא היכי דרמיין כלחיך כלומר שמא עשתה מזהבה כמה שעשו כלות שלך דהיו משליכות לו אותו בחלונות או במקום אחר שאינו נשמר והיה פוגם הרכה. דרמיין משליכות: בובדי אי בבחמה תמימה היינו בום של זהב. פירוש כיון שהיו תמימים דבר שאין בו פגם הוא דאפילו כחשה אין נפסד בכך כלום שהרי מקריבים אותה ויוצא בה דלא שייך פגם אלא בדבר העומד לדמיו שאם בא למוכרו דמיו נפחחים אבל בדבר העומד ליקרב ואינו נפסד בכך ליקרב אין זה דבר שיש

בו פגם ומשני בבעלת מום דהשתה עומדת לימכר להן דדמיה פחותים: דלים ביה פגימה אבל לאחר זמן הולך ומתחסר וכיון דלאלתר לים ביה פגימה הלכך כיון שנהנה מעל: מכדי. בחטאת בהמה תמימה מיירי מתניתין היינו כוס של זהב דכי היכי דכוס של זהב לא קאי לאיפגומי ומשום הכי לא אויל ביה בתר פגימה אלא כיון שנהנה בו בפרוטה מעל

אף חטאת תמימה דקיימא להקרבה לאו בת פדייה היא כיון שנהנה ממנה למעול בה ואמאי קאמר^ס עד שיפגום מאי פגם מצי למעבד בה דאפילו רכיב עלה עד דאכחשה האי לא הוי יש שם פגם דלא פגמה למזבח דבהמה בין שמינה בין כחושה חזיא לכפרה ואין בה חורת פגימה: אמר רב פפא. מתניתין בחטאת בעלת מום עסקינן דקיימא לפדייה וכיון דפגמה שהכחישה יגו ופיחת מדמיה ודבר שיש בו פגם הוא הלכך לא מעל עד שיפגום בשוה פרוטה. וסיפא דקתני כשהיא מתה כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל מיירי בין בתמימה

מתני׳

בר אכילה דומיא דעבודת כוכבים פשיטא כלא גז"ש דתרומה לפוטרה מעבודת כוכבים מדבעינו שינוי רשות הא ליתא ע"כ דהא בעבודת כוכבים מחייב פגם בלא נהנה (מעבודת כוכבים) ואי בפגם בר אכילה דוקא קאי מהיכי תיתי למילף חיובא בפגם ולא נהנה ובלא שינוי רשות במידי דבר אכילה מעבודת כוכבים כיון דמידי דלאו בר אכילה דהוה דומיא לא הוה מחייב פגם ולא נהנה אלא ודאי גם במידי דלאו בר אכילה בעי לחיובי פגם ולא נהנה ובלא שינוי רשות מהיקשא דעבודת כוכבים ואע"ג דגבי עבודת כוכבים איכא שינוי רשות מ"מ סד"א כיון דאיפנם קפיד קרא הייתי מחייב בין איכא שינוי רשות בין ליכא שינוי רשות וכדפ"ל והק"ל למאי דפרי׳ דמזיק במידי דבר אכילה דמפטר מעבודת כוכבים הוא דיליף וי"ל דודאי לחיובא גלי בתר דגלי קרא דמידי דבר אכילה היינו בתרומה דמזיק פטור אז גלי לן למדרש ילפותא מעבודת כוכבים דוקא ממש דומיא דעבודת כוכבים מחייב במוציא מרשות הקדש מילפותא מעבודת כוכבים קודם שיביא גו"ש דתרומה כך נראה למהר"פ ז"ל: 'עט בתמיה ואמתניתין דכוס של זהב קאי: 0 משליכות אבל על ידי תשמיש אינו מתחסר לעולם וי"מ דהבא דכלתיה דנן של גון כלה כדפ"ל לעולם איכא פגימה ומתניתין דקתני ליכא

פגימה לאלתר: (8) עומדת למכר ודמיה מחות מחמת פגימה: תום' הר"פ מנין המוציא מקדש לקדש. כגון קיני זבים וזבות פי׳ שלקח ממעות של הקדש שעתה יצאו מקדש לקדש: כיון שהביא מעל דברי רבי ר׳ יהודה אומר עד שיזרק הדם. ונראה דבהכי פליגי דרבי סבר דכיון שהביא חטאתו ואשמו בעזרה יצא הבעל ידי חובתו ור׳ יהודה אומר עד שיורקו הדם דאז יצא מכלל אחריות לאחר שנתכפרו הבעלים ובתוספתא שנויה בלשון אחר שר׳ יהודה עד שלא נהנה ולא] מעל ונראה לפי התוספתא דבהא פליגי דר׳ יהודה סבר דאיז הנאה של בעה״ב אלא עד שיתכפר ולרבי כיון שהוציא מעל דקסבר כיון שהוציא נהנה בעה״ב אבל הבאה בעזרה אין מועיל כלום דאי כפרה בעי פשיטא דאינו מתכפר

עד לאחר זריקה ואי בתר הנאה אזלינן מה הנאה יש לו בהבאה יותר ממה שהוציא ואין זו סברא למ"ד יצא מכלל אחריות כל זמן שלא נתכפר: שיבול מאי. פירוש אפילו לא הוה קרא פשיטא נפש כתיב כלומר אמאי בעי לומר דנפש משתמע אחד יחיד ואחד נשיא עד לאחר וריקה היא בחר הנאה אוילין מה הנאה יש לו בהבאה יותר ממה שהוביא האין זו טברא למי"ד יצא מכלל אחריות כל זמן שלא נתכפו: שיכול מאי. פירוש אפילו לא הזה קרא פשיטא נפש כתיב כלומר אמאי בעי לומר דנפש משתמע אחד יחיד האחר וחד מלמד די מיניהו מפקר. והאי לאו זו הוא בא היקשות הללו ומפרש והולך וצריכי כולהו רכל חד וחד מלמד דין חדש שלא היין למדין מחבירו: אקשם לטוא משוח בגוה אצ"ם שלא פגם אף הקדש נמי: בתנה קטלא כר. פיי דבדבר שאין ביו פגם מעל בתנאה כלא פגם והא לא מצינו למילף מעבודת כוכביו מתרונה מעבודת כוכביו מתרונה בעבודת כוכביו מאינו ברות כוכביו האינו שינוי במי בא בא הוא בא הוא בא המשתמש ונחנה מן ההקדש כגון נחנה קטלא דליכא שינוי רשות ונהי גמי דאיכא שינוי רשות קצת מן ההנאה כרפ"ל מ"מ שינוי והוצאה מרשות הקדש מגוף ההקדש עצמו ליכא והלכך לא דמיא לעבודת כוכבים שינוי מושה אין שינוי ביו אם מהנאת עבירה ולא מגוף האשה שהרי אינה מנחת את בעלה כרפ"ל ומתרומה נמי לא מצי יליף הנאה דטבעת וקטלא דליכא פגם עם ההנאה (לאפוקי טבעת וקטלא דליכא פגם טבעת וקטלא דליכא פגם מ"מ אי לאו מעילה דגבי טוטה לאו היינו יודעים מעילה דרך לא מצי יליף הנאה דטבעת וקטלא דליכא פגם של הדעה מכחים באור בצואר או באצבעו וכן בכוס של והב בשאין בו פגם דמהיכי תיתי לחלק וכה"ג פ"י לעיל גבי יכול נהנה ולא פגם אבל השתא דכתיבא סוטה דאין בה פגם (וכ"ת) [וכתיבא] (תרומה נמי) [נמי תרומה] שיש בה פגם אז אמרינן אהני (נמי) תרומה ואהני (נמי) סוטה למילף מכל חד וחד בדדמי ליה דבר שאין בו פגם מסוטה ודבר שיש בו פגם מתרומה: אקשיה רחמנא לעבודת כוכבים דאיכא שינוי גבי הקדש נמי עד דאיכא שינוי: דבקע בקרדום. לכאורה משמע דהיינו ביקוע דמתני דקתני לא מעל עד שיפגום וה"ק עד דבקע בקרדום רופגום ולא חש לפרש ויפגום משום דתנן ליה מיהו לא נהירא דאין זה שינוי דומיא דעבורת כוכבים דהא בגובר איירי לה כרפ"ל לכך נראה להשר מקוצי דקורדם שהוכני מירי בגובר המשאיל קורדם של הקרש להבירו דהיינו שינוי רשות וא"ה למה לי בקע מיד שמשך השואל זכה בה והוי שינוי רשות וי"ל דאתיא כרב הונא דאמר גבי הדיוט בקע בו קנאו ולא מצי משאיל הדר ביה הלכך גם כי משך שואל

יא א מיי׳ פ״ו מהלכות מעילה הלכה יא יב: אקשיה רחמנא לתרומה דכתיב כי יאכל פרט למזיק. פירוע יה פוגס יב ב מיי׳ פ״ט מהלכות שגגות הלכה י: בתחלת הברייתא שח דקאמר יכול פגם ולא נהנה וכו' משום דילפינן ליה מעבודת כוכבים כדפירשנו לעיל אין להקשות מאי שנא דהקישא דסוטה

עין משפמ

נר מצוה

יג ג מיי׳ פ״א מהלכות כלי המקדש הלכה י:

תרומות הלכה ח: שו ה מיי׳ פ״ח מהלכות נזהי ממון הלכה א: בוז ו מיי׳ פ"ו מהלכות

שימה מקובצת ילעיל לזמן מרובה היינו אכילתו בשחרית ואכילת חבירו בערב והכל ביום אחד והכא קאמר למחר. מהר"פ: 6] ואשמו ופסחו תיבות מן ההקדש נמחק: . 5 אקשיה רחמנא אות ו נמחק: גן תיבות ויפגם ופגום נמחק: דן דלמא האי להיכא [דרמיין] תיבת רהבא נמחק: סֹ לעזרה ויצא ידי חובתו וידי אחריותו מעל: ון אחריותו וחובתו מעל: זן קמ"ל נפש דמשיח אות ד' נמחק: זן והיכי אקשיה תיבת דמי נמחק: ע) בר איפגומי הוא וא״כ: יו לה שקל ולאחר זמן שקל: יו) דדלמא האי דחסר תיבת דאי נמחק: ימ הוי פגם דלא תיכת שם נמחק: יגן שהכחישה ניפחתת מדמיה אות ו׳ נמחק: ידן פירוש למעוטי פוגם: טו תיבת דקאמר נמחק: עון דתרומה לפטורא רהא: יו] נהנה פגם מתרומה כדפי׳ לעיל והיקשא דתרומה אתיא לפטור פגם ולא נהנה דאילמלא: יתן מתרומה נפקא כדאי': יטן דלא פסיקא ליה: כן עד דבקע היה תיבת דנקט נמחק ותיבת לפטור ל"ש: לח] שמעינן ליה לא: לכן כוכבים ילפינו דבשינוי: לגן תימה דמשמע הכא דדוקא דמידי: כדן דהיינו כסו דרישא לומר שבאותו נכסים פטורים וקתני בהו: כו השו מ"מ לא אשכחן דפליגי בזה ופי׳ הק׳ ר׳ נתנאל דנקט מידי אכילה לרבותא לאשמעינן: לו] אכילה גסה ושותה שמן ... של תרומה: **כח**] מברכין. יה ביכיר. ועוד נראה למהר״פ דמידי דבר אכילה נפקא לן

דלאו בר אכילה נפקא לן

, מזיק פטור מעבודת כוכבי מדבעינן שינוי רשות הא

פטור שהרי א"א לשינוי

הקדש וא"ת הא מדקאמר ייתא יכול פגם ולא נהנה

ומייתי גז"ש דחטא חטא

לפטור פגם ולא נהנה משמע

דאי לאו מתרומה הייתי

מחייב פגם דהיינו מזיק

. בלא נהנה ובלא שינוי רשות

ומטרודת כוכרית הוא דרטי

למילף וליכא למימר דלעיל קאי אמידי דבר אכילה

מעילה הלכה א:

יח ב מייי שם הלכה ד:

ים ג מיי שם הלכה ה:

:69

שימה מקובצת

לא חשיב שינוי רשות

וכן לכל זמן שלא זכה בו השואל המשאיל יכול

אליבא דרב הונא טפי משאר

משיכה בשומרים וע"ק

. אמאי לא נקט שינוי רשות

דמכירה ונתינה דלכ"ע קנו

במשיכה ועוד דלכאורה

משמע התם דאין הלכה

. כמותו כדמוכח פרק השואל

דאסיק תנ"ה כדרך שתקנו

משיכה בשומרים וי"ל דנקט

לרבותא דאע"ג דמהניא

המשיכה להעמידה ברשות

השואל לחייבו באונסים גם

.._.. השואל אפ״ה לא חשיב

לגמרי גם לעניז חזרה אבל

במכירה ומתנה אליבא

לא היה זה חידוש לפטור

דפשיטא הוא דאיז זה שינוי

בי גזא דהקדש איתיה]

נהנה בחצי פרוטה כגון

ונהנה ממנו כחצי פרוטה

שוה פרוטה בדבר אחד.

ופגם בשוה פרוטה בדבר

אחר פי׳ שלא נהנה כגון

שלבש טלית זה וקרע טלית

בשוה פרוטה ויפגום בשוה

פרוטה בדבר אחד בגמ׳

מפרש לה דילפינן מתרומה

מועל אחר מועל במוקדשים.

פי׳ ומיירי במתכוין להוציאו

הוציאו לחולין: **אלא** בהמה

דתניא בתוספתא קרדום של הקדש בקע בו ובא חברו

ובקע בו עד מאה כולם

מעלו וליכא למימר דהתם

מיירי בקרדום שהוא כלי

. וחוה לחרירו וחרירו לחרירו

הראשון מעל והשני לא מעל

שרת בלבד. תימה

מיי' פט"ז מהלכות

פרומה או שנהנה בשוה פרומה בדבר אחד

ופגם בשוה פרומה בדבר אחר לא מעל עד

שיהנה בשוה פרומה ויפגם בשוה פרומה

בדבר אחד פ פיאין מועל אחר מועל במוקדשין פאלא בהמה וכלי שרת בלבד

כיצד רכב על גבי בחמה ובא חברו ורכב

ב גו הכב על גב בחבור הא חברו הב ובא חברו ורכב כולן מעלו שתה בכום של זהב ובא חברו ושתה ובא חברו ושתה כולן

מעלו מיתלש מן החמאת ובא חברו ותלש ובא

חברו ותלש כולן מעלו ח רבי אומר כל דבר

שאין לו 🕫 פדיון יש בו מועל אחר מועל: גמ'

שמני מתניתין רבי נחמיה היא יו דתניא יואין מועל אחר מועל אלא בבהמה בלבר ר' נחמיה אומר בהמה וכלי שרת מ"ם דְת"ק קסבר בעניינא

דבהמה כתיב דכתיב יבאיל האשם ור' נחמיה

אמר לך ק"ו אם אחרים מביא לקדושתן הוא עצמו לא כ"ש: רבי אומר כל דבר שאין לו

פדיון יש כו': היינו ת"ק אמר רבא איכא בינייהו עצים דת"ר ייהאומר הרי עלי עצים ילא

יפחות משני גזירין ירבי אומר עצים קרבן הן

ומעונין מלח ומעונין ייתנופה אמר רבא לְדֹברי

רבי עצים טעונין עצים ואמר זו רב פפא לדברי

רבי עצים צריכין קמיצה רב פפא אמר קדשי

מזבח תמימין ונעשו בעלי מומין ועבר ושחמן

איכא בינייהו והתניא קדשי מזבח תמימין

ונעשו בעלי מומין ועבר ושחמן רבי אומר יקברו וחכ"א היפדו: מתני' ^סינמל אבן או קורה של הקדש הרי זה לא מעל

ב) קדושין נה., ג) [עי' מוספות זבחים מו. ד"ה ולח],

ד) מנחות קו:, ו) [מנחות כ:

קו: שקלים פ"ו מ"ון,

ו) [במנחות קו: איתא הגשה

כן מלתא דרבא ורב פפא איחא

שם מהופך], ה) ב"ק כ: ב"מ

לט: חגיגה י:, ט) בס"ח: חי פיחתו, י) וויקרח בן,

כ) [נחמיהי], ל) צ"ק, מ) צ"ק, נ) שאין לו פגם כו'. צ"ק,

ם) דקסברי רבנן דכלי שרת

יוצאין לחולין כו׳. צ״ק,

ע) והשתח פליגי כן רבי ורבנן

במתניתין דאליבא דרבי כו'.

ל"ק, כל הינם נפדים כלל הלכך

כו'. ל"ק,

>>⊝(<

תורה אור השלם

ו. וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן

הַּקְּדָשׁ יִשַּׁלֶּם וְאַת חֲמִישָׁתוֹ

יוֹסֵף עָלָיו וְנָתֵן אתו לַבּהַן

והַכּהֵן יִכַפֵּר עַלִיו בָּאֵיל

הגהות הב"ח

(א) מתני' שאין לו (פדיון)

תו"מ ונ"ב גי' רש"י פגם:

מוסף רש"י

אין מועל אחר מועל במוקדשין. אין שתי מעילות

זו אחר זו בקרן אחד של הקדש,

דכיון שמועל בו הרחשון ינח לחולין, אלא בהמה. של

קדשי מזבח הראויה לקרבן, לפי שאין יולאה לחולין כשהיא

תמימה, וכו כלי שרת וקדושיו

לחולין, דקי"ל אין מעילה בכל מקום אלא שינוי, שנשתנה

יפחות משני גזירין. שתי

בקעיות גדולות (מנחות קו:).

לדברי רבי עצים. שהתנדנ

אדס, טעונין עצים. להסיקן

בעלי הקדש כשאר קרבנות

עלים אחרים להסיקן (שם ב:).

עצים צריכין קמיצה. שמרסקן לעלים דקין עד שנוטל מהס מלא קומלו (שם

פום. נטל אבז או קורה

מעילה (לקמן ב.) דפגופר עסקינן, הרי זה לא מעל.

דמעיהרא נמי ברשומיה הוי

הקדש. מפרש נמס׳

ממעילה ראשונה

ויקרא ה טז

הָאָשָׁם וְנִסְלַח לוֹ:

[ויקרא ב],

ומוספ' פ"ב ה"בו.

הבי גרסי׳ נהנה בחלי פרוטה ופגם בחלי פרוטה או שנהנה בפרוטה בדבר אחד ופגם בפרוטה בדבר אחר ה"ז לא מעל עד שיהנה שוה

פרוטה ויפגום ש"פ בדבר אחד ובגמ' מפרש טעמא דילפי' מתרומה

מעה"ק הלכה יג: בא ה מיי' פ"ו מהלכות מעילה הלכה ו ופ"א מהלכות איסורי מזבח הלכה בב ו מיי פ"ו מהלכות מעילה הלכה ח:

[שאין לו פדיון] יש בו משום מועל אחר מועל. מפרש ליה בגמ': יכפר עליו באיל האשם ומיותר יכן דהכתי׳ דווקא באיל אשם איכא מעילה אחר מעילה אבל לא בכלי שרת יגו נראה לר׳ שבתוכו מח הוא עלמו לא כל שכן פירוש שלא יצא לחולין ע"י מעילה שוו אבל מ"מ מודה דיש לו פדיון אלא גבי מעילה שאני משום ק"ו ולענין פדיון שמא לא שייך האי

ק"ו יו ובאיל האשם מיבעיא ליה לדרשא אחריתא יח: האומר הרי עלי עצים לא יפחות משני גזירין ומעונין מלח ומעונין תנופה. ומפרט התם פרק הקומן רבה (מנחות דף כ:) דלדברי רבי עלים לריכים קמילה כמו מנחה ולריך עלים לעשות מערכה ולהקטירם בה והשתא פליגי כן רבי ורבנן במתני׳ דרבי סבר כל דבר שחין בו פגם כגון עלים יש בהן מועל אחר מועל כמו בהמה וכלי שרת דעלים קרבן גמור הוא ורבנן סברי דלאו קרבן הוא ואין בהם מועל אחר מועל: קדשי מובח תמימים ונעשו בעלי מומין איבא בינייהו והתניא.יעו בניחותה רבי חומר יקברו דקסבר בעינן העמדה והערכה וחכ״א יפדו דקסברי לא בעינן העמדה והערכה כזש השתח פליגי בין רבי ורבנן דחליבא דרבי דחמר בעינן העמדה והערכה אם כן אלימא קדושתייהו שהרי 🕫 אינם נפדים בקל כאז הלכך יש בהם מועל אחר מועל ודבר שאין בו פגם קרי ליה לפי כשמחחלה כשהיו תמימים היו דבר שאין בו פגם ורבנן סברי אין מועל אחר מועל דלאָ אלים קדושתייהו שהרי הם נפדים מבלי העמדה והערכה ים: נמול אבן או קורה של הקדש הרי זה לא מעל. בגמרא מוקי לה באבנים המסורות לו לגזבר יגו עסקינן שאינן יוצאין לחולין בנטילת הגזבר לפי שאינו מוליא מרשות הקדש בנטילתו שכל זמן שהיא ברשות הגובר הרי היא ברשות הקדש עד שיוליאה מרשותו:

וחכמים אומרים יפדו. דלא בעו העמדה והערכה וכיון דקדושת דמים נינהו ואית בהו פדייה אין בהן מועל אחר מועל:

בותני' נהנה לבחלי פרוטה. כגון שלבש בגד של הקדש ונהנה בו כשיעור חלי פרוטה: ופגם בחלי פרוטה. שקרעו ופגמו כשיעור חלי פרוטה: או שנהנה בשוה פרוטה בדבר ח אחד. שיש בו פגם ולא פגם: ופגם בש"פ בדבר אחר. כגון ששפך משקה ולא נהנה מהן ה"ז לא מעל עד שיהנה שוה פרוטה ויפגום בש"פ בדבר אחד. מתני' או מנהנה אכבחצי פרומה ופגם אכחצי

והכא מיירי בדבר שיש בו פגם וקסבר דכתרומה בעינן דפגימתו והנאתו כאחד: אין מועל אחר מועל במוקדשין אלא בהמה דקדשי מובח וכלי שרת בלבד. ט הני לאו לדמי קיימי ולא בני איפגומי נינהו שאפילו רכב ע"ג בהמה והכחישה או תלש מלמרה עדיין ראויה היא לקרבן ולא פסלה בכך למזבח דבין שמינה ובין כחושה חזיא להקרבה ואין בה תורת פגימה הלכך אכתי בקדושתה קיימא הלכך יש בה מועל אחר מועל וכן שתה אחד בכום של זהב אפי׳ איפחתוש ופגמו כיון דקדושת הגוף היא ולא קדושת דמים דלאו לפדייה קיימא עדיין קאי לשירות ויש בו מועל אחר מועל: רבי אומר כל דבר שחין נו פגם. שחינו נפסל בפגימה דהיינו כל דבר שאין לו פדיון כי הני בהמה וכלי שרת דאמרן במתני' יש בו מועל אחר מועל. ובגמ' מפרש מאי איכא בין רבי לרבנן: גבו' קסבר בעניינה דבהמה הוא דכחיבא. מעילה ולא בשאר מילי דכתיב [והכהן] יכפר עליו (הכהן) באיל האשם והאי באיל האשם יתירא הוא שכבר נאמר תחלה איל אשם ונימא קרא וכפר עליו הכהן ותו לא באיל האשם ל"ל לומר שכפר עליו במה שמעל באיל האשם שנהנה ממנו דמשמע אפי׳ מעל בו מאה פעמים קרוי אשם שיש בו מעילה כל שעה ומדכתב רחמנא בהמה גבי מעילה ולא שאר מילי מכלל דאין מועל אחר מועל אלא בבהמה בלבד: ר' נחמיה. דמוסיף כלי שרת למעילה מייתי להו מק"ו

אם אחרים מביאין לקדושתן כלומר כיון דכלי שרת חמירי כ"כ שמביאין אחרים לקדושה ויש בהן מעילה דהכי קיימא לן (זבחים פז.) דכלי שרת מקדשין בכל דבר: הוא עלמו. כלי שרת כגון כוס של זהב לא כ"ש שיהא קדוש כל כך שיהא בו מועל אחר מועל: איכא בינייהו עלים דת"ר האומר הרי עלי עלים וכו'. דהכי תנן במס׳ מנחות בפרק האומר הרי עלי עשרון [קו:] האומר הרי עלי עלים לא יפחות משני גזירי עלים ואמרינן בגמרא [שם] ח״ר קרבן" מלמד שמתנדבין עלים וכמה שני גזירין וכן הוא אומרי והגורלות הפלנו על קרבן העלים: רבי אומר עלים קרבן הן וטעונין מלח וטעונין הגשה. לרבי דקרי להו קרבן הוי דבר שאין בו פגם וקדשי קדושת הגוף ויש בהן מועל אחר מועל שאם ישב עליהן וחזר אחר וישב עליהן יש בהן מועל אחר מועל. ולרבנן דלא קרו להו קרבן לא הוו כקדשי מזבח אלא הוו כקדשי בדק הבית והוו דבר שיש בו פגם ודמו כמאן דלא קיימי אלא לדמי ואין בהן מועל אחר מועל: אמר רבא לדברי רבי. דקרי להו קרבן אותן עלים טעונין עלים אחרים להקטירן עליהן כמו שאר קרבן: ולריכין קמילה. שיקח מן העלים מעט בקומלו ויקטיר תחלה דהואיל ומקיש להו למנחה שטעונין מלח והגשה טעונין נמי קמילה: רב פפא אמר קדשי מובח וכו' איכא בינייהו: והסניא. בניחותא קדשי מזבח תמימין ונעשו בעלי מומין ועבר ושחטן עד שלא נפדו רבי אומר יקברו משום דקא סבר הכל היו בכלל העמדה והערכה אפילו קדשי מזבח והני נתנה דקא סבר הכל היו בכלל העמדה והערכה אפילו קדשי מזבח והני לא אפשר בהעמדה והערכה דהא מתו הלכך יקברו הואיל ולית להו פדייה הלכך יש בהן מועל אחר מועל הנהנה ממנה אחר שחיטה:

כי השתח ולא שינוי הוא (ב"ק **>**>⊛(< רבינו גרשום

וכיון דשקליה קנאו נעשה . קדש והביא חטאתו ואשמו . ממנו דהיינו מוציא מקדש לקדש וכיון שהביא מעל: דברי ר' שמעון. דקסבר ר' שמעון מאן דמחייב חטאת

או אשם לעולם הוא חייב באחריותו עד שיביאנו לעזרה וכיון שהביאו נפטר מידי אחריותו אף האי נמי דמוציא מן קדש לקדש וכיון שהביאו אל העזרה ויצא "ח וידי אחריותו מעל: ור' יהודה אמר לעולם הוא באחריותו עד שיורוק הדם. אף הכא כיון שנזרק הדם יצא י"ח ואחריותו מעל דדמי כמו שהוציאו לחול ויצא בו י"ח. מנין דמעל ת"ל תמעול מעל ריבה: שיכול מאי. בלומר מאי קא סלקא דעתך למעט נשיא ומשיח מכלל נפש פשיטא נפש כי תמעל כתיב. ונפש משמע בין דיחיד בין דנשיא בין . דמשיח: מהו דתימא אמר רחמנא. גבי שמן המשחה ואשר יתן ממנו על זר והאי משיח לאו זר הוא דהא אימשח בגויה וס״ד דלא אתי לכלל מעילה קמ״ל: ואקשה רחמנא למעילה לסוטה ולעבודת כוכבים ולתרומה כדאמרינן לעיל. אקשה לסוטה דמה סוטה אע״ג דלא פגמה מעלה דסוטה אינה נוהגת אלא בבעולה דהכי כתיב ויתן איש בך את שכבתו מבלעדי אישך מכלל דלא נהגא אלא בכעולה ובבעולה לית בה תו פגם ואפילו הכי כתב בה ומעלה בו: גבי הקרש נמי. כי נתנה טבעת בידה אע"ג דלא פגמתו מעלה: ואקשה רחמנא לעבודת כוכבים דעד דאית בה שינוי ששינה עצמו מרשות המקום לרשות עבודת כוכבים: גבי הקדש נמי עד שביקע בקרדום. עצי חולין דשינהו ממלאכת קדש למלאכת חולין לא מעל: אקשה לתרומה. כדאמרינן יליף חטא חטא מתרומה להכי מה תרומה פרט למזיק דאם שפך אוכלין או משקין של תרומה ולא נהנה מהן אינו חייב: אף גבי הקדש. כל מידי דבר אכילה כי מזיק ליה ששפכו ולא נהנה ממנו פטור אבל דבר שאינו בר אכילה כי מזיק ליה ולא נהגה ממנו כגון קרע מלבוש של הקדש חייב. ואיכא דאמר כי יאכל פרט למזיק. שאכלו דרך הנאה פרט ¢ו אם הוזק באכילתו פטור: ודהבא לאו בר שנתנו להן ושקלו לאחר זמן ונמצא חסר ממשקלו אלמא דזהב דבר שפוגם הוא: א״ל. רב זביד מהא ליכא למשמע מינה דדילמא שעושין כלותיך ואינן משמרין אותו כהוגן בשביל כך חסר אבל זהב המשתמר יפה אינו חסר: ועוד. אם תמצא לומר שהוא מתחסר אפילו הכי כיון שנהנה מעל דנהי דלא איכא נהנה ופגם לאלתר שאינו פוגם מיד בשעה שנהנה בו הלכך כיון שנהנה פגם: לעולם מי לא איכא פגימה. הכי קאמר מי קאמינא דלית ביה פגימה לעולם לאלתר קאמר דלית ביה פגימה אבל לאחר זמן . פוגם ומתחסר: מכדי אי בבהמה תמימה. אי בחטאת תמימה קא מיירי מתניתין: היינו כוס של זהב. מה כוס של זהב לא קאי . לפדייה משום הכי לא אויל ביה בתר פגם אלא כיון שנהנה בי שוה פרוטה מעל אף בהמה תמימה דקיימא להקרבה ולאו בי פדייה היא אמאי קאמר בה עד שיפגום מאי פגם מצי למעבד בה אי רכב עלה עד דהוכחשה או תלש משערה האי לא הוי פגם דלא פסלה למזבח ^ודבהמה בין שמינה בין כחושה חזיא להקרבה: אמר רב פפא. ודאי מתניתין בחטאת בעלת מום עסקינן דקיימה לפדייה וכיון שפגמה שהכחישה נפחתה מדמיה ודבר שיש בו פגם הוא הלכך לא מעל עד שיפגום בשוה פרוטה וסיפא דקתני ידי הידים (שבמה שהומדשה במהוד המה מכים בים בים בים בים המה מה מה מכים במבים המה מה מה שבמה מה מה מה מה מה מה מ המשום את מה מה מה מה פרומ המה מעל בין בתמימה בין בבעלת מום שמתה מירי דהא גמי לאו בת פרייה דאן פרדין את הקדשים הקדשים להאכילן לכלבים הלכך לא תני הכא עד שיפגום ⁽²⁾: נהנה בכחצי פרוטה. כגון לבש (פירות) [בגד] הקדש בהנאת שיעור בקרדום של הקדש יז מי[ובא חברו] ובקע בו ובא חברו ובקע בו כולם מעלו וליכא למימר דבקרדום כלי שרת מיירי דהא תני התם בסיפא נתנה לחברו וחברו לחברו הראשון מעל והשני לא מעל ובעולה כולם מעלו ומפרש דהתם במאי עסקינן כגון לאחר שבקע החזירו דמה שהחזירו הרי הוא של הקדש כאילו לא מעלו ורבינו ילחק מפרש דהתם בגזברין עסקינן דלעולם לא יצאו לחולין בשום מעילה עד שיוליאנה מרשותו: רבי אומר כל דבר י (שיש בו פגם)

דנדנר שפגם בו נהנה: אין מועל אחר מועל אלא בהמה ובלי שרת בלבד. תימה דתניה בתוספתה ס [בקע]

> מאי מעמא דת"ק קסבר בעניינא דבהמה כתיב יאו [דכתיב] באיל האשם. פירוש דכתיב (ויקרא ה) (אשר) קרא אחרינא והוה מצי למיכתב אשר יכפר עליו אלא ש"מ לדרשא אתי למימר דלריך לפרש ס׳ דסברי רבנן שהוא יולא לחולין ע"י מעילה וא"כ יש לו פדיון דאם אין פדיון א״כ לא ילא לחולין ואמאי לא ימעלו בו מאחר שמעל אחד ואין סברא לומר בזה דגלי קרא: ור' נחמיה אמר לך ק"ו אם לאחרים מביא ידו לידי קדושה. פירוש שהכלי שרת מקדש במה

ואי בכלי שרת כולם מעלו שאינו גזבר ומתכוין לקנות בהגבהה וא"כ הוציאו לחולין ומש"ה אמרי" אין מועל אחר מועל והתם מיירי בגזברים דלעולם הם מוחזקים בשל הקדש וכשסבורים הם שהקורדם שלהם ואינם מתכוונים להוציאה לחולין וא״כ לעולם לא יצא לחולין בשום מעילה עד שיצאה מרשותו ולכך קאמר דכולן מעלו ועוד מפרש ר׳ חיים כהן דהתם במאי עסקינן דמיד שבקע בו החזירה ומיד שהחזירה הרי הוא של הקדש והוי כאילו לא ים (ב-2) מעל המכר דכולן מעלו. כ"ז חסר מן התוס": ס או, עי חוס" ב"מ (קף 10 ע"א) ובקדושין (קף נא): 10 חלש מן החטאת ובא חבירו ותלש כולן מעלו. וקשה להר"מ דאמר בבכורות בפרק הלוקח (קף כו ע"א) בעי ר" ינאי התולש צמר מעולה תמימה ובעי תולש מי איכא מאן דשרי אלא צמר שנתלש מהו וי״ל דהכא מיירי בתולש מבשר חטאת. חסר מתוס׳: דן רבי אומר כל דבר שאין פגם שלו חשוב מאחר שאין עומד לפדיון יש בו מועל ובגמרא פריך היינו ת״ק. חסר מתוס׳: סן גמ׳ מני מתני׳ דאמר כלי שרת יש בו מועל אחר מועל. חסר מתוס': זן דתניא אין מועל אחר מועל אלא בבהמה בלבד שקרושתה קדושת הגוף ואין לה פדיון מן התורה שאינה אלא צורך קרבן. חסר מן התוס': ז] ואמר רבא לדברי. תיבת פפא נמחק: ז] תיבת אחד נמחק: ט] בלבד דהני לאו: י] קרדום של הקדש בקע בו ובא חבירו ובקע בו אות ב' נמחק: 16 מתיב דכתיב באיל: ימן ומיותר הוא דהא איכא כתוב אחרינא: ען מתיבת נראה עד תיבת ור' נחמיה בס"א אינו: יזן מביא ליה תיבת לידי נמחק: עון שבתוכו כלומר שדבר שקדש בכלי יש בו מועל אחר מועל כמו המנחה שהרי מה שקדש בכלי קדוש קדושת הגוף ואינו יוצא לחולין הוא: טון מתיבת אבל עד תיבת ובאיל האשם נמחק: יון והא באיל האשם אות ו' נמחק: יתן אחריתא וא"ת מאי קסבר ר' נחמיה אי קסבר כלי שרת בר פדיון הוא א"כ הוא יוצא (ידי חולין) היר והאם בין היה לבילה להיה היה היה היה להים להיה לקבה בירות היה לקבור מל החוד בירון בכלי שרת א"כ למה לי קר"ח (לחוליק) על ידי מעילה הייב היכי קאמר דיש בו מועל אחר מועל ואי קסבר מן התורה אין פריון בכלי שרת א"כ למה לי קר"ח פשיטא דיש מועל וי"ל דמודה ר' נחמיה דיש לה פריון ומ"מ אמר דיש מועל אחר מועל משום קו"ח כראמרינן ולענין פריון שמא לא שייך האי קו״ח וא״ת א״כ ת״ק למה לי באיל האשם אילימא דבבהמה יש מועל פשיטא דכיון דקדושה קדושת הגוף אינה בת פריון א״כ אינה יוצאה לחולין על ידי מעילה ולא בא לומר דאין מועל אחר מועל בכלי שרת דפשיטא כיון שהוא בר פדיון כדפרי וכדאמרינן במנחות דאין בו מועל אחר מועל וי״ל דבאיל האשם אתיא למימר דכלי שרת אין בו מועל אחר מועל לאפוקי מקו״ח . כדקאמר ר' נחמיה הוא דאתא הס"ד ומה"ד היינו ת"ק פי' רבי דקאמר דבר שאין בו פגם יש בו מועל אחר מועל היינו ת"ק דהיינו טעמא דיש מועל אחר מועל בבהמה משום שאין פגם שלו חשוב מחמת שאינו עומד לפדיון ואינו יוצא לחולין הס״ר: יען בניחותא קרשי מזבח תמימין ונעשו בעלי מומין רבי: כן והערכה וא״ת למה נקט עבר ושחט לנקוט כגון שמתו וי״ל דאי מתו לא הוו אמרי רבן יפדו דאין פודין הקדשים להאכילן לכלבים ובמתניתין מיירי שנהנה מהם לאחר ששחטן ובהא פליגי רבי תיבות השתא פליגי בין נמחק: 65] בקל כדאמר אלא יקברו הלכך: כס והערכה מיהו קשה דאליבא דרבי דאמר יקברו אמאי יש בהם מעילה מאי שנא מקרשים שמתר דאין בהם מעילה דבר תורה 'שמא' י"ל דאין מועל אחר מועל דקאמר היינו מרובנן כמו חטאת שמתה וכיון שנהנה מעל והיינו מדרבנן ודוחק הוא ואומר מהר"ם דמיירי בנהנה מחיים קודם שהועמר והוערכו והשתא מתוקם שפיר והתניא בניחותא דרי סבר כיון שאחר שנשחט יקברו אין נפדין בשום ענין ואם כן היינו כמו קרושת הגוף דמתניתין ואיירי מחיים ורבנן סברי כיון דנפדין לאחר שנשחטו לכל הפחות אף כי לא עשו העמדה והערכה אם כן לאו היינו קרושת הגוף ומשום הכי קאמר דאין מועל אחר מועל

אף כשנהנה מהם מחיים: כגן תיבת עסקינן נמחק:

ל) והלת משמע כן ביומא ודף פ ע"בן ע"ש ודו"ה. ב) ע"כ שייך לעמוד ההודם

ה) ב"מ מח., ב) [לעיל יח:],
 ג) [חגיגה י:], ד) [ב"ק כ:
 ושם איתא בשם שמואלן,

כ) [חגיגה יא.], ו) ע"ו מו:

וחולין טו.ן, ז) וב"ק קא.ן,

ח) נדרים נד. חגיגה י: כתובות

לח: קדושין מב:, ט) כתובות

נח: יו נ״א שתים שתים והם נסלו ג' ג', ל' ל״ק מ״ז, נטלו ג' ג', ל' ל״ק מ״ז,

() בהכי נ״ק, מ) היכי נ״ק, () נ״ק מ״ו, ם) [דברים יב],

ע) חביבא ליה למתנייה. ל"ק, ב) הקדש הס"ד ואח"כ ד"ה אמר לו. ל"ק, ל) דאמר משיכה

מת ט.ל ק, לי דטתת משיכה כו' ל"ק, ק) וה"ה דהוה מלי לשנויי דהתם מיירי שעבדן

לאבני בית כשהן תלושים ודחי ליה כו'. ל"ק, ר) רש"ק מ"ז ליה כו'. ל"ק, ר)

וע"ש, ש) ל"ק מ"ז, ש) א"כ. ל"ק, א) וי"לדהאדמשניהנאה

כשהקדישו ולבסוף בנאו אבל

בנאו ולבסוף הקדישו לא אהני האי טעמא והשתא אתי שפיר

כו׳. נ״ק, ב) גי׳ רש״ק,

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה וכיון וכו' דהכי קתני: (ב) ד"ה לימא

וכו׳ דמי הס"ד ואח"כ מ"ה

מסייע ליה וכו': (ג) בא"ד

לקרקע ומשני לעולם: (ד) ד"ה אמרי וכו' דודאי לא

מעל היכא דבנאו ולבסוף

הקדישו אכל מש"ה נקט

וכו': (ה) בא"ד להכי פסיקא

הכי ליה כל"ל ותיבת בא נמחק: (ו) מתני' טלו שתים שתים והם נטלו שלש שלש

רבינו גרשום

שוה חצי פרוטה: ופגם

רכחצי פרומה מהרע רו

ופגמו כשיעור חצי פרוטה:

או שנהנה כשוה פרוטה

בדבר אחד בדבר שיש בו

פגם ולא פגם ופגם בשוה

פרוטה בדבר אחר. כגון

. שפך משקה קדש ולא נהנה

, י הרי זה לא מעל: עד שיהנה

ייי יוילא כנליל כו שיוה. בשוה פרוטה ויפגום שוה

פרוטה כדכר אחד. האי תנא

סבר דומיא דתרומה: ואין

מועל אחר מועל במוקדשין אלא בבהמה וכלי שרת בלבד דהני לאו לדמים

בכבו דהני כאו כדבר לפדייה קיימי ולאו בר איפגומי נינהו שאפילו רכב

אחד ע"ג בהמה והכחישה

או תלש צמרה עדיין ראויה

היא לקרבן ויש בה מועל אחר מועל וכן שתה אחד בכוס של זהב אפילו אם

פגמו ופיחתו כיון דקדושת

הגוף הוא ולא לפדייה קאי

ראוי הוא עדיין לשירות ויש בו מועל אחר מועל: רבי בו מועל אחר

אומר דבר שאין לו פגם. שאינו נפסל אפילו פגמו

בשאר מילי דכתיב באיל

הנרחה

לנוינים היינו

הנהנה מן ההקדש פרק חמישי מעילה

שינוי קנאה הגובר וינאה לחולין: נתנה דבדן אע"פ שדא רחין מעד.

נתנה לחברו הוא מעל וחברו לא מעל בנאה בתוך ביתו ה"ז לא מעל עד שידור תחתיה בשוה פרומה נמל פרומה של הקדש ה"ז לא מעל נתנה לחברו הוא מעל וחברו לא מעל מאנתנה לבלן אע"פ שלא רחץ מעל שהוא אומר לו הרי המרחץ פתוח לפניך הכנם ורחוץ בילתו ואכילת חברו הנייתו והניית חברו ברו אכילתו והניית חברו הנייתו ואָכילת חברו מצמרפין זה עם זה יואפילו לזמן מרובה: מצטופין זה עם זה יושפילו לזמן מחבה. גמ' מ"ש הוא ומ"ש חבירו אמר שמואל יבגזבר המסורות לו עסקינן: בנאה בתוך ביתו אינו חייב כו': למה לי עד שידור תחתיה כיון € דשניה מעל ״אמר רב מיהכגון שהניחה על פי ארובה וכיון דבני לה מיהת מעל לימא על פי ארובה וכיון דבני לה מיהת מעל לימא מסייע ליה לרב ידאמר רב יהמשתחוה לבית אסרו אמר רב אחא בריה דרב איקא יהנאה הנראת לעינים אסרה תורה לימא מסייע ליה הדר בבית של הקדש כיון שנהנה ממנה מעל אמר ריש לקיש התם בשהקדישו העל אבו דש לקש דוונם בשחקו שה ולבסוף בנאו אבל בנאו ולבסוף הקדישו מאי לא מעל מאי איריא רהים ותני הדר בבית של מערה לא מעל לימא הדר בבית בבית של מערה לא מעל לימא הדר בבית

> אמרי הא פסיקא ליה הא לא פסיקא ליה: הדרן עלך הנהנה

> של אבנים שבנאו ולבסוף הקדישו לא מעל

השליח יישעשה שליחותו בעל הבית מעל לא עשה שליחותו השליח מעל כיצד אמר לו תן בשר לאורחים ונתן להם כבד כבד ונתן להם בשר השליח מעל שאמר לו תן להם חתיכה חתיכה והוא אומר מלו מישתים והם נמלו שלש כולם מעלו:

גמ'

כשהן בתלוש ואח"כ בנאן דכיון דבשעת הקדש הוה תלוש הלכך אע"ג דשוב בנאו דמחובר הוא יש בו מעילה: וקא דייק אבל בנאו ולבסוף הקדישו. לאחר שהיה מחובר מאי לא מעל א"כ אמאי רהיט ותני הדר בבית של מערה של הקדש לא מעל: אמרי ח כו'. הא ודאי ה"ינ הוה מלי למיתני זו דודאי לא מעל (ד) אבל מש"ה נקט בית של מערה משום דפסיקא ליה דלעולם לית בה מעילה להכי שיח (פסיקא הכי (ה) בא ליה למיתנייה): בים של אבנים דעלמא לא פסיקא ליה. מילתא דיש הפרש בין בנאו ולבסוף הקדישו בין הקדישו ולבסוף בנאו להכי לא תנייה ולעולם דוקא

מתבר' נסנה לחברו הוא [מעל]. הנותן מעל שהוליאה לחולין: גמ'

מ"ש. דכי נטלה הוא דלא מעל ומ"ש כי נתנה לחברו דמעל: בגובר

המסורות לו. בו אותו אבן או אותו קורה עסקינן דכי נטלו הוא עדיין

ברשותו הם וברשות הקדש נינהו כמתחלה אבל כי נתנה לחברו הרי שינהו

מרשות הקדש לחול ומעל: כיון דשינה.

גו שפיחתה וחתכה אי נמי שבנאה בבנין

מעל שהרי שינה אותה: שהניחה על פי

ארובה. כשהיא שלימה שלא דו בנאה כלום אלא הנחה בעלמא הוא דעבד בה

הלכך לא מעל עד שידור תחתיה בשוה

פרוטה ס (ל"ח) כגון שסתם פי ארובה

והיה פירות תחת הארובה ועכשיו נהנה

ממנו הו הכי טשאין הגשמים יורדים

עליהם דכיון שהגין עליהן בשוה פרוטה

מעל: וכיון דבני לה מיהם מעל. (ה) הכימו

קתני (לעיל) כיון דבנה מעל דאע"פ

שמחוברת היא בבנין חשיב לה כתלוש

ואית בה מעילה: לימא. מדהכא מעל

דאע"ג דחיברו כתלוש (כ) דמי והיינו

מסייע ליה לרב דאמר המשתחוה לבית

אסרו דאע"ג דמחובר לקרקע הוא לענין

עבודת כוכבים כתלוש דמי דאי אמרת

כמחובר דמי לא אסריה דהכי גמרינן

(ע"ז דף מה.) אלהיהם על ההריםם) ולא

ההרים אלהיהם ואי אמרת כמחובר

דמי לא נאסר דהוי דומיא דהר ואי

כמחובר דמי נמי לענין מעילה לא אית

בזה מעילה דהא אין מועלין במחובר

לקרקע (ג): לעולם אימא לך דהמשתחוה

לבית לא אסרו דכמחובר דמי וה"נ כיון

דבני לה בסיד כמחובר דמי. ואי אמרת

א"כ אמאי מועלין בה משום דהנאה

הנראה לעינים אסרה תורה במעילה

וקורה זו שבנאה בבנין הנאה הנראית

לעינים היא ולהכי מועלין: לימא.

מדאמרינן הכא דמעל אע"פ שבנאו

כתלוש דמי מסייע ליה הדר בבית של

הקדש מעל דכתלוש דמי: אמר ריש

לקיש. לעולם אימא לך בית כמחובר דמי

ומהכא לא תסייע ואם אמרת א"כ אמאי

מעל התם בשהקדיש האבנים והסיעם

הקדישו ולגסוף בנאו יש בו מעילה דכתלוש דמי: הדרן עלך הנהנה כון ההקרש השליח שעשה. נה עשה שליחותו. אלה שינה ממה שאמר לו בעה"ב השליח מעל: פו נשר. של כי הקדש. אמר לו תו להם חתיכה

חתיכה והוא אומר טלו ב' ב' והם נטלו ג' ג' כולן מעלו בעה"ב מעל לפי שנעשה שליחותו בחתיכה א' והשליח והאורחין מעלו שכל א' וא' הוסיף א' מדעתו : **גבו'**

שאינו נפל דבר שאין לו דהיינו כל דבר שאין לו פדיון כי הני דאמרן ודכוותיהון יש בו מועל אחר מועל: קסבר בעניינא דבהמה כתיבה מעילה. ולא

האשם גבי מעילה: ור׳ נחמיה. דמרבי נמי כלי שרת: אמר לך. מק״ו אירבו אם אחרים מביאין לקדושתן כלומר כיון דכלי שרת המהט בב שבילות היו המהוה נמוד בינו של שהוה אמה כך בקר את אחרבו אם אחר בינו בין קרום בילו בין קרום בילו בין קרום היו היו את המהוא בין היו בין קרום בילו שהו היו את עצמו כלי שהת לא כ"ש. כגון כוס של זהב אינו דין שיביא עצמו לקדושה לכך שיהא בו מועל אחר מועל: איכא בינייהו עצים דת"ר האומר הרי עלי עצים לא יפחות משני גזירין כוי. 6) במס׳ מנחות הא ברייתא בפרק הקומץ תנינא וטעונין מלח וטעונין תנופה לטעמא דרבי כשאר קרבן הואיל ומיקרו

בפרק הזהב (ב"מ דף ממ.) מייתי מינה סיוע לריש לקיש 6 דאמרינן משיכה מפורשת מה"ת ודייק מינה דוקא בלן דלא מיחסרא משיכה אבל שאר בעלי אומניות לא מעל עד דמשיך ומ"מ לר" יוחנן דאמר דבר תורה מעות הונות לא מותיב מינה דמלי לאוקומא בבלן עובד כוכבים דהתם ודאי בשאר אומניות לא מעל עד דמשיך דכיון דבישראל מעות קונות בעובד כוכבים קונה במשיכה כדאית׳ בבכורות (דף יג.) לעמיתך לישראל בחדא ולעובד כוכבים בחדא ואפ"ה הוי סייעתא לריש לקיש דלכאורה לא משתמע בבלן עובד כוכבים דומיא דלעיל דחתני נתנה לחברו דהתם בישראל מיירי מדקתני חברו: שהוא אומר לו הרי המרחץ פתוח הכנם רחוץ. כלומר הכלן יאמר אין הדבר מעכב בי שהרי הכל

בחלי פרוטה והאכיל לחברו בחלי פרוטה הנייתו והניית חברו כגוו שסך עלמו בשמן של הקדש בחלי פרוטה וסך חברו בחלי פרוטה מלטרפין זה

נטל לא מעל יז כו' נתנה לחברו עד שנתחברה יפה שוז וכיון דבני ליה

שבנאה מועל בה אם דר תחתיה שוה פרוטה אע"ג דאין מעילה

לימא מסייע לרב דאמר המשתחוה לבית אסרו.יו דקה סבר תלום ולבסוף חיברו הוי תלוש ש יי (וה״ה דהוה מלי לשנויי) ודחי ליה הנאה הנראת לעינים אסרה תורה כלומר לעולם תלוש ולבסוף חיברו הוי מחובר ושאני הכא משום דהוה ליה הנאה הנראת לעינים שהארובה נכרת היא מבחוץ: ים הדר בבית של הקדש ביון שנהנה מעל. אלמא תלוש ולבסוף חיברו הוי תלוש יש וה״ה דהוה מצי לשנויי הנאה הנראת לעינים שאני ומשני אמר ריש לקיש התם כשהקדישו ולבסוף בנאו דהתם

מאן סייעתא מהדר בבית של הקדש ולא מצי לדחויי הנאה הנראת לעינים שאני דקא סלקא דעתך השתא דמיירי בבנאו ולבסוף הקדישו דלא מהני ליה ההוא טעמא וכי דחי ריש לקיש כשהקדישו ולבסוף בנאו מטעס

הנאה הנראה לעינים הוא: חדרן עלך הנהנה מן החקדש

השליח שעשה שליחותו בעל הבית מעל. כדאמרינן לעיל גאידך פירקין (דף יה:) דילפינן חטא חטא מתרומה: אמר לו תן בשר לאורחים ונתן להם כבד נבתן להם בשר שליח מעל. שהרי לא עשה שליחותו של געל הבית שלוה לו יס:

ס"ד דבית כמחובר דמי אמאי מעל והא אמרינן בריש פירקין דאין מעילה נוהגת אלא בתלוש אלמא מדמעל דכתלוש דמי: אמר ריש לקיש. לעולם בית כמחובר דמי ומהכא לא מסיע ואי אמרת א"כ אמאי מעל דהתם בהקרישו האבנים והסיד כשהן בתלוש ואחר כך בנאו וכיון דבשעת הקדש הוה תלוש הלכך אע"ג דבנאו דמחובר הוא יש בו מעילה: וקא דייק. ולטעמיך אבל בנאו ולבסוף הקדישו כשהוא מחובר מאי לא מעל א"כ מאי איריא (דהיינו ותני) [דתני בסיפא] הדר בבית של מערה של הקדש לא מעל דזה ודאי

ג ומיי׳ שם הל׳ ד ופ״ו הל׳

אן: בה ד מיי' פ"ו שם ה"ו: בו ה מיי׳ שם הלכה ח: בו ה מיי׳ פ״ח מהלכות בו ו מיי׳ פ״ח מהלכות טבודת כוכבית הלכה ד

:סעיף בח ז מיי' פ״ה מהי מעילה הלכה ה: מעילה הלכם ה. א ח מייי פ״ז מהלכות מעילה הלכה א:

מוסף רש"י

נחנה לחברו הוא מעל. נתנה לחברו קנייה חברו, דגובר יש לו רשות ליתן, וזה שהוליאו לחולין מעל (ב"ק ב:) דכיון שנתנם לו הוליאן מיד הקדש לחולין (חגיגה י:) שקנאה חברו במתנתו, והוא ישלם להקדש (ב"ח צמי). וחברו לא מעל. ככל שיעשה הוא כה, דהא דידיה הוא ועליה דהאיך לשלומי להחדש, כדכתיב (ויקרא ה) ואשר חטא מן הקדש ישלם וחגיגה ים. בנאה. נזכל ור״ח שם). נתנה. לפרוטה של הקדש נשוגג, לבלן. נשכר שירחלנו בבית המרחז. מעל. ואע"פ שעדיין לא רחן (שם מח.). אכילתו ואכילת חברו כו". ראה רש"י לעיל ית ב. בגזבר המסורות לו. יח ז. בגדבר המסורות דו. שאבני קודש מסורין לו, עסקינן. דצלאו הכי נמי ברשותיה הוה מנחא, הלכך לא מעל בהגבחתו (ב"ח צט:). שהניחה על פי ארובה. לפקוק הארובה וכל שעה שירוה נונולה ולא שנייה חידי שיל כם משפה זכם שפיים מדי (חגיגה יא.) ולא קבעה בבנין דלא הוי שינוי, הלכך לא מעל עד שידור תחתיה (ב״ק ב:). המשתחוה לבית. שלו, אכל של חבירו אינו יכול לאסור

(חוליו טז.). הררן עלך הנהנה השליח שעשה שליחותו. בעל הבית שהיו בידיו מעות בער הבית שהיא בידיו מעות: הקדש ונתחלפו במעותיו ונתגן בשוגג לשליח ואמר לו קח לי מהם חלוק או טלית, אם עשה שליחותו בעל הבית מעל סניחותו בעל הכית מעל (חגיגה י.) ומכיל קרכן מעילה (קדושין מב:). לא עשה שליחותו. שהיו אנלו מעום הקדש וטעה כסבור שהן של חולין ומסרן לשליח ליקח בהן חלוק וקנה בהן טלים, השליח מעל. ולא השולחו, שבדבר זה אינו שלוחו (שם). ונתז להם כבד כו' השליח מעל. דלא עשה שליחותו, דאין כבד בכלל בשר (נדרים וד.). תן להם חתיכה חתיכה. מנשר שיש לי נכלי, והוא אומר טלו שחים שתים. כל אחד מכס, והם בטלר שלש. ולבסוף נמנה נשר של הקדש, כולם מעלו. בעל הבית מעל שהאחת היתה מדעתו, והשליח מעל בשניה

מ) נראה דל"ל הוא משנה במסכת מנחות (דף קו ע"ב) ושם ובפרק הקומץ חניא בברייתא דטעונין מלח וטעונין הגשה וכו'. ג) ע"כ שייך לעמוד הקודם.

או דשניה. נ"א דבנה: גז לו לשמור אותו: גז דשינה שסיתתה וחתכה: דז שלא חתכה ולא בנאה: גז ממנו בהכי שאיז הגשמים יורדים עליהם וכיון שהגין: מ אמרי הא פסיקא דהא ודאי תיבת כו׳ ל״ש: מ למיתני בנאו ולבסוף הקדישו דודאי: מ להכי חביבא ידה ב עירום וכדון מחוקן נו אמרי הוא מסיקא הוה הוא הוברה בידה בידה באה רציקו קוק שה הייד עו הוב באה לדה למתנת: על מרובה כדרידטינן צרוף ממעילה לומן מרובה: ין מעל רכי נתנה תיבת וכרי נמחק: יולן מעל הלא הוא כיון דאגבהיה קניה ומשני בגובר: יוס לו עסקינן דמעיקרא ברשותיה מונחת ואותו אבן הוא ברשות הקדש עד שיתננה לחברו ופי׳ דרישא דקטלא מדנהנה וקרדום לא מחייבא מעילה רק בהנאה כדאמר במתני׳ דמיירי בגזברית ונתנה (קטלא וטבעת) [טבעת בידה וקטלא] בצוארה הוצאה ושינוי רשות בלא הנאה לכך פריך שפיר מה לי הוא ומה לי חבירו. כ"ג למהר"פ ותיבות כולה כדפי (לעיל) נמחק: ג) מיירי שסיתתה ותיקנה: יד) ומרחה בטיט תיבת ומטיחה נמחק: עון יפה הס"ד ומה"ד וכיון דבני לה מיהא ואות י' נמחק: עון בניחותא ומילתא באפיה נפשיה כלומר: יון אסרו אלמא כתלוש חשבינן ליה לענין עבודת כוכבים דאי לאו הכי הא כתיב אלהיהם

נתנה לחברו הוא מעל. פירוש גזכר לפי שילא לחולין מכי נתנה לחברו שהוליאה מרשותו: בנאה בתוך ביתו הרי זה לא מעל. מפורש בגמ' כגון שלא שינה אותה אלא הניחה ע"פ ארובה דאי עשה בה

מוכן ואם כן קנה המעות: אבילתו ואבילת חברו. פירוש אוכל עם זה ואפילו לומן מרובה עו:

מאי שנא הוא ומאי שנא חברו. דכי מעל יאז בגזבר המסורות לו יש כולה כדפי׳ במתני׳: לבזה די עד שידור. כיון דבנה מעל קס"ד השתא דבנאה מיירי ים שסתתה ותיקנה הרי לך שעשה בה שינוי וקנאה ומשני אמר רב כשהניחה על פי ארובה פירוש כשהיתה מתוקנת מקודם לכן ולא עשה בה שום שינוי רק הניחה על פי ארובה ידו ומטיחה בטיט

מיהא מעל בניחותא שיו כלומר לאחר במחובר לקרקע היינו תלוש ולבסוף חיברו וקסבר הוי תלוש:

אפילו למ״ד הוי מחובר ש׳ (ולא) מעל כן כיון שהקדישו קודם כאו וחימה ש"כ לעיל דקאמר וכיון דבני מעל לימא מסייע ליה לרב אמאי לא דחי ליה ולאוקמא למתני׳ כשהקדישו ולבסוף בנאו א אבל בנאו ולבסוף הקדישו לא אהני האי טעמא בי [וי"ל דאף דבנאו ואח"כ הקדישו ס"ל דלא מהני אלא משום הנאה הנראה לעינים הוא דאסור] והשתא אתי שפיר דמייתי

. על ההרים ולא ההרים אלהיהם ודחי ומתיבת דקא עד תיבת ודחי ליה כו' נמחק: יחן מה"ד לימא מסייע ליה הדר: עז מתיבת וה"ה עד תיבת ומשני אמר ר"ל נמחק: סן מעל מ"מ כיון: ל6) קודם אבל להבדיל בין טמא לטהור האיסור לא בא אלא לאחר

שהוא מחובר השתחוה לבית עשויה וא"ת אמאי לא משני הנאה הנראה לעינים אסרה תורה כדמשני לעיל וי"ל דהיא היא דהך שהוא מהובר שהוחות רצדו, מפריה ול המשה את למשה המהורונה את לעינים המחור ונודה כו משכי לפלי די והיא הדוק לעיל הנאה הנראה לעינים כלומר שנראה לעינים בחלוש משחקריש אחר תורה והיינו הקייםו ולבסוף בנאו ולהכי פריך בחר הכי לימא מסייע ליה הדר בבית של הקדש כיון שנהנה ממנה מעל ומסתמא מיירי שהקדישו לאחר שבנאו וא״כ אינו נראה לעינים

בה אם כל המקרישו ולבסוף במו שנראה ההקדש בתלוש והיא היא אלא דמר משנני בהאי לישנא ומר משני מהאי לישנא בחלוש ומשני כשהקדישו ולבסוף בנאו אינו כי אם דיחוי בעלמא דאמת הוא דמועלין בכל תלוש ולבסוף חברו אפילו בנאו ואח״כ והאי דקאמר שהקדישו ולבסוף בנאו אינו כי אם דיחוי בעלמא דאמת הוא דמועלין בכל תלוש ולבסוף חברו אפילו בנאו ואח״כ

הקדישו כדמוכח בערכין בפרק האומר משקלי עלי הס״ד ומה״ד מערה היא עשויה מעולם והיינו מילתא דפסיקא ליה דלעולם הוי בנאו יית. ואח״כ הקדיש הס״ד מתיבת ותימה עד סה״ב נמחק: **כס** לו הס״ד ומה״ד כולם מעלו בעל הבית שהיה אחד מדעתו ושליח מעל בשניה יהאורחים רשלישים המ״די

והאורחין בשלישית (כתובות צח:).

בג א מיי פ"ו מהלכות מעילה הלכה ט: בד ב מיי׳ פ״ה שם הלכה

עין משפמ

נר מצוה

גמ' מאן תנא דכל מילתא "דמימלד עלה

שליח תרתי מילי הויין א"ר חסדא א דלא

כר"ע ¢דתנן הנודר מן הירק מותר בדילועין

ור"ע יאוםר פאביי אמר אפילו תימא ר"ע מי

לא בעי לאימלוכי כי אמרו רבגן קמיה דרבא

אמר להו שפיר קאמר נחמני מאן תנא דפליג

עליה דר"ע רשב"ג היא דתניא יהנודר מן

הבשר אסור בכל מיני בשר ואסור בראש

וברגלים בקנה ובכבד ובלב ואסור בבשר

עופות ומותר בבשר דגים וחגבים רשב"ג מתיר

בראש וברגלים בקנה ובכבד ובעופות

יובדגים ובחגבים וכן היה רשב"ג אומר

קרביים לאו בשר הן ואוכליהן לאו בר איניש

ולת"ק מ"ש בבשר עופות משום דרגיל איניש

דאמר לא אשכחי בשרא דחיותא ואתאי

בשרא דציפרא אי הכי הכי נמי עביד איניש

למימרא לא אשכחי בשרא דחיותא ואתאי

דגים אמר יוב פפא ביום הקזה עסקינן דלא

אכיל איניש דגים אי הכי ציפרא נמי ס (לא)

ניכול דאמר שמואל יידמסוכר ואכל ציפרא

פרח ליביה כציפרא ועוד תניא אין מקיזין

דם לא על הדגים ולא על העופות ולא על

בשר מליח אלא אמר יירב פפא ביומא

דכייבין ליה עיניה עסקינן דלא אכיל דגים:

אמר לו תן לו חתיכה כו': "שמע מינה ימוסיף

על שליחותו הוי מ שליח אמר רב ששת דאמר

יז שליח מול אחת מדעתו ואחת מדעתי

ב) ונדרים נד. כל הסוגיאו,

ג) ובנדרים נד: איתא אביין.

ד) ס"א ל"ג, ה) [גי׳ הערוך

ערך סבר ד' דמסובר ועי

בע"ו כט. חלא לסיבורין,

ו) [בנדרים נד: איתא אביי ע"ש

כמה שינויים], ז) כתובות נח:

וטי׳ חומ׳ זבחים לד. ד״ה אלא

כמעבירן, ק) שלוהו דבר אחר

ל"ק, ט) [דף נד.], י) דמיל"ק,

ב) ונדל"ל ובטלה דעתו אללו.

מותר בבשר דגים, ()

מ) נ"ח מפרש וגירסת נ"ק

משמע הכי כו׳. כ) ס"ח ל"ג

וגי׳ צ״ה להכי אינו אסור בבשר

דגים דנדר כו', ם) ע"ש

בהר"ן, ע) בתחלת אוכלא

כשמתחילין כו׳ ופי׳ אוכלא חולי

צ"ק, כ) נ"א וקנה הלוקח

ליתכא וגיר׳ ל"ק וליתכא מיהא

קני לוקח או עבר על דבריו הוי כו׳, ל) ה׳ נ״ק, ק) נ״ק מ״ו,

ר) ל"ל כן הדבר, ש) דלפיכך

ל"ק, ס) ונ"מ דלחו בשר נינהו

פירושו דלאו ראוין לאכילה

כ"א לכלבים ואין בכאן מקח

טעות כי רק אין דרך כו' נ"ק,

א) באים בתחלת כו' ל"ק,

ב) הכא אמאי מעל בעה"ב הא

לא עשה כו׳ נ״ה. ג) דאמר

שליח טול א' מדעתו פי' להם

כו' והשניה מדעתי כו' נ"ק,

ד) ובחות' כחובות כחבו דמה

שהן נוטלין מדעתן א"ל לפרש דודאי הן נוטלין מדעתן וע"ש,

נר מצוה ב א מיי׳ פ״ט מהל׳ נדרים

סימן ריז סעיף ח: ג ב מיי׳ שם הלכה י טוש״ע :סעיף ד ד ג מיי׳ שם הלכה ו טוש״ע בס ק״ח:

הלכה ו טור ש"ע י"ד

ה ד מיי' פ"ז מהלכות מעילה הלכה א:

→@(< מוסף רש"י

ור"ע אוסר. דקסבר דילועין בכלל ירק (נדרים נד.) ואי ר"ע הא אמר כבד בכלל בשר הוי. דמילתא דמימליך עלה שליח אימליך השתא אורחיה הוא לאימלוכי. דכי אמר לו תו בשר לאורחין ולא היה לו בשר אלא כבד, דרכו לומר אין לי אלא כבד וכמאן דמימליך דמי לא לאימלוכי. שליח נגעל הגית ואע"ג דס"ל דמיניה הוא, במילתא דצריך לאימלוכי הכי איבעיא ליה למימר שליח לבעל הבית רולה אתה שאתן להם כבד, וכיון דלא ממליך לא עשה שליחותו ופשע ושליח מעל, אע"ג דסבר דמין בשר הוי (שם נד:). כי אמרו רבנן. האי מירונא דקא מתרן אניי (שם). בכל מיני בשר. בין בהמה ובין חיה (שם). ואסור בראש כו׳. דכל הני מיני בשר נינהו ואפילו כבד (שם). רשב"ג מתיר בראש כר׳. דהסבר לאו מינא דבשר הם. אבל בהרביים הכל מודו דמין בשר הוו הואיל ואית בהו שותן טפי מכל הנך מראש והכבד והלב, והיינו דפליג עליה דר"ע, דקסבר כבד לאו מין בשר ור"ע סבר מיניה הוא (שם). וכז היה רשב"ג אומר. שמעתא אחריתי (שם). לאו בר איניש. דנטלה דעתו אלל בני אדם (שם). ואתאי דגים. ולמלי מותר בבשר דנים (חווו) טול אחת מדעתו. של בעל הבית והרי

→)@(< שימה מקובצת

עשה בה שליחותו (כתובות

לח:).

אמר רב חסדא מתני׳ דלא [6 כר"ע דאי כר"ע מעל בעה"ב דלמא לענין מלקות מודה ר"ע אפילו לעניז נדרים דאינו לוקה וא"כ מתוקם נמי מתניתיז כר"ע דלא מעל וי"ל דאי אתיא כר"ע א"כ לא למעול השליח כיון דמספקא ליה ובמתני׳ קתני השליח מעל. תוס׳: ם תיבות ובדגים ובחגבים נמחק: גו הוי אמר. תיבת שליח נמחק: ח שליח. ס״א היא: ו] כר"ע דמי לא תיבת נמי נמחק: ז] מש״ה מותר בבשר ודגים משום: זו ביום נדר אבל: טן נדר לכן מותר בדגים הס״ד: ין ניכול

ובשר שכשבעה"ב לוה לשלוחו להביא בשר השליח נמלך בו אם חפץ בכבד מביא אבל בלא נמלך לא היה מביא יש והכא דאמר בעה"ב הבא בשר והביא כבד תנן במתני׳ לא עשה שליחותו א״כ תרי מילי נינהו א״ר

> חסדא דלא כר"ע דתנן פ' הנודר מן הירק (נדרים נד.) [הנודר מן הירק] מותר בדלועין דהסברי רבנן דדלועין לאו ירק הוא ור"ע אוסר יש דקסבר ירק הוא והתם מפרש פלוגתייהו אמרו לו לר"ע והלא אדם אומר לשלוחו קח לי ירק והוא אומר לא מנאתי אלא דלועין פירוש אלמא מילתא אחרינא הוא דאי הוה ירק אמאי מהדר שליח לא מנאתי אלא דלועין לא היה לו להמלך אלא היה לו ליקח מיד דקא סברי רבנן דכל מילתא דמימלך עליה השליח תרי מילי נינהו אמר להו ר) כן דברי פירוש השיב להם ר"ע כן דברתם כלומר משם אני מביא ראיה לדברי כלום אומר לא מצאתי אלא קטנית בתמיה כלומר וכי משיב להם כך ולמה אינו משיב להם אלא לפי שאין זה מנהג העולם שאם שאל אדם מין אחד אין משיבין לו על מין אחר אלא שהדלועין בכלל ירק הן ואין הקטנית בכלל ירק פירוש הרי לך על כרחך ש לפיכך משיב לו לא מלאתי אלא דלועין לפי שהדלועין בכלל ירק ואינו משיב לו קיטנית לפי שאינו בכלל ירק אלמא קסבר ר"ע דמידי דאימליך עליה שליח נמי לא הוי תרי מילי וא"כ מתני׳ אתיא דלא כוותיה: אביי אמר אפילו תימא ר"ע מי לא בעי אימלוכי. פירוש כיון שלא נמלך והביא כבד שלא לוה כן שינה מדעת בעה"ב הלכך גבי

מעילה לא עשה שליחותו: קרביים לאו בשר נינהו. ס ונפקל מינה שאם לא היו ראויים

לאכילה כי אם לכלבים אין בכך מקח טעות כי אין דרך אדם לאוכלן ואוכליהן לאו בר אינש פירוש האוכלן אינו מבני אדם כאו:

ביומא דכייבין דיה עיניה עסקינן. דלא אכיל דגים והא דאמר פ׳ הנודר מן הירק (ג"ז שם:) נונא סמא לעינא התם פריך ליה ומשני כאן בתחלת אוכלא כאן כם בכולה אוכלא יש מפרשים תחלת חולי העין ויש מפרשים אוכלא סעודה כלומר כאן שהדגים כגו א) בתחלת הסעודה כאן שבאים כדו בכולה הסעודה: ש"מ מוסיף עד שדיחותו הוי [שדיח]. בכתובות פ' אלמנה ניזונית (דף זמ:) איתא הך בעיא והכי איתא איבעיא להו אמר לשלוחו זבין לי ליתכא ואזל וזבן כורא מאי מוסיף על דבריו הוי וליתכא מיהא הנה או דלמא מעביר על דבריו הוי וליתכא נמי לא קני וה"ל במתני' כי אמר לשלוחו תן להם אחד והוא אומר טלו שתים אי בההיא דכתובות הוי מעביר על דבריו בי הכא הוה לן למימר לא עשה שליחותו לפן והתם בכתובות (ג"ו שם) מייתי לה לההיא דהכא א"ר ששת י דאמר שליח מדעתי כוז פירש להם הראשון לדעת בעה"ב כאשר לוותי והשניה מדעתו והם נטלו שלש הראשון בתורת שליחות בעה"ב והשניה בתורת שליחות השליח והג' לדעתם ד' וכן פירשו בנטילתן מהו דתימא

עקר שליח שליחותיה דבעה"ב פירוש אפילו כי אמר יון מדעתיה קמ"ל: בשר עופות אכיל הלכך נאסר בכל מין בשר שראוי לו לאכול ומותר בדגים. והא דאמרינן במסכת נדרים (דף נד:) ס' סימן נו"ן סמ"ך עיי"ן דמשמע אמר נון סמא לעינא היינו ^{עו} בתחלת יה עינא כשמחחילין העינים לכאוב אבל בסוף אוכלא קשי להו דגים: שמע מינה מוסיף על דבריו הוי [שליח]. מדקחני כולן מעלו דמשמע דבעל הבית נמי מעל מכלל דסבירא ליה לחנא דמתני׳ דשליח לא עקר שליחותו דבעה"ב מו אלמא מוסיף על דבריו הוא דהוי דאי הוי עוקר שליחותו לא היה הבעה"ב מועל אלא ודאי מוסיף על שליחותו הוא ותפשוט מהכא הא דמיבעיא לן במסכת כתובות (דף נמ:) האי מאן דאמר לשלוחיה זיל זבין לי ליתכא דארעא וזבין ליה כורא שהוא פי שנים מי אמרינן מוסיף על דבריו של משלח הוי ולא עקר שליח שליחותיה 🛭 וקנה מו (שליח כוליה כורא) או עובר על דבריו הוי ולא קנה הלוקח כלום: אמר רב ששת. מהכא לא תיפשוט דהכא היינו טעמא דבעל הבית נמי מעל משום דאמר שליח מדעסו דהכי אמר שליחא לאורחים טלו לכם שתי חתיכות האחד³⁾ מדעתו של בעל הבית ואידך מדעתי ואידך לקחו מדעתן דהכא ודאי מוסיף הוי ואימעבידא שליחותיה ולכך מעל. וכי תימא ה' (אי הכי) הא פשיטא דבעל הבית מעל:

> במלח: יכן להכי אסור תיבת אינו נמחק: יגן עיניה שאינו אוכל תיבת שהוא נמחק: ידן בתחלת אוכלא כשמתחילים: עון אלא מוסיף תיבת אלמא נמחק: עון וקנה מיהא הלתך או עובר על דבריו הוא ולתך נמי לא קנה וקנה שליח מתיבת או עד סה"ד נרשם בח"ל: יון עליה כלומר דבר שהוא מן הסתם לא משמע שיהיה בתוך הכלל ולא מוצא מן הכלל שהשליח צריך לימלך ולישאל עליו אם אתה רוצה אם לאו תרי: ימן מביא ובמתני׳ דאמר תיבת והכא נמחק: יען אוסר כדמפרש בפרק כל הבשר דקסבר: כן צוה בעה"ב א״כ שינה: ל6) אדם ובא מעשה לפני ריב״א בקורקבן של תרנגולת נבילה שנתערב באחרות ואמר ריב״א זצ״ל דבטל דלא הוי דבר עשוי להתכבד לפני האורחים דאיתא הכא דהאוכלן לאו בר איניש ומהאי טעמא אמרינן דטבחית כבש של טריפה שנתערבה באחרות דבטילה ברוב דאין זה דבר העשוי להתכבד לפני האורחים כדאמרינן הכא דהאוכלן לאו בר איניש: כם כאן בסוף אוכלא. תיבת בכולה נמחק: לגן שהדגים באים בתחלת: לדן בסוף הסעודה. תיבת בכולה נמחק: לסן שליחותו ולמה מעל והתם: לון פירוש כשפירש להם :הראשון: כון אמר מדעתי קמ"ל אות ה' נמחק:

מאן תנא דכל מידי דמימליך עליה יו תרי מילי הויין. כגון כבד מאן סנא דכל מילסא דמימלך כים שליחא סרסי מילי נינסו. ה"ק מני מתני" דמשמע כל מלחא דלריך לשליחא לאימלוכי עליה ולשאול מבעל הבית אם יהחהו במהום אותו שלוהוח אם לאו כגון שאם לוהו בעה"ב ליהח לו בשר מן השוק ולא מלא אלא כבד שעכשיו לריך לחזור לו לשואלו אם יקחנו אם

לאו דאע"ג דכולו מין בשר הוא כיון דמימלך עליה תרי מילי נינהו דמתני׳ נמי הכי משמע דתרי מילי נינהו מדקתני השליח מעל דאי חדא מילתא נינהו שליח אמאי מעל הא קא עביד שליחותו של בעה"ב אלא מדקתני מעל אלמא תרי מילי נינהו ומני הו הא: אמר רב חסדא דלא כר"ע היא דתנן הנודר מן הירק מותר בדילועין ור"ע אוסר. דקסבר מין אחד הן ואמרינן במס׳ נדריסש אמרו לו לר"ע והלא אדם אומר לשלוחו הח לי ירק והוא בא ואומר לו לא מלאתי אלא דלועין אלמא כיון דמימלך מינא אחרינא הוא להכי מותר בדלועין ואמר להן והוא הדבר כלומר משם אני למד דאע"ג דמימליך חדא מילתא היא כלום הוא חוזר ואומר ירק לא מנאתי אלא קטנית אלא כיון דאמר לא מנאמי אלא דלועין ואינו אומר לא מצאתי אלא קטנית אלמא דדלועין בכלל ירק הן ואע"ג דמימלך עלייהו שליחא ס"ל לר"ע דחדא מילתא נינהו והיינו דלא כר"ע: אפי׳ סימא ר"ע היא. והיינו טעמא דכי נתן להן כבד מעל מפני שנתן להן מדעתו דמי לא בעי אימלוכי בבעה"ב אם יתן להם כבד או לא וכיון דלא אימליך מש"ה מעל השליח דכמי שנתן להן מדעתו דמי ולא משום דאמרינן דתרי מילי נינהו אלא חדא מילתא נינהו: שפיר קאמר נחמני. היינו אביי דתריץ הכי אפילו כר"ע וז נמיי) לא בעי לאימלוכי: מאן סנא

דפליג עליה דר"ע. דסבירא ליה דכל

מילי דמימלך עליה שליחא תרי מילי נינהו: רשב"ג היא דסנן הנודר

מן הבשר וכו' רשב"ג מחיר ברחש וברגלים ובקנה ובכבד. חלמח דקסבר

תרי מילי נינהו: קרביים לאו בשר ואוכליהון לאו בר נש. כלומר האוכלן

וקונה אותם בדמי שאר בשר שאם יכול לקנות ליטרא בשר בווז ומניח

הבשר ולוקח ליטרא קרביים בזוז לאו בר איניש אללי כל אדם: ולת"ק מ"ש

בשר עופות. דאסר טפי מבשר דגים משום דרגיל וכו׳ ומיו בשר הוא

ולהכי אוסר: אמר רב פפא. מש"ה זו 0 אסור בבשר עופות משום דביום

הקזה עסקינן דנדר דכי נדר בכל בשר שראוי לו לאכול בו ביום ח אבל שאינן

ראוין לו בו ביום הקזה ודאי לא נדר שו כגון דגים: אי הכי אמאי אסור

בעופות ליפרא נמי ניכול דאמר שמואל האי מאן דמסוכר. שהקיז דם

בכתפיה ואכיל ניפרא וכו' אלמא דלא אכיל ההוא יומא ולא נדר מיניה.

ובהני ספרים דכתיב בהו ליפרא נמי לא ניכול א מש״הם ליפרא נמי לא

רגיל איניש למיכל ביום הקזה ולא נדר מיניה: על בשר מליח. יאו במלח

שני ימים ולילה אחת דשוב אינו משיב את הנפש: אלא אמר רב פפא.

להכי יכו 0 (אינו) אסור (א) בבשר עופות דנדר מן הבשר ביומא דכייבין

ליה עיניה ים שהוא אינו אוכל דגים שקשים לעינים אבל כל מין בשר אפי׳

הגהות הב"ח (ה) רש"י ד"ה אלא וכו' אינו :מסור אלא נבשר עופות

רבינו גרשום מעלו שכל אחד הוסיף

מדעתו: מאז תנא דכל מילתא דמימליד עליה שליח . קאמר מני מתניתין דמשמע דכל מילתא דצריך לשליחא לאימלוכי עליה לשאול מבעה"ב אם לוקחו תמורת אותו שצוהו אם לאו כגוז שאם צוהו בעה"ב ליקח בשר מן השוק ולא מצא אלא ככד או ראש דהשחא צריד לחזור אצלו ולשואלו אם יקחנו אם לאו אע"ג דכולו מין בשר הוא כיון . דמימליך עליה תרי מילי נינהו דבמתניתין נמי הכי משמע דתרי מילי נינהו מדקתני השליח מעל דאי חדא מילתא נינהו שליח אמאי מעל הא קא עביד שליחותו של בעה"ב אלא מדקאמר מעל אלמא דתרי מילי נינהו ומני היא: אמר רב חסדא דלא כר׳ עקיבא דתנז הנודר מז . הירק מותר בדילועין ור״ע אוסר. דקסבר ממיז אחד הז אמרו לו לר"ע והלא אומר אדם לשלוחו קח לי ירק והוא רא ואומר לא מצאחי אלא דילועין אלמא כיון . דמימליך מידי אחרינא הוא

דחדא מילתא היא שכלום הוא אומר תמורת ירק לא מצאתי אלא קטנית אלא כיון שאומר לא מצאתי אלא דלועין מלמד שהדלועין בכלל ירק הן ואע"ג דמימליך עלייהו שליח חדא מלתא נינהו: אפילו תימא מתניתין ר"ע. והיינו טעמא דמעל כי נתן להן כבד מפני שנתן להן מדעתו דמי לא בעי אימלוכי מבעה״ב אתן להן כבד או לא וכיון דלא אימליך משום הכי מעל השליח ולאו משום הכי מעל כדקאמרת דתרי נינהו אלא לעולם חדא מילתא היא אלא מש״ה מעל דאיבעי ליה לאימלוכי כדאמרן: מאן תנא דפליג עליה דר״ע. דסבירא ליה דכל מידי דמימליך עליה שליחא תרי מילי נינהו רשב״ג הוא: דתנן הנודר מן הבשר רשב״ג מתיר בראש וברגלים ובכבד ובקנה. אלמא דקסבר תרי מילי נינהו: קרביין לאו בשר ואוכליהון לאו בר אנש. כלומר כל האוכלן במקום בשר שאם יכול לקנות מן שאר בשר בזוז במשקל וקונה מקרביים ומניח הבשר (וקונה הקרביים) לאו אנש הוא ובטל דעתו אצל כל אדם. ולת״ק מ״ש בבשר עופות דאסר טפי מבשר דגים: א״ר פפא. היינו טעמא משום דביום הקזה עסקינן דנדר וכי נדר בכל בשר דחזי ליה למיכל ההוא יומא נדר אבל דגים כיון דלא חזו למיכל ביום הקזה ודאי לא נדר מיניה להכי מותר בדגים: אי הכי. אמאי אסור בעופות א״כ ציפרא נמי ניכול דאמר שמואל דמסובר ואכיל ציפרא אלמא דלא אכיל ציפרא נמי בההוא יומא ולא נדר

מיניה: בשר מלית. שנשתהא במלח ב׳ ימים ולילה אחד אין משיב נפש: אלא אמר רב פפא. הנודר מן הבשר ביומא דכייבין ליה עייניה דלא אכיל דגים אבל כל מין בשר אכיל הלכך נאסר בכל בשר ומותר בדגים וסימנך דרגין קשין לכאב העין נו"ץ סמ"ץ עי"ן כלומר דג מסמא העין: שמעת מינה מוסיף על שליחותו הוי. האי דפליגי במסכת כתובות בפרק אלמנה נוונת אי מוסיף על דבריו הוי אי מעביר על דבריו הפשוט מהכא דמוסיף על דבריו הוי מדקתני דכולם מעלו דמשמע דבעל הבית נמי מעל דקסבר תנא דירן דשליח לאו עקר שליחותייהו דבעל הבית אלא מוסיף על דבריו הוי: אמר רב ששת. מהא לא תפשוט והכא היינו טעמא דבעל הבית מעל משום דאמר שליח מדעתו דהכי אמר להו שליח לאורחים הני שתי חתיכות דאמינא לכו ליטול חדא מנייהו מדעתו של בעה"ב הוא ואידך הלכה א: ז ג מיי' שם הלכה ה:

ח ד מיי׳ שם הלכה ו:

ה ומיי שם הלי א טוש"ע

י"ד סימן רלב סעיף ידן:

בו ו מיי׳ פי״א מהלכות

טומאת אוכלין הלכה ח

וכחכמים: ז מיי' פ"ו מהלכות

עירוביו הלכה כב טוש"ע

ה"ח סימן תנו סעיף ח:

יא חט מיי׳ פ״ו מהל׳

מעילה הלכה ה:

יב י מיי׳ שם הלכה ג:

יג כ מיי׳ שם הלכה ד:

לעזי רש"י

טסק"א [טשק"א]. תיק.

מוסף רש"י

הבא לי מן החלון. מעות

והיו שם מעות של הקדש ושגג

בעל הבית כסבור שהו חוליו

(קדושין נ.)**. והביא לו.**

מאותו חלון (שם). לא היה

בלבי. מכים זה אלא מכים זה

(שם). בעה"ב מעל. שהרי

משה שלים שליחום וחנו וכוויכ

ב) השלים שעשה שליחותו

הבעה"ב מעל (קדושין שם). חנווני מעל לכשיוציא.

דשגגה גביה איתיה, אבל הני

מזידי נינהו ולא מחייבי מעילה

(שם נה.). נתנו ע"ג הקוף

כר׳. קוף ופיל פעמים שהם

מלומדים (ערובין לא:). נזכר

בעה"ב. שהו של החדש עד

שלא יגיע שליח אצל חנוני, ולא

נזכר שליח. והוליאן, השליח מעל. השליח חייב

(חגיגה י:) ובעל הבית פטור,

דכיון שנוכר לא שגגה היא

גביה, ושליח חייב שהוליח

מעות הקדש לחולין, ואילו לא

נזכר בעה"ב הוה רמיא מעילה

עליה, דאיתרבי שליח למעול

שולחו על ידו. אבל השתא

דאיפטר בעה"ב רמיא מעילה

אשלית ככל התורה כולה דאין

שליח לדבר עבירה והעושה

הוא מתחייב (קדושין נ.). נתן

לו דינר זהב. דינר של זהב

שוה כ"ה דינרין כסף

כדאמרינן בהוהב (ב"מ מד:)

והם ששה סלעים (כתובות

(117

א) קדושין נ., ב) ובמשנה שבמשניות איתא גלוסקמא וכן גירסת הערוד פי' ויישם בארון תרגום ירושלמי ושוון יתיה בגלוסקמא וכן בפי׳ מברטנורא וכו בפי׳ הרמב״ם גלוסקמא שק קטן או הדומה], ג' [עי' תוס' גיטין סה: ד"ה הא ותוס' ב"מ מב: ד"ה מי ה) ונדרים כח. קדושין מט:ן, טהרות פ"ט מ"ח, ז) עירובין לא: ע"ש, ה) ס"א ל"ג וכו משמע בתוספות ד"ה נתנו, ט) חגיגה י: קדושין נ., י) ל"ק מ"ו, כ) [כתובות לט.], טלו אחד מדעתו של בעה"ב () דבעה"ב נוכר שהיא של הקדש כו' נ"ק, ם) רש"ק מ"ז, ע) [ויקרא ה], פו דעה נ״ק, קא עביד כו' נ"ק, ק) הבא לי מן החלון או מן הדלוסקמא והביא לו ולא פי׳ כו׳ ל״ק, ר) והרי ל"ק, ש) פתילות כו" אבל שינה שהביא כו' הד"א ל"ק, ס) דיבור זה שייך לעיל ל"ה. ל) לל הוי משהה חשיב משקה כר׳ נ״ק, ב) ושמח ה״ו בכי יותן ושמא כו׳ ל"ק, ג) הנחת העירוב ויניחנו שם

→ הגהות הב"ח

(א) גם' על גדי הפיל והוליכו ה"ז עירוב אלמא :איתעבידא שליחותיה (ב) רש"י ד"ה החנווני וכו" קודם שהגיעה ליד החנווני . הבעה"ב לא מעל דכיוו . דנזכר כל"ל ותיבות החנווני מעל ולא בעה"ב ולא שליח נמחק: (ג) ד"ה אלא וכו" שיונים להחנווני: (ד) ד"ה אבל לא וכני האי חרש שונוה וקטן נמי אע"ג:

→®(< רבינו גרשום

מדעתי וכי תימא אי הכי הוא פשיטא. שליחותיה דבעל הבית ולא למעול בעה"ב קמ"ל. כיון דאמר להו חדא מנייהו מדעתו דבעה"ב היינו שליחותיה ומעל: דלוסקמא דולבקי. אע״פ שאמר בעה״ב לא היה רלרי מאוחו מהוח . שהבאת לי אלא מזה האחר: בעה"ב מעל. שהרי עשה שליחותו ומדקתני בעה"ב . מעל ש״מ דדברים שבלב מה שהוא אמר לא היה לבי על זה אינן דברים: לא עשו שליחותן. ששנינו בעה"ב לא מעל והן לא מעלו דלאו . בני דעה נינהו אלא החנווני מעל לכשיוציא לכשיתננה לשוח אדח השחא משוי לה מקודש לחול בשגגה: שלח ביד פקח פרוטה. של הקדש ונזכר בעה"ב שהוא של הקדש קודם שהגיע לידו של חנווני החנווני מעל ולא בעה"ב ולא השליח שעשה שליחותו מ"ט משום דכיון . דנזכר בעה"ב קודם שנעשה שליחותו איפטר ליה בעה"ב אלא כשגגה דכתיב נפש כי

שליחותו דדברים שבלב שהוא אומר לא היה בלבי על זה אינן דברים: לא ין עשה שליחותו. ממה שלוהו בעה"ב בעל הבית לא מעל דלא איתעבידא שליחותיה והם לא מעלו דלאו בני דעה נינהו אלא החנווני מעל לכשיוליא כשיתן אותה פרוטה לשום אדם דהשתא הוא משנה לה מקדש לחול כשמוליאה: שלח. פרוטה של הקדש ביד פקח ונזכר בעה"ב שהיא של הקדש קודם שהגיעה ליד חנווני: החנווני מעל. י) ולא בעה"ב ולא שליח 🗣 (דבעל הבית לא מעל דכיון דבעה"ב מכר שהיא של הקדש יאז קודם שהגיעה ליד החנווני (ב) החנווני מעל ולא בעל הבית ולא שליח) דבעה"ב לא מעל דכיון דנזכר בעה"ב קודם שנעשה שליחותו איפטר ליה ממעילה דה"ל מזיד ומעילה אינה נוהגת אלא בשגגה דכתיב ש וחטאה בשגגה מקדשי ה' ושליח נמי לא מעל שהרי עשה שליחותו אבל חנווני מעל לכשיוליא דהואיל ואינו יודע דשל הקדש היא הויא שגגה גביה: אלא כילד יעשה. בעה"ב כשנזכר לו ים שיוליה (ג) החנווני מידי מעילה נוטל פרוטה של חולין ואומר כו׳ קודם שיוליאנה החנווני: גבו׳ הא לאו בני שליחום נינהו. הני חש"ו ואמאי מעל בעל הבית יגו משיעשו שליחותו: עשאום. לחש"ו כמעטן של זיתים דתנן הזיתים מאימתי מקבלין טומאה משיזיעו זיעת המעטן שמחמת שמונחים במעטן בדוחק מתחממין ומזיעות טיפות שמן ובאותה זיעה ניחא ליה לבעה"ב משום דכבר מתחילין לכונסן כדי לסוחטן בבד וכיון דניחא ליה בההיא זיעה הרי הן מוכשרין: אבל לא זיעת הקופה. אותה זיעה שמזיעין בקופה כשמלקטין אותן דההיא זיעה לא חשיבא ליה ולא ניחא ליה ולא מכשרא לקבל טומאה ומ"מ יהו האי זיעת המעטן דניחא ליה בגווה אמרינן דהעביד שליחותיה דבעה"ב אע"ג דמעטו לאו בר מח זיעהם הוא חשיבא הא זיעה ומכשרא לטומאה. (ד) הא נמי חרש שוטה וקטן אע"ג דלאו בני דעה נינהו כי איתעבידא שליחותיה על ידיהן הואיל וניחא ליה בגוויה מעל: ורבי יוחנן

אמר. מהכא דתנן נתנו לעירוב ע"ג הקוף והוליכו וקתני ה"ז עירוב אלמא אע"ג דלא הוי בן דעת הואיל ואיתעבידא שליחותיה הוי עירוב הכי נמי גבי חש"ו: ואע"ג דלא אידכר שלית. לא מעל שליח אלא חנווני: ורמינהו נוכר בעה"ב ולא נוכר שליח השליח מעל. דכיון שמכר בעה"ב דה"ל מזיד פטור ממעילה אבל השליח דשוגג הוא מעל והיינו דאמר במס' חגיגה [י:] האי דמעל השליח היינו כהררין התלויין בשערה דשליח ענייא מאי עביד 6 הא לא עביד אלא שליחותיה דבעה"ב: א"ר ששת מתני'. היינו טעמא דחנווני לחודיה מעל שנוכרו שניהן בעה"ב ושליח והחנווני לא נוכר דשניהם הבעה"ב והשליח הוו להו מזידין ולכך לא מעלו אלא חנווני לחודיה דהוה שוגג: בותבי' נסן לו פרוטה ואמר

תמעול מעל וחטאה כשגגה מקדשי ה' אבל חנווני מעל לכשיוציא הואיל והוא אינו יודע דשל הקדש הוא והויא גביה שגגה: אלא כיצד יעשה בעה"ב. כשנזכר לו שיציל את החנווני נמי ממעילה נוטל פרוטה או כלים של חוליז ואומר כו': והא לאו בני שליחות אינוז. חש"ו אמאי בעה״ב מעל: עשאוהו כמעטן של זיתים. מאימתי מוכשרין הזיתים לקבל טומאה משיזיעו זיעת המעטן. מחמת המעטן שמונחין . בו בדוחק מתחממין הזיתים ומזיעין טיפות ובאותה זיעה ניחא ליה לבעה״ב מפני שכבר מתחילין להתקין כדי לעוצרן בבד . לא חשיבא ולא ניחא ליה בגווה ולא מכשרי לטומאה מ״מ מיהת זיעת המעטן דניחא ליה בגווה אמרינן דמעטן קא עביד רעותיה ושליחותיה דבעה״ב דמפיק מנייהו הני זיעות ולהכי חשיבי ומכשירי לטומאה אע״ג דמעטן לאו בר דעת הוא הם הכי נמי הני חש״ו אע״ג דלאו בני דעה נינהו כי אתעבידא שליחותיה על ידיהו מעל: ור׳ יוחנן אמר. מהא דתנן נתנו ע״ג הקוף וקתני הרי זה עירוב אלמא דאיתעבידא שליחותיה אע״ג דלאו בר דיעה הוי הכי נמי גבי חרש כו': ואע״ג דלא אידכר שליח. לא מעל שליח אלא חנווני: ורמינהו נזכר בעה"ב ולא נזכר השליח שליח מעל. שכיון שנזכר בעה"ב לאו בר מעילה הוא והוי כמאן דלא ניחא ליה בההוא שליחות ושליח דמי כמאן דלא עבד שליחותיה דבעה״ב דלא ניחא ליה לבעל הבית הלכך מעל שליח דהא לא נזכר איהו ואמאי קתני נזכר בעה״ב ולא נזכר השליח חנווני מעל ולא שליח: אמר רב ששת מתני׳. היינו טעמא דחנוני לחוד מעל כשנזכרו שניהז בעה"ב ושליח וחנווני לא נזכר והא דאמר הכא נזכר בעה"ב ולא נזכר השליח השליח מעל שלא מז הדיז הוא דשליח ---. אמאי מעל מאי הוה ליה למיעבד והיינו דקתני במס׳ חגיגה שליח עניא מאי עבד והיינו כהררים התלוים בשערה: נתן לו פרוטה וא״ל הבא לי בחציה נרות ובחציה פתילות והלך והביא בכולה נרות או בכולה פתילות שניהם לא מעלו. בעה״ב לא מעל שלא נעשה שליחותו והשליח לא מעל שבדבר ששינה שליחותו לא היה בו אלא חצי פרוטה ואיז מעילה בפחות מפרוטה: או שאמר לו

. הבא לי כו׳. הכי נמי דשניהם לא מעלו אבל אם א״ל הבא לי בחציה נרות ממקום פלוני כו׳: השליח מעל. שלא עשה שליחותו

ימעל בפרוטה שלימה: שהוא אמר אתרוג גדול הייתי מבקש. בב׳ פרוטות והבאת לי קטן רע דבר שלא הייתי מבקש כו׳:

מהו דחימא וכו' ולא למעול בעה"ב קמ"ל. כיון דאמר ל טלו ודעתו של בעה"ב היינו שליחותיה ומעל: בותנד' דלוסקמא. טליקא דסבי מי שקורין טסק"ח בלע"ו: חע"פ שחמר בעה"ב לה היה בלבי. שתביח לי אותו ממקום שהבאת לי אלא מזה האחר בעל הבית מעל שהרי נעשית

מהו דתימא עקר שליח שליחותיה דבעה"ב ולא למעול קמ"ל: מתני׳ יאמר לו אהבא לי מן החלון או מן יהדלוסקמא והביא לו אע"פ שאמר בעה"ב לא היה בלבי אלא מזה והביא מזה בעה"ב מעל אבל אם אמר לו הבא יו לי מן החלון והביא לו מן הדלוסקמא או מן הדלוםקמא והביא לו מן החלון יהשליח מעל בשלח ביד חרש שומה וקמן אם עשו יו שליחותו בעה"ב מעל לא עשו ג שליחותו חנווני מעל סגשלח ביד פקח ונזכר עד שלא הגיע אצל חנווני חנווני מעל לכשיוציא כיצד ייעשה נומל פרומה או כלי ואומר פרומה של הקדש בכל מקום שהוא מחולל על זה שההקדש נפרה בכסף ובשוה כסף: גמ' יי מאי קמ"ל ייהדברים שבלב אינם דברים: שילח ביד חרש שומה וקטן אם עשו 🤊 [וכו']: והא לאו בני שליחותא נינהו א"ר אלעזר עשאום כמעמן של זיתים ידתנן יהזיתים מאימתי מקבלין מומאה משיזיעו זיעת המעמן ולא זיעת הקופה רבי יוחנן אמר כאותה ששנינו "ינתנו ע"ג הקוף והוליכו או ע"ג הפיל והוליכו (۵) ח (ואמר לאחר לקבלו ממנו) הרי זה עירוב אלמא קא עבדא שליחותיה ה"ג איתעביד שליחותיה: שלח ביד פקח [וכו']: ואע"ג דלא אידכר שליח ורמינהי ^{מח}נוכר בעה"ב ולא נזכר שליח השליח מעל י (נזכרו שניהם חנוני מעל) א"ר ששת מתני' (נמי) יכשנזכרו שניהם,: מתני' 'נתן לו פרומה יו אמר לו הבא לי בחציה נרות ובחציה פתילות והלך והביא לו בכולה 🌣 פתילות או בכולה נרות או שאמר לו הבא לי בכולה נרות או בכולה פתילות והלך והביא בחציה נרות ובחציה פתילות שניהם לא מעלו אבל אם אמר לו הבא לי בחציה נרות ממקום פלוני ובחציה פתילות ממקום פלוני והלך והביא לו גרות ממקום פתילות ופתילות ממקום נרות השליח מעל ינתן לו שתי פרוטות ואמר לו לך והבא לי אתרוג והלך והביא לו באחת ש אתרוג ובאחת רימון שניהם מעלו רבי יהודה אומר בעה"ב לא מעל שהוא אומר לו אתרוג גדול הייתי מבקש והבאת לי קמן ורע ^סנתן לו דינר זהב ואמר לו לך והבא לי חלוק

לברים: הבא לי מן החלון והביא מן הדלוםקמא בו' שליח מעל. פי' לכשיוליה בעה"ב כן שהוא מסתמא גובר כי שהרי עדיין לא ילאו מרשות הקדש עד כאו שהוליאם: שלח ביד חש"ו עשו שליחותו בעה"ב מעל. יכן ובגמ' פריך הא לאו בני שליחות נינהו: לא עשה שליחותו החנווני מעל. לפי שהחש"ו אינן בני מעילה הלכך הקדש לא יצא לחולין עד שבאו ליד החנווני ויוליאם החנווני כגן ומעל החנווני נמי דקאמר לכשיוליא קאמר: ביצד יעשה. פי׳ כילד יעשה בעה"ב שלא ימעול החנווני: הבא די בחציה נרות. נר הוא כור של ברזל או של חרם שמשימין בו שמן ופתילות כדו והלך והביא לו בחליה נרות ובחליה פתילות בי ושינה שהביא לו נרות ממקום פתילות ופתילות ממקום נרות השליח מעל. שהרי שינה יהן מדעת בעה"ב שהלך לקנות נרות ממקום אחר שלא נלטווה: והלך והביא לו בפרומה אתרוג ובפרומה רימון שניהם מעלו יו ר' יהודה אומר בעה"ב לא מעל בו'. בגמ' מפרש פלוגתייהו גבי חלוק וכה"ג פליגי באתרוג: נתן לו דינר זהב. פי׳ שהוא כ״ל של

אם על האחר מ"מ בעה"ב מעל שהרי

נעשה שליחותו דדברים שבלב אינן

אמר לו קוהבא לי מן החלון יו והביא לו (מן הדלוסקמא) מן הדלוסקמא

ולשם היו הרבה חלונות או הרבה יח דלוסקמות אע"פ שאמר בעה"ב לא

היה בלבי על זה אלא על זה פירוש לא היה דעתי על אותו חלון יש כי

והביא לו (מן החלון) ולא פירש לו אי זה חלון ואיזו דלוסקמא

כסף כון: ס אמר ר' אלעזר עשאום במעמן. פי׳ דכיון דניחא ליה לבעה"ב במחי דעביד חש"ו הוו ליה כשליח דתנן הזיתים מאימתי מהבלין טומאה משיזיעו זיעת המעטן מעטן הוא נתו שמשימין בו זיתים וזיעה קרי למוהל היולא מהן וקאמר בגמ' דמה שיזיעו במעטן חשיב משקה דהא ניחא ליה ולא לשו זיעות בקופה פי׳ דההוא לא חשיב משקה דלא ניחא ליה ט כיון דהולך לאיבוד ויש לתמוה דאטו לא שמעינן מכמה דוכתין ההיא דרשא לאז יותן לומיא דכי יתן (ב"מ דף כב:) דכיון דניחא ליה אע"ג דאיהו לכו גופיה א'לא חשיב משקה ולמה ליה לאתויי הך משנה ה"ל לאתויי נמי לגז בעודהו הטל עליו בי ושמא התם איכא מעשה מיהא בידי שמים להכי אייתי ההיא דזיעת הזיתים דממילא

ודמיא לשלח ביד חרש דכממילא דמי

כיון שאינן בני שליחות: נתנו על גבי הקוף והוליבו [או] ע"ג הפיל [והוליבו] ה"ו עירוב. הקשה ר' אפרים דבפ' בכל מערבין (עירובין לא:) אמרינן אין זה עירוב לה ותירך דהתם מיירי שהקוף עלמו מניחו לשם עירוב אבל הכא מיירי שאמר לאדם ליטלו מעל גבי הקוף ומעל גבי להן הגמל לכשיגיעו למקום א ויניחנו לשם עירוב וקשה דאם כן לא מייתי הכא מידי כיון לוו דבר דעת הניחו לכך נראה דהכא מיירי לו בעמד ורואהו שהפיל הניח הפת במקום הנחת עירוב ואמר לתו חיקני לי פת אלמא דמתעבד שליחותיה אע"ג דשליח הפיל לאו בר דעת הכי נמי

חרש

נו הבא ני בחליה. כלי חרם שמדליקין בו את הנרות ובחליה פחילות: והלך והביא בכולה נרום או בכולה פחילות. שניהם לא מעלו בעה"ב לא מעל שלא נעשה שליחותו והשליח נמי לא מעל שבדבר ששינה בו שליחותו לא היה בו אלא חלי פרוטה ואין מעילה בחלי פרוטה: או שאמר לו הבא לי כו'. ה"יג שניהם לא מעלו משום טעמא דרישא: אבל אם אמר לו הבא לי בחליה נרום ממקום פלוני וכו'. השליח מעל ששינה שו שליחות בפרוטה שלמה ומעל: והלך

שימה מקובצת

מן הבא. עי׳ תוס׳ ב״מ (לף מל ע"ב) ד"ה מי: כן עשו שליחותן אות ו׳ נמחק: גן שליחותן חנווני מעל לכשיוציא אות ר׳ נמחק: דן אמר לו הבא כר׳ מאי קמ"ל דדברים שבלב: פן עשו כו׳ והא: ו] מתיבת י. ואמר עד תיבת הרי נמחק: זו פרוטה ואמר לו: ת בכולה נרות או בכולה פתילות או: ען באחת. עיין בתוס׳ סוכה (לף לט ע"ב): ין לא עשו שליחותן: יהן מתיכת קודם עד תיכת קודם שנעשה כו' נמחק: שיוציא נמחק: יגו בעה"ב כשיעשו שליחותן הס"ד:

יו תיבת האי נמחק: עון בר דעת הוא תיבת זיעה נמחק: עון ששינה שליחותו בפרוטה: יון החלון או מן הדלוסקמא ולא פירש כרי והשאר נמחק: יהו הרבה דלוסקמאות אע"פ: יטו חלוו שהבאת ממנו כי: כו בעה"ב. ס"א ומיירי שהבעה"ב גזבר שהרי עדייו כו': ים. נ6) עד שיוציאם אע"ג דלענין פקדון לא מיקרי פשיעה בכה"ג כדאמרינן פרק המפקיד (דף מג ע"ג) מהאי רמי ומהאי לא תרמי מ"מ עשה שליחותו מיהא לא מיקרי: כס מעל. ס"א ואע"ג דלאו בני שליחות נינהו מ"מ איתעבד שליחותו כדמפרש בגמרא: כס החנווני ובעה"ב לא מעל דלא עשו שליחותו ומעל: לדן ופתילות והביא בכולן פתילות כולן לא מעלו בעה"ב לא מעל דלא עשה שליחותו מפרוטה ושליח לא מעל דלא שינה משליחותו מפרוטה ולא ימעול שליח עד שישנה שליחות מפרוטה וצ״ל דכל הני דמתני׳ מייר בגזבר המסורות לו פרוטות של הקדש דאל"כ מיד שנטל הפרוטות ונתנן לשליח בעה"ב מעל הס"ד ומה"ד ה"ג אבל אמר הבא לי בחצי פרוטה נרות ממקום פלוני ובחצי פרוטה פתילות ממקום פלוני ושינה: לה) שינה הפרוטה מדעת: לון מעלו בפרוטה אחד עשה שליחותו ובפרוטה אחד שינה ר"י: מן כסף הס"ד ומה"ד ואמר לו הבא לי חלוק פי' בכל דינר זהב והלך והביא בג' חלוק ובג' טלית פי׳ בשלש סלעים שהם י״ב דינר כסף וקשה דהכא משמע דהדינר של זהב שוה כ״ד דינר של כסף בלבד ובפ׳ הזהב משמע ששוה כ״ה דינר. ופי׳ ר״ת דאותו דינר הוא לקולבן ולהכרע וא״ת ומ״מ קשה דהכא משמע שהדינר של זהב הוא שוה כ״ד דינר של כסף לכל הפחות וכמו הזקוק של זהב הוא שוה כ"ד זקוקים של כסף וקשה היאך הוזלו כ"כ דעתה אין הזקוק של זהב שוה יותר מעשרים זקוקים וי"ל דהדינר של זהב היה עב כפלים משל כסף לפי המשקל וא"כ לפי החשבון דעתה נמ' הוא שוה עשרים אם היה אז שוים כ"ד אין זה שינוי רב יותר מדאי וכן משמע בכל מקום דאמר כעובי דינר זהב ואמאי נקט דינר זהב לימא כעובי דינר סתמא אלא ש״מ דהדינר של זהב היה עב יותר משל כסף ולכך נקט של זהב הס״ר: כהן הוא כלי שמשימין: כטן ולא זיעת הקופה פי׳: 10 ליה ביה כיוו: 100 דרשא דיותו דומיא: 120 דאיהו לא יהיב חשיב תיבת גופיה נמחק: 100 נמי עודהו הטל עליו הרי זה בכי יותו יי"ל דהתם איכא: לח עירוב ומוכח התם דע"כ גרסינן אין זה עירוב ותירץ: לסן גבי הפיל לכשיגיעו. תיבת הגמל נמחק: לון כיון שבר דעת אות ד' ל"ש: לו) מיירי בעומד ורואהו: לה) ואמר הרואה תיקני:

שניהם מעלו יָּרִי יָהורה אַומר בעה"ב לא מעל

שהוא אומר לו חלוק גדול הייתי מבקש והבאת

לי קמן ורע: גמ' ⁵ שמעת מינה מאן דאמר לשלוחו זיל זבן לי כורא דארעא ואזל וזבן לשלוחו זיל זבן לי לוקח "אמרי מהכא היכי דמי ליה ליתכא קני לוקח "אמרי מהכא היכי דמי

כגון דאייתי ליה שוה ו' בשלש (4) אימא סיפא

באן האור לו שהדו בשלש "" אינא טיפא ר' יהודה אומר בעה"ב לא מעל שהוא יכול לומר לו חלוק גדול הייתי מבקש והבאת לי חלוק קמן ורע יש דא"ל אי יהבת דינר כוליה איתית לי שוה ב' דינרין ה"ג מסתברא דקתני

ם (סיפא) מודה ר' יהודה בקטנית ששניהם

מעלו שהקמנית יו בפרומה וקמנית בדינר

יוה"ד אי באתרא דובני בשומא גבי קמנית

נמי סדיהב סלע מוזלי ליה מפי אמר רב פפא

בדוכתא דמזבני בכני 🤊 כני כנא כנא בפרומה

דהתם פסִיק מילתייהו: מתנָי׳ וֹבהמפקיד

מעות אצל שולחני אם צרורין לא ישתמש בהן לפיכך אם הוציא מעל אם מותרין ישתמש בהן לפיכך אם הוציא לא מעל יאצל בעה"ב

בין כך ובין כך לא ישתמש בהן לפיכך אם הוציא ([©] מעל [®] החנווני כבעה"ב דברי ר"מ ר"

יהודה אומר יכשולחני נפלה פרומה של הקדש

בתוך כיסו או שאמר פרומה בכים זה הקדש

כיון שהוציא את הראשונה מעל דברי ר"ע

וחכמים אומרים העד שיוציא את כל הכים

ומודה ר"ע לחכמים יבאומר פרומה מן כים

זה הקדש שהוא מוציא והולך עד שיוציא את כל הכים: גמ' כי אתא רב דימי אמר רמי ליה ר"ל לר' יוחגן מ"ש רישא ומ"ש סיפא

אמר ליה סיפא באומר לא יפטור כים זה מן

ההקדש כי אתא רבין אמר כיסין אשוורים

רמא ליה דתנן יויהאומר אחד משווריי הקדש

היו לו שנִים הגדול שבהן הקדש א"ל סיפא

באומר לא יפטור כים זה מן ההקדש

ע"ש, ג) ל"ל הב"ע כגון כו' וכ"ה בכתובות ל"ק,

ד) ותוספתה פ"ב ה"דן, ה) היכא דיהיב ליה סלע כו'

ל"ק, ו) ב"מ מג. וע"ש ועי׳

תום׳ דהכא ד״ה המפקידן,

t) קדושין נג: [ב"מ מג.], ת) מנחות קח:, ט) [שייך

לע"ח], י) בפרוטה הס"ד

אתרוג כו' נ"ק, כ) וזבן נ"ק, ל) רש"ק מ"ז וגי' נ"ק ה"נ

מסתבר' דמשום דא"ל כו'.

מ) דינר הס"ד ואח"כ ד"ה

מוזלי טפי שהיה מביא. ל"ק, מוזלי טפי שהיה מביא. ל"ק, ט [ער' ב"ב עב.], ס) גי' ל"ק

כיון דמעילה בהנאה ושינוי

רשות הוא דהוי והכא הוי שינוי

ע) שש סלעים בשלש כו' ל"ק,

אמ"כ ד"ה שהוא אומר

שלוחין ושותפין הלכה ד טוש"ע ח"מ סי' קפב

סעיף ט ולא קנה: מו ב מיי' פ"ז מהל פ"ז מהלכות מנוילה הלכה יי מו ג מיי׳ שם הלכה ט:

ד (מיי' שם הל' ין: יז ה ו מיי' שם הלכה ו: יח ז מיי׳ פט"ז מהלכות מעה"ק הלכה ח:

מוסף רש"י

ראייתי ליה שוה ו' בשלש. דסוס ליס עשס ליה (כתובות צט. ועי״ש ברש״י גובר שלוחו (ב"מ שם). מותרין. ליה שלוחו (שם). לא מעל. שהפהידו (שם). החנווני כבעה"ב. שאינו לריך תמיד במיעוט מעות שבידו (שם).

>>⊕(<

שימה מקובצת ורע מאי רע בדמים דא"ל: מ תיבת סיפא נמחק: גן שהקטנית. ס״א בסלע היא קטנית בפרוטה לא שני גבי קטנית נמי רב פפא באתרא דמזבני בכני דהתם פסיק מילתייהו: פו בכני כנא תיבת כני נמחק: ון וזבן לו אות ד' נמחק: ם ב' דינרין בדינר הלכך לא עבדית שליחותי ולא יהבת דינר כוליה כדבעיא מעל הס"ד ומה"ד ה"נ מסתברא דמתניתין כגון י דאייתי ליה שוה דינר בג' וטעמא דר"י דפטור בעה"ב כדאמרינז מתיבת י דינר עד תיבת דקתני נמחק: תן מעלו שהקטנית בפרוטה יון מעלו שהקטנית בפרוטה היא קטנית בסלע כלומר שאין יכול לומר לו כי . הבאת לי קטן ורע שכך הוא טוב אותו הקטנית שקונה בפרוטה כאותו שקונה בסלע י הלכך שניהם מעלו ש״מ . הס״ר: ען חרש שוטה וקטן דמעילה: ין כיון דשליחות דמעילה: יון והכא נמי הוי: יכן שליחות חש״ו כן וכמו כן ע"י דבר דעת: יגן עבירה הס"ד ומה"ד: מאן דאמר לשלוחיה זיל זבין לי כורא וובין ליה ליתכא קנה לוקח מדאמר במתני׳ בעה״ב מעל ובפרק אלמנה ניזונית בעיא לן אי אמר ליה זיל זבין

חרש מו דמעילה איתעביד שליחותיה וא״ת אדרבה נילף שליחות דמעילה משליחות דתרומה וגבי תרומה בעינן שליח בר דעת דאדרבה הוי עדיפא למילף מתרומה דהא כל עיקר שליחות דמעילה מתרומה הוא דיליף וי"ל ם) כיון (ה) ין דשליח דמעילה בהולאה ושינוי רשות הוא דהוי והכא יאן הוי

שינוי רשות על ידי שליחות יכו בר דעת לכך מסתבר ליה לדמוייה להנך דמייתי דאין קפידא בבר דעת וגבי מידי דהנאה לא מהני שליחות במקום שהמעילה באה על ידי הנאה כדאמר בפ׳ ב' דקדושין (דף מג.) שלא מלינו בכל התורה כולה זה נהנה וזה מתחייב ומ"מ אינטריך למילף שליחות מתרומה דלא מימא דאין שליחות לדבר עבירה יגו: כגון דאייתי ליה שוה שש. פירוש לו שליח ג' סלעים אימא סיפא ור' יהודה

ש סלעים ידו בשלש ונמצא שהרויח אומר כו׳ ואתה הבאת לי חלוק קטן ורע השתא פריך מאי רע שהרי לפי מה שתירך דאייתי שוה שש בג' גדול הוא ומשני דאמר ליה אי יהבת ליה פידינר כו׳ פירוש כל דינר זהב אייתית לי שוה שני שני דינרין פירוש כ״ש שהייתי מרויח טוז יותר שהיו נותנין לך לפי חשבון שהבאת שוה י"ב בששה ונמלא שהייתי משתכר כפלים ממה שאני משתכר עתה ל) מון: ואמאייו לימא אי לא שני ליה גבי קמנית יקן דיהיב ליה מפי. ישו גרסי׳ בכתובות פ׳ אלמנה ניזונית (דף נט:) אי באתרא דמובני בשומא פירוש הרבה ביחד מי לא שויא טפי והיא היא וה"ק קס"ד השתא דמיירי באתרא דמזבני בשומא פירוש הרבה ביחד ולהכי פריך אמאי מודה ר' יהודה דהתם נמי דרך הוא של מוכרים לפי מה שהלוקח קונה הרבה מוזיל מוכר גביה ומשני א"ר פפא באתרא דמובני כני כני פירוש מדה מדה כלומר לא בשומא כמו שהיית סבור אלא מעט מעט דפסיהא מילתא לא מוזיל מוכר גביה דלוקח: המפקיד מעות אצל השולחני צרורין לא ישתמש בהם כו'. ל"ע

בב"מ פ' המפקיד (דף מג.) דמייתי לה לההיא דהכא ולא מייתי לה כלישנא דתנינן לה הכאש: פרוטה של הקדש שנפלה לתוך הכים או שאמר פרומה

בכים זה הקדש כיון שהוציא את הראשונה מעל דברי ר' עקיבא. 9 ואע"ג דספיקא הוא אם נהנה גשל הקדש ר"ע לטעמיה דמחייב על ספק מעילות אשם תלוי בכריתות (דף כב.) כז ר' תימה וליבטל האי פרוטה של הקדש ששנפלה וכ״ת דבר שיש לו מתירין הוא ע״י פדיון ואפילו באלף לא בטיל הא ליכא למימר דדבר שיש לו מתירין דרבנן הוא שו ול"ל דליכא אלא חד בכים דליכא ביטול אי נמי מטבע חשיב ולא בטיל: יא וכזודה ר"ע באומר פרומה מן כים זה הקדש שהוא מוציא והולך עד שיוציא כל הכים. פירוש ל) באחרונה תהיה של הקדש ובגמרא פריך מ"ש רישא ומ"ש סיפא: אמר ליה סיפא באומר לא יפמר כים זה מן הקדש. כלומר אינו

נפטר בי מכים זה להוציאה כולה בלא הקדש פרוטה והאי לישנא ודאי משמע דהקדש הוי באחרונה: היו שנים הגדול שבהן הקדש. פירוש ובסיפא דמתניתין ככן נמי לימא דהמטבע מובחר יהיה של הקדש אבל ארישא לא פריך דשמא לישנא דרישא בי משמע הכי וליכא למימר דפריך נמי ארישא דאם כן לפרוך מאי שנא רישא ומ"ש סיפא:

שהרי לעולם יכול למכור ואולי יתיקר וקנה לוקח או דלמא מצי א"ל לא ניחא לי דליפשי שטרות עלי ואע"ג דהכא ליכא למימר

טעמא דלאפושי שטרא מיהו אי בעא לימא מעביר על דבריו הוי הכא לא עשה שליחות הס״ד: ידן בשלש סלעים: עון מרויח ס״א

משתכר כפליים ממה שאני משתכר עתה: שון עתה: ה"נ מסתברא דרע רע בדמים קאמר וכדאמר דאייתי ליה שוה שש בשלש: מודה

ר׳ יהודה ואי ס״ד חלוק רע ממש שאין שוה אלא שלש ודכותיה גבי קטנית דאמר ליה הבא לי בסלע פולין והביא לו בחצי סלע

פרליך והתוני לשל ממדי של המול במה" בלינו ליה בסלני בולין במה"ל המה"ל הלינו מדי מה"ל הלינו אחר אמאי מעל בער"ב על השליח אלא במאי דלא אייתי ליה טפי: **אילימא** במתא דמודבני בשומא כרי אמר רב פפא בדוכתא דמובני בכני פ"י מדה מדה: **דפכיקא** מילתייהו

ולא מוזלי וא״ת מ״מ קשיא דמאי תריץ לפי מה שפי׳ דטעמא משום רווח דכפילא ודאי הכא גבי קטנית מיירי דאייתי ליה שוה שני

סלעים בסלע כי היכי דאיירי רישא דאייתי שוה שש בשלש ואומר רבי אע"ג דמזבני כני כני מ"מ נכנס המוכר בטעות ליתן שני

כנים שוים שני פרוטות בפרוטה וא״ב לימא בעל הבית לשליח אי יהבת ליה כוליה סלע אייתת לי שוה שני סלעים כדקאמר ביישא לכן נ״ל כמו שפי׳ רש״י בכתובות ונראה לפי דבריו שאינו מחשיב בתר זה הדבר משום דאי יהבת ליה כוליה סלע אייתי ליה שוה

. כפלים משום דהוא סבר דכיון דהמוכר [מכר] בטעות ליתן שוה שני סלעים בסלע כמו כן אם ילך מיד יתן לו אלא בעה״ב קובל על

השליח שאם היה לוקח כל הדינר היה מרויח יותר מכפלים שהיה נותו י"ג סלעים בששה דכיוו שנתו לו שוה שש בשלש א"כ אילו

היית לוקח כל הדינר היה נותן לך שוה י״ג בששה וכן הדבר דבכל דבר המודבן בשומא כשאדם לוקח יותר או נותן יותר ושוה שני דינרין דקאמר הכא שוה שני דינרין וטפי פורתא קאמר וניחא השתא דמשני בדוכתא דמובני כני כני ואם כן לעולם לא מוזיל

טפי משתי כני בפרוטה. חסר מן התוס': יון ואמאי מי לא תיבת לימא אי נמחק: יהן קטנית נמי דיהיב סלע שויא טפי: יען ה"ג הכא

ובכתובות פ׳: כֹן בכריתות והכי איתא בתוספתא הראשון מעל ומביא אשם תלוי והשני מביא אשם ודאי דברי ר״ע וחכ״א אין מביאין

. אשם תלוי אלא על דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת: ל6) בטיל ברוב והכי משמע בתוספתא דקתני והשניה משמע דליכא אלא שנים: יכן דמתניתין מקשה דהול"ל דהמטבע תיבות נמי לימא נמחק:

ש והלך והביא לו בפרועה אתרוג כו' שניהן מעלו. דהא נעשית שליחותו של בעה"ב בפרוטה והשליח נמי שינה בפרוטה" שהוא אמר אתרוג גדול בב׳ פרוטות הייתי מבקש והבאת לי קטן ורע שלא הייתי מבקש כן: והביא בשלשה. דינרי כסף שהוא חלי דינר זהב: שניהן מעלו. דבעה"ב נעשית שליחותו ביותר מכדי פרוטה והשליח והלך והביא לו בשלשה חלוק ובשלשה טלית

מעל ביותר מש"פ: קטן ורע. ולא עשית שליחותי כלל: גבו' שמעת מינה מ"ד לשלוחיה זבין וכו'. כלומר שמעת ממתני' דקתני והביא לו חלוק בשלשה שניהם מעלו ואפי׳ בעה״ב אע״פ שלוהו להביא לו בדינר זהב ח דובן י לו פחות ממה שאמר לו שמעת מינה האי מאן דאמר לחבריה וכו' ותפשוט מהכא דקנה לוקח אע"פ שקנה לו פחות: אמרי הכא כגון דאייתי ליה שוה דינר בג'. כלומר מהכא ליכא למשמע דהכא מ"ט מעל בעה"ב כגון דאייתי ליה השליח חלוק שוה דינר זהב בג' דינרי כסף דהואיל ושוה דינר זהב נעשית שליחותו ולהכי מעל: אי הכי. כדקה מתרלת: הימה סיפה רבי יהודה אומר בעה"ב לא מעל שיכול וכו'. ואם איתא דאייתי ליה שוה דינר זהב היכי מצי אמר ליה הבאת לי קטן ורע הא שוה דינר זהב ביקש ושוה דינר זהב הביא לו (ט): הא לא קשיא דמשום הכי אמר ר' יהודה בעה"ב לא מעל דאכתי מני אמר ליה אי יהבת דינר זהב כוליה כמו שאמרתי לך הוית מייתית לי חלוק שוה ב' זו דינר זהב: 0 (משום דא"ל בעה"ב אי יהבים כו') דקתני ומודה ר' יהודה בקטנית ששניהם מעלו. כלומר אם הביא לו קטנית שוה דינר זהב בג' דינרי כסף דבעה"ב נמי מעל מ"ט שהקטנית בפרוטה היא קטנית בסלע דלא מצי למימר ליה איהו אי יהבת ליה דינר זהב כוליה הוית מייתית שוה ב' דינרין דהוו מוזלי גבך משום דובנת טפי שהקטנית בפרוטה היא קטנית בדינר כלומר דלא מוזלי למאן דובין קטנית בדינר ממאן דלא זבין אלא בפרוטה. אלמא דטעמיה דרבי יהודה הוי גבי חלוק דלא מעל בעה"ב אע"ג דאייתי ליה שוה דינר בג' משום דא"ל אילו יהבת מ) דינר וכו': שויא ליה (ד) טפי. שהיה מביא

קטנית יותר משום דהוו מחלי גביה: א"ר פפא באתרא דמובני וכו'. במדות דהתם פסיקא מילתא כנא כנא בפרוטה ולא מחלי גביה כלל. ל״א [ה״ד] וכו׳ השתא קא דייק מ״ט דר׳ יהודה דמודה בקטנית אי באתרא דמובני בשומא באומד שלא במדה א"כ אכתי מצי בעה"ב למיטען לשליח אילו יהבת דינר הוה מייתית טפי שהיו מוסיפין לך בשביל הדינר ואותו התוספת שהיו נותנין לך לא הבאת לי ממנו כלום והיינו דומיא דחלוק דא"ל אילו יהבת דינר וכו': א"ר פפא. לא מלית למימר הכי דבאתרא דכיילי ומזבני בכני עסקינן: דרנא כנא בפרוטה דהחם פסיקה מילסייהו. ולה יהבי תוספת כלל הלכך לה מצי למימר בעה"ב כלום אלא כי אייתי ליה קטנית שוה דינר בג' שניהם מעלו חז: בותבי' המפקיד מעות. של הקדש אצל שולחני: אם הפקידן לרורין לא ישתמש בהן. דלהכי הפקידן אצלו לרורין דלא הוה בעי דלישתמש בהו לפיכך אם הוליאן השולחני מעל: ואם הפקידן אלנו מוחרין ישחמש בהן. שלדעת כן הפקידן אללו מותרין שיתעסק בהן שיחליפס לפיכך לא מעל השולחני אלא המפקיד: הפקידן אלל בעה"ב בין כך ובין כך. בין לרורין ובין מותרין לא ישתמש

כיסין בהן דלהכי הפקידן אלל בעה"ב שהוא יודע שבעה"ב אין דרכו לפרוט ולהחליף ולא חשש אם לרורין אם מותרין לפיכך אם הוליאן בעה"ב מעל דשלא מדעת המפקיד נשתמש בהן: הפקידן אלל מנווני הכי הוא כבעה"ב. שאינו רגיל בחילופין כשולחני ובין כך ובין כך לא יגע בהן: רבי יהודה אומר כשולחני. דלפעמים נמי הוא רגיל להחליף כשולחני לפיכך דינו כשולחני: כיון שהואיא אם הראשונה מעל דאימר של הקדש היתה: עד שיוליא אם כל הכים. דמעילה בפרוטה אחרונה היא: גב" מאי שנא רישא. דפליג רבי עקובא ומאי שנא סיפא דמודה ר"ע לחכמים: א"ל סיפא באומר לא יפטר כים זה מן ההקדש. שלא יהא בו הקדש כל שהוא דכיון דאמר הכי משמע דפרוטה אחרונה קאמר דתהא הקדש להכי לא מעל אלא באחרונה: הגדול שנהן הקדש. טעמא דאיכא גדול מש"ה אמר דהגדול הוי הקדש דמקדיש בעין יפה מקדיש⁰ הא שניהן שוין הראשון שיצא לידו הוי הקדש ואמאי מודה ר"ע בסיפא דפרוטה אחרונה הקדש: א"ל סיפא באומר כו':

בעה״ב נמי אע״ג דצוהו להביא לו חלוק גדול בדינר זהב ש״מ דקנה בעה״ב אע״ג דזבן ליה פחות ממה שאמר לו ולהכי מעל נמי שליח חלוק שוה דינר זהב שקנאו בג׳ דינרי כסף הואיל והוא שוי דינר זהב נעשה שליחותו ומעל בעה״ב : אי הכי הוא. כדמתרצת: יים אים איתא האודה אמר בעה״ב לא מעל שיכול לומר הבאת לי חלוק קטן ורע ואם איתא דאייתי ליה שוה דינר היכי מצי למימר אימא סיפא. ר׳ יהודה אמר בעה״ב לא מעל שיכול לומר הבאת לי חלוק קטן ורע ואם איתא דאייתי ליה שוה דינר היכי מצי למימר הבאת לי הלוק קטן ורע הא שוה דינר ביכר שכי הבתביאה. הבאת לי הלוק קטן ורע הא שוה דינר ביקש שוה דינר הביא לו: הא לא קטיא. רמשום הכי אמר ר׳ יהודה בעה"ב לא מעל דעריין יכול לומר ליה: אי יהבת דינר כוליה. כמה דאמרי לך: הוה מייתית לי חלוק שוה ב׳ דינרין. הלכך לא עבדת שליחותי ולא יהבת רינר כוליה כדבעאי מינך מש״ה בעה״ב לא מעל: ה״נ מסתברא דמתני׳ כגון דאייתי ליה שוה דינר בשלש וטעמא דר׳ יהודה דפטור בעה״ב כדאמרן ודקתני . ומודה ר׳ יהודה בקיטנית ששניהן מעלו. אם הביא לו קטנית שוה דינר בשלש מ״ט שהקיטנית בפרוטה היא קיטנית בסלע כלומר שאין יכול לומר לו כאן הבאת לי קטנית קטן ורע שכך הוא טוב אותו קטנית שקונה בפרוטה כאותו שקונה בסלע הלכך כיון שהוא שוה דינר שניהם מעלו ש"מ: היכי דמי. קא בעי למידק מ"ט דר' יהודה דמודה בקיטנית אי באתרא דמזבני בשומא באומד שלא במידה א״כ אכתי מצי בעה״ב למיטען לשליח אי יהבת דינר כוליה הוו מוזלי גבי טפי כגון דינר שלם והשתא אותו תוספת גדול שהיו נותנין לך לא הבאת לי ממנו כלום והיינו דומיא דחלוק קטן ורע: א״ר פפא. לא מצי למימר הכי דבאתרא דכיילי ומובני בכני במדה עסקינן דרכיילי ומובני בכני במדה עסקינן אלא כי איתי ליה שוה דינר בשלש שניהם מעלו שכל קטנית קטנית היא ולא מצי למימר קיטנית קטן ורע (פחיב בגליון) [האי לישנא היכי דמי אילימא כר׳. דוקא דהכי כתיב במס׳ כתובות והאי לישנא מדלא שני ליה לא מיתריץ עם א״ר פפא]: המפקיד מעות. של הקדש אם צרורין לא ישתמש דלהכי הפקידם לו כשהן צרורין דלא הוה בעי דלשתמש בהו לפיכך אם הוציא השלחני מעל. אם מותרין הפקידם לו ישתמש בהן שלדעת כן הפקידם לו שיחלוף אותם שולחני לפיכך לא מעל השולחני אלא המפקיד: הפקידם אצל בעה״ב בין כך ובין כך. בין צרורין בין מותרין לא יגע בהן דלהכי הפקידם בעה״ב שיודע שבעה״ב אינו רגיל לפרוט ולהחליף: לפיכך אם הוציא בעה״ב מעל החנווני. אם הפקידם לו הרי הוא כבעה״ב שבין כך ובין כך לא יגע בהן: ר׳ יהודה אומר כשולחני.

>>e<

שליחותו, דחלוק בת שש אמר לפי הגירסא בגמ׳ **המפקיד מעות.** שהפקיד מעות הקדש כסבור שהן שלו (ב"מ מג.). לפיכך אם הוציא מעל. לא מעל הגזבר אלא שולחני (קדושין נג:) שהרי לא ברשות הוליאן ואינו ומעל הגובר דברשומיה עבד דמידע ידע דשולחני לריך עי"ש). בין כך ובין כך לא ישתמש בהן. דלאו אדעתא דהכי אפקדינהו גביה, דסתם בעה"ב אינו משתמש תמיד נמעות, לפיכך אם הוציא מעל. בעל הבית ולא הגובר למעות, שנותנים לו פירות וכל מכר חנותם באשראי, ודי לו

אמרינן ליה טבא עבדי ליה

פ) דינר כוליה פירוש כו' ל"ק, (3) ותימה לי גבי קטנית נמי אי לא שני ליה הוי מחלי גביה טפי הס"ד ואח"כ ד"ה אי באתרא דובני בשומא גרסינן בכתובות פ׳ אלמנה כו׳ נ״ק, ק) [ועי׳ תוי"ט בשם הכ"מ], ר) [ועי היטב תום׳ סוטה יח. ד"ה חזר וחלקו], ש) שנפלה ברובא ל"ק, ש) ול"ל דליכא אלא חד בכים דליכא ביטול דא"כ מאי עד שיוליא את כל הכים דהאמרי רבנן הכי הל"ל עד שיוליא את השני' וי"ל דמעילה מדרבנן קאמר א"נ כו׳ ל) דאחרונה ל"ק, ב) כים זה צ"ק, ג) לא משמע הכי כו׳ ל"ק,

>>⊌< הגהות הב"ח

(ל) גמ' שוה ו' בשלש א"ה אימא סיפא: (ב) שם במשנה לפיכך אם הוליא בעה"ב מעל החנווני כבעה"ב דברי מאיר: (ג) רש"י אימא סיפא וכו' הביא לו ומשני הא לא כל"ל והד"א: (ד) ד"ה דקתני ומודה וכו׳ שויא ליה טפי הס"ד ואח"כ מ"ה מוזלי טפי שהיה מביא: (ה) תום' ד"ה (בע"א) נתנו כו' וי"ל כיון דשליחות דמעילה וכו׳ והכא הוי שינוי רשות ע"י שליחות שאינו כר כמו ע"י שליחות בר דעת לכן מסתבר ליה לדמויי:

גליון הש"ם

תום' ד"ה פרומה וכו' ואע"ג דספיקא הוא. עי' סוטה דף יח ע"א תוס' ד"ה

>>®(< רבינו גרשום

והביא בג' דינרי כסף שוה חצי דינר זהב הביא לו חלוק: והבאת לי קטן ורט ולא טשיח שליחוחי כלל: ש"מ מאן דאמר ליה לשלוחיה זיל זבין בית כורא כו׳. שמעת מינה ממתני' הא דקא מבעיא לן במס׳ כתובות מאן דאמר לשלוחיה זיל זבין בית כורא וזבן ליה ליתכא מי קני . לוקח אי לא קני הואיל וזבין ליה פחות ש״מ ממתני״ דקתני והביא לו בשלש

שהוא רגיל לפרוט כמו השולחני לפיכך דינו כשולחני: עד שיוציא את כל הכיס. לומר דמעילה בפרוטה אחרונה היא: מ"ש רישא ומ"ש סיפא. דמודי ר"ע לחכמים באומר לא יפטור כיס זה מן ההקדש שלא יהא בו קצת מן הקדש כיון דאמר הכי משמע

ל) [ל"ל דתניא], ב) ב"ק סט: דתאי פ"ז מ"ד סוכה כג: יומא

נה: עירובין לו: חולין יד. גיטין כה. ודף כח. [תוספתא דמאי

פ״ח ה״הן, ג) שני לוגין שאני

ד) ואח"כ ממה שנשתייר

מתאה מדות מפרים עשר למעשר ראשון כו' נ"ק, ס) שיעור זה של מעשר שני

מיחל שיכול כו׳ ל״ק, ו) נ״ח

השליח שעשה פרק שישי מעילה

רב פפא אמר כיסין אלוגין רמא ליה ידתנן

הלוקח יין מבין הכותים אומר שני לוגין [©]הלוקח יין מבין הכותים אומר שני לוגין שאני עתרה להפריש הרי הן תרומה עשרה

מעשר ראשון תשעה מעשר שני ומיחל ושותה

מיד דברי ר"מ רבי יחודה ורבי יוסי ור"ש אוסרים א"ל סיפא דמתני' באומר לא יפטר

כים זה מן ההקדש:

הדרן עלך השליח שעשה שליחותו

הקדש: אמר ליה סיפא דמסני. דמודה רבי עקיבא מיירי באומר לא יפטר כים זה מן ההקדש: הדרן עלך השליח וסליקא לה מסכת מעילה

ביםין אלוגין רמא ליה. דס"ד דטעמא דמתני' משום ברירה אע"פ שאין מפרש שום דבר ולכך פריך מלוגין דאפילו למ"ד יש ברירה מכל מקום דוקא משום שפירש שאני עתיד להפריש אבל בסתמא לא ומשני באומר לא "יפטור בכים וכו׳ והוה כמפריש" בלוגין ומהני מטעם

ברירה אי נמי מטעם זה יועיל אפילו למאן דלית ליה ברירה: דתנן הלוקח יין מבין הכותים כו'.

מרבי מאיר פריך למה ליה למימר שאני עתיד להפריש במול"ש כי לא אמר נמי נתפס לה התרומה באחרונה כמו גבי כיסין שפרוטה של הקדש באחרונה ח׳ וי״מ דפריך מרבי יוסי ורבי שמעון דאוסרין דלית להו ברירה דה"נ לימא דאין ברירה ולא נהירא דמאן נימא לן דר' יוסי ור"ש היא: הדרן עלך השליח שעשה שליחותו וםליקא לה מסכת מעילה

וסליקא לה מסכת מעילה האחרונה דכי היכי דהכא אמר אין ברירה דמן הראשון אמרינן נמי גו שהוא חרומה ומעשר גבי הקדש נמי אכל פרוטה ופרוטה איכא למימר שהיא

כיסין אלוגין רמא ליה. ר"ל לר' יוחנן: דמנן הלוקה יין מבין הכוסים. עד שלא נאסר יינס וכגון שהיה בדרך או בערב שבת בין השמשות ואינו יכול לתקנו לאלתר: אומר טשני לוגין. תרומה גדולה שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה גדולה ^{ד)} ואחר כך עושה אז ממה שנשתייר (h) מאה מדות

מפרים עשרה למעשר ראשון ונשתיירו תשעים מדות ומפריש מהן תשעה למעשר שני ם: ומיהל. הישיעור זה מיחל למעשר שני שיכול לחללו ושותה והשאר חולין וישתה ממנו לאלתר אלא שיוהר שיותיר בכלי שיעור התרומה והמעשרות דקסבר יש ברירה: רבי יהודה ור' יוםי ורבי שמעון אוסרין. עד שיפריש ממש דקסברי אין ברירה ואכל כום וכום יש לומר שהוא תרומה ומעשר ואפילו מראשון. והא דר' יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון קשיא אדרבי עקיבא דמודה שמוליא והולך עד

יפטר כיס, ז) [בס״ח: כמפרש], ה) ורש״י מפרש דפריך מר״י כו׳ צ״ק, >>@+< רבינו גרשום

> דפרוטה אחרונה יהא הקדש: הגדול שבהם הקדש. טעמא דאיכא גדול הא שניהן שוין הראשון שיצא הוי הקדש ואמאי מודי ר' עקיבה דפרוטה אחרונה הקדש אמר ליה

סיפא באומר כרי: כיסין אלוגין רמא ליה. ריש לקיש לרבי יוחגן: דתגן הלוקח יין מן הכותים אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה ועשרה מעשר ראשון ותשעה מעשר שני. כשמשתייר בו בכלי כשיעור זה: ומוחל ושותה. כלומר והשאר חולין וישתה ממנו לאלתר ריזהר שיהא מותיר בכלי שיעור התרומות והמעשרות: דברי ר׳ מאיר. דקסבר יש ברירה: רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון אוסרין.

רקסברי הראשון לאלתר והא תרומה ומעשר והא דרי יהודה ור' יוסי ור' שמעון קשיא לר' עקיבה רמודה שמוציא והולך עד האחרונה: א"ל סיפא דמתני'. דמודה ר' עקיבה מיירי (באחד) [באחמר] לא יפטור כיס זה מן ההקדש: הדרן עלך השליח חפלת מסכת מעילה לו מכנים לשחותו ולפוץ עד המרומה ושל במירה ולאחר הצבת בשיפרשם אחמיון הוצר הדבר שוה היא לא מכנים לשחותו ולפוץ עד במרומה ושל מכנים למרכיה ולאחר הצבת בשיפרשם אחמיון הוצרים הצבת שוה ולחתים הוצר הדבר שוהו מרומה (עורבין שם) דמאחר שקרא שם יצא לו מידי עכל וכשהוא מוציא יין לשפייפו הוא הנברר לחולין, ולכשיהיו לו כלים ייפרש בם המרומה וממשר (יומא נו). ד' יהודְה כו' אוסרים. דלים להו בכירה לומר מן המוצי המשבר לאשון נותרים בעד ב־900. פסים.

חדרן עלך מסכת מעילה

שיטה מקובצת או עושה אותן מאה שנשתיירו עשרה: כן שני וכנשתייר בכלי כשיעור זה מיחל למעשר שני: גן נמי איכא למימר שהוא:

מסורת הש"ם

א) ר"ה ו. מגילה ח. [חולין קלט.], נ) לי אי להייט או [מוכן קופון ב) [מיקרא א], ג) [שם ד], ד) [מיקרא א], ה) מכאן שייך לע"ב, ו) [נ"ל למעלה], ו) שייך לע"ב, ח) הגי בס"י ליסוד כמעשה.

הנהות הב"ח

(א) ד"ה ועולת בהמה וכו". וסימני ע"ע ט"ט. נ"ב ר"ל עולה למעלה ומטאת למטה וכל זה בעוף:

פי' הראב"ד

פירוש לרבינו אברהם ב"ר (הראב"ד) ז"ל *)

מ"א חמאת העוף נעשית למטה וחטאת בהמה למעלה. פי׳ חטאת העוף הזאתה למטה פי חטאת העוף הואתה למטה מן הסקרא כדררשינן בזבחים פרק קדשי קדשים והזה מדם החטאת על קיר המזבח והנשאר בדם ימצה אל יסוד המזבח ימצה משמע מאליו מדלא כתיב ימציא ואיזהו קיר שהשירים שלו מתכ מאליהם ליסוד הוי אומר קיר התחתון פי׳ למטה ין יוומווגן כ יכוסוו מהסיקרא והיא נעשית על קרן מערבית דרומית כדילפינן טעמא התם בההוא פירקא לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה חטאת היא מנחה היא וקרייה רחמנא חטאת כלומר חטאת העוף שהיא הבאה תחתיה לומר לך חטאת העוף כמנחה מה מנחה בקרן מערבית דרומית להגשתה אף חטאת העוף בקרן מערבית דרומית והגשה בחטאת העוף ליכא וכי איתקש להזאתה איתקש. ומנחה גופה מנא לן כדתניא בתורת כהנים זאת תורת המנחה הקרב אותה בני אהרן לפני ה' יכול במערב ת"ל אל פני המזבח [אי אל פני המזבח יכול] בדרום פי' שהכבש היה יכולן בורום פי שהוכבש היה בדרום ומקום עלייתו הוא הפנים שלו שכל פנותיו דרך שם ת"ל לפני ה' הא כיצד מצים ח"ל לפני ה' הא כיצד מגישה בקרן מערבית דרומית ודיו אבל מליקתה בכ"מ במזבח כדי שתהא קרובה למקום הזאתה ומצוי דמה שלא יתפזר דם הנפש שהרי שנינו

מסכת קינין עם פירוש ותוספות

חמאת אהעוף נעשית למטן בוחטאת בהמה

יועולת בהמה לממן יואם שינה בזה ובזה

המאת העוף נעשים למטה. כדדרים פ' קדשי קדשים (זכחים דף סד:) והנשאר בדם ימלה אל יסוד א! (קיר) המובח (ייקרא ה) שהשירים שלו מסמלין ליסוד וזהו קיר התחחון למטה מחוט הסיקרא: וחטאם בהמה למעלה. בגופה של קרן ארבע מחנות על ארבע קרנות

כדדרים בפ"ק דובחים (דף י:): עולת העוף למעלה. כדדרים בפרק קדשי קדשים (שם דף סה.) מומלק והקטיר ונמלה דמום מה הקטרה בראש המזבח אף מליקה בן בראשו של מובח: ועולם בהמה למטה. שנאמר בהגי יסוד. וסימניך משע ט"ע טולת עוף למעלה חטאת (ה) למטה ובבהמה איפכא: ואם שינה בוה ובוה פסול. אם עשה מעשה חטאת העוף למעלה פסול. דוקא הזאה פסולה למעלה אבל המליקה למעלה כשרה

כדתגן פרק קדשי קדשים (שם דף סג:)

מליקה בכל מקום במזבח כשירה. ובמילוי פלוגחא בו במעילה פרק חטאת העוף (דף ח:) דאיכא למ"ד דלא מעכב ועולת העוף לית בה הואה רק מיצוי דן ואם עשאה למטה פסולה: סדר קינין כך הוא החובה אחד חטאת ואחד עולה. הן כגון זב וזבה וטומאת מקדש וקדשיו ושמיעת קול וביטוי שפתים ויולדת דכולם מביאין קן בדלות אחד חטאת ואחד עולה אבל זב חבה ו מביאה קן אפילו עשירה: ונדרים ונדבות כולן עולות.

פסול: סדר קינין כך הוא י החובה אחד חמאת ואחד עולה בגדרים ובנדבות כולן עולות איזהו גדר האומר, הרי עלי עולה ואיזה, גדבה 6 האומר הרי זה עולה "מה בין נדרים לנדבות אלא שהנדרים מתו או נגנבו חייב באחריותן נדבות מתו או נגנבו אין חייב באחריותן: חמאת

למעלן יעולת העוף נעשית למעלן

מאי קאמר לאחר כך שאם שינה בזה ובזה פסול וי"ל דילפינן הכי כמו גבי הקטרה ששינה המקום הרי הוא כמו שלא הקטיר כך מליקה כששינה מקום הוי כמו שלא מלקו ואם לא מלקו פסול: יי חשאת שנתערבה

חשאת העוף נעשית לממה. כך דריש פ' קדשי קדשים (זכחים דף סד:)

והנשאר בדם ימנה אל יסוד דו (קיר) המובח שהשירים שלו מחמצין ליסוד וזהו קיר התחתון: לכוטה. למטה מחוט הסיקרא דכיון

דאינה למעלה דכתיב יסוד יהיה למטה (למטה) מחוט הסיקרא שאין

במזבח כי אם שני מקומות למעלה

מחוט ולמטה מן בחטאת בהמה למעלה

בגופה של קרן ארבע מתנות על

ארבע קרנות כדדרים פ"ק קמא

דובחים (דף י:): עולת העוף ין וילמטה.

כדדרים פרק קדשי קדשים (שם דף סה.)

ומלק והקטיר ונמלה דמו מה הקטרה

בראשו של מובח אף מליקה בראשו של

מזבח וכן דריש אף מילוי בראשו של

מובח ואם תאמר מאי מייתי מהקטרה שאני הקטרה שאינה מעכבת ואין ללמוד

מליקה מהקטרה שמליקה מעכבת וא״כ

בעולה ועולה שנתערבה בחמאת כולם ימותו. אפילו אחד נריכוא ופריך פרק התערובת (שם דף עג:) וליבטלו ברובא ומשני לה ופריך נכבשינהו כי היכי דניידן ומשני ליה ולשם יש להאריך ולא שייכא הכא: האומר הרי עלי קן מביא שמי פרידין והן עולות. קן קרוי ב' מורים או שני בני יונה פרידה קרוי יונה אחת או מור אחד. ואם ירצה להמנדב אחת ולהביא פרידה אחת יו והיא עולה כדאמרינן פ' קדשי קדשים חבחים דף סה.)

והקריבוף אפילו פרידה אחת יביא: ה [ב] חטאם שנסערבה בעולה ועולה שנסערבה בחטאם אפילו אחד ברבוא ימוסו רולם. דבכל אחת איכא לספוקי שמא עולה ופסולה למטה או שמא חטאת ופסולה למעלה: חטאם שנתערבה בחובה אין כשר אלא מנין חטאום שבחובה. חובה קרי הן שלם של יולדת (אחת) או של זבה והוא אחד חטאת ואחד עולה ולכך נקט חובה לאפוקי נדבה ששניהם עולות ואם פרידה המפורשת לחטאת מעורבת עם שני קינין של חובה שהן סתומין ועתה חמש פרידין מעורבין יחד אינו יכול לעשות אלא שני חטאות שזהו מנין הכשר בשתי קינין של חובה דאי עביד שלשה חטאות שמא מן שני קינין עבד להו ולא מן המעורב בהן ומשני קינין אין יכול לעשות רק שני חטאות ולא מלי עביד אפילו אחת עולה שמא יקח החטאת המעורבת:

שישה מקובצת אן יסוד המוגח קיר: בן מליקה ומיליד בראשו: גן פלוגתא בובחים ובמעילה פ' מטאת העיף של מנאים ואמוראים: רן מיליד ומליקה ואם: ה) עולה דח' מוכוח הן בנון טומאת מקדש: רן חבה ונזיר טמא מביאין קן אפילו עשירים הס"ד ומה"ד בנדרים ובנדבות כר: ז) אחת היא עולה אות ר' נמחק: ה) יסוד קיר שהשיריים מיבה מוצה ל"ש: בין ולמטה מחוט וחטאת בהמה אות ב' נמחק: י) העוף נעשית למעלה כדדריש:

* וואת השירה כתב הראב"ד ז"ל קודם התחלת פירושו

קראמו ותהיינה בראות (ברואות): לאל גומר מלאכות עד אשר לא להאיר את שתי עיני במראות: אני מפיל תחנותי לפניו בקניו גוף הלכות התלויות ופתרונם כמו במות מלואות: ולא ירד אנוש כם לפלאות אשר חלפו ועכרו הומנים בקן סתום ונוזלות להלאות ואף כי רש ודל ודך ונקלה איחל עד אשר כתב מכאות: אשר כי רחמי אל הגדולים היות מופת לדורות וגם אות יסוכני חסדיו העצומים אשר אכרהם כנו דוד קראו בדיניהם ופשריהם להראות: שלשה הפרקים החזקים

*) וואת השירה כתב הרו"ה ז"ל קודם התחלת פירושו. תחלת כל רעיון. וראשית כל רשיון. ברוך ה' מציון.

אשר לו בשחק עוז וחביון. ולו אין ערך ודמיון בחסדו יחזיק ימיני מרפיון. ויצילני מכל חמ ושניון. כי יעמיד לימין אכיון. . גם ברכות יעמה מורה צדק בנקיון. וברוך אברם לאל עליון. מאיר עינינו בראיון. במשנת קני התור והיון.

יוכה ליום ישועה ועת פריון. כבוא גואל בגיא חזיון כלבוש צדקה כשריון. אכן מה שקשה עלינו בהגיוננו אנחנו משיבין לפניו ואל ישר בעיניו להסתיר פניו ולאמום אזניו ולשמוע דברי תלמידיו ובניו ואשרי תלמיד שלו מורה אדניו. וכן מדת התורה באהבת חסד ונתיבות שלום וסוף מלחמותיה אהבה ושלום.

[מחילה] בין

ים א מיי׳ פ״ז מהלכות מעשר הלכה א:

עין משפמ

גר מצוה

הגהות הב"ח

רש"י ד"ה אומר שני וכו' ממה שנשתייר עשר מדות מפריש מן ק' למעשר ראשון וכו׳ ובשמו הס"ד ונ"ג ר"ל לא שיפרוש בידים רק בשמו שיקרא שם עליו:

מוסף רש"י

הלוקח ייז. בערב שבת ביו קדש עליו היום ואין לו מה לשתות בשבת ואין לו פנאי להפרים (ב"ק סמ:). מבין הכותים. וסתם כותים לא להפריש לתוכז תרומה ומעשר

כותים גירי אמת חשיב להו ואין א"י נפהעת מקדושתה על ידיהם והם חשודים על המעשרות ועל התרומה, ולא כעמי הארץ שרובן

מעשרין וטלן מפרישין תרומה, אבל כומים חשורים על הכל, והלוקח מהם לריך לעשר ודאי וגיטין בה. ואשמעינן הכא דכומים חשידי אתרומה, כדקתני שני לוגין שאני עמיד להפריש כר/, ומשנה זו קודם תקנה דגזרו על יינם נשנית וחודין יד.). שני לוגין שאני עמיד התרונית. מן המלה, הרי דון תרומה. במוכו (עורובין דו). ומידול. מולא מעשר שני לחלוץ על מעות שיש לו בנית, ימה שיש לו פנאי לחקן יתקן, דהא באמירה בעלמא סגי (ב-9 מש) מעשר שני שהוא יכול לחקנו מיד בלא הפרשה לאחר שקרא עליו שם, יחללנו בכל

מקום שהוא על המעות (ערובין שם) הואיל ויכול לתקנו באמירה בעלמא ולומר הרי הוא מחולל על המעות שיש לי בתוך הבית, לא המירו

עין משפם

א א מיי׳ פ״ז מהלכות מעה״ק הלכה ו: ב ב מייי שם פ"ה הלי ז: ג ג מיי שם פ"ו הלי כ: "ד מיי׳ שם פ״ה הל׳ ו:

נר מצוה

ה ה מיי פ"ב מהלכות פסולי המוקדשין הלי י: ו ו מיי׳ פ״י מהלכות שגגות הלכה ב: ז ז מיי' פי"ד מהלכות מעה"ק הלכה ד: ח ח מיי׳ שם הלכה ה ופ״א שם

הלכה ז:

פי' הרז"ה

שר לרבינו זרחיהו הלוי ב"ר יצחק (הרז"ה) ז"ל *) מ"א חמאת העוף. פי החכם צריכה שתהא מלימיר דרי שתהא קרובה למקום הזאתה ומצוי דמה שלא יתפזר דם הנפש קשיא לן עלה הא דאמרינן התם קברי, [מליקה] בכל מקום [במזבח] היתה כשרה אלא שזה היה מקומה להזאתה ואם איתא לימא בכל מקום היתה כשרה למליקתה דיעבד אלא לכתחילה זה היה מקומה כדי שלא יתפזר דם הנפש בקובור כי שלא הבור ים הבק אלא לאו שמע מינה דמליקתה אין קביעות מקום כלל ואפי׳ לכתחילה ולפזור דם הנפש לא חיישינן ואין קביעות מקום אלא להזאתה בלבד ואם היא שהוקשה להגשת מנחה ששתיהן טעונות מזבח אבל למליקת חטאת לא לה קביעות מקום ודאמרינן מלקה מקום במזבח כשרה לאו למימרא שהיא טעונה מזבח אלא רבותא קמ"ל שאע"פ שעשאה למעלה כעולת העוף כשרה משא"כ בעולת העוף שאם מלקה למעלה מטה כחטאת העוף פסולה משום! שנאמר ומלק והקטיר. **עוד** פי׳ החכם מעצמה של חטאת

פירוש הרא"ש

א חמאת העוף נעשית לממ פי' למטה מחוט הסיק שהיה בחליו של גובה המובח דכתיב והיתה הרשת עד חלי נג ע"ל] התורה נתנה (חליו)